GEEKERELLA

ASHLEY POSTON

4. BASKI

YABANCI

TERRANCE

YILDIZ IŞIĞIM, BU GECE İSTEDİĞİN HERKES OLABİLİRSİN

Elle Wittimer, babasını kaybettikten sonra içine düştüğü cehennemden sadece *Yıldızaları* ile kaçabilen gerçek bir geekti. Yeni çıkacak olan filmin tanıtımı için yapılacak kostüm yarışmasını gördüğünde, kaderinin onu çağırdığını hissetti. Sihirli Balkabağı'na, biraz tuhaf olsa da bir arkadaşa ve bir çift cam ayakkabıya ihtiyacı vardı.

Aynı anda genç aktör Darien Freeman, sinirli bir hayran tarafından "çekici bir sersem" olarak yaftalanmadan önce hayatının rolünü aldığını düşünüyordu. Büyük gün yaklaştıkça kendini daha da fazla sahte hissetmeye başlamıştı, ta ki onu aksine inandıracak bir kızla karşılaşana kadar.

Saatler gece yarısını vurduğunda, gerçek hayatta masallar mutlu sonla biter miydi?

"Sindirella masalının en geek uyarlaması."
—HYPABLE

Çevirmen: Aslı Tümerkan
www.yabanciyayinlari.com
YABANCI
9 786052 177631
/yabanciyayinlari

BİRİNCİ BÖLÜM

YILDIZLARA BAK

"Kara Nebula bütün dünyaları karanlığa boğarken, insanlara tüm umutlar kaybolduğunda bile ümit veren, bir yıldızdan daha parlak tek bir ışığın hikâyeleri anlatılır. Bu, yıldız gemisi Prospero'nun hikâyesi ve bu, Prospero'nun son uçuşu.

Yıldızlara bak. Hedef al. Ateşle."

—Final konuşması, *Yıldızalanı*, 54. Bölüm

Üvey canavar yine iş başındaydı.

Mutfak masasının üzerinde darmadağınık hâlde piyango biletleri, indirim kuponları ve dergi çekiliş formları duruyordu. Üvey annem gıcırdayan tahta sandalyelerden birinde dimdik oturmuş, özenle yeni bir kupon kesiyordu, sarı saçları mükemmel buklelerle topuz yapılmıştı, dudakları ise erkeklerin kalbinden dökülecek kanla aynı renkteydi. Beyaz bluzu lekesizdi ve koyu renkli kalem eteği jilet gibi ütülenmişti. Herhalde bugün potansiyel bir müşteriyle toplantısı vardı.

"Tatlım, bu sabah biraz daha hızlı ol." Acele etmem için önümde parmaklarını şıklattı.

Tezgâha seğirtip kahve kavanozunu açtım. Kahvenin kokusu sert ve ucuzdu. Çocukluğumdan beri hep aynısını alırdım. Pahalı kahveye paramız yetmeyeceği için sorun etmiyordum ama bunun, üvey canavarı her sabah kremasız duble espressolu chai soya lattesini sipariş etmekten ve bunu düzinelerce kredi kartından biriyle ödemekten hiçbir zaman alıkoymadığını biliyordum.

Catherine, yani üvey annem, kesmek için bir dergi daha aldı. "Bu sabah karbonhidrat yok. Karnım şiş ve bu akşamüstü bir çiftle toplantım var. Önemli düğün planları. Sosyeteden biri, inanabiliyor musun?"

Charleston'da mı? İnanabiliyordum. Burada herkes ya sosyeteydi, ya Amerikan Güney Eyaletleri Konfedarasyonu'ndan birinin kızıydı ya da bir politikacının çocuğuydu – Thornhill'in, Fishburne'ün, Van Noy'un, Pickney'nin ya da birkaç eski Charlestonlının. Hiç umurumda değildi.

Makineye iki kaşık kahve koydum, ardından fazladan bir tane daha. Bu, üç kaşık kahvelik türden bir gün gibi geliyordu. Belki de sabahlarına biraz daha kafein eklemek, üvey annemle ikizlerin saat dokuzu vurmadan gitmesini sağlardı. Bu çok büyük bir istek sayılmazdı, değil mi?

Mikrodalgadaki saate baktım. 08:24. İkizler ışık hızıyla hareket etmediği sürece ucu ucuna yetişecektim. Işık Tanrısı'na*, Q'ya** ya da her kim dinliyorsa ona sessizce dua ettim: *Lütfen, bir kerecik olsun, üvey canavarla ikizler evden zamanında çıksın.* Bugün sabah tam dokuzda *Merhaba, Amerika*'da *Yıldızalanı* tarihi yazılacaktı ve bunu kaçırmak istemiyordum. Bunu reddediyordum. Nihayet yıllarca süren gecikmeler, yönetmen değişiklikleri ve dağıtım pürüzlerinden sonra film çıkıyordu. Yeniden çekilmişti ama hiç yoktan iyiydi. Bugün çok uzun zamandır beklenen resmî film duyurusunu yapacaklardı. Başrol oyuncularını, konuyu, her şeyi duyuracaklardı. Catherine ve ikizler yüzünden *Yıldızalanı* maratonlarını, son bölümün sinemalarda gece yarısı tekrar gösterimlerini ve fuar ziyaretlerini kaçırmıştım ama *bunu* kaçırmayacaktım.

Catherine, "Evlilik yeminlerini Boone Hall Çiftliği'ndeki manolya ağaçlarının altında etmek istiyorlar," diye devam etti. "Ryan Reynolds ve karısı orada evlendiğinden beri her zaman dolu oluyor."

Catherine bir düğün planlayıcısıydı. Bütün bir hafta sonu masa örtülerine elle pul diktiğini ve şehir merkezindeki mağazada elle davetiyelere baskı yaptığını izlemişliğim vardı. Bir mekânı masalardaki örtü tipinden vazolardaki çiçeklerin renklerine kadar planlayışını, her bir düğünü tek boynuzlu atlardan oluşan sihirli

---

* *Taht Oyunları* dizisinde adı geçen tanrı. –*çn*

** *Uzay Yolu*'nda çok büyük güç taşıyan karakter. –*çn*

bir diyar gibi gösterişini... Bunu kendi mutlu sonu kısa kesildiği için yaptığını düşünebilirsiniz ama bu doğru değildi. Düğünlerinin *Vogue* ve *InStyle*'da yayınlanmasını, yüzlerce kere Instagram'da ve Pinterest'te paylaşılmalasını istiyordu. Olayın şöhret kısmını istiyor ve babamın bütün hayat sigortası ödemesi işine akıyordu. Eh, işine ve "imajı" için "çok önemli" olduğunu iddia ettiği her şeye.

Benden çok kendi kendine konuşarak, "En azından Tiffany'de alışveriş yapıyormuş gibi *görünmek* istiyorum," dedi.

Hep aynı laflar. Nasıl bir zamanlar Tiffany'de alışveriş yaptığını, Boone Hall Çiftliği'nde kutlamalara katıldığını, eskiden mutlu bir evliliği ve iki harika kızı olduğunu anlatıp duruyordu. Benden, yani üvey kızından ise asla bahsetmiyordu.

Catherine içini çekerek kuponunu kesmeyi bitirdi. "Ama bütün bunlar *eskidendi*. Baban beni ve ikizleri bu berbat küçük evde bırakmadan önce."

İşte. Sanki bütün birikimini çarçur etmiş olması benim suçumdu. Sanki *babamın* suçuydu. Babamın *Yıldızalanı* kupasını, evimizde ondan geriye kalan tek şeyi çıkarıp kendime bir bardak kahve doldurdum.

Dışarıda komşunun köpeği, önünden geçen eşofmanlı bir koşucuya havlamaya başladı. Meşhur bir tarihi bölgenin eteklerinde yaşıyorduk, evimiz ne turistleri çekecek kadar ne de yenileme yaptıracak kadar eskiydi. Zaten yeniletmeye paramız yetmezdi. İki sokak ötede Charleston Üniversitesi'ne rastlayabilirdiniz. Ben doğmadan önce vuran Hugo Kasırgası, Güney Carolina sahilini kırıp geçtiğinde evimiz, ayakta kalan son evlerdendi. Bir iki çatlağı vardı ama bütün iyi ve eski şeylerde çatlak olurdu. Hayatım boyunca burada yaşamıştım. Başka bir yer bilmiyordum.

Catherine buradan kesinlikle nefret ediyordu.

Kahvenin kokusu zengin ve fındıklıydı. Bir yudum aldığımda neredeyse mest olacaktım. Muhteşemdi. Catherine boğazını temizlediğinde en sevdiği kupaya kahve doldurdum: Pembe çiçekli ve beyazdı. İki şekerli (her gün hovardalık yaptığı tek tatlı), hafifçe karıştırılmış ve üç buzlu.

Dergiden başını bile kaldırmadan kahveyi aldı. Ancak komşunun köpeği yüksek sesle uluduğunda kupasını bıraktı. "İnsan, köpeklerin çenelerini ne zaman kapamaları gerektiğini öğreneceklerini sanıyor. Zaten Giorgio'nun işi başından aşkın, bir de o köpek havlıyor."

Catherine herkesle onlara isimleriyle hitap edecek kadar samimiymiş gibi davranmayı seviyordu, özellikle de önemli kabul ettiği insanlarla. Bay Ramirez, yani Giorgio, bir bankacıydı ki bu çok fazla parası olduğu, bu da golf kulübünde büyük bir rolü olduğu, dolayısıyla da önemli biri olduğu anlamına geliyordu.

Catherine o soğuk, aldırmaz sesiyle, "Yakında çenesini kapamazsa," diye devam etti, "bizzat kendim ağızlık takacağım."

"Adı Franco," diye hatırlattım. "Bağlanmaktan da hoşlanmıyor."

"Eh, hepimizin hayal kırıklığına alışması gerekiyor," diye yanıt verip bir yudum kahve daha aldı. Kan rengi dudakları büküldü ve kupayı bana geri itti. "Fazla acı. Bir daha dene."

İsteksizce kahveyi sulandırmak için bir buz daha attım. Catherine kahveyi alıp bir yudum daha içmeyi denedi. İçecek bu sefer yeterince ruhsuz olmuş olmalıydı ki kupon yığınının yanına bırakıp dergisindeki sosyete sütununu incelemeye döndü.

"Ee?" diye üsteledi.

Duraksayıp bir kahveye, bir de Catherine'e bakıp bir şey unutup unutmadığımı düşündüm. Bunu yedi yıldır yapıyordum, bir şeyi unuttuğumu sanmıyordum.

Dışarıda köpek acınası bir şekilde uludu. *Ah.*

Catherine incecik kaşını kaldırdı. O fazla eğitilmiş, bilgiç sesiyle, "Bu gürültüyle nasıl sakin bir sabah geçirebilirim ki?" dedi. "Robin hâlâ hayatta olsaydı..."

Ona baktım. Ağzımı açtım. Babamı benim de özlediğimi söyleyecektim. Onun burada olmasını benim de istediğimi... Ama bir şey beni durdurdu. Ya da ben kendimi durdurdum. Bunu kahve eksikliğine yordum. Tek bir yudum, bütün bir kupanın verdiği hızlı cesareti vermiyordu. Ayrıca, Catherine'i kızdırmaya çalış-

mıyordum. Ona kafein verip sakinleştirerek *kapıdan dışarı* çıkarmaya çalışıyordum.

Dergisinin sayfasını çevirdi ve bir palto için kupon kesmek üzere tekrar makasını eline aldı. Haziran ayındaydık. Güney Carolina'da.

Sonra Catherine boğazını temizledi. "Danielle, şu iti susturmak için *bir şey yap*."

"Ama..."

"*Hemen*," diyen Catherine acele etmem için elini salladı.

Kısık sesle, "Nasıl isterseniz, *kraliçem*," diye mırıldandım. Catherine kuponlarını bırakıp Jessica Stone'un kırmızı halıdaki son görüntüsüyle ilgili bir yazıyı eline alırken buzdolabından dün akşamdan kalma biftek artıklarını aldım ve arka kapıdan hızla dışarı çıktım.

Zavallı Franco, kulübesinin önündeki çamurlarda oturmuş, kuyruğunu bir su birikintisine çarparak sallıyordu. Çitteki kırık bir parçanın arasından bana baktı; pis, kırmızı tasmalı, alacalı kahverengi bir Daksund köpeğiydi. Dün gece yağmur yağmıştı ve köpeğin kulübesini sel basmıştı. Tıpkı Bay Ramirez'e (pardon, *Giorgio'ya*) söylediğim gibi.

Bay Ramirez, muhtemelen çocuk sahibi olma provası olarak kullanma niyetiyle Franco'yu eve ikinci eski karısıyla evlendikten birkaç hafta sonra getirmişti. Ama birkaç yıl önce boşandığından beri neredeyse hep ofisinde yaşıyordu, o yüzden Franco asla meyvesini vermeyen unutulmuş bir fikir gibiydi ve su basan köpek kulübesi de bunu kanıtlıyordu. En azından zavallı Frank yüzebiliyordu.

Kâseyi çitin kırık kısmından içeri ittim ve köpeğin kulaklarının arkasını okşayarak parmak uçlarımı çamura buladım. "Aferin oğluma! Yeterince para biriktirdiğimde ikimizi de buradan çıkaracağım. Ne dersin, yardımcı pilot?" Kuyruğu çamura heyecanla pat pat çarpıyordu. "Bize birbirinin aynı güneş gözlüklerinden bile alacağım. Elimden geleni ardıma koymayacağım."

Franco'nun dili, bana katıldığını göstererek ağzının yanından dışarı sarktı. Köpekler için güneş gözlüğü yapmıyor olabilirlerdi

ama bir süredir kafamda bu hayal vardı: Franco'yla beraber, eski püskü bir arabaya tıkışmış, bu şehirden çıkan tek otoyolda doğrudan Los Angeles'a ilerliyorduk. Tabii ki güneş gözlüklerimizle.

Kendimi bildim bileli, parmaklarım bir şeyler yaratmak için yanıp tutuşurlardı. Yazmak için. Günlükler doldurmuş, hayran olduğum eserlere yeni kurgular yazıp bitirmiş, tekrar tekrar başka birinin hayatının sayfalarının arasına kaçmıştım. Eğer babam haklıysa, yani her şeyi yapabileceksem, kim istersem olabileceksem, *Yıldızalanı* gibi bir dizi yapar ve diğer tuhaf çocuklara yalnız olmadıklarını söylerdim. Gelecek seneyi atlattıktan sonra da (şu lisede sonuncu senem) bunu yapacaktım. Ya da yapmaya başlayacaktım. Senaryo yazarlığı okuyacaktım. Senaryo yazacaktım. Zaten portföyüm vardı, yani var sayılırdı. Şu anda yazma ihtiyacımı *Asitüfekçi* adlı sitemde blog yazarak tatmin ediyordum ve burada kesinlikle bildiğim tek konuya değiniyordum: *Yıldızalanı*'na. İnternet sitem ve yemek arabasındaki işimden biriktirdiğim param, buradan gitmemi sağlayacaktı. Bir gün.

Üvey annem mutfak penceresinden, "Danielle!" diye cırladı.

Biftek artıklarını çitin altından ittiğimde Franco kafasını kâseye gömdü.

"Belki başka bir evrende, oğlum," diye fısıldadım. "Çünkü şimdilik evim burası."

Bu ev, gitmek isteseydim bile bunu yapamayacağım kadar fazla anıyla doluydu. Babam teknik olarak evi bana bırakmıştı ama reşit olmadığım süre boyunca evden Catherine sorumluydu. Yani o zamana kadar...

"Danielle!"

O zamana kadar üvey annem ve kızlarıyla beraber burada olacaktım.

"Tamam! Geliyorum!" Frank'in kulağının arkasını son bir kez kaşıyıp veda ettim ve aklıma kâse için geri dönmeyi not edip mutfağa geri koştum.

Catherine omzuna bir Gucci çantası asarken, "Kızlar!" diye bir kez daha seslendi. "Acele edin yoksa Bay Craig'in dersine geç

kalacaksınız! Kızlar? Kızlar! Uyanık olsanız iyi olur yoksa Tanrı şahidimdir ki..." Catherine'in ayak sesleri, kızların odasına doğru gümbürderken saate baktım. 08:36. Buradan zamanında çıkmalarına *imkân* yoktu. Ben işleri hızlandırmadığım sürece.

İkizlerin sabah içeceğini hazırlamak için isteksizce karalahana, çilek ve badem sütü karıştırdım. Catherine tabii ki dergisini tezgâhta açık bırakmıştı; Darien Freeman'ın yüzü sırıtarak bana bakıyordu. Dudaklarım alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Darien Freeman'ın yeni *Yıldızalanı* uyarlamasına katıldığına dair dedikodular vardı ama bu, Carmindor'un kaykaya binen bir buldog tarafından oynanacağını söylemek kadar saçmaydı. Bir pembe dizi yıldızı, bütün bir galaksiden sorumlu kılınamazdı.

Of. Mikserin düğmesine bastım ve bu konuyu düşünmemeye çalıştım.

Yukarıda Catherine ikizleri yataklarından dışarı sürüklerken boğuk gümbürtüler geliyordu. Bu, her sabah düzenli olarak gerçekleşiyordu.

Yazları sabah rutinim şöyleydi: Uyanıyordum, kahve yapıyordum, pazartesi günleri fazladan bir kaşık kahve koyuyordum. Catherine sabah gazetesinin üzerine eğilip kupon kesiyordu. Çantalara ve hoş elbiselere fazla uzun süre takılıyordu. Eski hayatıyla ilgili pasif agresif bir şey söylüyordu. Bana kahvaltı hazırlamamı emrediyordu. Ben onun yerine Frank'i besliyordum. Catherine bazen yukarıya, ikizlere alarmlarını kurmayı "unuttukları" için bağırmaya gidiyordu. Ben kahvaltıyı hazırlamamaya devam ediyordum. On dakika sonra ikizler duşa ilk kim girecek diye kavga ediyordu. Catherine bana evin tapusuna sahip kişinin kendisi olduğunu hatırlatıyordu ve burayı lüks bir villa almak için satmasını istemiyorsam (sanki bu ev o kadar para edebilecekmiş gibi) kahvaltı hazırlamamın iyi olacağını söylüyordu. Ben de Grinç kusmuğuna benzer karışımlarını hazırlıyordum, ikizler birbirinin aynı bardaklarını kapıyordu ve Catherine, tenis dersleri için onları kapıdan dışarı itiyordu.

Günümün kalanı asla bundan daha iyi olmuyordu. İşe beş dakika geç kalıyordum ama iş arkadaşım ve yemek arabasının sahibinin kızı Sage, Harajuku moda dergilerine bunu fark edemeyecek kadar fazla dalmış oluyordu. Sonrası, Sihirli Balkabağı'nın içinde sekiz saat boyunca, dar iş takımı giyen bankacılara ve kucaklarında bebek hoplatan annelere sağlıklı böreklerimizi yemek arabasıyla dağıtarak geçiyordu. Ardından sıraya girdiğimde kasiyerin gözlerini devirmesine sebep olan kuponları taşıyarak (herkes kuponlardan nefret eder) süpermarkette insanları itiştirerek ilerliyordum. Sonra benim hazırladığım "aile yemeği" için tekrar eve geliyordum. Peşi sıra ikizlerin yemeğimle ilgili zalimce yorumları geliyordu ve mükemmel kedigözü veya yakut rengi dudaklarla en iyi far kombinasyonu hakkında bir güzellik videosu çekmek için üst katta kayboluyorlardı. Ardından bulaşıklar, kalan yemeklerle ilgilenme, Franco'yu son bir kez kontrol etme ve yatak geliyordu.

Eh, sayılır. Sonra odamın köşesinde duran babamdan kalma küçük televizyonda *Yıldızalanı*'nın gece yayınlanan tekrarlarını izliyordum. İlham gelirse bölüm hakkında bir blog yazısı yazıyordum. Haberler için bütün "Yıldıztüfekçi" siteleri, yani *Yıldızalanı* hayranlarının sayfalarını inceliyordum. Federasyon Prensi'nin sesiyle uyuyakalıyordum: "Yıldızlara bak. Hedef al. Ateşle."

Ertesi sabah uyanıyordum ve her şeyi yeni baştan yapıyorduk. Belki bir sonraki sefer (sürpriz son!) işe vaktinde gidebilirdim. Belki Sage kırk yılın başında benimle konuşurdu. Belki ikizler bana iyi davranırdı. Belki biri bahşiş kavanozuna Los Angeles'a giden iki uçak bileti koyardı. Belki koloni patlarken karakterlerin saygınlığını eleştirmek yerine 43. Bölüm'e bir övgü mektubu yazardım. Belki rüyamda babamı görürdüm.

Mikser acı çekiyormuşçasına gıcırdadı. Durdurdum ve karalahana içeceğini iki ayrı bardağa doldururken endişeyle mikrodalga saatine baktım. 08:41.

İkizlerin kahvaltılarını benim gibi deneyimli bir yemek servisi çalışanına yakışır şekilde tezgâha koyduktan sonra dün

gece gizlediğim fıstık ezmesi kavanozunu bulmak için dolabı aradım. Evde ne tür bir "diyette" olursak olalım, fıstık ezmemi Smeagol'un Tek Yüzük'ü koruduğu gibi korurdum. *Kıymetlim.* Şu sıralar Catherine paleo diyetine sarmıştı ama geçen ay çiğ yiyecekler yiyordu. Ondan önce de South Beach diyetindeydi, yoksa Atkins miydi? Domuz pastırması olan bir diyetti. Haftaya da az yağlı veya az tuzlu ya da... Catherine'in canı her ne çekiyorsa onun diyeti olacaktı. Bu evi, babamın evini satmakla tehdit ederek bana hazırlatabileceği her türlü yiyeceğin diyeti.

Kavanozun dibindeki son fıstık ezmesi kalıntısını sıyırıp dilimdeki tadın keyfini çıkardım. Her tür zafer kabulümdü.

Yukarıdaki duş, gıcırdayan boru sesleriyle kapandı. *Nihayet.* İkizler bu sabah çok yavaştı. Genelde arkadaşları hep orada olduğundan golf kulübündeki tenis antrenmanından keyif alırlardı. İnsan popüler ve zenginse, takıldığı yer golf kulübü oluyordu. Ben mi? Catherine her zaman oldukça açık bir şekilde kulüpte sadece birinin golf sopalarını taşımaya uygun olduğumu üsteleyerek belirtiyordu.

Fıstık ezmesi kavanozunu çöpe attım ve babam öldükten sonra "bana miras kalan" bozulmaz tuğla gibi telefonumu kontrol ettim. Üvey canavardan harika bir fikir daha ve zaten elimizde az olan parayı harcamamak için yeni bir yoldu: İkizlerin yeni telefon almasına izin verilmişti ama ben telefon istiyorsam, evde ne bulabilirsem onu almalıydım. Cep telefonum devasaydı, neredeyse bir uzay gemisi dolusu Reaver'ı* telefonumla defedebilirdiniz ama en azından saati gösteriyordu.

08:43. Daha erken gidemezler miydi? Sadece bir kerecik. Sadece bir kerecik sabah dokuzda evden çıksalardı.

Yukarıdaydılar ama Chloe'nin genizden gelen sesi çok net duyulabiliyordu. "Ama anne, Darien Freeman bu sabah televizyona çıkacak! Bunu kaçıramam."

Çöktüm. Chloe televizyona el koyarsa *Merhaba, Amerika*'yı izlemem imkânsızdı.

---

* *Firefly* dizisindeki yamyamlık yapan vahşi karakterler. –çn

Calliope, "Birkaç dakika geç kalabiliriz," diye kardeşini destekledi. Cal, her konuda Chloe'nin tarafını tutardı. Benimle aynı yaştaytı, lise son sınıfa gideceklerdi ama farklı gezegenlerden gelmiş gibiydik. Chloe ve Calliope, üniversite tenis takımına başlayacaklardı. Mezunlar günü komitesinde organizatörlerdi. Mezuniyet balosu liderleriydiler. Popülerliklerini okuldaki herkese bir hiç olduğumu, onların ailesi olmasa yetim kalacağımı hatırlatmak için kullanmaya da çekinmiyorlardı.

Teşekkürler. Sanki bunu unutabilirmişim gibi.

Chloe, "Bunu *kaçıramayız*," dedi. "İzleyip bu konuda video çekmeliyiz yoksa herkes tepkilerini bizden önce internete koyar. Bu bizi mahveder, anne. *Mahveder*."

"Tatlılarım, Bay Craig'e size tenis öğretmesi için *yüklü* bir para ödüyorum. Bir televizyon programı için seneye üniversitenin tenis takımındaki pozisyonlarınızı harcamayacağım!" Catherine merdivenlerden inip tekrar mutfağa girdi, çantasını karıştırıyordu. "Danielle, cep telefonumu gördün mü?"

Telefonu duvardaki şarj aletinden çıkarmak için tezgâhın üzerinden uzandım. "Burada."

"Neden oraya koydun?" Bana hiç bakmadan telefonu elimden aldı ve Facebook duvarında gezinmeye başladı. "Ah," diye ekledi. "Unutma, yarın..."

"Evet," dedim. "Biliyorum." Sanki kendi babamın öldüğü günü unutabilirmişim gibi. "Bu sene orkide mi alayım yoksa..."

Saatine bakan Catherine, "Kızlar!" diye bağırdı. "*Hemen* aşağı inin!"

"*Tamam*!" Beyaz tenis kıyafetleriyle merdivenlerden paldır küldür indiler ve tezgâhtaki içeceklerini aldılar. İkizler resmen hık demiş Catherine'in burnundan düşmüştü; açık renk saçlar, ela gözler, dolgun ve etkileyici dudaklar. Chloe ve üvey annemin hamuru aynıydı ama Cal'inki biraz daha farklıydı, o biraz daha sessizdi. Sanırım bu, onlar küçükken ortadan kaybolup bir Atlantic City kumarhane sahibinin kızıyla evlenen babasına çektiği içindi.

Şu anda ikisinin de sarı saçları sımsıkı atkuyruğu yapılmıştı ve Calliope'nin her zaman küpelerini mor gözlüğüne uydurduğunu ve Chloe'nin her gün yeni bir oje sürdüğünü bilmeyen biri için onları birbirinden ayırmak imkânsızdı. Bugün Chloe'nin ojesi tatlı bir yaz mavisiydi. Bazen kötülük dışarıdan belli olmuyordu.

Chloe, "Bu hiç adil değil! Neden Elle'in bu aptal derslere gitmesi gerekmiyor?" diye sızlandı.

"Kızlar." Üvey annem cık cıklayıp sabırlı bir gülümseme takındı. "Elle, sahip olduğu yeteneklerle yetinmek zorunda."

Girişteki kâseden ev anahtarımı alıp çantama koyarken onu duymazdan gelmeye çalıştım ve işe gitmeye hazırlanıyormuş gibi yaptım. Bazen Catherine'in odada olduğumu unuttuğunu düşünüyordum.

Yeşil içeceğini içen Chloe, "Kariyerimizi mahvedeceksin," diye suçladı. "Bu işle ilgilenmemiz gerekiyor."

Calliope, "Diğer herkes bu konuda *tweet* atacak," diye ekledi. "*Sahil Kenarında* makyajı nasıl yapılır videomuzla yüz bin görüntüleme aldığımızdan beri, insanlar iyi iş çıkarmamızı bekliyor!"

"KIZLAR!" Catherine pembe ojeli tırnağını kapıya doğru salladı. "Dersiniz dört yüz dolar tutuyor. HEMEN GİDİYORSUNUZ!"

Calliope gözlerini devirip girişteki raftan çantasını aldı ve kapıdan kırmızı Miata arabasına gitti (Catherine'in "imajı" için bir "gereklilik" daha). Catherine arkada kalan ikize dik dik baktı. Chloe'nin karşı çıkamadığı tek bir şey varsa, o da annesinin hoşnutsuzluğuydu. Pembe olması dışında Cal'inkinin tıpatıp aynısı olan çantasını aldı ve kardeşinin ardından ayaklarını yere vura vura çıktı. *Bu* antrenmana gidiş yolunda olmak istemezdim.

Üvey annem girişteki aynada saçlarını zaferle son bir kez kabarttı. "Kulüpte senden bahsetmemi istemediğine emin misin, Danielle? Eminim... geçen seneki... rezaletinden sonra bile seni işe alırlar. Dersini aldın, değil mi?"

Bir erkeğe bir daha asla güvenmemem gerektiği dersini mi? Tabii ki. Kibar kibar gülümsedim. "Hayır, teşekkürler."

"Senin gibi biri için en iyi yer orası, biliyorsun." Başını iki yana salladı. "Nihayetinde haklı olduğumu göreceksin."

Bunu dedikten sonra kapıyı kapadı.

Miata'nın evin yolundan çıkmasını bekledikten sonra salona koşup televizyonu açtım. 08:57. Mükemmel. Yemek arabası, beni saat onda alıp şehrin öteki tarafındaki bir RiverDogs beyzbol maçına götürecekti. Önümüzdeki bir saat boyunca belki de *Yıldızalanı* tarihindeki en büyük haberin tadını çıkaracaktım.

Bu, tüm anları nihayete erdirecek bir andı. Ya da tüm anları baştan başlatacak. Yeni bir nesil için yeni bir *Yıldızalanı*. Burada yatan ihtimaller hoşuma gidiyordu.

Sehpadaki kumandayı alıp 140 ekran televizyonun önünde bağdaş kurdum. Siyah ekran aydınlandığında içim beklentiyle doldu. Keşke babam burada olup bunu görebilseydi. Keşke yanımda oturuyor olsaydı. O da benim kadar heyecanlanırdı... Hayır, *daha da* fazla heyecanlanırdı. Ama işin gerçeği, bu konuda hayran hayran konuşacağım hiç kimsem yoktu. Kimin nihayet Federasyon yıldız-nişanını takacağı ve orijinal Prens Carmindor olan David Singh'in efsanevi adımlarını takip edeceği konusunda konuşacağım kimsem yoktu. Kendi küçük köşemde aylardır bu konuda blog yazıyordum ama blogumu kimse pek okumuyordu. *Asitüfekçi* blogum iyileştiriciydi, daha çok bir günlük gibiydi. Arkadaşa dair sahip olduğum en yakın şey, herkesin oyuncular hakkında fikir yürüttüğü *Yıldızalanı* hayranları camiasıydı: Belki son Örümcek Adam filmindeki adam oynayacaktı. Ya da belki bütün Tumblr GIFlerinde bulunan o yakışıklı Bollywood oyuncusu olurdu. Her kim olursa olsun, beyaz olmayan prensime beyaz bir oyuncu seçmeseler iyi ederlerdi.

Televizyonda *Merhaba, Amerika*, internette şapşalca şeyler yapan evcil hayvanlarla ilgili bir programı bitirmek üzereydi. Sunucu gülümsedikten sonra kamera seyircileri gösterdi. Koltuklar kızlarla, kız ordusuyla doluydu ve hepsi tezahürat ediyordu. Pankartlar tutuyorlardı. Üzerlerinde aynı isim yazılmış olan tişörtler giyiyorlardı. İçimdeki beklentinin buz kesmesine ve bir atom bombası gibi mideme oturmasına sebep olan bir isimdi bu.

Darien Freeman.

Kızlar kameraya ellerini kaldırıp onun ismini haykırdı. Tek bir insanın ismini. Bazıları gerçekten bayılacakmış gibi gözüküyordu.

Ben bayılmadım.

Heyecanım, dehşete doğru bir U dönüşü yaptı.

Hayır, hayır, bu gerçek olamazdı. Yanlış kanalı açmış olmalıydım.

Kumandadaki bilgi tuşuna bastım. Programın başlığı *Merhaba, Amerika* idi ve hiçbir şeyi, Kara Nebula'nın beni tek seferde yutmasından daha fazla istemiyordum.

Bunun ihtimali neydi? Aynı sabah programında olmasının ihtimali ne kadardı? *Yıldızalanı* oyuncularını duyuracakları programda *Darien Freeman*'ın konuk sanatçı olmasının ihtimali neydi?

Sunucu gülümseyerek özenle seçilmiş birkaç kelime söyledi ve birdenbire bütün korkularım gerçek oldu.

Sunucunun arkasında *Yıldızalanı* logosu yandı. Bu an, gözlerimi ayıramadığım bir felakete dönüşmüştü. Hayran olduğum dizi tamamen alevler içinde, köpüren bir çaresizlik çukuruna düşüyor gibiydi.

Hayır, hayır, Darien Freeman olmayacaktı. *O* olamazdı.

Darien Freeman, benim Federasyon Prensi Carmindor'um *değildi.*

DARIEN

KALABALIK, CANAVARLARLA DOLUYDU.

Pekâlâ, gerçek canavarlarla değil. Fakat üç, *üç*, saatlik uykuyla gece uçağına binip New York'a gelmeyi, sadece fazla kavrulmuş kahve ve yarım bir greyfurtla yetinirken, bir yandan sunucuların size soracağı bütün soruların cevaplarını hatırlamaya çalışıp diğer yandan kuaförünüz kıvırcık saçlarınızı *tam doğru biçimde* şekillendirebilsin diye (Tanrı aşkına be adam, bu sadece *saç*) otuz dakika boyunca bir makyaj koltuğunda, bu kadar erken saatte henüz uyanmamış yerlerinizi sıkan tasarım bir kotla oturmayı ve üzerine hayran kalabalığını gördüğünüz için heyecanlanmayı bir de *siz* deneyin.

Kendi kendime, *Nefes al*, dedim. Sorun yok.

Sahnenin arkasında volta attım. Henüz kimse beni görmemişti ama sanki izleniyormuşum gibi derim karıncalanıyordu. Bu, mesleğin getirdiği bir şeydi.

Artık yardımcım Gail'ın neden programdan önce iki ağrı kesici almamı söylediğini anlıyordum. Rock konserlerine (ve bir zamanlar fuar panellerine) gitmiştim ama bu seyirciler çok gülünçtü. Gail sabah dörtten beri burada beklediklerini söylemişti. Aklı başında hangi insan benim için bu kadar erkenden sıraya girerdi ki?

Gail yanımda yıpranmış spor ayakkabıları üzerinde zıplıyordu. Sanırım *Sahil Kenarında*'nın ikinci bölümünden beri ayakkabılarının bağcıklarını çözmeye fırsatı olmamıştı. E-postaları arasında gezinip başını sallıyordu. "Her şey hazır. Bu gece için uçuşunu, havaalanına gidiş gelişini, paparaziye engel olacak iki koruma ayarladık..." Sonra bana bakıp gülümsedi. "Harikayız."

Bana bir su şişesi uzattı ve şişeyi boynuma bastırdım. Gail'ın kızılımsı sarı saçları elektriklenmiş ve fazla sıkı bir topuz halindeydi, bu da onun da benim kadar stresli olduğuna dair kesin bir işaretti. "Sadece nefes al. İyi olacaksın. Bu daha tanıtım kampanyasının aperatifi. Başarabilirsin."

"Seviye atladığımı söyleyebiliriz," diye şaka yaptım.

Bana boş boş baktı.

"Bilgisayar oyunlarındaki gibi? Yeterince deneyim puanı kazandığında... Neyse, artık çenemi kapatıyorum." Şişenin kapağını açıp bir yudum aldım. Sahnenin arkasındaki perdenin aralığından hayranlarımın sabırsızca kıpırdanmasını izledim. Gözlerimi kısarak baktım. "Şu kızın tişörtünde yüzüm mü var?"

Gail, "Çok dikkat etme," diye yanıt verdi. Ötünce yine telefonunu çıkardı. Kaşlarını çattı.

Ona şüpheyle baktım. "Her şey yolunda mı?"

E-postasını inceliyordu.

"Dünya'dan Gail'e?"

Cevap gelmedi.

"*Gail Morgan O'Sullivan.*"

"Ne? Ah!" Telefonunu arka cebine tıktı. "Pardon, pardon. Bir şey unutuyormuş gibi hissettiğin oldu mu hiç?"

Büyük bir ciddiyetle, "İç çamaşırımı. Her zaman," dedim. "Bazen iç çamaşırı giydiğime emin olmak için donumu çekiştiriyorum."

Endişesi azalarak hafif bir gülümsemeye dönüştü. "Hiç de bile."

Gail benden büyüktü, yirmi beş yaşında falandı; yanakları yazın kararan ve yüzü kızardığında neredeyse parıldayan çillerle

kaplıydı. İmzalı *Batman: Birinci Yıl* çizgi romanım dışında sahip olduğum en iyi arkadaş oydu. İnsan ben olunca, gerçek arkadaşlar kolay bulunmuyordu. Hatta hiç. Eskiden gerçek arkadaş bulmak kolaydı ama durumların, değişebileceğini zor yoldan öğrenmiştim. Özellikle de insan ünlü olduğunda.

Bana mikrofon takmak için bir sahne görevlisi geldi. Mikrofonu ceketimin altına geçirdim ve alıcıyı kotumun arkasına taktım. Sahne görevlisi, "İki dakika," deyip hızla uzaklaştı.

Gail, "Pekâlâ!" dedi. "Gülümsemeyi unutma ve sadece elinden gelenin en iyisini yap." Dikkatli bir bakışla beni süzüp bir tutam saçımı geriye itti ve tişörtümün üzerindeki ceketimi düzeltti. Bu, sahip olduğum en pahalı şeydi; tişört değil, ceket. Menajerimin isteğiyle giyiyordum. Benim ulaşılabilecek kadar geek gözükmekle beraber, yine de Burberry giyen, *Sahil Kenarında*'ya uygun birine benzememi istiyordu. Bana kalırsa, bunlar asla bir araya gelmemesi gereken şeylerdi.

Gail, "Yıldızlara bak. Hedef al. Ateşle," diye şakıdı. Bana sımsıkı sarıldı. "Seninle gurur duyuyorum, Darien. Baban da duyuyor."

"Parayla gurur duyuyor," diye mırıldandım.

Gail'ın dudakları seğirdi. "Sadece para yüzünden olduğunu..."

Seyircilerin tiz tezahüratları konuşmasını kesti. Sadece tiz, kıyamet kopuyormuşçasına çığlıklar. Tatlı, popüler ve *Sahil Kenarında* işimden çok daha etkileyici bir bağımsız film geçmişi olan rol arkadaşım Jessice Stone'un çok daha... *sakin* bir hayran kitlesi olduğuna emindim. Onun erkek takipçileri, tişörtlere JESS'İ SEVİYORUM yazmıyorlardı, sadece... eh, boş verin. Jess Stone hayranlarının rahatsız edici Google aramalarını düşünmek istemiyordum. Hayran kitlelerimiz farklıydı, o kadar. Devasa robot filmleriyle tanınan *Yıldızalanı* yönetmeni Amon Wilkins, muhtemelen Jess Stone'un gıpta edilen ödüller getirebileceğini ve ilgi çekebileceğini düşünmüştü. Filmi çekmeye yarın başlayacağımız için böyle olup olmayacağını yakında görecektim.

Bana gelince... Anlaşılan çok sevilen kült bir diziye bir canavar ordusu getiriyordum. Hayranlarım kendilerine SahiKelar diyor ya da belki Dariencılardır. Peki ya bugün? Bu bir tanıtım kampanyasıydı. Menajerimle Halkla İlişkiler ekibim zirve yapmıştı.

Scotty beni her an ışınlayabilirdi.*

Bir de şu vardı: İnsanların zaten sevdiği bir karakteri devralacak ilk genç erkek ben değildim. Eminim Chris Pine'ı Kirk 2.0 olduğu için sevmeyen insanlar olmuştu. Ama ben farklıydım. On sekiz yaşındaydım. O yirmilerindeydi. Oyunculuğunu geliştirmek için zamanı olmuştu. Ben hâlâ birbiriyle aynı çoraplar giymekle ve kimsenin *Yıldız Savaşları* baksır şortumu görmemesiyle uğraşıyordum. Ayrıca, şu anda ellerim nemliydi, sanırım terlemeye başlıyordum ve bir televizyon röportajında yapabileceğiniz en kötü şey terlemektir.

Nefes al, nefes ver. Bunu yapabilirsin, Darien.

Sahne görevlisi dönüp beni sahneye çıkan basamaklara götürdü. Parmaklarıyla geriye doğru saymaya başladı.

Beş... dört...

Ceketimi düzelttim. Endişemi bastırdım.

Sunuculardan biri, kalabalığı susturup, "Şimdi de sahneye bir sonraki konuğumuz geliyor," dedi. "*Sahil Kenarında*'nın kralı olarak tanınan genç oyuncu..." Vay canına, Ego Darbesi'ne bak, Batman, bu bütün karizmamı çiziyordu. "Şimdi de yıldızlardaki en sevdiğimiz soylunun, Federasyon Prensi Carmindor'un yerini alan... Darien Freeman!"

Nefes al. Nefes ver. Gülümse.

Maske takan bir süper kahraman gibi, benliğimin dışına çıkıp Darien Freeman kılığına girdim ve beş yüz genç kızın yıkıcı çığlıkları beni yuttu.

* *Uzay Yolu* göndermesi. –çn

Darien Freeman'ın güzel, sinir bozacak kadar güzel ve sonraki on yıl boyunca her türlü parfüm reklamının ve reklam panosunun üzerinde olacağı için hatırlayacağınız yüzü, üvey annemin 140 ekran plazma televizyonunun tamamını kaplıyor, rahat bir şekilde sırıtıyordu. Kahverengi ten, uzun kirpikler, kıvırcık saçlar. Role uygun gözüküyor olabilirdi ama gülümsemesi o kadar parlaktı ki neredeyse kör olacaktım. Haşin ve düşünceli Federasyon Prensi rolüne uygun değildi. Aynı hamurdan bile değildi.

Carmindor, elli dört bölümde sadece tek bir kere gülümsemişti. 53. Bölüm'de, Prenses Amara'ya. Bir sonraki bölümde...

Hayır, hayır. Kimse o son bölümün bahsini açmayı bırak, *düşünmezdi* bile. O bölüm asla gerçekleşmemişti. Hatta blogumda bölümden bahsedilmesini bile yasaklamıştım.

Rockefeller Merkezi, *Yıldızalanı*'nın mavi ve gümüş renkleriyle dolmuştu. Ön sıradaki hayranlardan bir grup kız BENİ YILDIZ GİBİ EZ! ve SENİNLE WABBA WABBA YAPMAK İSTİYORUM pankartlarını sallıyorlardı. Sanki hepsi Nox karşıtı yıldızlararası görevleri ilk elden izlemişti de. İzlememişlerdi.

Ben bile izlememiştim.

Fakat babam... O başından beri izlemişti. İlk hayranlarındandı. Hatta dizi için bir fuar başlatmıştı. ExcelsiCon. Her sene gi-

diyorduk. Yaşlanan oyuncularla tanıştığımı ve yıldız tabancamı imzalattığımı hatırlıyordum. Yıldız tabancamı okulda çantama sakladığımı, her sabah babamın alarmının dizinin giriş şarkısını çalışıyla uyandığımı, kahvaltı için Wabba Wabba mısır gevreği yediğimi (esasında sadece şekerli mısır gevreğiydi ama altı yaşındaki hâlim aradaki farkı anlayamıyordu), yazları yıldızlara baktığımı ve arka bahçemizde Noxları yenme oyunu oynadığımızı, galaksiyi Kara Nebula'ya çekilip yok olmaktan kurtardığımızı...

Babamla yaşamak, Federasyon Prensi Carmindor'un var olduğu bir evrende yaşamak gibiydi.

Sonra birdenbire o evren yok oluvermişti.

Parmağım kumandanın kapama tuşunun üzerinde asılı kaldı ama bakışlarımı çeviremiyordum. *Sahil Kenarında* hayranları, biz *Yıldızalanı* hayranlarıyla nasıl sorunlar yaşayacaklardı? Bu, iki geliştirilmiş yarış arabasının tam gaz çarpışmaya doğru ilerleyişini görmek gibiydi, izlemek zorundaydım.

Rahat gözüken koltukta arkasına yaslanan Darien Freeman, sunucular ona hoş geldiğini söylerken hayran kalabalığına biraz utangaç, biraz da şaşkın bir şekilde el salladı. Eminim çok şirin olduğunu düşünüyordu.

Darien Freeman, "Burada olmak çok güzel," diye başladı. Hayranları ambulans sirenleri gibi ciyakladı. "Seni seviyorum, Darien!" ve "Evlen benimle!"

Of, kusacaktım.

Sunuculardan biri, devasa çenesi olan bir erkek, "Programa katıldığın için çok heyecanlıyız! Sırf bu, diziyi izlemek için geç saatlere kadar ayakta kaldığımı hatırlıyorum; bu yaşımı ele verebilir. Tam bir klasik! Carmindor kadar büyük bir role soyunmakla ilgili nasıl hissediyorsun?"

Oyuncu gülümsedi. Dişleri fazla beyazdı, dudakları ise fazla orantılı. Eminim gülümsemesini aynada çalışıyordu. "Kesinlikle büyük bir onur," dedi ama bir klasiği, ona fazör bombaları atsa bile tanıyamazdı. "Carmindor rolüne bürünmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Dolduracağım yer büyük."

Kendi kendime, "Devasa demek istiyorsun," dedim. David Singh olağanüstüydü. Eskiden, neredeyse başka hiçbir bilimkurgu dizisinde beyaz olmayan bir oyuncu yer almazken, sınırları yıkmıştı. Hem ekranda hem de gerçek hayatta bir insan hakları savunucusuydu. *Yıldızalanı*'nın felsefesine gerçekten inanan biriydi.

İkinci sunucu, yani beyaz bir tulum giyen ve muhtemelen bir Stormtrooper'a benzemek istememesine rağmen kesinlikle benzeyen minyon kadın, "Eh, Rick'in aksine, ben *Yıldızalanı*'nı hiç izlemedim," dedi. "Ama bu günlerde herkes *Yıldızalanı*'nı biliyor gibi gözüküyor! Şu deyiş... nasıldı?"

"Yıldızlara bak. Hedef al. Ateşle," dedi Darien. "Umarım hayranı olursunuz. *Yıldızalanı*'nda herkes için bir şeyler var. Bu, muhteşem *Prospero* adlı uzay gemisiyle ekibinin, galaksiyi korumak ve barış ile eşitlik standartlarını sürdürebilmek için savaş verişlerinin hikâyesi. Ah," sırıttı. "Bir de uzaylılarla savaşmalarının."

"Bu kulağa çok korkunç geliyor!" Sunucu nefesini tuttu. Gözlerimi devirdim. Nox Kralı ile karşı karşıya gelmeyi, "uzaylılarla savaşmak" olarak anlatmazdım çünkü teknik olarak, dizide uzaylı olanlar insanlardı. Ama öte yandan, ben *gerçek* bir Yıldıztüfekçi'yim.

Sunucu, "Şimdi, bizden nefret etme," diye devam etti. "Ama programımızda ufak oyunlar oynamayı seviyoruz ve *Yıldızalanı* hakkında bu kadar çok şey biliyor gibi gözüktüğün için seni Batış Tankı'nı oynamaya davet etmeliyim, diye düşündüm!"

Kamera geniş açıya geçip yanında bir hedef tahtası bulunan su dolu kabini gösterdi. Kamera tekrar şaşkın bir ifadeyle bakan (daha doğrusu numaradan şaşkın bir ifade takınan) Darien'a döndü. "Ah, Tanrım! Gerçekten mi?"

"Tabii ki!" Sonra sunucu koltuğunun arkasında uzanıp bir su tabancası çıkardı. "Bakalım bizi *Yıldızalanı* konusunda ne kadar iyi eğitebileceksin! Ne zaman yanlış cevap verirsen sana ateş etme hakkım doğacak."

Ah, diye düşündüm. Çok *eğlenceli olacak*. Dizi hakkında ismi dışında bir şey bilmesine imkân yoktu.

Kalabalık gürültülü, bet bir sesle bağırmaya başladı. "Batış Tankı! Batış Tankı! Batış Tankı!"

Darien dramatik bir şekilde kalabalığa kollarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Gerçekten? Suya batmamı mı izlemek istiyorsunuz?"

Kalabalık, "Batış tankı! Batış tankı!" diye bağırdığında, hemfikir olmak zorunda kaldım.

Sunucu kadın sırıtarak, "Ne diyorsun, Darien?" diye sordu.

Darien başını eğerek içini çekti, *Ah pekâlâ, şu işi yapıp kurtulalım*, diye içinden geçiren bir yüz ifadesi takındı. Sonra ellerini koltuğun kenarına koyup ayağa kalktı ve pahalı gözüken ceketini omuzlarını oynatarak çıkardı. "Pekâlâ! Varım."

Öyle mi? Bakalım neyi yanlış bileceksin, Darien Freeman. Kollarımı kavuşturup koltuğumda arkama yaslandım. Ekranda Darien batış tankının tepesine çıkıp koruyucu gözlük taktı ve başparmaklarını kaldırdı.

Kadın su tabancasını hazırlayıp elindeki karta baktı. "Birinci soru! Carmindor'un parçası olduğu hükümetin adı ne?"

Darien ona, "Cidden mi? Bu çok kolay!" diye bağırdı. "Federasyon!"

Doğru cevap olduğunu belirten bir zil çaldı ve seyirciler yuhalayıp onu hemen suya batırmaları için bağırdı. Darien'ın kafasının yanından uçarak bir şey geçti, sanırım bir iç çamaşırıydı. Darien hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu; ağzı kulaklarına vararak sırıtıyor, ayaklarını üzerinde oturduğu kalasın altında sallıyordu.

Büyük çeneli sunucu, "Peki, biraz daha zorlaştıracağız!" diye bağırdı. Bir sonraki soruyu okudu. "Carmindor'un en iyi arkadaşı kim?"

"Euci! Bundan biraz daha zor sorun!" diye kışkırttı Darien.

"Peki Euci gemide ne yapıyor? Ya da hangi bölümde kolonisini kurtarmak için Carmindor'a ihanet ederek onu Noxların eline veriyor? Ya da hangi bölümde o koloni yine de havaya uçuyor?" diye mırıldandım. "*Bu* soruya ne dersin, yakışıklı çocuk?"

Kalabalık daha yüksek sesle bağırdı. "Batış tankı, batış tankı, batış tankı!"

"Geminin adı ne?"

"*Prospero*!"

"Federasyon selamına ne deniyor?"

"Söz-yemini!"

Kadın sunucu sırıtıp son kartı çıkardı. Açıkça öldürücü darbeyi yapmak üzereydi. Koltuğumun önüne doğru kaydım.

"Carmindor, dizinin son bölümünde ilgi duyduğu kadına nasıl hitap ediyor?" diye sordu.

Darien bunun üzerine duraksadı. Etrafına, seyircilere baktı.

Sunucu, "Hile yapmak yok!" diye bağırdı. "Takıldın mı? On, dokuz..."

Kalastaki Darien yanağını çiğneyip ileri geri sallandı. Homurdandım. Tabii ki bunu bilmiyordu. Hayatında hiçbir *Yıldızalanı* bölümünü izlememişti.

"Beş! Dört! Üç!" Seyirciler de saymaya başladılar. Darien şaşırmış gözükerek ensesini ovalarken sunucu ayaklarını açıp çok dramatik bir şekilde tek eliyle nişan aldı ki bu su tabancasıyla nişan almak için hiç de iyi bir yöntem değildi.

"İki... BİR!" Seyirciler tezahürat yaptı.

Kadın sunucu ateş etti ve hedefi on ikiden vurdu. Bir siren öttü ve yanıp sönen bir ışık, Darien Freeman'ın mükemmel şekillendirilmiş saçlarının üzerinde döndü, ardından da altındaki kalas kaydı. Darien suya düştü ve seyirciler çıldırdı. Buna bayılıyorlardı.

Fakat tuhaf bir şekilde, ben bayılmıyordum.

Darien Freeman suyun altında olmasına rağmen, "*Ah'blena,*" diye mırıldandım. Onu televizyonda izleyişime, beni kesinlikle göremezken plazma bir düz ekranla konuşuyor olmama rağmen. Ne olursa olsun, eğer Carmidor olacaksa, bilmesi gereken bir şeydi bu. Batış tankı olsun, olmasın. "Ona *ah'blena,* diyor."

Ekranda Darien sırılsıklam bir şekilde tanktan çıktı ve ıslak saçlarını kalabalığa doğru salladı. Seyirciler çığlıklar atıp ellerini uzattıklarında Darien onlara sırıttı.

Kaşlarımı çattım. Bu noktada filmin kendini kurtarmasının tek yolu, mükemmel kötü karakteri duyurmasıydı. Bariz bir şekilde kötü karakter Nox Kralı olmalıydı çünkü bu harika olurdu! Noxlar, Federasyon'un asıl düşmanlarıydı ama maalesef ki 90'lar başı özel efektleri, onların devasa kulakları konusunda çok başarılı bir iş çıkarmamıştı. Bir yeniden çekilme o kulakları çok daha iyi gösterebilirdi. Ayrıca dürüst olalım, hayranlar tarafından yazılacak eşcinsel hikâye ihtimallerini bir düşünsenize. Sadece saati kontrol etmek için telefonuma baktım ama Sihirli Balkabağı görevine geçmeden önce daha en az yirmi dakikam vardı.

Ekranda Darien ona prodüksiyon asistanının uzattığı havluyu aldı ve kurulanmaya başladı. Fakat sonra biri tişörtünü çıkarması için bağırdı. Darien duraksayıp tekrar seyircilere döndü.

"Gerçekten mi?" diye sordu.

Cevap olarak çığlık attılar.

Darien ıslak tişörtünün ucuna uzandığında çığlıklar yükseldi. Şimdiden kumaşın üzerinden Darien'ın göğüs kaslarını görebiliyordum. Herkes görebiliyordu. Homurdandım. Neden hayatta ileri alma tuşu yoktu?

İkizlerin aksine, ben bir Darien Freeman hayranı değildim. O ergen fantezileri programı *Sahil Kenarında*'nın hayranı olmadığım da *kesindi*.

Fakat sonra Darien Freeman tişörtünü sıyırdı ve ağzım açık kaldı. Karın kasları ve göğsü, Catherine'in plazma televizyonunda parıldıyor, uykulu beynimi Tanrı'nın unuttuğu bu evrende bir umut ışığı gibi delip geçiyordu.

"Kesinlikle... kesinlikle Federasyon Prensi için kas yapmış," diye mırıldandım. "Bu konuda hakkını veririm."

İstediğimden daha uzun süre baktım. Asla ama asla kabul etmeyeceğim kadar uzun bir süre boyunca. Açıkça bunun her dakikasına bayılan Darien, kollarını açtı ve bir an sonra seyircilere gösterişle eğilerek selam verdi.

Kadın sunucu su tabancasıyla kendini yelpazelemeye başladı. "Pekâlâ. Bu kaybetmeni telafi etti! Kaslarına dokunabilir miyim?"

Dışarıdan o kadar yüksek bir homurtu geldi ki şöminedeki fotoğraflar sallandı ve irkilerek zıpladım. Kahretsin. Bu sesi her yerde tanırdım.

Sihirli Balkabağı geliyordu.

Hızla televizyona döndüm ve kumandayı dua edermişçesine kavradım. "Hadi, artık kötü karakterin kim olduğunu duyurun!" diye yalvardım. "Lütfen Nox Kralı olsun! Lütfen! Lütfen!"

İri çeneli adam, "Evet, Galaktik Federasyon'un kahramanı olarak," diye konuşmaya başladı ve Darien tişörtünü geri giyerken diğer sunucuya acıyan, neredeyse *küçükhanım* diyen bir bakış attı. "Bir düşmana ihtiyacın var..."

Kendi kendime, "Monologları düşünün! Karakter üçlülerini düşünün!" dedim. "Evren, bana *küçücük* bir şey ver!"

İri Çene, ben çok ikna edici konuşmamışım gibi devam etti. "Şimdi, kötü karakterin çok gizli tutulduğunu ve bazı... dedikoduların... dolaştığını duydum. Bu dedikodular belli bir... kadınla ilgili."

Ağzım tek kelime etmeden açık kaldı. Eğer kötü karakter bir kadınsa, o zaman Nox Kralı değildi. Ama o zaman...

Balkabağı'nın homurtularının üzerinden duyabilmek için daha yakına eğildim. Sehpanın üzerindeki mumu, kavanozunda titremesini durdurmak için tutuyordum. Darien Freeman alaycı bir şey söyledi, ceketinin kol düğmeleriyle oynadı ve işte... *işte*...

Dudaklarını okumak için gözlerimi kıstım. En azından dudakları güzeldi. Sonra dudaklarının oluşturduğu heceleri tanıdım. Ağzının kötü karakterin ismini oluşturuş şeklini, dilinin nasıl dolanarak sesi çıkardığını gördüm.

Balkabağı evin yolundan korna çaldı ve yan taraftan Franco havlamaya başladı. Korna tekrar acı acı öttü ama Sage'in beklemesi gerekecekti, zaten fazla erken gelmişti. Ben sadece hayret içinde arkama yaslandım. Buna inanamıyordum. Bir daha asla düşünmek istemediğim tek kötüyü, tek karakteri seçmişlerdi. Orijinal *Yıldızalanı*'nda, Prens Carmindor bu karakterin adını yumruk sallarken acı içinde gökyüzüne haykırıyordu; bu görün-

tüyü "Öfkeyle Haykırtan, İç Parçalayıcı Üzüntü" adını taşıyan internet meminden tanıyor olabilirsiniz.

Fakat öte yandan, yeniden çekilen bir film için mantıklı olan tek kötü karakter oydu. Zayıf, insan kalbinizi göğsünüzden parçalarcasına çekip alarak omuriliğinizi acı ve hüznün dişlerinde diş ipi gibi kullanabilecek bir kötü, Prens Carmindor'un romantik duygular beslediği tek ama tek kadın...

Prenses Amara.

İri Çene ekrana baktı. "Federasyon Prensi'yle tanışacak birkaç şanslı kişiden biri olmak istiyorsanız, bu sene Midlight Entertainment bir hayran yarışması düzenlemek için ExcelsiCon'la ortak oluyor! En sevdiğiniz *Yıldızalanı* karakteri kostümünü giyin ve ExcelsiCon'un hayatta tek bir kere deneyimlenebilecek maskeli balosuna bilet kazanma şansı elde edin! Kazananlar, konuğumuz Darien Freeman'la tanışacak, ayrıca Los Angeles'ta *Yıldızalanı* prömiyerine bilet alacaklar!"

Başımı iki yana salladım. Bu ödülün isteyeceğim tek kısmı, Los Angeles biletleriydi; bir de belki Darien Freeman'a aptal, boş Carmindor oyunculuğu hakkında ne düşündüğümü o aptal, boş yüzüne söyleme şansı.

Darien Freeman sunucuya tuhaf bir bakış attı. "Ben... Ne?"

Sunucu sadece ağzı açık bir şekilde ona bakakaldı. Rahatsızlık dolu bir sessizlik oldu. Sonra Darien Freeman yine televizyona baktı. Bana. Yüzünde tam olarak anlayamadığım bir duygu dolaştı. Bu duyguyu gizlemeye çalışıyordu ve milyonlarca Amerikalı onu izliyordu.

"Biliyorsun ya, Darien. ExcelsiCon!"

Darien dikkati dağınık bir şekilde başını salladı. "Evet, evet. Pardon. Tabii."

Kadın sunucu, elini Darien'ın dizine koydu. "Darien, programımıza katıldığına çok memnun olduk ve gelecek baharda sinemalara gelecek *Yıldızalanı* için sabırsızlanıyoruz!"

Birdenbire kameranın görüş alanı dışından bir ses geldi. Bir haykırış. Biri sahneye tırmandı ve oyuncuya doğru koşmaya baş-

ladı. El yapımı bir SENİNLE SAHİLDE GÖRÜŞÜRÜZ tişörtü ve bikini altı giyen bir kız.

Kızın ağzı, Darien'ın ağzıyla o kadar sert buluştu ki ikisi birden koltuktan aşağı yuvarlandı. Güvenlik devreye girdi. Kamera bir Huggies bebek bezi reklamına geçti.

Catherine'in yumuşak koltuğunun daha da derinliklerine gömüldüm. *Yıldızalanı* artık böyle mi olacaktı? Bütün bu SahiKelar ve Dariencılar, ömür boyu süren söz-yeminlerden ve insanın kendi tuhaflığını kutlamasından çok kaslara ve renkli günbatımlarına önem veren bu kişiler, benim *Yıldızalanı*'ma mı üşüşecekti?

Pekâlâ. Eğer evren böyle davranacaksa, ben de karşılık verebilirdim. Güç alıp ayağa kalktım ve merdivenlerden yukarı fırlayıp odama daldım. Dizüstü bilgisayarımı açtığım anda Sage, evimin önünde Sihirli Balkabağı'nın kornasına asıldı.

Kornayı duymazdan gelip blogumu açtım. Doğruyu söylemek gerekirse, Chloe ve Cal yanılmıyordu. İş internet olduğunda, gerçekten de insan yorumlarını mümkün olduğunca hızlı yüklemeliydi. Bu hayatta yaptığım tek bir şey olacaksa, o da şuydu: *Yıldızalanı*'nın dönüşeceği felaket hakkında yazmak. Bunu belgelemek. Kırk yıldan sonra Hollywood, Yıldıztüfekçilerini böyle mi mükafatlandırıyordu? Bize Darien Freeman'ı vererek mi?

Başlığa tuşlara vura vura, HAYRANLIK MI YARATIYOR YOKSA HAYRANLAR İÇİN Mİ YARATILIYOR? yazdım. Mükemmel.

Parmaklarım klavyede uçar gibi yazarken titriyordu. Kelimeler içimden dökülüveriyordu. Nereden geldiklerini bilmiyordum. Belki takdir edilmediğim için yıllar boyu bastırdığım öfkeden geliyorlardı. Belki de yıllar boyunca ikinci el bir televizyondan tekrarlar izlemek zorunda kaldıktan sonra, aptal bir yakışıklının yüksek çözünürlüklü yüzüyle babamın en sevdiği karakteri mahvedişini görmüş olmamdandı.

Benim en sevdiğim karakteri.

Korna tekrar acı acı öttü. Komşuların bir yemek arabasının evin önünde ne aradığını merak ettiklerini biliyordum.

"Geliyorum!" diye bağırdım. Bir tıklamayla yazıyı yayınlayarak internet dünyasına yolladım.

Otuz saniye sonra iş gömleğimi kafamdan geçirmiş, çantamı omzuma atmış ve çalışma yerim olan, devasa cafcaflı turuncu kamyonetin ön koltuğuna binmiştim.

Sage, klor yeşili saçlarına uyan bir sesle, "Geç kaldın," dedi. Sesi donuktu. Oldukça tuhaftı. Benimle konuşmakla ilgilenmiyordu. Muhtemelen bir zamanlar saçları koyu yeşildi çünkü o, saçlarını isminin rengine boyayacak türden bir insandı: Sage, yani adaçayı. "*Ezelden* beri bekliyorum."

Çabucak, "Pardon," dedim. İş arkadaşımın geri geri giderken düzelttiği dikiz aynasından ürpertici, sırıtan bir balkabağı sarkıyordu. "Bir şey... yapmam gerekiyordu." Milyon yıl da geçse, milyon evrenden hiçbirinde asla Sage'e bir *Yıldızalanı* hayranı olduğumu söylemezdim. Eminim sadece gülerdi. Charleston'ın meşhur tek yön sokaklarından birine saptığında, "Bir dakika, RiverDogs stadyumu öteki tarafta değil mi?" diye ekledim.

"Planlar değişti."

"Ben..." Geçtiğimiz sokak tabelasına bakarken sesim canlılığını yitirdi. "Sanırım bu sokak, *diğer* tarafa doğru tek yön."

Sage hiçbir şey söylemedi, sadece direksiyonu daha sıkı tuttu ve pespembe dudakları bir sırıtışla yukarı kıvrıldı. Bunun dışında ifadesiz olan suratında sırıtışı uygunsuz duruyordu. Bir kan birikintisinin ortasındaki oyuncak bir hayvan gibi. Neredeyse şeytaniydi.

"Hücum!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki irkildim. Sonra vitesle oynadı.

Hızla kemerimi yakaladım. Ehliyetim vardı ama arabanın sahibi ve dolayısıyla da patronumuz Sage'in annesi olduğundan, şoför koltuğu Sage'indi. İşin kötü tarafı, aynı zamanda da direksiyonun başında tam bir manyak olmasıydı. Diğer her yerde de. Açıkçası, başka herhangi bir yerde çalışabilsem çalışırdım. Ama özgeçmişimdeki tek şey, Catherine ne derse desin asla geri dönmeyeceğim golf kulübündeki talihsiz kısa çalışma sürem olduğundan, muhtemelen Balkabağı beni istediği için bile şanslıydım.

Sanırım bundan daha kötü işler de vardı. Zavallı yakışıklı Darien Freeman gibi hayranlarım tarafından saldırıya uğruyor olabilirdim.

DARIEN

"ÇOK AMA ÇOK ÜZGÜNÜM." Ben yeşil odaya girer girmez, Gail bana bir buz torbası verdi.

"Ne oldu böyle?" Buz torbasını aldım ve enseme bastırırken yüzümü ekşittim.

Gail başını iki yana salladı. "Güvenlik onu yakalar sanmıştım..."

"Yani, yakaladılar," dedim. "Kız beni yakaladıktan ve beni yere devirdikten hemen sonra. Dili boğazıma kaçacak ve boğulacağım sandım." Artık mükemmel bukleler halinde olmayan nemli saçlarım yosun gibi enseme yapışıyordu.

Kız o kadar hızlı üzerime gelmişti ki kaya gibi sert koltuğun ve zaten ağrıyan sırtımın üzerine düşene dek başıma neyin veya kimin geldiğini doğru düzgün anlayamamıştım. Sırtımın ağrıması çok saçmaydı, biliyordum: On sekiz yaşındaydım, sırtımda sorun olmamalıydı. Ama *Sahil Kenarında* dizisinde iki sene boyunca rol arkadaşımı taşıdıktan sonra (sözde romantikti, hayranlar buna bayılıyordu) kiropraktörüm bir süre vücudumu zorlayıcı şeyler yapmamamı söylemişti. Eminim bu, *Merhaba, Amerika*'nın ortasında rasgele kızların beni öpmesini de içeriyordu.

Gail endişeyle ellerini ovuşturdu. "Bunun bir daha olmamasını sağlayacağım. Özür dilerim. Tamamen benim suçumdu. Daha

fazla güvenlik görevlisi getirmeliydim. Bir şeyler söylemeliydim."

Hafifçe dirseğine dokunup, "Hadi ama," diyerek sözünü böldüm. "Bu senin suçun değil, bunu biliyorsun. İkimiz de karın kaslarımın çok etkileyici olduğunu biliyoruz."

Bana üzgün bir bakış attı ama gülümsedi. "Beni güldürme! Ben senin yardımcınım, seni canlı yayında şaşırtmalarından önce bunu çözmeliydim. Mark bu sefer beni karnımdan şişleyecek."

Yeşil odanın koltuğuna çöktüm. Mark. Menajerim, bir numaralı destekçim, beni hapishaneden çıkaracak kişi ve bu listenin bayağı ama bayağı sonlarında, çok ama çok uzak bir galakside, babam. Bir süredir Gail'ı pek tutmuyordu. Ona göre Gail beceriksiz bir aptaldı. Bazen gerçekten de biraz başarısız oluyordu ama herkes bazen başarısız olur. Eğer babam Gail'ın beceriksiz bir aptal olduğunu düşünüyorsa, benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek bile istemiyordum.

Ayrıca, S.K.Ö'den, *Sahil Kenarında*'nın Öncesi'nden kalan tek kişi Gail'dı. Asistanlarım, onların asistanları ve Gail'ın asistanları... Yani başka herkes, Mark yüzünden perişan olmuştu ama Gail kalmıştı. O geldiğim yerin bir sembolüydü. *Merhaba, Amerika*'nın sahnesinde bir hayranın üzerime atlayabileceğini asla düşünmeyeceğim bir zamandan kalma, tarihi bir parçaydı.

Aynı zamanda asla bilerek bir *Yıldızalanı* sorusuna cevap veremeyeceğimi de düşünmemiştim. Cevabı biliyordum, *çok* kolaydı. Ama senaryo böyleydi. *Ah'blena*'yı bilemeyecek, suya batacak ve karın kaslarımı gösterecektim. Bu, günlük işimin bir parçasıydı.

Gail boynuma işaret etti. "Kötü mü incindi?"

"Boynumu hissedebiliyorum, sanırım bu iyi bir işaret."

Başını sallayarak yanıma oturdu. Güvenlik görevlilerinin hayranı üzerimden çekmesinin ardından yapımcılar, muayene olmam ve programa çıkmak için imzaladığım yasal yazıyı incelemem için beni soyunma odama götürmüşlerdi. Daha çok, sakatlıklar için onları dava etmemem için... Tabii *ben* dava etmezdim ama Mark neler olduğunu öğrendiği anda kendisi gelene dek

stüdyoda kalmamızı emretmişti. O *Merhaba, Amerika*'yı gözünü kırpmadan dava ederdi.

Fakat en çok endişelendiğim konu bu bile değildi.

Gail'a dönüp, "Ee," dedim, "Bu ExcelsiCon yarışmasını bana kimin söylemesi gerekiyordu?"

"Özür dilerim. Ben sadece..." Gail genelde konuşurken gözlerimin içine bakardı ama şu anda telefonunu çıkarmıştı. "Çok fazla şey oluyor ve aklımdan çıkmış."

"Gail?"

Gail e-postasını kontrol etmeye başladı. Onunla bu kadar uzun süredir çalışmanın bir diğer iyi yanı da buydu, yalan söylediği zaman anlayabiliyordum.

"Burası sıcak mı?" Kendini yelpazelemeye başladı. "Evet, çok sıcak. Gidip birinden klimayı..."

Ayağa kalkmasını engellemek için elimi omzuna koydum, sonra ona buz torbamı uzattım. Gail torbayı alıp kızaran yanaklarına bastırdı.

"Bu işe hiç uygun değilim," dedi.

"Dalga mı geçiyorsun? Sensiz mahvolurdum, Gee. Bunu biliyorsun."

"Bu benim suçum." Başını iki yana sallayıp yüzünü buz torbasına gömdü. "Her şeyi bok ediyorum."

"Hiç de bile," diye yanıtladım. "Kimse Balıkağız tahmin edemezdi."

"Balıkağız mı? Bu korkunç bir takma isim, Darien."

Omzumu silktim. "Yani, kendini tanıtmaya zaman ayırmadı. Genelde biri üzerime çıktığında en azından başta adını öğreniyorum... Adamın yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Rick Daley'nin mi?"

"Yüzünü o kadar hızlı örttü ki gören çenesini yarım milyona sigortalattı sanır."

Anlaşılan bunu söylemem yanlıştı. Gail panik içinde buz torbasını bırakıp tekrar beni incelemeye başladı, artık basık duran saçlarımı kaldırdı ve kollarımı kontrol etti. "Kahretsin, kahretsin,

kahretsin! Yüzün! Yüzün iyi mi? Morardı mı? Yarın film çekiyorsun! Mark'a sana programda soyunmana izin vermemesini söylemiştim! Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim! Eğer yüzüne bir şey olduysa Mark beni öldürür..."

Ellerini tutup birleştirdim. Yalan söyleyerek, "Gee, sorun yok," dedim.

"A-a-a-ama..."

"*Iyiyim*," diye tekrarlayıp onu yavaşça koltuğa oturttum ve buz torbasını eline tutuşturdum. Gail sahip olduğum, arkadaşa en yakın kişiydi. Bütün arkadaşlarım, eh, pisliklere dönüştüğü için. Gail'ı tanıyordum. Ona güveniyordum. O, bir şey kötü bir fikir olduğunda bana bunu zihnimin gerisinden söyleyen o ince sesti; mesela Harrison Ford'dan uçuş dersleri almak veya Justin Bieber'la aynı sokakta bir ev almak gibi. Ayrıca beni hayranlardan oluşan cehennem çukurlarından ya da takipçi paparazilerden hep kıl payıyla Houdini gibi kurtarıyordu.

"Ama sana fuardan bahsetmeyi unuttum!" diye bağırdı. "ExelsiCon'dan. Tamamen unuttum."

Bu isim mideme bir buz parçası gibi battı. Gail yüzümün buruştuğunu görmüş olmalıydı ki yine kendini yiyip bitirmeye başladı.

"Ah, kahretsin, hayır, bu eskiden gittiğin fuardı. Onunla beraber-"

"Sorun değil," diye tekrar yalan söyledim. "Aslında, sen otur. Ben hemen dönerim."

Yavaşça yeşil odadan geri geri çıktım ve kapıyı sessizce arkamdan kapadım. Ağzıma dokunduğumda, Balıkağız'ın dişlerinin dudağımın içine çarptığı noktadaki yarayı hissettim. Belki de Mark haklıydı. Belki de gerçekten de hayranlarımı uzakta tutacak ve ne olur ne olmaz diye, gerekirse kaba kuvvet kullanabilecek birine...

Kendi kendime, "Hayır," dedim. "Kes şunu. Sen insanlara güveniyorsun. Hayranlarını çok seviyorsun. Sen tatlı, komik ve rahatsın. Jennifer Lawrence gibisin."

Ancak daha bunu derken bile yüreğim ağırlaşmaya başladı. Çünkü ExcelsiCon bir fuar olabilirdi ama sadece bir fuar değildi. ExcelsiCon'du. Uğruna en iyi arkadaşım Brian'la ülkenin öbür ucuna uçtuğum fuar. Restoranlarda randevumla buluşmak için yüzümü saklamaya başlamamın gerekmediği zamanlarda. Randevulara çıkabildiğim zamanlarda. Randevularımın tanıtım kampanyası olmadığı zamanlarda. Karın kaslarımın vücudumun geri kalanına göre daha fazla ekranda kalmadığı zamanlarda.

Kaslarımı düşününce karnımı kaşıdım. Fırçayla boyanan makyaj, daha doğrusu "gölgeleme" derimin deli gibi kaşınmasına sebep oluyordu. O fuara dönme fikri bile beni üzüyordu. Eğer o fuara dönersem, bu artık gerçekten o Darien değilim, demek olurdu. Normal arkadaşları ona ihanet etmemiş olan, o normal (eh, geek ve gösterişsiz) erkek olmayacaktım.

O yüzden hep fuarlara gitmeyeceğimi söylüyordum. Bu gerçeği herkes biliyordu: Gail, tanıtımcım Stacey, Mark ve kariyerim boyunca işten attığı sayısız asistan. Bu bir sır değildi. Hatta muhtemelen ajansta kişisel dosyamda yazıyordu, kokulu bir keçeli kalemle üzeri işaretlenmişti ve altı çizilmişti. Yani evet, bu beni biraz sinirlendiriyordu.

Daha dinlenme odasının kapısına yeni yaslamıştım ki kükrer gibi bir ses zıplamama sebep oldu.

"DARIEN!"

Gelen babamdı. Boğazıma bir yumru oturdu.

"İhtiyar!" Şaka yapmayı denedim çünkü üç senedir ona "baba" dememe izin vermiyordu. Bunun imajımı korumak için olduğunu söylemişti. Ayrıca onu gördüğüme memnun olmuş gibi yapıyordum ki esas şaka buydu. "Nihayet topallayarak Los Angeles'tan çıkmayı başardın mı?"

Yüzü düştü. Düşük voltajlı, kurumsal görünümlü ışığın altında gergin ve soğuk görünüyordu. Açtığı kollarını indirdi. Bu noktada insandan çok plastik olduğuna emindim ama zaten kırışıklıklardan nefret eden çoğu insan, zaman içinde Daleklere*

* *Doctor Who* dizisindeki duygusuz, robot görünümlü mutant ırk. –*çn*

dönüşürdü. "Gail olmadan ne yapıyorsun? Sana koruma tutmam gerektiğini biliyordum."

Başparmağımı kapıya doğru sallayıp, "İçeride," dedim. "Ayrıca korumaya ihtiyacım yok. Hayranlarım... şey, tutkulular ama..."

"Ya benim dışımda biri gelseydi? Artık öylece her yere gidemezsin. Bu fazla riskli. Biliyorsun," diye vurguladı, "özellikle de artık Prens... şey..." Elini salladı.

"Carmindor."

"Evet!" Mark sırıttı. "Başrolsün. Herkes seni istiyor. Artık değerlisin. Milyon dolarlık bir adamsın."

"Bu rolü bedavaya da yapardım," diye mırıldandım.

Mark, yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. "Böyle deme. *Asla* deme." Birinin rolüm için heves belirtme cüretini gösterdiğimi duyduğundan endişelenmiş gibi koridorda etrafa baktı. "Neden dışarıdasın ki?"

Duraksadım. Direkt konuya girmeliydim: ExcelsiCon'a gitmeyecektim. Bu mümkün değildi. Çünkü dolaşıp imza almak için beklemektense fotoğraf çekilecekti. Gülümsemekten kaslarım ağrıyacaktı. Flaştan kör olacaktım. Karpal tünel olacaktım. Beni tanıyormuş gibi yapan sahte arkadaşlar olacaktı. Kötü hatıralar canlanacaktı. Bir fuardan istediğim bu değildi.

"Şey..." diye başladım, "Seninle konuşmak istediğim..."

"Gail nerede?"

Bir kere daha başparmağımla kapıyı gösterdim.

Mark kısık sesle bir şeyler mırıldanıp kol düğmelerini düzeltti. "Ona panik atakları için para ödemiyorum."

"Uzun bir gün geçirdi."

"Ben de uzun bir gün geçirdim. Sen de uzun bir gün geçirdin. Üstelik daha pazartesi bile olmadı."

"Esasında bugün pazartesi..."

"Zorlu kısım, filmden sonraki basın tanıtımları olmalıydı, bu değil," diye devam etti. "Bunun kolay olması gerekiyordu."

"Balıkağız'ın sahneye çıkması bayağı kolaydı," diye belirttim. "Aslında, seninle konuşmak istediğim..."

Telefonunu çıkarıp, "Bu bekleyebilir mi?" diyerek sözümü böldü. Telefonu yine öttü. Ya e-posta ya da mesaj gelmişti, bilmiyordum. "Ben bunu halledeceğim. Sen gidip öğle yemeği ye, olur mu? Daha sonra konuşuruz, söz."

Omuzlarım çöktü. Söz-yeminin zıttı neyse, Mark da oydu. *Daha sonra* asla gelmeyecekti. "Tamam."

"Güzel. Ah, bir de, Darien?"

"Evet."

"Diyetini unutma. Sanırım üçüncü katta bir kantin var."

Yüzümü ekşittim. "Kantin yemeği mi? Tadı karton gibidir be birader."

"*Birader*, salata ye."

Dudaklarımı büzdüm. Yeni egzersiz programım ve bana ıslak bir kedinin kişiliğini taşıyan Wolverine'i (yani esasında sadece Wolverine'i) hatırlatan özel spor eğitmenim yüzünden sadece protein içecekleri ve tavşan mamasıyla besleniyordum. Bir de tavukla. O kadar çok tavuk yemiştim ki tüy çıkarabilirdim. Üstelik baharatlı bile değildi. Hepsi, vücudum anlaşılan bilmem kaç milyon dolara değerse, öyle gözükmem içindi.

David Singh, yani orijinal Federasyon Prensi, asla mekiklerle, kardiyoyla, karnına makyaj yapmakla veya canlı televizyonda hayran kızlar tarafından köşeye sıkıştırılmakla ilgilenmek zorunda kalmamıştı. Orijinal *Yıldızaları* dizisinin reytingleri çok iyi değildi ama yine de bir şekilde kült bir takipçi grubu oluşmuştu. David Singh, işi için, insanları Dünya'nın ötesini düşünmeye ve yıldızları ateşlemeye teşvik ettiği için hayranlar kazanmıştı.

Ben ise karın kaslarım için kazanmıştım.

Eğer David Singh olsaydım, eğer *gerçekten* Carmindor olsaydım, Mark'a defolup gitmesini söylerdim. Tabii ki diplomatik bir tavırla. Mark da beni dinlerdi, ben de gidip Shake Shack'ten bir hamburger alırdım.

Fakat ben Carmindor değildim. En azından bu evrende.

Üçüncü kattaki kantinin yemekleri, kartondan beterdi. Tamamı mutlak oburluk ve günahtan oluşan bir masaydı. Çünkü çörekler vardı. Sadece ama sadece çörekler. Göz alabildiğince çörek. Yan tarafta da bir lise kantinindeki emo çocuğu andıran tek bir hüzünlü ve yalnız meyve tabağı vardı.

"Sadece ikimiziz, ufaklık." Meyve tabağını alıp bir masa buldum.

Kahvaltı eden (daha çok, çörek yiyen) birkaç kişi daha vardı ama hepsini geçip kantinin uzak köşesine gittim. Burası Rockefeller Merkezi'ne bakıyordu. Mavi ve gümüş renkli *Yıldızalanı* kalabalığı neredeyse tamamen dağılmıştı. Hepsinin benim için geldiğini düşünmek zordu. *Benim için*. Midem buruldu ve bunun meyve tabağıyla hiç alakası yoktu.

Bir ananas parçasını dürttüm. Gözümün ucuyla bir adamın bana yaklaştığını gördüm. Bir dakika öncesine kadar leziz gözüken, çikolata parçacıklı çörek yiyen adam. Benden büyüktü, kalın çerçeveli bir gözlüğü vardı ve dudağının üstü terliydi.

"Selam, "dedi. "Sen Darien Freeman'sın."

Ünlü olunca insanlar sürekli bunu yapıyor. Cevap olarak ne dememi bekliyorlar ki? *Evet, beni yakaladın* mı? Bunun yerine sadece tokalaşmak için elimi uzattım. "Selam. Memnun oldum."

Elimi sıkmadı. "Bugünkü programın *olağanüstüydü*."

Duyunca alaycılığı anlarım. Dudaklarımı büzerek gülümseyip, "Teşekkürler," diye cevap verdim.

"Ben ve birkaç asistan arkadaşım bunu konuşuyorduk." Biraz daha yakınıma eğildi. "Sana bir soru sorabilir miyim? Aramızda kalacak."

Bunun gittiği yerden hoşlanmamıştım ama hayır deme şansım yoktu, değil mi? Gail de burada değildi ki ben kapıya giderken onun dikkatini dağıtsın. Rahatsızca kıpırdandım. "Şey, tabii."

"*Yıldızalanı* hakkında herhangi bir şey biliyor musun?"

Kaşlarım hayretle kalktı.

"Çünkü o *Sahil* hayranlarını kandırmış olabilirsin ama onlar kafalarına çarpsa bile iyi bir televizyon dizisini tanıyamazlar. Eminim Carmindor'la Kaptan Kirk'ü ayırt edemiyorsundur bile."

Bu bir soru değildi. Öylece varsayıyordu.

"Biliyorsun, gerçekten *Yıldızalanı*'nı seven pek çok kişi var. Bu geçici bir heves değil. Ya da para kaynağı. Reklam tabelasına yüzünü çıkarman için bir fırsat değil. *Yıldızalanı*, insanlar için önemli. O yüzden bunu mahvetme." Uzaklaşmaya başladı, sonra durup hafifçe bana döndü. "Ah, haberin olsun, böyle düşünen tek kişi ben değilim. Şaka gibisin."

"Şakalarda asla iyi olmamışımdır." Gülümsemeye çalıştım. "Pek komik biri değilim."

O gülümsemedi. "*Yıldızalanı* bizim için bir oyun değil. Biz bir aileyiz, *Yıldızalanı* sadece bir pazarlama zinciri değil. İnternete bak."

Sonra ben henüz kibar, film yıldızlarına yakışır bir cevap oluşturamadan sinirli sinirli uzaklaştı.

Çatalımı kavradım. Onu kolalı gömlek yakasından tutup çevirmek ve göz yuvalarına söz-yemini selamını (işaret ve serçe parmakları ayrı, orta iki parmak birleşik ve başparmak aşağıda) sokmak istiyordum. Hazır dikkatini çekmişken de Los Angeles'ın banliyösünde hiç tanınmayan bir ergenken sektirmeden izlediğim elli dört bölümün özetini en ince detaylarıyla anlatmak istiyordum. Nox Kralı'ndan Prenses Amara'ya, Galaktik Altı'nın yörüngesindeki bütün aylardan, Helix Nebulası'yla Andromeda arasındaki bütün cüce gezegenlere kadar her şeyi anlatmak istiyordum. Sondaki monologun benim için ne ifade ettiğini anlatmak istiyordum. *Prospero*'nun kumandanı olarak bana benzeyen birini görmenin ne anlam ifade ettiğini. Hayran kalbimi kesip ona diğer bütün Yıldıztüfekçilerininki gibi kanayacağını göstermek istiyordum. Ona Federasyon Prensi Carmindor'un hayatımı kurtardığını söylemek istiyordum.

Fakat söylemedim. Çünkü Mark zihnimin gerisinde, *Sükûnetini kaybetme. Yönetmenin dediklerine uy. Çekini bozdur. Bir yıldız ol*, diyordu. Bir de her şeyden çok: *Manşetlere konu olma.*

Sözde "gerçek hayran", "İnternete bak," demişti. Acıklı meyve tabağımı bir kenara itip her neden bahsediyorsa onu aramak

için telefonumu çıkardım. Önemli bir yıldız benim hakkımda *tweet* mi atmıştı? Ya da dedikodu sitelerinden biri, şimdiden bir haber mi koymuştu?

Uzun sürmedi. *Yıldızalanı* bağlantılı etiketlerle birkaç arama yaptıktan sonra buldum. Daha büyük bir sosyal medya sitesinde bağlantısı verilmiş bir blog yazısı. "HAYRANLIK MI YARATIYOR YOKSA HAYRANLAR İÇİN Mİ YARATILIYOR?"

Bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen bağlantıyı açtım.

Soylu Carmindor olarak genç kızların hayran olduğu Darien Freeman'ın seçilmesi, ancak gerçek Yıldızalanı *hayranlarına yapılan bir hakaret olarak kabul edilebilir.*

Binden fazla kere *retweet* edilmişti. Yüzlerce yorum almıştı. Harika.

Yazının bağlantısını kopyalayıp Gail'a göndermeye koyuldum, tam da bu yüzden bir fuara gitmemem gerektiğini belirtmeye hazırdım. Hayranlar beni çiğ çiğ yerdi. Sonra duraksadım. Mark, Gail'ın yanındaydı ve basında bir eleştiri olduğunu duyarsa, bu sadece bir blog yazarı bile olsa, muhtemelen beni haftanın her günü yirmi dört saat izlemeye alırdı. Ayrıca fuara gitmeye de zorlardı. O fuar, buradaki Bay Gerçek Hayran ve bu Asitüfekçi blogunu her kim yazıyorsa onun gibi insanlarla doluysa, eh... O zaman hapı yutmuştum. Çok utanç verici olacaktı. Her türlü batış tankından daha kötü olacaktı. Ama Gail beni fuardan kurtaramayacaksa, Mark da bunu asla yapmayacaksa...

Carmindor olsa ne yapardı?

Sinir içinde telefonumu masaya vurdum. Kendi sorunları için başkalarını suçlamazdı, bu kesin. İpleri kendi eline alırdı. Belki ben ExcelsiCon'u arayabilirdim. Kendi asistanımmış gibi rol yapardım. Ben bir oyuncuydum, değil mi? Fuar yöneticisiyle konuşup bütün bu meseleyi çözebilirdim. ExcelsiCon'u internette aratıp tekrar sitelerini incelemeye başladım. Şirketin kurumsal etkinlik düzenleme numarasını aradım ama telefon zincirinde kayboldum. Bir insana ihtiyacım vardı. Biraz daha fazla incelemenin

sonunda, fuarın Hakkımızda sayfasını buldum, burada telefon numaraları yoktu ama ExcelsiCon'u başlatan adamın ismi vardı. Beyaz Sayfalar'da hızlı bir arama sonunda, adamın bilgilerini elde etmiştim.

Başarmıştım.

Boğazımı temizleyip numarayı tuşladım ve telefonun çalmasını dinledim. Belki hayranlar, o blog yazısının çok hoş bir şekilde dediği gibi, "yetenekten çok jölesi olan beyinsiz bir pembe dizi oyuncusu" dışında hiçbir şey olmadığımı düşünüyordu ama ben gerçekten de bir oyuncuydum ve oyunculuğa başlasam iyi olurdu.

ELLE

Sage, kamyonetimizi halka açık otoparkın en köşesine park etti. Bu, Isle of Palms'ın, yemek arabalarını yasaklayan kuralından kaçınmanın en kesin yoluydu. Sahildeki kalabalığa rağmen oldukça az iş vardı. Charleston'da haziran ayının havası Waffle Evi'ndeki şuruplar gibi yapış yapış ve ağır oluyordu. Sahil rüzgârı bile nemi azaltmıyordu bu yüzden de kimse kıpırdamak istemiyordu. Turistler sadece et parçaları gibi kumlarda yatıp güneşin altında ızgara oluyorlardı.

Ben kalemimin ucunu çiğneyip günlüğüme bakıyordum. Yanımda Sage defterine bir şeyler çiziktiriyordu, kalemi sayfada usul *hış-hış-hışırtılar* çıkarıyordu.

Gizlice baktım. Bu bir kız çizimiydi. Hayır, kızın suratı yoktu; bu bir *elbise* çizimiydi.

"Vay canına, güzel çizim," dedim. Sage başını kaldırdı, kalemle belirginleştirilmiş koyu kaşları çatılmıştı. Hızla, "Şaşırdığımdan değil," diye ekledim, kulaklarımın kızardığını hissediyordum. "Demek istediğim, bu kadar iyi çizebildiğini bilmiyordum, yani, sadece, demek istiyorum ki ben çizemiyorum, o yüzden..."

Çalışanlar arasında mükemmel bir konuşma daha. Yemin ederim, ikizler ve kulüp arkadaşları dışında herkese arkadaşça yaklaşmaya çalışıyordum ama sosyal olmakta çok kötüydüm.

Ben bir şey düşünüyordum, ağzım ise içime bir şey (mesela çok aptal biri) girmişçesine bambaşka bir şey söylüyordu.

Sage uzun bir andan sonra çizim defterine döndü ve elbisenin kıvrımı boyunca bir çizgi çekti.

Başını kaldırmadan, "Kamyonetin yanına balkabağını kim çizdi sanıyorsun?" dedi. Ben tam cevap verecekken sözümü kesti. "Sürprizi bozayım: Bendim." Sonra başıyla kamyonete yaklaşan müşteriye işaret etti. "Sıra sende."

İçimi çekip günlüğümü kapadım ve sipariş penceresine döndüm. Gelen çocuk genç ve uzun boyluydu, dağınık saçları o kadar uzamıştı ki kulaklarına değiyordu.

O da beni aynı anda tanıdı. "Ah. Selam. Elle."

Dudaklarımı büzdüm. "James."

Ensemdeki tüyler terle ve biraz panikle diken diken oldu. James Collins, ikizlerin kulüp arkadaşlarından biriydi. Bununla bağlantılı olarak, erkeklere *asla* güvenmemeye yemin etmemin sebebiydi de. Belki de James gibi birinin benimle ilgilenebileceğini düşündüğüm için bu benim suçumdu ama talihsiz kulüp randevumuzu *kayda* alıp Youtube bağlantısını bütün okula yollayan ben değildim. Hayır, bunu yapan sevgili video-blogcusu üvey ikiz kardeşlerimdi. Anlarsınız ya, çünkü hayatımı yeterince ıstırap verici hâle getirmemişlerdi. James de sadece planlarının bir parçasıydı.

Koyu mavi bir şort mayo ve üzerinde *Prospero* gemisinin son kelimenin etrafında dönerek ışık hızına çıkan bir siluetinin bulunduğu, PROSPERO'DA OLMAYI TERCİH EDERDİM yazılı bir tişört giyiyordu.

Boğazımı temizleyip tişörtüne işaret ettim. "Duyduğuma göre gözlem güvertesi bu zamanlarda çok güzel oluyormuş."

"Ha?" Bir Sage'e bir bana baktı ama Sage dikkat bile etmiyordu. James sonra tişörtüne baktı. "Ah bu mu? Kardeşimin eski tişörtü. Böyle aptalca geek şeylerle ilgileniyor."

"Aptalca," diye tekrarladım ve bir an soğuk, ruhsuz bir vegan kızartmasını boğazından aşağı tıkmak istedim. Aptalca.

Kesinlikle yalan söylüyordu. Geçen yaz aptalca dememişti. "*Yıldızalanı*'nın nesi..."

Sage tezgâhın altından bana tekme attı.

Ona dik dik baktım. Pırıltılı takma kirpiklerin altından dik bakışıma karşılık verdi. Tekrar James'e döndüm.

Gülümserken büzülmüş dudaklarımın arasından, "Ne istersin?" dedim.

Çizim defterini bırakan Sage, "Dürüm istiyor," dedi. "Değil mi?"

"Şey..." James'in vegan yemeğinden bile çok istediği şey, sadece deli *Yıldızalanı* hayranı kızdan ve rengârenk, küpelerle kaplı yandaşından uzaklaşmak gibi görünüyordu. "Tabii."

Parayı ödeyip (tabii ki kendi kredi kartıyla) Sage'den dürümü aldı ve ışık hızıyla uzaklaştı. Bir buzluğun üzerine oturup tekrar defterimi açtım. Hâlâ James'e kızgındım ve bu kini Darien Freeman'ın aldatıcı şekilde mükemmel bedeninin başka kullanım alanlarıyla ilgili öfkeli yeni bir blog yazısı taslağı oluşturmak için kullandım.

Bir: Ütü tahtası.

İki: Suçlular için üzerlerine yapışan bir kostüm.

Üç: Gerçek Ken bebekleri kalıbı.

Dört: Carmindor olmak *dışında* her şey.

Kamyonetin öteki tarafında, Sage'in kalemi kâğıtta hızlı tak-tak-taklar çıkarıyordu. Bir yeşil saç tutamı yüzüne düştüğünde, Sage dalgın dalgın saçını geri attı.

"O çocuk pisliğin tekine benziyordu."

Bu şimdiye kadar bana kurduğu en uzun cümlelerden biriydi. Nasıl cevap vereceğimi bile bilemedim.

"Geçmişte bir şeyler mi yaşadınız?"

Ben cevap vermeyince, Sage omzunu silkip çenesini James'in gittiği yöne doğru kaldırdı.

"Sen benimle aynı lisede değil misin? Eminim videoyu görmüşsündür."

Sage sadece kaşlarını çattı ve pembe dudaklarını altdudağına

takılı turuncu halkaya doğru büzüşünden videoyu izleyip izlemediğini anlayamadım. Ancak bu konuda üstelemek istiyorsa da üstelemedi, ben de memnun oldum. Geçen yaz, Kara Nebula'nın derinliklerinde kalarak kaybolsa daha iyi olurdu.

Neyse ki telefonum tezgâhta titremek için tam da bu anı seçti. Fakat telefonu elime aldığımda numarayı tanıyamadım ki bu beni şaşırtmadı. Babamın telefon numarasını devraldığımdan beri rasgele insanlardan telefonlar ve mesajlar alıyordum, genelde de ExcelsiCon hakkında. Genelde, aslında her seferinde, bunları görmezden geliyordum. Eninde sonunda doğru insana ulaşıyorlardı ve hatırlamak istemediğiniz şeyleri görmezden gelmek daha iyiydi. Babamı hatırlamak istemediğimden değildi, sadece ne zaman ExcelsiCon'u ve bu fuara gitmediğimi düşünsem onu hayal kırıklığına uğratıyor gibi hissediyordum.

Ama sesli mesaja yönlendirir yönlendirmez kötü hissettim. ExcelsiCon'un sitede babamın biyografisini bu kadar uzun süre tutması, bu insanın suçu değildi. Onlar da babamı benim kadar özlüyorlardı. Üstelik küçük, normalde bastırabildiğim kadar küçük bir parçam, bunun beni başka bir evrenden arayan babam olabileceğini düşünüyordu.

O yüzden bir daha titrediğinde (bu sefer gelen bir mesajdı) telefonu elime aldım.

BİLİNMEYEN NUMARA 11:36

— Selam. Federasyon Prensi'ni programınızdan çıkarabilir misiniz?

— Çok özür diliyor ama bir işi çıktı.

Sinirim hızla meraka dönüştü. Bu, kostüm oyunculuğu panellerinden biri olmalıydı. Bugünkü duyurudan sonra, herkes ve herkesin annesi muhtemelen Carmindor rolü yapacaktı o yüzden profesyonel kostüm oyuncuları muhtemelen *başka* birini oynamak isteyecekti.

Ben daha cevap bile veremeden telefon tekrar titredi.

BİLİNMEYEN NUMARA 11:39

— Lütfen? Çok yorgun olacak. Yapacak çok fazla işi var.

Bugün, hayatımı *Yıldızalanı*'yla doldurmaya çalışıyordu, değil mi? Doğru düzgün düşünmeden bir cevap yazdım.

11:40

— İş mi? Ne gibi? Son duyduğuma göre Carmindor bahaneler üretmiyordu.

Numara neredeyse anında bana cevap yazdı.

BİLİNMEYEN NUMARA 11:41

— Ah, katılmıyorum.

— Bu doğru numara mı? ExcelsiCon mu?

11:42

— Hayır.

— Ama sana vegan dürümlerinde dünyada görülmemiş bir indirim yapabilirim.

BİLİNMEYEN NUMARA 11:42

— Kulağa galaksilere özgü geliyor. Belki başka bir sefere.

— Kiminle iletişime geçmem gerektiğini biliyor musun?

Evet. Belki.

Onu doğru kişiye yönlendirebilirdim. Babamın ExcelsiCon'daki meslektaşlarıyla... Eh, çok uzun süredir iletişime geçmemiştim. Fakat muhtemelen biriyle görüşebilirdim. Daha önce hiç bunu önermemiştim. Daha önce hiç bunu istememiştim.

11:43

— Korkarım hayır.

— Belki çok kötü olmaz.

— *Bilirsin işte, cesurca git*.*

BİLİNMEYEN NUMARA 11:43

— *Bu yanlış diziden ama teşekkürler.*

— *Güç, o dürümlerle olsun.*

Sage, "Baksana, bak!" diye bağırdı. Başımı hızla telefondan kaldırdım. Önümüzde James sahildeki mağazaların birinden çıktı, şortlu ve kıllı bir adamı önünden itti ve halka açık tuvaletlere doğru koştu.

Büyümüş gözlerle Sage'e baktım. "Yoksa sen..."

Sage şeytani sırıtışıyla gülümsedi. "Onlar yeni dürümler miydi? Yoksa geçen haftaki dürümler mi?" Omzunu iyice kaldırarak silkti. "Kim bilebilir ki? Dingildeyen zaman zingo olayları.**" Parmaklarını oynatıp çok sayıdaki bileziğini şıngırdattı.

İş arkadaşım benim adıma vegan yemek zehirlemesi intikamı mı almıştı? Minnet mi duymalıydım, dehşet mi bilemedim. Telefonum tekrar titredi.

"Pardon, ben..." Telefonumu kaldırdım. "Şu yanlış numara mesaj atıp duru..."

Fakat yine mesajlarıma baktığımda içime bir ağırlık oturdu.

ÜVEY CANAVAR 11:44

— *Mahalle nöbetçileri arayıp bugün evimizin önüne bir yemek arabası geldiğini söylediler.*

— *Bunu bu gece konuşacağız.*

— *Sen şu alışveriş listesindekileri aldıktan sonra.*

— *(1 Dosya)*

Tekrar başımı kaldırdığımda Sage yine çizim defterine dönmüştü ve son derece sessizdi. Sonraki dört saat boyunca gizemli numara da bir daha mesaj atmadı.

---

* *Uzay Yolu* göndermesi. –*çn*

** *Doktor Who* göndermesi. –*çn*

Bir kere daha tamamen yalnızdım.

Anlaşılan Bay Ramirez huzurlu tatil gününde gürültü yapılması konusunda söylenmiş, başka bir deyişle beni Catherine'e şikâyet etmişti. O yüzden Sage, Catherine kamyoneti duymasın diye beni sokağın başında bıraktığında, cezam tavan arasını temizlemek oldu. Sonraki ay boyunca da kupon kesme görevini üstlenecektim; bulaşık görevini ve alışveriş görevini de. Temelde zaten yaptığım bütün ev işlerini üstlenecektim ama artık bunlar "ceza" olarak görülüyordu.

Catherine bana plastik eldivenlerle bir toz maskesi uzattı.

"Sana yaz tatilinin kalanı boyunca ev hapsi vermediğim için şanslısın," dedi. "Giorgio'dan özür dilemek çok utanç vericiydi! Bir daha asla pilateste gözlerinin içine bakamayacağım. Bu bölgenin halkı saygıdeğerdir, Danielle. Evin önüne pis kamyonetler park edemezsin. Gerçekten, tatlım, baban olsa ne düşünürdü?"

Babam, zavallı köpeğini dışarıda bırakan birinin tarafını tuttuğu için onun bir canavar olduğunu düşünürdü. Fakat babam en çok da eşyalarını attığı, paramızı boşa harcadığı, işler hâlâ mükemmelmiş gibi yaptığı için onu azarlardı.

Hâlâ babamın üvey anneme nasıl veya neden âşık olduğunu anlayamıyordum.

"Bir de o kadar küpeli biriyle beraber çalışman! O yeşil saçlı kıza benzemeye başladığına eminim."

Nihayet bakışlarımı kaldırdım, bir anlığına beni istifa etmeye zorlayacağından korkmuştum. "İşimi seviyorum."

Ancak hiçbir şey söylememişim gibi devam etti. "Robin'e büyüyünce başbelası olacağını söylemiştim. Sanırım kaçarı yok."

Ellerim titremeye başladı. "Çalışmaya gidiyordum! İşime gidiyordum! Sorumlu davranıyordum!"

"Benimle tartışma."

"Bir suç işlemişim gibi davranıyorsun!"

Bana şaşkın bir bakış attı. Merdivenleri işaret edip sakince, "Git," dedi. "Tavan arasını temizle. Çok geç olmadan."

Peki.

Mutfaktan dışarı yürüyüp merdivenlerden çıktım. İkizlerin odasının önünde toz maskesini ağzıma geçiriyordum ki saçma derecede hareketli bir şarkı müzik setinden bangır bangır çalmaya başladı. Bu, duraksamama sebep oldu ve geriledim. Kapıdaki aralıktan Chloe ve Cal'in odalarının ortasında durup Mac bilgisayarlarına bakarak şarkının tekrar başlamasını beklediklerini gördüm. Ağzım hafifçe açık, Chloe'nin bir tarağa doğru dudaklarını oynatmasına bakakaldım, çenesine abes, pembe bir... *şey* takmıştı. Bu zımbırtı her neyse (ikizler Kore güzellik ürünlerine kafayı takmışlardı) Chloe ağzını zar zor hareket ettirebiliyordu ama yine de kalçalarını sallayıp başını oynatıyordu. Cal de kendisini bir güzellik videoları paylaşımcısından çok bir güreşçiye benzeten mor bir maskeyle onu taklit ediyordu.

Şarkının yarısına gelmişlerdi ki Cal gözünün ucuyla beni fark etti. Yerde kayarken donakaldı. Chloe de ona çarptı. Tökezlediler.

Chloe, "Of! Ne oluyor be?" diye çıkıştı. Eh, çıkıştı sayılırdı. Çenesini oynatamadığı için her şey kulağa karmakarışık kelimeler gibi geliyordu. "Sakar şey!"

Cal hemen bakışlarını kapıdan uzağa çevirdi ama artık çok geçti. *Eyvah.*

Chloe, ikizinin dikkatini neyin dağıttığını görmek için kapıya göz attı ve beni görünce yüzü soldu. Bilgisayara atlayıp videoyu durdurdu. Bana doğru öfkeyle yürüyerek, "Budala! *Mahremiyet* nedir anlamıyor musun?" diye bağırdı.

"Kapı açıktı," diye itiraz ettim. "Ve Spice Girls duydum. Pratik mi yapıyordunuz?"

Kaşlarını çattı. "Of. Yeni evimize geçtiğimizde annemden seni merdiven altına koymasını isteyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse." Odama doğru yürümeye başlamıştım ki nihayet dediği şeyi anlayarak durdum ve geri yürüdüm. "Ne dedin sen?"

Kendini beğenmiş bir şekilde kollarını kavuşturup kapıya yaslandı. "Sanırım annem sana henüz söylemedi."

Arkasından Cal maskesini çıkarmaya başlayıp yüzünü ekşitti. "Chloe, onu rahat bırak."

"Hayır, bence *biri* ona söylemeli."

"Bana ne söylemeli?"

Chloe odadan dışarı, bana doğru eğildi. İkizler uzun boylu ve uzun bacaklıydı, bu yüzden Chloe birini boyuyla gölgede bırakmak istediğinde Sauron'un Gözü gibi oluyordu. "Sence annem neden tavan arasını temizlemeni istedi, ha?"

Şaşkınlık içinde, "Kirli olduğu için," diye cevapladım. "Muhtemelen yedi yıldır hiç el sürülmemiştir..."

"Evi satıyor, zeki şey," dedi.

Gözlerim büyüdü. Gözlerimi asla yalan söylemeyen, hamuru biraz farklı olan Cal'e çevirdim. Maskeyi çıkarırken yüzündeki bütün tüyleri koparan, gözlerimin içine bakamayan Cal'e.

Chloe pis pis sırıttı. "Artık biliyorsun."

Annemle babamın evini mi satıyordu? Bu evi? Geriye doğru bir adım attım. Chloe yalan söylüyordu. Başka türlüsü düşünülemezdi.

Topuklarımın üzerinde dönüp aşağı, mutfağa doğru koştum. Duvarları bulanık görüyordum. Catherine kuponlarından başını kaldırdı.

"Evi mi satıyorsun?" Toz maskesini ağzımdan uzaklaştırıp içime yeterince hava çekmeye çalıştım ama bunu yapamıyor gibiydim. "Sen... Sen evi mi satıyorsun?"

Üvey annem neden bahsettiğim konusunda kesinlikle hiçbir fikri yokmuşçasına başını yana eğdi. Bir an bunun iyi bir işaret olduğunu düşündüm, sanki bu kadar korkunç bir şey yapamazmış gibi. Ama sonra, "Ah, Danielle, böylesi daha iyi. Anlarsın ya," dedi.

Boğazım düğümlenmeye başladı. Cümle kuramayacak kadar büzüşmüştü.

Üvey annem devam etti. "Burası çok büyük ve cereyanlı. İkizler üniversiteye gittiklerinde burayla ne yapacağız? Bence en iyisi satmak."

"Ne zaman satacaksın?"

Bana sabırlı, acıyan bir bakış attı. "Canım, o yüzden tavan arasını temizlemeni istedim ya. Çoktan satışa çıkarıldı."

Kendimi toparlamak için kapı pervazına yaslandım. Oda üzerime üzerime gelmeye başladı, yamuluyor, eriyordu; evren tekrar değişiyormuş gibiydi. Babam öldüğünde olduğu gibiydi. Kapılar çarpılarak kapanıyordu. Kilitleniyorlardı. Yollar kayboluyordu. İhtimaller, meltemdeki tozlar gibi uçuşup dağılıyordu.

Geriye doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha.

Catherine bana sabırlı bir bakış attı. "Danielle, hepimizin özverilerde bulunması gerekiyor. Ne de olsa zorluklar, karakteri geliştirir."

Gözlerimi kırpıştırarak yaşları uzaklaştırdım ve merdivenlere dönüp tekrar yukarı çıktım. O akşam tavan arasını temizlemekle uğraşmadım. Tavan arası bekleyebilirdi. Yedi yıldır bekliyordu. Bizim gitmemizi de bekleyebilirdi.

Odama giderken Chloe'nin yanından geçtim. "Söylemiştim," dedi.

Arkama dönüp gözlerimi kısarak ona baktım. Saçma çene inceltıciyi çıkarmıştı ama yüzündeki izi görebiliyordum. "Biliyor musun, galiba çenen daha ince."

Gözleri parladı. "Gerçekten mi?"

"*Hayır.*" Sonra odamın kapısını kapadım ve kilitledim.

Şimdi ne yapacaktım? Nereye gidecektim? Burası benim yuvamdı. Bu ev, bu duvarlar. Ağlamamaya kararlı bir şekilde burnumu sildim ve eski masaüstü bilgisayarımın önüne oturdum. Odam ufaktı, sadece tek kişilik bir yatakla bir masanın sığacağı kadardı. İkizler odama gelmezdi, Catherine de dar mekânlara katlanamazdı. Evrende sadece benim olan tek yer burasıydı.

Artık burası bile uzun süreliğine benim olmayacaktı.

Bilgisayar canlanana dek fareyi oynattım, sonra da çekmecemin dibindeki, geçen yaz ve bu yaz golf kulübünde çalışarak biriktirdiğim 721 doların üzerinde duran zulamdan bir çikolata aldım. Burası ne ikizlerin ne de Catherine'in bakacağı, güvenli olduğunu düşündüğüm tek yerdi.

Bir anlığına, peşimde Franco'yla ilk Greyhound şehirlerarası otobüsüyle buradan gitmeyi hayal ettim. Greyhound otobüsleri köpek alır mıydı? Greyhound bir köpek adıydı, o yüzden almamaları için bir sebep göremiyordum. Bunu Google'da aratmaya başlamıştım ki e-postamda pek çok bildirim olduğunu gördüm. Blogumdan gelen bildirimlerdi.

Harika. Daha da fazla istenmeyen e-posta. Günüm daha da kötü olamaz sanıyordum. E-postama girip hepsini silmeye hazırlandım. Bir şeyin farklı olduğunu görmem bir an sürdü. En son yazımdaki, Darien Freeman'ın Carmindor oluşuyla ilgili yazımdaki yorumlar, reklam niteliğinde istenmeyen mesajlar değildi.

Kimse benim bloguma yorum yazmazdı. Kimse blogumun varlığından bile haberdar değildi.

İki yüzden fazla yorum vardı.

Bir çikolata daha alıp yazımı açtım ve korkuyla yorumları incelemeye başladım.

En azından beyaz bir aktör seçmediler.

Ama Darien Freeman BERBAT bir oyuncu.

Sayfamın kaç defa görüntülendiğine baktığımda neredeyse çikolatam boğazımda kalacaktı. *Yüz binin* üzerinde görüntülenmişti. Üstelik haber sitelerinde blogumun bağlantısı verilmişti. Gerçek haber sitelerinde.

Bir haber başlığı, "*YILDIZALANI* HAYRANININ OYUNCU AÇIKLAMASINA DOKUNAKLI TEPKİSİ," diyordu.

Başka biri, "HAYRANLIK UYANDIRICI MI, HAYRANLARIN ÖFKESİNİ UYANDIRICI MI?" diyordu.

Üstelik blog yazımdan alıntılar yapmışlardı. Ne... ne oluyordu böyle?

Kendi kendime, "Hayal görüyorsun, Elle," deyip abonelerimi (*on bin*) ve diğer yazılarımı kontrol ettim. Yirmi yedi bin görüntüleme. On üç bin görüntüleme. Hem de bir sürü yorum.

Sahilkoyu felaket!!!
Onu ExcelsiCon'a aldıklarına İNANAMIYORUM çk kmk.
Evet cddn tüfekçiler Darien Free'nin fuarlarında olmasına hiç sevinmeyecekler
Hiçbir YA eşyamı imzalamasına izin vermem!!!! HAYATTA

Kalbim göğsümde tuhaf şekilde hopladı. Annemle babam, yirmi küsur sene önce bir imza kuyruğunda tanışmışlardı. Babamın anlattığına göre, oyuncuların imzaları için beklerlerken annem yanına gelmişti. Oyuncular, David Singh, ayrıca Ellen North, Carl Thompson ve Kiki Sanchez'di: İlk Carmindor, Amara, Euci ve CLE-o. Hikâyeye göre, annem babama gülümseyerek, "Duyduğuma göre gözlem güvertesi bu zamanlarda çok güzel oluyormuş," demişti ve her şey böyle başlamıştı.

Beraberken durdurulamazlardı. Babamın anlattığına göre o, değil kostüm dikmek, pantolon yamamayı bile doğru düzgün bilmiyordu ama annem tam bir profesyoneldi. Hayran çevrelerinde kostümlerin kraliçelerinden biri olarak biliniyordu. Bir yıldönümü hediyesi olarak babamın Federasyon Prensi üniformasını yapmıştı ve babam o üniformanın içinde harika görünüyordu (o zamanlar saçları da vardı). Babam kendisinin hep çok yakışıklı olduğunu söylerdi. Gülerdim ama Catherine'in attığı bütün fotoğraflarda gerçekten de yakışıklıydı. 1980'lere özgü, Marty McFly'a* benzer bir şekilde.

Yıldızaları dünyasında, annemle babam kendi çaplarında meşhur olmuşlardı. İnternetten önceki Ünlü Hayranlar'dı. Sonra da babam ExcelsiCon'u kurmuştu.

Blogumda aşağı kaymaya devam ettim. Daha da fazla yorum vardı ama okumak fazla duygulandırıyordu. Bilgisayarımdan uzaklaşıp pijamamı giydim ve yüzüstü yatağıma yığıldım. Sayfamın bu kadar görüntülenmiş olması mümkün değildi. Bu bir numaraydı. Biri bana oyun oynuyordu. Fakat Chloe'nin arkadaşları o kadar zeki değildi ve bunu yapacak başka *kimseyi* tanımıyordum.

* *Geleceğe Dönüş* filminin başkahramanı. –çn

Tavan arasının penceresinden, okyanusta bir şimşeğin ışığı belirip kayboldu. Tavan arasının nemli ahşabından havadaki yağmur kokusunu alabiliyordum. Babam fırtınalara bayılırdı. Benimle verandada otururdu ve fırtınaları beraber seyrederdik.

Bana, "Bunlar yıldız kavgaları, yıldızışığım," derdi. Yıldızışığım bana taktığı lakaptı. Şu çocuk şiirindeki gibi.

Yıldız ışığım, parlak ışığım, bu gece gördüğüm ilk yıldız...

Kaç kere bu pencerelerden beraber dışarı bakmıştık? Gökyüzünü daha fazla görmemek için yüzümü yastığıma bastırdım. Bu ev satılacaksa burada kalmak için bir sebebim yoktu. Catherine beni istemiyordu, ikizlerin de istemediği kesindi. Ancak gidecek hiçbir yerim yoktu. İhtiyacım olan şey, *Prospero*'nun gelip beni kurtarmasıydı. İhtiyacım olan şey, başka bir evrene bir biletti.

Dışarıda, fırtına bulutu yavaşça okyanusu geçip gökteki bütün yıldızları yuttu.

DARIEN

Otelin şiltesi fazla yumuşaktı. Hep fazla yumuşak oluyorlardı. Bazen rüyamda içlerinde boğulduğumu görüyordum. Bunlar berbat kâbuslardı ama düştüğümü gördüğüm kâbuslar kadar kötü değillerdi. *Sahil Kenarında*'nın hikâyesinin doruk noktasını çekerken tehlikeli bir sahne ters gitmeden önce düşme kâbusları görmüyordum. Çekim sırasında emniyet bağım kopmuştu ve altı metreden aşağı düşmüştüm. Tamam, plastik köpüğün üzerine düşmüştüm ama olsun. İki saniye boyunca, kamufle edilmiş köpüğün beton olmadığını unutmuştum.

Altı metrelik bir düşüşü bile atlatamıyorsam "uzayın derinliklerinde" kayışla fırıl fırıl döneceğim *Yıldızalanını* nasıl çekecektim? Daha da kötüsü, ya kantindeki o adam haklıysa?

Tekrar yastığımı düzelttim ve sırtüstü dönüp kantindeki adamı unutmaya çalıştım. Tavan kesinlikle pırıl pırıldı. Bir yerin ne kadar pahalı olduğunu anlamanın yolu buydu. *Sahil Kenarında* için denemelere ilk katıldığımda, Mark'ın bana beş yıldızlı otellerde oda ayırmadığı zamanları hatırladım. Beni Santa Barbara'daki oyuncu denemelerine getirmiş ve bana tavanında hamamböcekleri yürüyen adi bir Motel 6 odası ayarlamıştı.

İşe yaramıyordu. Uyuyamıyordum. Doğrulup karnımda makyajın tenimi tahriş ettiği yeri kaşıdım ve mini buzdolabına

doğru yürüdüm. Düşük kalorili bira ve su şişeleri vardı. Eminim ki bütün on sekiz yaşındaki erkek nüfusu, düşük kalorili bira içtiğim için beni aralarından atardı ama açıkçası bira istemiyordum, su da fazladan elektrolitler taşıyan şu tuhaf türdendi.

İstediğim şey, bir Orange Crush'tı. Rejimde olsam da olmasam da, tek kriptonitim buydu. Bu katlardan birinde bir içecek otomatı olmalıydı ve koridorda yürümek bile otel odasına tıkılmaktan iyiydi.

Tam üstüme bir eşofman üstü geçiriyordum ki kapı kilidi yeşile döndü ve içeri Mark girdi; bir menajerle, yapımcıyla veya her kimse onunla görüşmeden geliyordu.

"Hadi ama! Kapıyı çalmak diye bir şey duydun mu?" diye homurdanıp sinirle kapüşonumu aşağı çektim.

"Duymuştum." Mini buzdolabından tatsız bir bira aldı ve şişeyi küçük mutfak tezgâhının üzerinde açtı. "Otel odasının keyfini çıkarıyor musun?"

"Tam da gidip kendime içecek bir şeyler alacaktım."

Oturma alanındaki masanın üzerinde duran telefonun arkasından bir menü alıp, "Oda servisini ara," diye cevap verdi. Evet, otel odamda bir *oturma alanı* vardı. "Ne istiyorsun? Ben ararım..."

"Boş ver. Sadece su içerim." Bir şişe su almak için suratımı asarak buzdolabına gittim. Elektrolitli su, hissettiğim kadar tatsızdı. "*Sen* ne istiyorsun?"

"Ne var, bir baba oğluyla biraz kaliteli vakit geçiremez mi?"

Ona bir bakış attım.

"Peki." Bir yudum daha aldıktan sonra birasını sehpanın üzerine koydu. Lüks kadife koltuklardan birine oturdu. Ben de karşısındakine oturdum.

Kahverengi tenimizden siyah saçlarımıza kadar birbirimize benziyorduk. Ancak burnum anneminkine çekmişti ve anlaşılan mizacım da onun babasına benziyordu. En azından Mark'ın söylediği buydu. Çok uzun zaman önce, S. K. Ö. (*Sahil Kenarında* Öncesi) günlerde ayrılmışlardı. Annem Londra'daki sosyetik ailesi-

ne geri dönmüştü ve onu suçladığımı söyleyemezdim; Mark'ın oğlu olmak bu kadar kötüyse, onunla evli olmanın ne kadar kötü olduğunu hayal bile edemiyordum. Bu günlerde annem hep ya yeni kocasıyla Hindistan'da hayır işleri ya da İtalyan dergileri için modellik falan yapıyordu. Eskiden ailenin Dayal tarafıyla tanışmam için beni aile toplantılarına davet ederdi. Bir kere gitmiştim ama babamla büyüdüğüm için anneannemle dedeme nasıl hitap edeceğimi ve masadaki görgü kurallarını bilmiyordum (her zaman sağ elini kullan, asla kendi içeceğini koyma ve sadece masadaki en yaşlı kişi yemeye başladıktan sonra ye). Dayal ailesi açık ve şefkat doluydu ama ben aptal ve büyük resme uymayan bir yapboz parçası gibi hissetmiştim.

O korkunç aile toplantısından sonra gitmeyi bırakmıştım, bir süre sonra da annem beni, Hollywood'daki sosyal basamakları tırmanan kişinin oğlunu (pardon, Hollywood *menajerinin* oğlunu demek istedim) davet etmeyi kesmişti. Artık sadece Mark ve ben vardık, Freeman markası altında beraberdik.

"Plan şu," dedi. "Tatilini film çekimi bittikten sonraki hafta sonuna kaydırıyoruz."

Çok ciddi bir ifadeyle, "Sürpriz," deyip devamını bekledim. ExcelsiCon'dan bahsetmesini bekliyordum. Çünkü kesinlikle henüz bahsetmemişti. Bu sabah o yabancıyı aradığımda, daha doğrusu mesaj attığımda, tamamen başarısız olmuştum. Fuardaki kişiye ulaşamamıştım ve bunun yanı sıra neredeyse kimliğimi ortaya çıkaracaktım. Bu kesinlikle şimdiye kadarki en kötü fikirlerimden biriydi.

"Bir son dakika işi çıktı. *Entertainment Today* dergisi için bir fotoğraf çekimi, bir araba reklamı (tabii o Amerika BMW'sindeki soytarılar fiyatı biraz artırırlarsa), bir de konuk olacaksın... bilirsin işte. Şu şeyde." Elini spiral şeklinde salladı.

Kısaca, "Fuarda," dedim.

Parmağını şıklattı. "Evet. Dinle, *Merhaba, Amerika*'nın sürprizi mahvettiğini biliyorum ama..."

"Sürprizi mahvetmek mi? Ben aptal değilim, Mark. Beni köşeye sıkıştırmaları ve kameralar önünde hemfikir olmak dışında hiçbir seçeneğim kalmaması için bana söylemediğini biliyorum!"

İçini çekti. "Hadi ama, ufaklık. Fuarlara bayılırsın sen, haksız mıyım? Her zaman şu arkadaşınla giderdin. Billy ya da Bucky..."

"Brian."

"Evet, onunla. Bir süredir de bir fuara gitmemiştin. Ben de düşündüm ki, bir dakika! Darien'a gerçekten yapmaktan hoşlanacağı bir iş verelim!"

Burnumun kemerini iki parmağımla tuttum. "Mark, biliyorsun ki ben..."

"Biliyorum, biliyorum 'fuarlara gitmiyorsun'. Anlıyorum..."

"Gerçekten elinle tırnak işareti mi yaptın?"

"Ama biliyor musun? Yazın sonunda herkese *Yıldızalanı*'nda olduğunu hatırlatmak için mükemmel bir zamanlama olacak. Tam da film çekimi bitmişken! Çok formda olacaksın! Hayranlarla tanışmak da çok iyi reklam olur."

"Hayranlar," diye tekrarladım. Carmindor'u kirlettiğim için yüzüme yumruk atmaya hazır şu *Asitüfekçi* blogcusu gibi.

"Hadi ama. Çıkıp normal bir şey yapmak sana iyi gelir." Beni mantığını kullanarak ikna etmeye çalışıyordu, en azından bunu takdir ediyordum. "Tek yapman gereken şey gitmek..."

"Hayır."

"Sonra da bir tanışma günü..."

"*Hayır.*"

"...yapacaksın, şanslı bir yarışma kazananıyla, ardından da onların tuhaf dans partisine gideceksin..."

Ayağa fırladım. "Sana kaç kere söylemem gerekiyor? *Hayır.*"

"Eh, hatırlatmak istemezdim ufaklık ama çoktan canlı televizyonda bunu yapmayı kabul ettin. Bundan sonra gitmezsen bu kötü gözükür. Dengesizmişsin gibi. Bir divaymışsın gibi." Sesini alçalttı. "Beraber çalışması zor biriymişsin gibi."

"Umurumda değil."

Bana dehşet dolu bir bakış attı. "Sana ne oldu böyle, ufaklık? Bu tip şeylerin imajın için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun." Yumuşadı. "Üstelik fuarlara bayılırsın."

"Bayılır*dım*. Geçmiş zaman. Ayrıca kendi kararlarımı kendim vermeye de bayılırdım ama bu yeterince iyi reklam olmuyor, değil mi?" Hızla dönüp tezgâhtan odanın anahtarını kaptım ve arka cebime tıkıştırdım.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?"

Kapıyı sertçe açıp dişlerimin arasından, "İçecek bir şeyler almaya," dedim.

"Diyetini unutma..."

Kapıyı çarptım.

Koridor, pek çok yeni otelde olduğu gibi sessiz, beyaz ve kusursuzdu. Koridor aslında bana *Sahil* setini hatırlatıyordu: halojen ışıklı çıplak beyaz duvarlar. Boş. Fakat set sahteydi ve "evlerimizin" büyük çoğunluğunu oluşturan kontrplağı kaldırıp arkalarındaki teknik görevlilere bakabiliyordum. Burada ise bu boşluktan kaçamıyordum.

Benim katımda otomat yoktu, o yüzden merdivenlerden onuncu, sonra da dokuzuncu kata indim. Sekizinci katta hâlâ otomat yoktu ama insan da yoktu. Bu noktada hayatımda ne kadar az insan olursa o kadar iyiydi.

Fakat yedinci kata gelince sesler duydum. Sesler yükselmeye ve merdivenlere yaklaşmaya başlayınca çabucak duvara yaslandım. Bir alt basamağa çöktüm ve gitmelerini beklerken oraya oturdum.

Belki sadece sıradan insanlardı. Belki beni tanımazlardı. Ya da belki delilik derecesinde paranoyaktım. Sözün kısası, şöhretimi yönetip zirveye çıkmama yardım etmek isteyen babam gibi insanlar vardı. Bir de Brian gibi insanlar vardı. Onları seti ziyaret etmeye davet ettiğinde seni kötü gösteren fotoğraflar çekip onları TMZ'ye satan türden insanlar. Canımı yattaki düşüşten çok bu yakmıştı. Ayrıca hayır, "*SAHİL KENARINDA* OYUNCUSU DA-

RIEN FREEMAN DÜŞÜŞTE Mİ?" haberinde yazanlara rağmen, sarhoş değildim, uyuşturucu almamıştım ve kendi ayağım dışında hiçbir şeye takılmamıştım. Bu bir reklam oyunu da değildi.

Ayrıca *evet*, bunu kanıtlayacak bir yara izim de vardı.

Sabırsızlanarak yüzümü ellerimin arasına aldım. Tek istediğim bir Orange Crush'tı. Tek bir tane. Kötü bir gün geçirmiştim. Bir içeceği hak ediyordum.

Ediyordum.

Ayağa kalkıp kapüşonumu kafama geçirdim ve merdivenlerin kapısını zorlayarak açıp, koridorda aylak aylak dolaşan erkeklerden birine çarptım. Üç erkek ve bir kız vardı. Benim yaşlarımdalardı, belki bir ya da iki yaş küçüklerdi. Sandaletlerine ve sırt çantalarına bakılırsa, turisttlerdi.

"Pardon," diye mırıldandım ve geçerken başımı eğdim.

Beni tanımayın, beni tanımayın, diye dua ettim. Bu günlerde herkesin cebinde zilyon megapiksellik kamera varken, paparazi konusunda endişelenmeye gerek bile kalmıyordu. Neden eski telefonların zamanında yaşamıyordum ki?

Telefon. Elim cebime gitti, cebim boştu. Arkama döndüm. Turistler hâlâ oradaydı.

İçlerinden biri, "Selam, dostum," diye seslendi.

Tekrar döndüm, diğer tarafa ilerledim ve hızlandım.

Kız, "Bir saniye!" diye ekledi, kelimelerinde hafif bir aksan vardı. Fransız ya da Kanadalı aksanıydı. Tabii ki beni tanıyan kişi kızdı. Koridorda bana doğru koşmaya başladığını duydum. "Baksana, hey baksana, telefonunu düşürdün."

Uzattığı telefonumu kaba gözükmeden gözlerinin içine bakmamaya çalışarak aldım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı. "Çok tanıdık gözüküyorsun..."

"Hep öyle derler," diye yanıtlayıp hızla topuklarımın üzerinde tekrar döndüm ve koridora çıktım.

Kızın arkadaşlarından biri, "Tuhaf çocuk," diye mırıldandı.

"Her neyse, burası New York. Herkes tuhaf."

Evet, az bile demişti. Konuşmaya devam ettiler, ben de kendimi otomatlara giden işaretleri takip ederken onları dinlememeye zorladım. Kapıyı itip açtığımda içecek otomatının renkli ışıkları, karanlık odada ürpertici şekilde parlıyordu. *İşte.* Bozuk para bulmak için ceplerimi karıştırıp paraları makinaya atarken ışığı açmaya zahmet etmedim.

"Yendim seni, kötü bahtım," diye mırıldanıp turuncu düğmesine bastım.

Makine ekranında KALMADI yazısı belirdi.

Tekrar düğmeye bastım.

KALMADI.

KALMADI.

KALMADI.

Düğmeye idam sırasındaki bir adamın hararetiyle basıp, "Noxların kıçı aşkına, hadi!" diye yalvardım.

İçimi çekerek gazlı içecek yerine suyu seçtim, sonra otomat işlem yaparken homurtular çıkararak dışarı hiçlik içeren parıltılı bir şişe yuvarladı. Otomatlarda suların asla bitmediğini hiç fark etmiş miydiniz?

Duvara dayanıp bir yudum aldım. Henüz odaya dönmek istemiyordum ama o arkadaş grubunun yanından geçmek de istemiyordum ve benimle hem merdivenlerin hem de asansörün arasında duruyorlardı.

Arkadaşlarım ya da kız arkadaşım olsaydı (alın size komik bir fikir), şu anda sohbet etmek için bir mesaj atardım, selam, derdim veya günüm hakkında söylenirdim. Otomat odasının zeminine yerleştim ve alttan başlayarak boş boş mesajlarımı karıştırdım, kişi üzerine kişi üzerine kişi. Geçen marttan kalma *Sahil* oyuncularından birkaç mesaj vardı ama hiçbiriyle çok yakın değildim, hepsi yirmi beş yaşlarında ve Amerika'nın diğer ucundaydı. Sonra *Sahil* reklamcısından birkaç mesaj, kendi reklamcım Stacey'den mesajlar, Gail'dan, Mark'tan... Hepsi işverenlerim veya benim için çalışan insanlardı.

Yalnız değildim. Değildim, gerçekten.

Sonra, en üstte, şu yanlış numara vardı. Dürümcü kız... Ya da herhalde bir erkekti ama nedense bir kız olduğunu varsaymıştım.

Ruhsuz suyumdan bir yudum aldım. Numaraya tekrar mesaj atmam için hiçbir sebep yoktu. Kesinlikle yoktu. Fakat sıkılmıştım, olduğum yerde tıkılı kalmıştım ve parmaklarım daha zihnim yetişemeden hızlıca bir mesaj yazıp GÖNDER'e basıvermişti.

ELLE

YATAKTA DÖNÜP TELEFONU ARKA cebimden çıkardım ve başparmağımı kırık ekranda mesajı görmek için kaydırdım.

Mesaj atan şu yabancıydı. Eh, kostüm oyuncusu. Carmindor.

BİLİNMEYEN NUMARA 21:42

— Şu dürümler nasıldı?

Dudağımı kemirdim. Bu adam sapığın teki olabilirdi. Ya da Carmindor fetişi olan tuhaf ihtiyarın teki. Ya da sadece balkabağı uzay gemimdeki Meksika yemekleri hakkında bilgi edinmek isteyen biri.

21:47

— Son derece vegan.

— Aradığın kişiyle iletişime geçebildin mi?

BİLİNMEYEN NUMARA 21:48

— Maalesef hayır.

— Onları bulacak vaktim olmadı.

Doğruldum. Fuar, babam öldükten sonra kapadığım bir parçamdı. Buna katılmak, o cam kapılardan geçip babamın kolalı

Carmindor ceketi ve parlayan yıldıznişanlarıyla lobide durduğunu durduğu ânın gözümde canlanmasını istemiyordum. Ayrıca ExcelsiCon'daki insanlar da benimle çok fazla irtibata geçmemişti. Babam öldükten sonra beni öylece bırakıvermişlerdi. Ne topluluktu ama.

Yine de babam, her zaman ne olursa olsun herkese yardım etmeye inanırdı. Nazik olmaya ve elinden geleni yapmaya... Keşke onun yarısı kadar iyi bir insan olabilseydim ama babam hep iyi bir insan olmayı annemden öğrendiğini söylerdi. Peki annem nezaketin ta kendisiyse, babam da onun yarısıysa, ben neydim? Çeyreklik mi?

Yanağımın içini çiğneyip neden istisna yaptığımı merak ederek cevap verdim.

21:48

— Belki yardım edebilirim?

— Fakat GERÇEK Carmindor bahane üretmez, biliyorsun.

BİLİNMEYEN NUMARA 21:48

— 26. Bölüme ne diyeceksin?

21:48

— Aklını bir Nox çarpıtmıştı?? Hadi ama.

— Tabii yanılıyorsam ve beni düzeltmek istiyorsanız, Federasyon ekselansları.

BİLİNMEYEN NUMARA 21:48

— Nedense Yıldızalanı konusunda seni düzeltmek kötü bir fikirmiş gibi geliyor.

— Gerçi çok sık kötü fikirlerim olur.

21:50

— Kötü fikirlerin olmasa, Carmindor olmazdın.

— ... tabii söz meclisten dışarı.

BİLİNMEYEN NUMARA 21:50

— Sorun değil. Benim yönetimime geçecek zavallı galaksiye acırım.

— Muha. Ha.

— Ee… Bir Yıldıztüfekçisi misin?

21:51

— Benim kanım Federasyon renklerinde akar.

— Sen?

BİLİNMEYEN NUMARA 21:52

— Brinx Devestation'dan doğdum. Söz-yemini ederim.

— \m/

Sanki söz-yeminine inanacakmışım gibi… Her kimse. Gökyüzü yine yıldırımla çatladı, bu sefer daha yakınımdaydı. Gök gürültüsünü duymak için bekledim. Bin bir. Bin iki. Bin üç... Sonra gök gürültüsü, bir şarkı gibi yavaşça ve usul usul geldi.

Babam, fırtınaların evimizi kaburgaların içinde titreyen bir kalpmişçesine sarsmalarını hep çok sevmişti.

BİLİNMEYEN NUMARA 21:59

— Sana garip bir soru sorabilir miyim?

22:00

— Şey… sanırım??

BİLİNMEYEN NUMARA 22:00

— Yeni Carmindor hakkında ne düşünüyorsun?

Eyvah. Blog yazımı düşündüm. İnternete yayılmış blog yazımı. Tamamen doğru olmayan bir şey söylersem ona yalan söylemiş sayılırdım.

22:00

— *Yani Darien Freeman hakkında mı?*

BİLİNMEYEN NUMARA 22:00

— *Evet.*

Pencereden fırtınanın yaklaşmasını izlemek için başımı geriye eğdim. Ona blog yazımın bağlantısını verebilirdim ama eğer *Yıldızalanı* hayranıysa zaten muhtemelen nasıl hissettiğimi biliyordu. Ya da blog yazarının duygularını. Hangi evren olursa olsun, Darien Freeman'ın *asla* Carmindor olamayacağını yani. Onun yerine, oyalanmaya karar verdim.

22:01

— *Neden,* Sahil Kenarında *hayranı mısın?*

BİLİNMEYEN NUMARA 22:01

— *Hayır saçmalama, ben Gilmore Girls'çüyüm. Kahve. Kıvrak zekâ.*

— *Ee, sence bunu yapamaz mı?*

— *Yani Darien.*

Bir sonraki söylediğimi neden söyledim bilmiyordum. Sanırım eğer soruyorsa, oyuncu seçimini gerçekten sevmiş olmalı, diye düşünmüştüm.

22:01

— *Bence... eğer denerse, belki de yapabilir.*

— *Yani, Carmindor olsa böyle yapardı. Denerdi. Durum umutsuz gözükse bile.*

— *Ama Darien Freeman'ın deneyecek kadar umursayıp umursamadığını bilemeyiz.*

BİLİNMEYEN NUMARA 22:01

— *Yani iyi olacağını DÜŞÜNÜYOR musun? Bir hayran olarak?*

22:01

— *Bu cevabı sonraya erteleyebilir miyim?*

BİLİNMEYEN NUMARA 22:01

— *Bilmem. Sonra ne zaman gelecek?*

Pencereden gece göğünde hızla yağan yağmura baktım. *Asla gelmeyecek,* demek istedim. Onun yerine şu cevabı verdim:

22:02

— *Sanırım Darien Freeman fikrimi değiştirecek bir şey yapana dek.*

— *Deneyeceğini gösterene dek.*

DARIEN

Mark hâlâ onu bıraktığım yerde oturmuş birasını yudumluyordu. Ben kapıdan içeri sızar sızmaz kaşını kaldırdı.

Selamlamak için, "Demek kayıp oğul geri döndü,*" dedi. "Sakinleştin mi?"

"Evet, sakinim." Odanın oturma alanında karşısına oturdum. Başparmağı eski Blackberry telefonunda hızla dolaşıyordu ve klavyedeki tıklayışlar aramızdaki sessizliği yiyip bitiriyordu. Yarı boş su şişemi uyluğuma vurarak *Yıldızalanı* giriş müziğini çaldım.

Eğer *Yıldızalanı* hayranları, gerçekten de onların Carmindor'u ve onlardan biri olduğumu kanıtlamamı istiyorlarsa (*Merhaba, Amerika*'daki o *ah'blena* sorusunu kaçırdıktan sonra bile ki eminim bu sonradan başıma bela olacaktı), o zaman bir hayran olmalıydım. Hayran olmanın da bildiğim tek bir yolu vardı.

Balıkağız, kantindeki o adam ve *Asitüfekçi*'de blog yazarı gibi başka herhangi bir şey duymayı zor kılacak kadar yüksek sesle bağıran insanlar olacaktı. Fakat aynı zamanda o mesajları yazan, istikrarlı bir ahenkle fısıldayan şu kız gibi insanlar da olacaktı. Kontratı *böyle* insanlar için imzalamıştım. Çünkü nasıl hissettik-

* Kitabı Mukaddes'te babasını bırakıp giden ve sonra her şeyini kaybedip geri dönmek zorunda kalan müsrif oğula gönderme yapılıyor. –*çn*

lerini biliyordum. *Yıldızalanı*, berbat ebeveynim ve berbat arkadaşlarım yanımda olmadığı zamanlarda bile benim yanımda olmuştu. Bu işi bu yüzden almıştım. Çünkü dizinin hayranıydım.

"Fuara katılacağım," dedim.

Mark, Blackberry'sinden bakışlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Daha şimdi yapacağımı söyledim."

Ayağa kalkmaya davrandı. "Harika! Bunu duyduğuma sevindim..."

Elimi kaldırdım. "Ama bir şartım var."

Arkasına yaslandı. "Tabii. İki şartın olmadığına emin misin? Ya da üç?" Gözlerini tavana kaydırdı, neredeyse gözlerini deviriyor gibiydi ama tam da öyle değildi. "Eh, şartın nedir?"

İşte. *Nişan al. Ateşle.* "Kostüm yarışmasının jüriliğine yardımcı olmak istiyorum. Sadece fotoğraflar için poz veren soğuk bir film yıldızı olmak istemiyorum. Hayranların bir parçası olmak istiyorum."

"Neyin?.. Hayranların parçası mı?" Babamın aşırı pürüzsüz alnı çok azıcık kırıştı, en duygusal yüz ifadesi buydu. "Bu imajına uymaz, Darien."

"Lütfen, sadece bu seferlik. Onlardan biri olduğumu göstermek için."

"Ama onlardan biri değilsin."

Dudaklarımı büzdüm. "Zaten orada olacağım. Bunu imajıma uydurabiliriz."

Mark koltuğunda kıpırdandığında, aklında hesaplar yaptığını anladım. Chris Pine bir kostüm yarışmasının jüriliğini yapmaya tenezzül eder miydi? Peki ya Chris Evans? Chris Hemsworth?

En sonunda, "Zor olur," dedi.

"Ama eğer izin verirsen..."

"*Ama.*" Beni durdurmak için parmağını kaldırdı. "Sanırım bunu halledebiliriz. ExcelsiCon da bunu memnuniyetten de fazlasıyla kabul eder." Bir yudum bira daha aldı. "Evet... Evet, sanırım imajına uydurabiliriz. Seni gözler önünde tutarız. Sen bir dâhisin."

Yüzüne yavaşça yayılan o kısmen kendini beğenmiş, kısmen plan kuran bakıştan hoşlanmamıştım. Neler düşünüyordu? Bilmek istediğimden emin değildim. Yine de... Hayır dememişti. İlk defa ona kendimi anlatabilmiştim.

"Teşekkürler," dedim.

Bir anlığına neredeyse, *Baba*, diye ekleyecektim.

Son mesajdan sonra nihayet uyudum. Kaçta uyuduğumu bilmesem de ne zaman uyandığımı tam olarak biliyordum.

Üvey annem üzerimdeki yorganı çekerken, "Danielle!" diye çıkıştı. "Danielle, uyan!"

"Nee..." diye mırıldandım ve yüzüme bir fener tuttuğunda irkildim.

Gökyüzünde yıldırımlar hızla zikzaklar halinde parıldarken, sağanak pencereyi dövüyordu. Gözlerimi kısarak saate baktım ama oda zifiri karanlıktı. Fırtına yüzünden elektrikler kesilmiş olmalıydı. Rüzgârın uğultusu neredeyse üvey annemin sözlerini duyulmaz kılıyordu (neredeyse) ama Catherine asla bir şeyin kendi sesini bastırmasına izin vermezdi.

"Kalk!" diye gürledi ve bigudilere sarılı saçlarıyla komik ipek bornozunu görmeme doğru düzgün fırsat vermeden beni kolumdan tutup yataktan dışarı çekti. Gözlerimi ovuşturarak uykuyu uzaklaştırdım ve onun peşinden tökezleyerek ilerledim. Tırnakları, koridorun sonunda beni bırakana dek koluma geçti.

"Sorun nedir?"

Pembe ojeli pençesini yukarı doğru salladı. Uykuyla gözlerimi kırpıştırdım. Tavana koyu renkli bir leke yayılıyordu. Çöktüm.

Bir su sızıntısıydı. Tavan arasında. "Sana en son yağmurda bunu tamir etmeni söyledim sanıyordum!"

Koridorda ikizler odalarından başlarını çıkarıp baktılar. Harika. Artık bir de seyircilerimiz vardı.

Köpürerek, "Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamaz mısın sen?" diyerek kollarını bornozunda birkaç ıslak nokta bulunan göğsünde kavuşturdu. Su odasına giriyor olmalıydı, yoksa beni uyandırmakla uğraşmazdı.

"Tamir ettim," diye mırıldandım. Sanki bunun bir önemi varmış gibi. Zaten evi satmıyor muydu? "Rüzgâr kiremitleri tekrar yerinden oynatmış olmalı..."

"*Görünüşe göre* tamir etmemişsin." Ben ağırlığımı bir ayaktan ötekine verirken bana dik dik baktı. "Ee?"

Kafam karışık bir şekilde ona baktım.

Tekrar parmağını tavana doğru salladı. "Çık ve şunu tamir et!"

Betim benzim attı. "Şimdi mi?"

"Daha da kötüleşmeden!" diye bağırdı ve bana bir fener uzattı. "Önce bu akşamki tavrın, şimdi de bu. Gerçekten, Danielle, bu kadar affedici davrandığım için şanslısın."

Bir parçam, ona fırtına sırasında gecenin ortasında bir su sızıntısını aramamın kesinlikle manyakça olduğunu söylemek istedi. Üstelik onların aksine, benim yarın sabah erkenden işe gitmem gerekiyordu!

"Şimdi sürünerek çıkıp sızıntıyı durduracaksın. Ayrıca bence zararı karşılamalısın, sence de öyle değil mi? Evi bu hâlde satamam."

Ağzım açık kaldı. "Bu hiç mantıklı değil! Bu her eve olabilirdi, lanet bir fırtına var!"

"Öyle mi? Son seferinde sızıntıyı onarmayı fırtına mı unuttu?"

Ağzımı sımsıkı kapadım. Deli biriyle nasıl tartışılırdı ki?

Catherine, "Ben de öyle düşünmüştüm," diye yanıt verdi, sonra da hızla topuklarının üzerinde dönüp uzun adımlarla odasına geri yürüdü. "Yatağa geri dönün, kızlar. Danielle bunu halledecek."

İkizler birbirlerine bakıp kapıyı kapadılar. İçimi çekerek mer-

divenlerin ipine uzandım ve önümde tavan arasının karanlık ağzı esneyerek açılana dek merdivenleri aşağı çektim. Hayaletleri kovmak için feneri karanlığa ışıldattım ve yukarı tırmandım.

Bütün hayatım boyunca bu evde yaşamış olsam da tavan arası yasak geliyordu. Bütün çocukluğumun geçtiği ev artık yabancı bir yerdi; tıpkı Noxlardan kurtarıldıktan sonra Federasyon Prensi'nin hissettiği gibi. Tanıdık ama yabancıydı. Şu anda hatırladığım halinde değildi. Artık salonda masaüstü oyunlar oynanmıyordu. Şöminenin üzerinde kılıçlar ve kalkanlar yoktu. Babam, Catherine'le evlendiğinde hepsini kutuların içine kaldırmıştı ve babam öldüğünde Catherine her şeyi bağışlamıştı. Bana ait olan son geçmiş kalıntılarını da silmişti. Ya da bunu yapmaya çalışmıştı. Kimse bir evi veya duvarlardaki hikâyeleri silemezdi.

Fakat sanırım Catherine bunun başka bir yolunu bulmuştu. Evi silmek yerine satabilirdiniz.

Tavan arası sıcak, karanlık ve nemliydi. Kesinlikle bir yerde bir su sızıntısı vardı. Fakat aynı zamanda şaşırtıcı miktarda çerçöp de vardı, bu da bir kere daha düşününce son derece mantıklı geliyordu. Gizlice bütün eşyalarını saklayan biri olmak tam da Catherine'e göre bir şeydi: Aşağıda "mükemmel" evi vardı, bütün yıpranmış ıvır zıvırları da burada gözlerden uzakta tutuluyordu.

Işığı kalkanlı tavana kadar üst üste yığılmış plastik kutulara tutmuştum ki, bir gök gürültüsü evi sarstı. İrkilerek zıpladım, kalbim boğazımda atıyordu. Yağmur öyle sert dökülüyordu ki sanki su her yere sızıyordu. Sağanak yağarken bir sızıntıyı nasıl bulabilirdim ki?

Kontrplak parkelerin üzerinde sürünerek sessizce KIŞ KIYAFETLERİ VE BEBEK OYUNCAKLARI etiketli karton kutuları kenara ittim ve ıslak bölgeleri aradım. Emekledikçe ahşap daha da nemli geliyordu.

Bu saçmalıktı. Düştüğüm hâle bir bak: Gecenin bir yarısı, sızıntı arayarak tavan arasında sürünüyordum. Sızıntı bulursam onu nasıl durduracaktım ki? Belki istediğimi yapana dek ona bağırırdım. Bu Catherine'in işine yarıyordu.

Köşeye itilmiş gölgeler içindeki bir kutu gözüme ilişti. Demir bir sapın parıltısı vardı. Fenerimi üzerine tuttum. Bu bir sandıktı. Hayır, hayır, herhangi bir sandık değildi. Bu sandığı *hatırlıyordum*. Çok uzun zaman öncesine aitti. Eski, solmuş bir hatıraydı.

Sürünüp fenerin ucunu ağzıma koydum ve tırnaklarımı kilidin altına geçirdim. Ellerim titriyordu. Kilit bir tıkırtıyla, çatıyı döven yağmura rağmen tuhaf derecede yüksek gelen bir gürültüyle açıldı. Kapağı kaldırıp ittirdiğimde yine bir gök gürültüsü çatı kirişlerini sarstı ve fenerim güzel, mavi bir ceketi aydınlattı.

Daha dokunmadan kumaşı hatırlamıştım. Nasıl hissettirdiğini ve babam yürüdüğünde peşinden bir pelerin gibi gelip nasıl da hışırdadığını hatırlıyordum. Bu, babamın Federasyon Prensi kostümüydü. Ceketi çektim ve onu santim santim, tekrar var oluyormuşçasına çıkardım.

Yavaşça, un ufak olacağından biraz korkarak üzerime geçirdim.

Ceket tabii ki çok büyüktü. Düğmelerin tekrar dikilmesi, püsküllerin düzeltilmesi gerekiyordu. Burnumu ceketin yakasına yanaştırıp kokladım. Hâlâ babam gibi kokuyordu, buna ceketin kuyruğunda kullandığı kolanın kokusu da karışmıştı.

Sonra fener, simli koyu mor bir kumaşı aydınlattı. Bu gerçek olamazdı, Catherine bütün bunları atmıştı. Attığını söylemişti. İkizlerin kıyafetleri ve kendi ıvır zıvırlarıyla beraber bağışladığını anlatmıştı.

Ellerimi sandığa sokup gece yarısı göğünden yapılmış olabilecek bir elbiseyi aldım. Kumaşı kopkoyu bir mordu, yumuşak ve ipeksiydi. Elbiseyi kaldırdığımda incecik ipek demetleri parmaklarımdan kayıp geçti. Elbise, gölgelerin içinde, ipliklere takılmış bir galaksi gibi parıldıyordu.

Gözlerimde yaşlar birikti. Bu annemin elbisesiydi. Prenses Amara'nın elbisesiydi. Annemi hiçbir zaman babamı tanıdığım kadar iyi tanımamıştım. Fakat bütün kalbimle tanımış olmayı diliyordum.

Elbiseye sımsıkı sarılıp gözlerimi yumdum. Bir anlığına, ta-

van arasında yalnız değilmişim gibi hissettim. Onlar da burada gibiydi.

Aklımda bir fikir belirmeye başladı. Catherine evi satabilirdi. Ebeveynlerimi alıp kutulara koyabilirdi. Bana ev işlerini yaptırabilirdi. Beni bir yemek arabasında çalıştığım için azarlayabilirdi... Fakat bu sandıkta olanlar dışında, dünyada babamdan geriye kalan son şey bendim. Ben bir hiç olabilirdim ama babam olağanüstüydü. Üstelik beni her şeyden çok severdi.

Nasıl bir kız çocuğu bunun solup gitmesine izin verirdi ki?

Öte yandan, dünyada gerçekten sahip olduğum tek şey, ebeveynlerimin eski kostümleriyken ne yapabilirdim ki?

Cevap beni yıldırım gibi çarptı.

ExcelsiCon'a gidecek ve o yarışmaya katılacaktım. O yarışmayı kazanacaktım. Buradan, Catherine'den ve ikizlerden uzağa kaçış biletlerimi alacaktım ve herkesin düşündüğü kişi değil, kim istiyorsam onu olabileceğim yeni bir evren yaratacaktım.

Babamın kızı olacaktım.

Bu emek gerektirecekti. Bu kıyafetleri temizlemem, üzerime oturacakları şekilde düzeltmem ve bir şekilde fuar için Atlanta'ya gitmenin yolunu bulmam gerekecekti. Fakat babam bana uzun zaman önce Federasyon rütbesini hak etmenin, birkaç iyi kostüm parçasından çok daha fazlasını gerektirdiğini öğretmişti. Cesaret ve azim gerektiriyordu. Babamın eski kostüm üniformasında hâlâ hissettiğim bütün iyi şeyleri gerektiriyordu. Annemin galaksi elbisesindeki her şeyi gerektiriyordu.

Annemle babamın yardımıyla, onları gururlandıracaktım.

Yıldızları ateşleyecektim.

İKİNCİ BÖLÜM

NİŞAN AL

"Eğer savaşı kazanamıyorsan,
daha büyük silahlar alırsın."

—14. Bölüm "Uzay olsun, Güç Olmasın"

DARIEN

Daha kahvaltı saati bile gelmemişti ama kıyametim buradaydı.

Kendisi iki metre boyunda, bir New York Jets savunma oyuncusu kadar iri ve beni (kaslı, bir film için on kilo kas kazanmış üst model Darien'ı bile) ikiye bölebilecek kadar kalın parmaklıydı. Büyük kısmını kazıdığı kafasının yan tarafını bir kabile dövmesi kaplıyordu.

Vay canına, burun kıllarına bak, Batman.

Mark yüzünde gururlu bir sırıtışla bir bana bir de Kıyamet'ime baktı. Çalınmış ödüllü bir domuzla panayır yarışını kazanmış gibi görünüyordu.

Ona vermeyeceğim iltifatı almaya çalışarak, "Ee?" dedi. Bana huysuz diyebilirdi. Yaşımı belli ettiğimi söyleyebilirdi. Umurumda değildi. "Ne düşünüyorsun, Darien?"

"Bir korumaya ihtiyacım yok," diye cevap verip kollarımı göğsümde kavuşturdum. Elimden geldiğince uzun durmaya çalışıyordum ama o zaman bile Bay Kıyamet en az on beş santim yukarımda kalıyordu. Rock'la Terry Crews'un bir karışımını düşünün. Yüz otuz kilo kas. Ben daha dik durduğumda o da aynı şeyi yaptı. *Gösteriş budalası.*

Mark gülümseyerek, "O senin için burada değil," diye yanıt verdi. Dişlerini sıkıyordu. "Sigorta şirketimiz bu konuda ısrar ettiği için burada."

"Karın kaslarımı sigortalatman benim suçum değil. Bunu istememişlerdi. *Merhaba, Amerika*'da o aptal gösteriyi bana yaptırmasaydın..."

"Geleceğini düşünüyorum, Darien. Geleceğini daha da mahvetmek istemiyorsun, değil mi?" Çenemdeki "kariyer sonlandırabilecek" yara izinin olduğu noktaya dokundu. Talihsiz tekne fiyaskomdan sonra Mark, NFL oyuncularının imkânsız derecede iyi toplar savurduğu gibi estetik cerrah isimleri savurmuştu. Ben dikişlerin o kadar kötü göründüğünü düşünmemiştim ama dizi yönetmeni, dikişleri dâhil etmek için dönüp neredeyse finaldeki her sahneyi tekrar çekmek zorunda kalmıştı. Söylememe gerek yok ama geriye kalan iz, kariyerimi sonlandırmamıştı. Tek biten şey, kalan son arkadaşlığımdı.

Gözlerimi Küçük Terry Crews'tan çekip dik dik babama baktım.

İçini çekerek, "Bana öyle bakma, Darien," dedi. "Sadece senin için en iyisini istiyorum. Sadece bu şehirde iş bulabilmeni istiyorum. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Peki. *Peki.*" Tartışmanın faydası yoktu. "Ne kadar süreliğine?"

"Şey, olay şu..."

"Ne kadar süreliğine? Ayrıca Gail bu konuda ne diyor?"

"Gail bunun iyi bir düşünce olduğu konusunda hemfikir ve de süresi belli değil." Titreyen telefonunu çıkarıp numaraya baktı. "Bu telefonu açmalıyım. Siz ikiniz tanışın. Bu bir macera olacak, değil mi?"

Mark omzuna yerleştirdiği telefonuyla hızla uzaklaşmadan önce cevap bile vermedim. "Merhaba, evet, ben Mark. Harrison! Nasılsın? Bileğin nasıl?"

Kapı arkasından ne kadar çabuk kapansa o kadar iyiydi.

Korumamla birbirimize aynı beklenti dolu bakışı attık. Gıcır gıcır siyah takımını, düzgün kravatını ve gümüş Rolex'ini (insana korumaların ne kadar da iyi para aldığını sorgulatıyordu) tarttım ve kaşlarımı çattım. Koruma hiç kıpırdamayınca bir gündür giydiğim tişörtümü çıkardım ve ayaklarımı vura vura, bavulumu sakladığım köşeye yürüdüm.

Dün gece geç saatte Atlanta'ya gelmiştik. Hiç gözümü kırpmamıştım çünkü uçak korkunç bir fırtınadan zorlukla geçmişti. Otele geldiğim anda kıyafetlerimle uyuyakalmıştım ve hâlâ yorgundum. Komodindeki parlak ışıklı kırmızı saat 08:31'i gösteriyordu, bu da sadece dört saat uyuduğum anlamına geliyordu.

Korumadan çok kendi kendime, "Muhtemelen azar yemekte iyisindir, değil mi?" dedim, üzerime fazla dar gelmeyen bir tişört bulmak için bavulumu karıştırıyordum. "Bir CIA ajanı gibi, değil mi? Korumalar, koruma okuluna gidiyor mu? *Tetikçi* filmindeki tetikçi gibi misin?"

Ceketinin kollarını geriye çekti. "Dövüş kulübünün kuralını biliyor musun?"

Ona hayret dolu bir bakış attım. "*Demek* konuşabiliyorsun!"

Tek kaşını kaldırdı. "İhtiyacın olursa kapının hemen önünde olacağım. Yirmi dakika içinde aşağıdaki otoparkta olmalısın. Acele etmeni öneririm." İri vücuduyla ağır ağır odadan çıktı.

Başımı temiz bir tişörte sokuşturdum, kollarımı tam geçirirken telefonum öttü.

Mesaj gelmişti. Eh, iki mesaj.

GAIL 08:36

— ADI LONNY. ONA İYİ DAVRAN.

"Lonny mi?" Bu isim kesinlikle yüz elli kiloluk bir mutlak imha makinasına uymuyordu ama pekâlâ. Temiz bir şort ve çorap buldum. Telefonum tekrar öttüğünde öteki mesajı hatırladım.

BİLİNMEYEN NUMARA 08:44

— Rahatsız ettiğim için pardon ama bunu bilirsin diye düşündüm. Eucinedes'in geminin silahlarına yaptığı şeye ne deniyordu? Düzeltmek mi? Uyarlamak mı?

— Of.

Doğru. Şu yabancı. Cevap verirken dudaklarım yarım bir sırıtışla kıvrıldı.

08:44

— Sabahın bu saatinde hayran hikâyesi mi yazıyorsun?

BİLİNMEYEN NUMARA 08:44

— HAYIR.

— Bu fazla sert oldu, değil mi?

8:44

— Biraz. Sana ipucu vereyim.

— K'yle başlıyor.

BİLİNMEYEN NUMARA 8:44

— Kahretsin, K'yle başladığını biliyordum! Bir düşüneyim...

Şortumu ve çoraplarımı giyip telefonu cebime koydum ve tuvaletteki aynaya bakarken ellerimi saçlarımda gezdirdim. Çenemdeki yara sert ışıklarda daha da belirgin gözüküyordu: Kahverengi tenimde ipince, beyaz bir çizgi.

Mark haklıydı. Carmindor'un yara izi yoktu. Listemde oyuncu yönetmeninin beni seçmekle delilik ettiğini gösteren sebeplerden biri de buydu. David Singh'in bıraktığı yerden devam edebileceğimi düşünmesi daha da büyük delilikti.

Bir mesaj daha yanıp söndüğünde, mesajdan biraz korktum. Telefon mesajlaşmalarından nefret ediyordum. Özellikle de yabancılarla. Yine de bir şekilde... Bilmiyordum... Bu insanla mesajlaşmakta rahatlatıcı bir şey vardı. Tamamen anonim olmakta... Bu mesajlarda kimse olmak zorunda değildim. İsmimi bile sormamıştı, ben de onunkini sormamıştım. Neden korumam olduğu konusunda, tuhaf diyetim konusunda veya koltuk altlarında delikler olmasına rağmen neden en sevdiğim tişörtleri giymekte ısrar ettiğim konusunda bahaneler üretmeme gerek yoktu.

Biz sadece... sadece *konuşuyorduk.*

BİLİNMEYEN NUMARA 08:45

— *Kusursuzlaştırmak? Köreltmek?*

— *Hadi ama, Carmindor!*

— *Küremek? Karıştırmak? HİÇBİR fikrim yok.*

— *bir dakika*

— *AMAN TANRIM, CEVAP KALİBRE ETMEK.*

— *Çok aptalım.*

08:46

— *Bir de kendine* Yıldıztüfekçi *diyorsun...*

BİLİNMEYEN NUMARA 08:46

— *APTAL bir tüfekçi!*

— *Bunun için asla kendimi affetmeyeceğim.*

— *Teşekkür ederim, Ekselansları.*

"On dakika kaldı, patron." Lonny, nam-ı diğer Kıyametim, koridordan başını uzatmıştı.

"Ne, zaman da mı tutuyorsun?"

"Ne için para alırsam onu yaparım."

"Kaybolman için para verebilir miyim?"

Bana ciddi bir bakış attı.

Telefonumu cebime koyup anahtarlarımı alırken, "Şakaydı," dedim. Odamdan hızlı çıktığımı söyleyemem ama merak ediyorsanız ayakkabılarımı giyerken oyalanmadım. Bir de gitmeden hemen önce, son bir mesaj gönderdim.

08:56

— *Sadece Car desen yeter. :)*

Kalibre etmek.

Sonsuza dek dövüneceğim.

Kendi kendime, "Euci, silahlarını *kalibre eder*, Elle," diye söylenip bunu defterime çiziktirdim. "Nasıl *uyarlama* diye düşünebildim?"

Turistlerin Battery'de dolaşmasını izlerken, tepedeki salı güneşi başlarımızı pişiriyordu. Tuğla gibi telefonum gölgede duruyor, eski ekranında konik kumaşların nasıl ölçüleceğine ve dikileceğine dair bir YouTube videosu oynatmaya uğraşıyordu. Bu videoyu yaklaşık kırk kere izlemiş olmalıydım. Anlamadığım bir sürü tuhaf dikiş kelimesi vardı ve eğitim videosundaki kadın bir dikiş makinesi kullanıyordu, benim de dikiş makinem veya dikiş makinesi satın alma imkânım yoktu. Paramın bir kısmı çoktan malzemelere gitmişti ve kalanı da nihayetinde bir otobüs ve fuar biletine gidecekti. Değil onları nasıl kullanabileceğimi öğrenmek, bir iğne ve ipliğe param yeterse bile şanslıydım.

"Neden bir hayran kurgu hikâyesi yarışması değil ki," diye söylendim. Yazmak daha kolaydı. Bir senaryo yazarı olduğumda, istediğim kadar diyalog yaratabilecek ve karakterleri tarif edebilecektim, kostümlerle *başka* biri uğraşabilirdi.

Fakat şimdilik tek kadınlık bir işletmeydim.

Ne kadar aptalca olursa olsun, yarışmaya Carmindor olarak katılmaya karar vermiştim. Annemin Amara elbisesi muhtemelen üzerime daha iyi olurdu ama bunda beni biraz mesafe koymaya iten bir şey vardı. Her zaman o elbiseyi giymek için izin almam gerekmişti. Babam elbiseyi dolabın üzerinden indirir ve dikkatli davranacağıma söz vermemi, yoksa dikişlere işlenmiş galaksiler tarafından yutulacağımı söylerdi. Esasında, annemin anısını taşıyan kostümü mahvetmememi istiyordu. O kıyafete özenle, altından yapılmışçasına davranmamı. Üstelik insan her zaman olmak istediği kişinin kostümünü giyerdi ve ben kendimi bildim bileli Carmindor olmak istiyordum.

Tabii sorun, babamın ceketinin içinde yüzüyor olmamdı. Babam iri bir adamdı ama ne kadar iri olduğunu unutmuştum. Bir süre sonra hafıza garipleşiyordu. Benim kafamda o, ağzının bir kenarını daha yukarıda bırakan o yumuşak gülümsemeli, Atlantik Okyanusu kadar derin ve koyu gözleri olan geniş omuzlu kahramandı. Bense annemin kahverengi gözlerini almıştım. Babam eskiden annemle salonda dans ederken "Kahverengi Gözlü Kız" şarkısını mırıldanırmış. Annemin başı, babamın omzuna bir anahtar ve kilitlermişçesine otururmuş.

Acaba babam hiç Catherine'le salonda vals yapmış mıydı? Üvey annemin mavi gözleri vardı ve mavi gözlü kadınlarla ilgili hiçbir mutlu şarkı düşünemiyordum. Babamla Catherine hiç mutlu muydu? Bir ara mutlu olmuş olmalılardı. Catherine'le tanıştığım gece o, üzerinde kısacık beyaz bir elbise, elinde süslü küçük bir torbada bir şişe şarapla kapımızda belirdiğinde babam onun hakkında ne düşündüğümü sormuştu. Sekiz yaşındaydım. Annem dört sene önce vefat etmişti. Babamı sarsıp ona Prenses Amara'nın hikâyenin sonunda öldüğünü, annemin *sonda* öldüğünü hatırlatmak istiyordum. Devam hikâyelerinin gelmemesi gerektiğini. Devam hikâyelerinin her zaman kötü olduğunu. Rotten Tomatoes* eleştiri ölçeğinde çürük olduklarını.

Fakat bunları söylememiştim.

* 1998'de kurulmuş, film ve oyuncu eleştirileri yapan bir site. –*dn*

"Onu sevdim," demiştim.

Yedi ay sonra evlenmişlerdi. Sonra imkânsız olan gerçekleşmişti ve Catherine'le birbirimizin başına kalmıştık. Babamın artık var olmadığı bir dünyada baş başaydık. En azından, babamın var olmadığını sanıyordum. Ancak cekette onu hissediyordum. Dikişlerde, düğmelerde ve de apoletlerde "Kahverengi Gözlü Kız"ı mırıldandığını duyabiliyordum.

Belki herkes ve her şey ölüyordu ama belki de, bir şekilde, ölen her şey bir gün geri dönüyordu.

Balkabağı'nın kapısı hızla açılınca, telefonumu defterin altına sakladım. Sage elinde iki kup dondurmayla içeri girdi.

Nefes nefese, "Of, bana öğle yemeği arasında asla şehrin öteki tarafındaki dondurmacıya gitmememi hatırlat," deyip bana eriyen dondurma kuplarından birini uzattı. Dondurmaya saplı kaşık şimdiden yana doğru kaymaya başlamıştı. "Karamelalı mı? Yoksa pralinli mi?"

Kafam karışarak ona baktım. "Benim... için mi?"

Gözlerini devirip iki kupu da tezgâha koydu. "Hayır, buradaki diğer iş arkadaşım için. Tanrım. Ben karamelalıyı yiyeceğim." Su kovasının üzerine oturup yemeye başladı. "Sıra *abes* derecede uzundu. Ben yokken gelen oldu mu?"

Başımı iki yana sallayıp pralinli dondurmayı aldım. Esasında pralini çok severdim. Fakat bununla ilgili bir şey... tuhaf geliyordu. Üstelik garip gelen sadece Sage'in benimle konuşması da değildi.

Aptal aptal, "Dondurma almışsın," dedim.

"Şey, evet. Dışarısı sıcak." Sage çorba olmuş dondurmasını karıştırdı.

"Ama dondurmada... süt var."

Mor farlı göz kapaklarını kırpıştırdı. "Ee, ne olmuş? Ha." İyice sırıttı. "Benim vegan olduğumu mu sandın? Kesinlikle hayır. Sadece patron hanım vegan. Ben bunu hiç anlamıyorum."

"Ben de," diyerek hemfikir oldum. "Domuz pastırmasına vegan olamayacak kadar hayranım."

"Hmm, domuz pastırmalı dondurma. Bu vegan arabasında gerçekten de büyük bir günah olurdu." Sage güldü. "Doğrudan vegan cehennemine giderdik. Gerçi zaten şu anda da vegan cehenneminde olduğumuza göre, gerçek vegan cehenneminin ne kadar kötü olacağına emin değilim."

"Burada çalışmayı sevmiyor musun?"

Suçlulukla bakışlarını kaçırdı. "Yani, hayır dersem bu beni kötü bir çocuk yapar, değil mi? Patron hanımın gurur kaynağını miras almak istemiyormuşum gibi." Tezgâhı bir köpeği sever gibi sevdi; sanki *İyi çocuk, bunun seninle ilgisi yok,* dermiş gibiydi.

"Peki... Sana kalsa bunun yerine ne yapardın?"

Omzunu silkti. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Sen çiziyorsun, değil mi? Ayrıca kendi kıyafetlerini kendin yapıyorsun?"

Yedi farklı renkte kumaşın dik paneller halinde birbirine dikildiği, altında da tül olan eteğine baktı. Bana okuduğu o Japon moda dergilerini hatırlatıyordu, o dergilerden birinin sayfalarından çıkmış gibiydi.

"Anlaşılıyor mu?"

Çabucak, "Kötü anlamda değil!" diye düzelttim. "Her zaman çok havalı görünüyorsun."

Homurdanarak güldü. Tekrar denedim. "Modacı mı olmak istiyorsun?"

Dondurmadan bir kaşık daha alıp mırıldandı. "İstediğim şey bu dondurmayla evlenmek. Tahiti'ye kaçacağız."

Bir saliseliğine ondan dikiş videosunu açıklamasını istemeyi düşündüm ama ben daha bu düşünceyi kelimelere dökemeden, bir ses beni engelledi.

"Bak, iğrenç kardeşimiz doğal ortamında."

Chloe ve Cal, sipariş penceresinden içeri alayla bakıyorlardı. Balkabağı'nda çalıştığım üç hafta boyunca, ikizler beni henüz bulamamıştı. Tabii ki bu, bugün sona ermişti. Doğal olarak yanlarında bütün Golf Kulübü ekibi vardı: ikisinin de en iyi arkadaşı Erin, Erin'in erkek arkadaşı ve rıhtımda ebeveynlerinin yelkenlileri

olan, futbol takımından birkaç erkek. Bir de birazcık arkalarında duran James. Harika.

Sage dondurma kupunu bırakıp ayağa kalktı. Ağzının kenarına tıktığı kaşığıyla, "Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu.

Chloe onu görmezden geldi. Sarı saçları gevşek bir atkuyruğu yapılmıştı, kısa pembe bir şort ve Charleston Üniversitesi tişörtü giyiyordu (bu, seneye gitmek istediği üniversiteydi). Yanında uzun boylu ve geniş omuzlu bir erkek vardı, futbol takımının savunma oyuncusuydu, saçları sıfıra yakın tıraş edilmişti ve baba parası kokuyordu. Sage'e başıyla işaret etti. "Onunla çalışan tek kişi sen misin?"

Sage tezgâhta onlara doğru dayandı. "Sana ne?"

Çocuk bakışlarını bana çevirip, "Onun yanındayken dikkatli olsan iyi edersin. O deli," dedi. Kalabalığın arkasında, James omzunu silkip bakışlarını çevirdi. Kulaklarımın ucu utançla yanıyordu.

Sage onları duymazdan geldi ya da duymadı. Monoton bir sesle, ilgisizce, "Balkabaklı böreklerimiz, tofu balkabağı ezmesi sandviçlerimiz, balkabağı takolarımız ve balkabağı kızartmalarımız var," dedi. "Dürümümüz kalmadı. Ama siz de menüde olmak isterseniz dürüm konusunda kesinlikle bir istisna yapabiliriz."

Bu sefer savunma oyuncusu, Sage'e yeşil saçlarından dudaklarındaki halkaya kadar gerçekten baktı. "Sen benim ilk dersimdeki kızsın, değil mi?"

Sage, "Sen de sıradakileri bekletiyorsun," diye yanıt verdi.

Savunma oyuncusu arkasına baktı. "Burada kimse yok."

Sage dudaklarını büzerek gülümsedi. "Demek ki müşterileri kaçırıyorsun. Şimdi git. Başka bir yerde kız kovala."

Chloe gözlerini kısarak ona baktı. "Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

İş arkadaşım şoke olmuş numarası yaptı. "Pardon, kendimi tanıtmadım, değil mi?" Diğerleri onun kendini tanıtmasını beklerken uzun, çok uzun bir an boyunca durdu. Nihayet, "Ah, kendimi tanıtmayacağım ki," dedi.

Chloe'nin arkasında Cal altdudağını kemirip gülümsemesini saklamaya çalışıyordu.

Chloe alayla, "*Alınmak,*" dedi, daha önce *kimse* Sage'in biraz önce yaptığı şekilde Chloe'yi aptal gibi göstermediğinden ötürü az çok gülümseyen James'i kolundan tuttu ve onu uzağa çekiştirdi. Ekibin kalanı, bir sığır sürüsü gibi onları takip etti. Cal bir an durdu, sanki onun nasıl biri olduğunu çıkarmaya çalışıyormuşçasına bakışlarını Sage'e dikmişti, sonra ikizi onu çağırınca o da aceleyle uzaklaştı.

Sage gözlerini devirip bana döndü. "Kız kardeşlerin tam başbelaları. Eminim mezun olmak için sabırsızlanıyorsundur."

"Sanırım," diye cevap verdim ama kelimeler ağzımda kötü bir tat bıraktı çünkü lisedeki son senemden sonra ne olacağını bilmiyordum. Hayır, biliyordum. Bu yarışmayı kazanacak ve buradan uzağa, doğrudan Los Angeles'a uçacaktım. Bir daha da asla dönmeyecektim.

Sage dondurmasını tekrar alıp bana döndü. "Her neyse. Ne diyordun?"

"Ah... Hiçbir şey."

Ona dikiş videosunu sormaya cesaret edememiştim. Sage'in diğerleri gibi olmadığını biliyordum, bunu biraz önce görmüştüm ama neden sorduğumu bilmek isteyecekti ve Sage gibi birinin *Yıldızaları*'nı önemsemesine imkân yoktu. Eğer başarısız olursam, Sage kadar havalı birini de benimle beraber aşağı çekmek istemiyordum.

Omzunu silkti. "Sen bilirsin."

Ayrıca, kendim yapabilirdim. Şimdiye kadar her zaman her şeyi kendim yapmıştım.

DARIEN

Soyunma odasının aynasında, yakamdaki altın yıldıznişanlarıyla oynayıp gözlerimi kıstım.

"Gail, bu kostüm çok yanlış."

Gail kırmızı bir koltukta oturmuş e-postaları, çalışma programını ve hayran postalarını karıştırıyor (yani benim yapmak istemediğim her şeyi yapıyor), bir yandan da kapüşonlu YILDIZLARI ATEŞLE eşofman üstünün ipini çiğniyordu. Hissettiğim kadar yorgun görünüyordu.

Film, *Kralgemisi* kod adı altında Atlanta, Georgia'nın eteklerindeki bir stüdyoda çekiliyordu. Çekim boyunca önümüzdeki yirmi üç gün, burası evim olacaktı. Yönetmen mümkün olduğunca pratik görüntü efektleri kullanmak için ısrar ediyordu, bu da ses stüdyosunda gerçek bir maket köprünün üzerinde çekim yapmak, gerçek tehlikeli sahneleri gerçekten çekmek ve... Ve kendi tehlikeli sahnelerimi çekerken, söz konusu köprüdeki o sesli çekim stüdyosunda Jessica Stone'u öpmek demekti.

En çok bu konuda gergindim. Öpüşme konusunda yani, tehlikeli sahneler konusunda değil. Eh, pekâlâ, tehlikeli sahneler konusunda da biraz gergin olabilirdim.

"Ha?" Gail başını telefonundan kaldırıp gözlerini kısarak Federasyon Prensi üniformama baktı. "Nesi yanlış?"

"Yanlış renkte. Mavisi yeterince... Mavi değil."

"Kostüm departmanının ölçülerini aldığı zamanki rengiyle aynı renk."

"Hayır, daha mavi, Gee. Kesinlikle daha mavi."

"Değil." Bir e-posta gönderip telefonunu bıraktı ve nihayet bütün dikkatini bana verdi. "Sadece buranın ışıklandırması yüzünden. Bana güven."

"Ama Lonny konusunda yalan söyledin. Bu arada o harika bir arkadaş. Hatta çok konuşkan."

Gail'ın kulakları kızardı ve koltuğunda kıpırdandı. "Mark bana onu... sürpriz olarak tutmam için kesin talimatlar verdi."

"Çünkü duysam hayır diyecektim."

Zayıf bir sesle, "Sürpriz?" dedi. Ona bilgiç bir bakış atınca hızla bakışlarını telefonuna çevirdi. "Bunu sonra tartışalım, olur mu? On dakika sonra makyaja girmen gerek. Bir şeye ihtiyacın var mı? Su? Ya da beklerken bugünün senaryosunu tekrarlamak ister misin? Sinirlerinin yatışmasına yardımcı..."

Soyunma odasının kapısı hızla açıldı.

Güneş ışığı içeri girip irkilmeme sebep oldu. Başta kapıdakinin geç kaldığım için bana bağırmaya gelen makyöz Donna olduğunu sandım. Fakat en son baktığımda, Makyöz Donna'nın mükemmel bir Anorian örgüsü yapılmış uzun koyu saçları yoktu. Ya da sonsuzluğa uzanan bacakları. Ya da bir kadın Federasyon üniforması.

Gail hiç olmadığı kadar telaşlı gözükerek ayağa fırladı. "Aa! Aa merhaba!"

"Bir süre burada saklanmamın sakıncası var mı?" İnanılmaz derecedeki güzel kız, Gail'ın boş koltuğuna çöktü ve neredeyse altın renkteki bacağını diğerinin üzerine attı. Ben ise dik dik bakmamaya çalışıyordum. Çünkü, vay canına, eşit dağılımlı bikini izlerine bak, Batman.

"Trollük zamanı geldi ve paparaziler kol geziyor," diye devam etti ve rujunu düzeltmek için aynaya doğru eğildi. "Şimdiden sorular burama kadar geldi. Kaçmam gerekiyordu. Sorun olmaz, değil mi?"

Gail tereddütle bana baktı. "Şey, esasında biz..."

Boğulurcasına, "Hayır," deyip Gail'a manâlı bir bakış attım. Bu kızın kim olduğunu bilmiyor muydu?

Jessica Stone. *Meşhur* Jessica Stone. Rol arkadaşım. Bağımsız filmlerin temsilcisi, internette seksi, şirin ve komik olduğu için herkesin bayıldığı, bir gün Oscar alacağı kesin olan Jessica Stone. Sanırım son filmini sinemalarda on beş kere izlemiştim ve sadece film bir çizgi romana dayalı olduğundan değildi.

Kendime, *Fazla hayranlık gösterme,* diye emrettim. *Sakın fazla hayranlık gösterme.*

Gail hayretle bana baktı. "Ama Dare, biz..."

İki kere öksürdüm. Gail bir Jessica Stone'a, bir bana baktı, gözleri büyüdü ve nihayet anladı. Kulakları daha da fazla kızardı.

"Ah. *Ah.*" Sırt çantasını alıp aceleyle geri çekildi. "Ben, şey... İhtiyacın olursa buralarda olacağım, Dare."

Kapı kapandıktan sonra Jessica Stone acayip şekilde son derecede buz mavisi olan gözlerini bana çevirdi. "Rahatsız etmek istememiştim."

Dilim on bin düğüm oldu. Jessica Stone istediği kadar rahatsız edebilirdi. Yani, rahatsız etmek değil de, hayatımın kalanı boyunca kibarca önünde durmama izin verebilirdi ama rahatsız etse de olurdu. Hayatımı. İstediği kadar.

Bu tuhaf mıydı? Muhtemelen tuhaftı. Fakat bu *Jessica Stone'du. Kahretsin be, fazla hayranlık gösterme.*

"Bu konuda kötü bir alışkanlığım var," diye devam etti. "Bir yerlere öylece dalıveriyorum. Terapistim kişisel alan algımın hiç olmadığını söylüyor. Gerçekten, istersen gitmemi söyleyebilirsin. Bu arada ben Jess."

"Ha-ha-hay..." diye kekeledim, sonra yanağımın içini ısırdım. *Sakin. Ol.* Tekrar deneyip Sebastian'ı, *Sahil Kenarında*'daki karakterimi taklit ettim. "Hayır, Gail da tam bacaklamak... Yani, *kalkmak* üzereydi."

Jessica Stone'un gözleri büyüdü ve bir anlığına topuklularından birini alıp *Yükselen Avcı*'daki gibi göz yuvama sokacağından

korktum ama sonra kız başını geriye atıp güldü. Bu tamamen serbest bir kahkahaydı, eğer onu çok fazla güldürürsem hıçkırır gibi bir ses çıkaracağına emin olduğum türden bir kahkaha. Gülümsediğinde, gözlerinin kenarları kırışmıştı. Bütün geleneksel şekillerde güzeldi (tabii ki bacakları) ama kişiliğinin ve de oyunculuk becerisinin de katkısı oluyordu. Etrafımda daireler çizerek Shakespeare alıntıları yapsa bunun o olduğunu anlamazdım. Bunun bir saygı meselesi olduğuna karar verdim, hayranlık meselesi değildi.

Kahkahası duruldu ve başını iki yana salladı. "Tatlısın. Seni başrole seçmelerine şaşmamalı. Aynı derecede şapşal ve seksisin. Mükemmel bir kombinasyon. Erkek olsam endişelenirdim. Bütün iyi rolleri sen almaya başlayacaksın."

Aynaya tekrar baktım, hâlâ üniformamın yakasıyla oynuyordum. "Endişelenir miydin? Endişelenmesi gereken benim. Beni sahtekâr gibi göstereceksin. *Avcı*'da harikuladeydin. Sylvia'nın ete kemiğe bürünmüş hâliydin. Çizgi romanlardaki hâlini mükemmel bir şekilde yansıttın."

Omzunu silkti. "Teşekkür ederim. Aslında çizgi romanları hiç okumadım."

"Okumadın mı?"

Sadece, "Zamanım yoktu," dedi. Başını yana eğip üniformamı inceledi. "Erkekler pantolon giyerken neden benim bu aptal şeyleri giymem gerekiyor?" Bir kilometrelik topuklularına işaret etti.

"Cinsiyetçilik?" diyerek yanıtladım. Jess gülümsedi. Bu sefer benimle *beraber* gülümsüyordu, bana değil.

"Ne yazık ki," dedi. "Bu saçmalık."

Hemfikir olarak, "Evet," dedim. "Çünkü Federasyon asla kadın memurlara topuklu giydirmez, o yüzden bu hikâyeye bile uymuyor, yanılıyor muyum?"

Jess bana boş bir bakış attı. Kibarca, "Hayır," dedi. "Çünkü onlarla koşmamı bekliyorlar."

"Ah," dedim. "Doğru. Tabii."

"Topuklularla! Fiziksel onca aktivitenin içinde! Cidden, Nicky'ye diyordum ki," (kostüm yönetmenimizdi) "Altın Küre

Ödül Töreni'ni görmedin mi? Topuklularla iyi bir geçmişimiz yok. Ama bana yine de onları giymemi söyledi." Manikürlü tırnaklarına bakıp omzunu silkti. "Berbat olacak. Ama sözleşme imzaladığımda bunu bilmiyor değildim. Bu sadece bir basamak, anlarsın ya."

"Neye... basamak?" diye sordum.

Jess bakışlarını kaldırdı. "Daha iyi bir şeye."

Kendimi durduramadan, "*Yıldızalanı*'ndan mı iyi?" dedim. Jess ağzını açtı, sonra da kapadı.

"Demek *Yıldızalanı* hayranısın, öyle mi?" dedi.

Öyle olduğum oldukça aşikâr olmasına rağmen omzumu silktim. "Sen değil misin?"

Homurdanarak güldü. "Ben maaş çeki hayranıyım." Hayal kırıklığına uğramış gibi gözükmüş olmalıydım ki hızla, "*Yıldızalanı* hayranlarına saygı duymuyor değilim! Ne de olsa bu filmi ileriye götürecek olan onlar." Bana muhteşem derecede mükemmel bir gülümseme daha hediye etti. "Ayrıca böyle büyük bütçeli şeyler, eh, sanat değil ama eğlenceli, anlarsın ya? En azından başta. Yepyeni, pırıl pırıl ve rengârenk. Sıkılıp bir sonraki filme geçmeden önce." Bana mânâlı bir bakış attığında hâlâ aynı konudan bahsedip bahsetmediğimize emin olamadım. "Ne dediğimi anlıyor musun, Darien?"

Ah. Evet. *Şu konu*. Rahatsızca kıpırdandım. Filmin tanıtımı için dâhiyane bir fikir daha: Jess'le... şey, aramızda bir şey olduğu havasını verecektik. Onunla tanışmak için aşırı gergin olmamın sebebi bu olabilirdi.

"Yardımcım Gail, seninle sevgili olduğumuzdan bahsetti, evet," dedim.

Jess, "Filmi çektiğimiz yirmi üç gün boyunca," diye düzeltti. "O kadar. Sonrasında hiçbir şey istemiyorum, tamam mı? İyi arkadaş olursak o başka, o zaman açılış gecesinde *belki* seni öpebilirim."

"*Yıldızalanı* hayranı olmayan biriyle öpüşebileceğimden emin değilim," diye şaka yaptım.

Leylak rengi dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Belki fikrimi değiştirebilirsin."

"Federasyon'un kanatları adına, deneyeceğim." Ona söz-yemin selamını verdim.

"Şapşal." Güldü. "Bu rolü aldığına şaşmamalı. Bunun için doğmuşsun."

Bunun için doğmuşsun, ha? Sanki yeterince baskı altında değilmişim gibi, bu söylediği midemin burulması için yeni bir sebepti. Hızla bakışlarımı kaçırdım. "Ya, tabii."

Jessica bir an gözlerini kısıp bana baktıktan sonra, bacaklarını sandalyenin kenarından çekip düzgünce oturdu. Gözlerimin içine baktı. "Darien, bir saniye ciddi konuşabilir miyim?"

Gözlerimi çeviremiyordum, bakışları çok derindi. Ona lens vermeleri gerekecekti. Prenses Amara'nın yeşil gözleri vardı, Jessica'nın gözleri uzaydaki kızgın gökcisimlerinden yayılan radyasyon gibi yeşil olmalıydı. "Şey, evet."

Derin bir nefes aldı. "Şimdi, sen şimdiye kadar hiç büyük bir rolde oynamadın..."

Sahil Kenarında'yı ne sanıyordu? Okul sonrası programı mı?

"Ama ben oynadım ve bazen hayranların çok kötü olabildiğini biliyorum. Harikalar ama aynı zamanda da çok kötüler. *Sen* de bir hayransın. O yüzden kendine en kötü şekilde davranacaksın. Kendini en sert şekilde yargılayacaksın. Sana tavsiyem: Bunu yapma. Bu sadece tek bir rol. Seni sen yapmayacak. İçgüdülerine ve yönetmenine güvenirsen, bu iş çocuk oyuncağı olur. Sonra daha önemli, daha iyi şeylere geçebilirsin. Bu bir sıçrama tahtası, yapışıp kalacağın zamklı bir kapan değil. Anlıyor musun?"

"Şey," dedim. Fakat Jessica çoktan ayağa kalkmıştı bile, yanağımı öpmek için eğildiğinde tenimde rujunun yapışkanlığını hissettim.

"Sette görüşürüz, tamam mı?"

"Tabii, Prenses," diye mırıldandım.

Sırıttı. "Şu metot oyuncularından değilsin, değil mi?"

Canım istemese de sırıtışını taklit ettim. "Yok. Gerçekten karaktere bürünmek isteseydim, sana *ah'blena* derdim."

"Bu bilemediğin *Yıldızalanı* sorusu değil miydi?"

Ona incinmiş bir bakış attım. "Bunu *herkes* izledi mi?"

"Youtube'da sonsuza kadar kalıyor, inan bana. Altın Küre Ödül Töreni tarihinde en çok GIF yapılmış kırmızı halı ânının sahibine bakıyorsun." Topuklularına doğru bakıp yüzünü ekşitti. "Görüşürüz, Darien."

Böylece rol arkadaşım, Amara'm, yirmi küsur gün boyunca sahte sevgilim olacak Jessica Stone, parmaklarını teker teker kapayarak el salladı ve karavanımdan çıktı. Fakat o gittikten sonra bile kelimeleri duvarlara zift gibi yapışmıştı.

Daha önemli, daha iyi şeyler. Bu sadece bir sıçrama tahtası.

Tekrar aynaya dönüp kesinlikle yanlış mavi renkteki üniformayı giyen özenti Carmindor'a baktım. Jessica'dan farklı olup olmadığımı merak etmeden edemedim ya da farklı olmamın gerekip gerekmediğini. Ben de bunu sadece bir maaş çeki için mi yapıyordum?

Mark bu yüzden yapmamı istiyordu. Gözünde dolar işaretleri olmasaydı bana bu oyuncu seçmelerini ayarlamazdı. Yüzümü bir reklam panosunda hayal etmese, bir koruma tutmazdı.

Tezgâhtaki telefonum titreyince bakmadan elime aldım. Mesaj atanın bir fuara daha katılmamı isteyen Mark olmaması için dua ediyordum.

Fakat mesaj atan Mark değildi.

BİLİNMEYEN NUMARA, 08:32

— Tek kollu bir Nox'u bir ağaçtan nasıl düşürürsün?

— Ona el sallayarak!!

Gülümsememi engellemek için altdudağımı ısırdım. En azından *Yıldızalanı*'nın bir gelir kaynağının ötesinde olduğuna inanan bir kişi tanıyordum. Aynada omuzlarımı dikleştirip telefonumu Carmindor'un cebine koydum.

Belki bu bir sıçrama tahtasıydı. Belki de bir hayran olarak bu rol için seçilebilecek en kötü insandım. Belki bu şekilde, önemsemeyen biriyle karşılaştırıldığında bu rolü batıracaktım. Jessica sanatsal övgüleri, ciddi rolleri, şöminesinin üzerine dizilecek altın heykelcikleri istiyordu ve çok iyi bir Amara olacaktı. Role uygundu ve kesinlikle güzeldi. Hayranlar onu kabul edecekti. Benim ise yedi yaşından beri odamda *Yıldızalanı* posterleri vardı. Federasyon uzayındaki her galaksiyi ve her dünyayı biliyordum. Prensin tiklerini avcumun içi gibi biliyordum. Sondaki monoloğunu biliyordum. Belowgaze'deki barmenden ne sipariş ettiğini biliyordum.

Oscar adaylıkları veya ödül konuşmaları istemiyordum, eh, henüz değil. Sadece iyi olmak istiyordum. Hayranlara hak ettiklerini vermek istiyordum. Başımı eğip bu filmin çekimlerini dünyanın olduğumu sandığı Darien Freeman'a uyan şekilde hiçbir çaba harcamadan halledebilirdim ama hayran kalbim böyle atmıyordu.

Çünkü en çok, bir devam filmine yetecek kadar iyi olmak istiyordum.

ELLE

İşten sonra, Frank'i Our Blessed Days mezarlığına götürdüm, kolumda bir buket karahindiba vardı. Çünkü bu, o gündü (*O Gün*) ve çünkü... eh, onların iznini almam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ya da onayını. Ya da herhangi bir şey.

Mezarlık boş ve sessizdi. Charleston'daki daha ufak mezarlıklardan biriydi, perili olanlar kadar eski olmadığından turistleri çekmiyordu ama hantal salkımsöğütleri ve iri, boğum boğum kökleri olan meşeleriyle turistik mezarlıklar kadar güzeldi. Bütün mekânda sadece Franco'yla ben vardık, bir de gece bekçisi. WITTIMER vazosundaki solmuş çiçekleri çıkarıp yerlerine capcanlı sarı karahindibaları koydum.

Nemli çimenlere oturdum. Franco yanımda hızlı hızlı nefes alıyor, başını koluma sürtüyordu.

Mezar taşları hoş görünümlü ve griydi. Belirgin harflerle LILY WITTIMER ve ROBIN WITTIMER yazıyordu; onların mezarları, etraflarındaki pek çok mezardan daha yeniydi. Babamın cenazesi kafamda daha canlıydı, anneminki gölgeler içinde, belli belirsizdi ama rahibin söylediklerini karanlık ve dik bir uçurumdan gelen bir yankı gibi hatırlıyordum.

Çok gençti. Çok erken öldü. Çok, çok, *çok.*

Her şey çoktu. Çok kısa zaman. Çok az hatıra. Annemle babama çok az "Seni seviyorum" demiştim. Özellikle de babama. Annemi de özlüyordum ama onu, bahsini duyduğunuz ama esasında hiç ziyaret etmediğiniz bir yeri özleyeceğiniz gibi özlüyordum. Yüzü belli belirsizdi, gülümsemesinin yerinde bir boşluk vardı. Sesini bile hatırlayamıyordum.

Babamın sesi ise hâlâ aklımdaydı. Zaman fırtınasında onu kaybedeceğimden korkarak sesine bir şamandıra gibi tutunuyordum.

Mezar taşına, "Kostümlerinizi buldum," dedim. "Bir anlığına sızıntıya senin sebep olup olmadığını düşündüm çünkü biraz oradaymışsın gibi hissettim, anlarsın ya? Sanki sen hâlâ..."

Elimin tersiyle gözlerimi sildim. Franco başını dizime dayadı, kuyruğu yere çarpıyor ve kulaklarının arkasını sevmem için yalvarıyordu. Sevmeye başladım ama eşofman üstümün cebindeki telefonum öttü. Ben telefonu çıkarırken Franco inledi, o yüzden telefonu öteki elime alıp hayvanın emrine uydum.

BİLİNMEYEN NUMARA 20:36

— Sence Prospero'daki insanlar hiç evlerini özlüyor mudur?

Başparmağımı ekranın kilidini açmak için kaydırdım. İlk sefer dışında, ilk defa önce o mesaj atmıştı.

20:36

— Evini mi özledin, Carmindor?

BİLİNMEYEN NUMARA 20:36

— Evim patlamada havaya uçtu, unuttun mu? 43. Bölüm. Zamanın Son Döngüsü.

20:37

— Bu, evini özleyemeyeceğin anlamına gelmiyor.

BİLİNMEYEN NUMARA 20:37

— Bazı kısımlarını özlüyorum. Gerçek yeri özlemiyorum. Gerçek yer asla hatırladığın kadar güzel olmuyor.

— Pardon, ben ne dediğimi bilmiyorum. Bu aptalca.

Düşündüğü kadar aptalca değildi.

20:37

— Nasıl hissettiğini biliyorum demem tuhaf olur mu?

BİLİNMEYEN NUMARA 20:38

— O zaman beraber tuhaf olabiliriz.

— Sen nereye dönmek isterdin?

Ne soru ama. Çünkü istediğim yer, hatırladığım kadar iyi olmayacaktı ve şu anda, şimdiki bildiklerimle döneceğim tek bir yer vardı.

Bilmediğimi, bunun zor bir soru olduğunu yazmak istedim.

Fakat bu bir yalandı. Nereye döneceğimi tam olarak biliyordum: Yedi yıl önce, o gün yazdığım hikâye elimde, verandanın basamaklarında, babamın eve dönmesini beklediğim âna geri dönerdim. O küçük kıza içeri girmesini söylerdim. Kapıyı kilitlemesini. Kötü haberi içeri almamasını.

Telefonum tekrar titredi.

BİLİNMEYEN NUMARA 20:43

— Tahmin edeyim. Yıldızalanı'nın hâlâ televizyonda yayınlandığı zamanlara dönerdin, değil mi?

Gülümsedim.

20:44

— Hiç ilk yayınlandığı zamanlarda izleyemedim. Bunun için fazla gencim.

Bir yabancıya ergen olduğumu açık ettiğimi fazla geç fark ettim, bunun asla ama asla yapılmaması gerektiğini biliyordum. Ancak sonra tekrar bir mesaj sesi geldi.

BİLİNMEYEN NUMARA 20:44

— Ben de. Syfy'daki tekrarları mı izledin? 11'den gece yarısına kadar? Sen de ertesi sabah ilk derste uyuyakalıyor muydun?

20:45

— Her. Gün.

Bu bilinmeyen numara her kimse, bir yabancı gibi gelmiyordu. Hatta bilinmeyen gibi bile gelmiyordu. Aptal tuş takımında beceriksizce NUMARAYI KAYDET'e bastım ve harfleri teker teker girerek ismi yazdım.

CARMINDOR.

Güneş ağaçların arkasından batarken Franco yanımda oturuyordu. Günbatımının karanlığında gece bekçisi turlarını atmaya başladı.

Yanıma vardığında, şapkasını aşağı eğdi. "Kapama vakti geldi, Bayan Danielle."

"Sadece birkaç dakika daha?"

Katı gri kaşları yumuşadı. "Sadece şu şişko farenin mezar taşlarına işemesine izin verme."

Gece bekçisi gidince Franco'ya, "Bir mezar taşına işemezsin, değil mi?" diye sordum. Köpek cevap olarak yanağımı yaladı, kuyruğu havada hızla sallanıyordu. "Catherine'in mezar taşı olmadığı sürece işemezsin, hayır, eminim!"

Frank havlayıp kucağıma atladı ve bir süre daha oturduk. Dürüst olmak gerekirse gece bekçisi istediğim kadar kalmama izin verirdi ve elimde olsa saatlerce kalırdım. Mezar taşlarının yanına kıvrılıp toprakla konuşurdum.

Bu gece bunu yapmayacaktım. Bu gece, ilk defa nasıl hissettiğimi bilen başka biri daha vardı.

DARIEN

Önce Lonny adında bir korumam olduğunu öğrendim, sonra Hollywood'daki en güzel kız önümüzdeki yirmi üç gün boyunca sevgili olacağımızı söyledi ve şimdi de ölmek üzereydim. Muhtemelen.

Karın kaslarımın sigorta parasını geri almak için çok mu geçti?

Stunt* koordinatörüne, "Galiba bir dakikaya ihtiyacım var," dedim. *Deli* olduğuna bayağı emin olduğum stunt koordinatörü, koyu saçları ve hissiz bakışları olan otuz yaşlarında bir kadındı. Alt takımlarımın solunu sıkan bağı düzelttim. Tehlikeli sahneler içinde, çekmeyi en az istediğim buydu.

"Ne oldu, korktun mu, kahraman?" Omzuma bir şaplak attı. Kahraman bana verdiği takma isimdi ve ne kadar korktuğum göz önüne alınırsa, bu muhtemelen alaycıydı. Lonny'ye "Ufaklık" demek gibi. Başka bir deyişle, gururumu okşadığı kesindi.

"Şey, sadece, önce vasiyetimi yazmak istiyorum," diye yanıt verdim. En azından yanıt verdiğimi düşündüm. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyordu ki başka hiçbir şey duyamıyordum. Aşağıdaki, daha, daha da aşağıdaki, on beş metre ötedeki yeşil ekrana baktım.

---

* Filmlerde bazen fiziksel beceri gerektiren tehlikeli sahneler. –*çn*

Şu anda düşersem yamyassı olurdum. Tek tesellim, en azından beni çekecek olan kameramanın da düşecek olmasıydı.

"Biliyor musun, belki de ara vermeliyiz. Acıkan var mı? Acıktın mı?" dedim kameramana.

Sakızını patlatıp bana sıkılmış, ciddi bir bakış attı. Bunun çılgınlık olduğunu düşünen tek kişi ben miydim?

"Kes sesini, kahraman." Stunt koordinatörüm emniyet bağımın kablolarını gerçekten de yere düşüp yamyassı olmamam için üçüncü kere çekiştirip kontrol etti.

"Henüz... Henüz bir güvenlik sözcüğü belirlemedik," dedim. Zihnim, *Oyalanıp vakit yarat*, dedi. *Hayatta kalmak için vakit yarat.* "Yani, beni bu tehlikeli duruma soktun ve seni doğru dürüst tanımıyorum bile!"

Gözlerini devirip telsiziyle yardımcı yönetmenle konuştu. "Sana bu sahneyi Luis'e yaptırmalıyız demiştim."

"Luis mi?"

"Dublörün."

"Bir dakika. Bu sahneyi o mu çekmek istemişti?"

"Onu getirmemi ister misin, *kahraman*?" Son kelimeyi uzatarak söylemişti.

Evet. İncecik bir sesle, "Hayır," dedim.

"Güzel." Stunt koordinatörü tekrar kameramana döndü ve onun bağını da kontrol etmeye başladı. Sahneden bahsederlerken adam kamerasındaki ayarlarla oynayıp duruyordu.

Yakamı çekiştirip aşağıdaki, daha, daha da aşağıdaki onca insana baktım. Tehlikeli sahnelerimin çoğunu kendim çekme kararımdan pişman olmaya başlamıştım.

Sahne kulağa yeterince basit *geliyordu*. Carmindor güvenliği için koşuyordu. Filmin bu kısmında Noxlar, bir konsey toplantısını kuşatıyorlardı ve bütün Andromeda Dünyası (Federasyon'un gezegeni) alev alıyordu. Carmindor (ben) peşinde yedi Nox şövalyesiyle bir koridordan koşuyordu. Bir çıkmaza doğru ilerliyordu ama Carmindor genetik olarak geliştirildiğinden kaçmak için koridorun sonundaki pencereden atlayıp yandaki binanın çatısına iniyordu.

İşte kendimi böyle burada bulmuştum. Noxlardan kaçıyor, camdan atlıyor, kabloların beni on beş metre aşağıdaki yastığa indirmesine izin veriyordum. On beş metre, inmem gereken yere bakana dek kulağa o kadar fazla gelmemişti. Ancak Federasyon Prensi olmadığım, kemiklerimin titanyumdan yapılmadığı ve herkes kadar kolayca bir yerlerimi kırabileceğim şimdi fark ediyordum.

Ağzıma gelen safrayı yuttum.

Bu sahnenin provasını düşünüp kendime *Koş, dön, dizinle vur, duvar,* diye hatırlatıp durdum. *Koş, dirsek at, geri adım at, zıpla. Koş, ölmeye hazırlan, atla...*

Birdenbire yıpranmış üniformamda bir şeyin titrediğini hissettim. Üniformam, kenarları yanmış ve isle kaplıymış gibi gösterilmişti, tıpkı... Biliyorsunuz işte... Bir kuşatmadan çıkmışım gibi gözüksün diye.

Ceketime uzandım.

BİLİNMEYEN NUMARA 15:47

— Dünkü sorunu düşündüm de...

— SEN nereye giderdin?

— Kendi geçmişinde herhangi bir yere, herhangi bir zamana gidecek olsan.

Bayan Korkunç Göz, "Kahraman, baksana, başlamaya hazır mısın?" diye seslendi.

Aşağıda yönetmen Amon bir kahkaha patlattı. "Ambulans görevlileri bekliyor. Cidden taşaklısın, Darien! Saygı duyuyorum!"

Stunt koordinatörünü bu kavga sahnesi için özel olarak yapılmış koridorda takip ettim. Aralıksız tek bir kamera çekimi olacaktı, o yüzden hata yapmamalıydım.

Koş, dön, dizinle vur, duvar. Koş, dirsek at, geriye adım at, atla. Koş, ölmeye hazırlan, atla.

Bunu çalışmıştım. Bunu *yapabilirdim.*

15:48

— Gerçekten bilmiyorum.

— Hiçbir yere yalnız gitmezdim, evren çok büyük.

— Bir arkadaşa ihtiyacım olurdu.

BİLİNMEYEN NUMARA 15:48

— Haha, korkak tavuk. O zaman BİZ nereye giderdik?

"Kız arkadaşına mesaj atmayı bırak, kahraman! Hazırlan."

15:49

— Arteysa Galaksisi'ndeki donuk tundra güzel diye duydum.

BİLİNMEYEN NUMARA 15:49

— Bizi canlı tutar! Güzel.

Stunt koordinatörü, "*Âşık çocuk!*" diye çıkıştı. "Biri şu çocuğun telefonunu alabilir mi?"

Çocuk. Gail koşarak gelip telefonu elimden aldığında, bu kelimenin beni rahatsız etmemesi için uğraştım. "Sadece vasiyetim yerinde mi diye kontrol ediyordum. Bir de sigortam," diye kısık sesle ekledim.

Kameraman yüz bin dolarlık ekipmanını yaklaştırıp beni koridorda takip etmeye hazırlandı. Bu sahneden çekilmek için çok mu geç kalmıştım? Bunda iyi değildim. Muhtemelen sadece...

Bayan Korkunç Göz, "Hazırlan," deyip telsizle Amon'la konuştu. "Hazırız!"

Yardımcı yönetmen, "Üç, iki..." dedi. Ben arkamı döndüm ve ayaklarımın üzerinde ileri geri sallandım.

Âna odaklan. Hâlâ plastik kokan bir Cadılar Bayramı maskesi gibi Carmindor'u üzerine geçir. Nefes al. Nefes ver.

Yardımcı yönetmen, "Koşmaya başla. Hadi!" diye talimat verdi, sonra da, "Çekiyoruz!" diye bağırdı. Bir düdük öttü.

Koridorda koşmaya başladım. İlk kapıdan bir Nox çıktı. Hızla dönüp yumruğundan kaçındım. Bir parça duvar alçısı kafama düştü (sahte silah ateşi) ve koridorda üç ateş daha edildi. Nox'u yakasından yakalayıp yüzünü sahte duvara çarptırdım.

Yönetmen yardımcısı, "Ve BOM!" diye bağırdı.

Talimat verilince tökezledim, ayağım kaydı. Bir sonraki kapıdan başka bir Nox gelip tüfeğinin ucunu alnıma dayadı. Ateş etti.

Silahı kapıp dirseğimle böğrüne vurarak ateşten kaçtım. Geriye doğru bir adım attım, nişan aldım ve ateş ettim. Nox, paraşüt ipleriyle geriye uçtu.

Yönetmen yardımcısı, "SON SAHNE!" diye gürledi.

Silahı bir kenara atıp düşmüş Nox'a doğru fırladım ve beni yakalamaya çalışan başka bir şövalyeyi atlattım. Koruma bağının beni sıktığını hissedebiliyordum. Kalbim boğazımda atıyordu sanki.

Neredeyse alevleri görebiliyor, ağzımdaki sahte kanın tadını alabiliyordum, tavandan dökülen alçıları görebiliyor, alevler içinde yanan Federasyon binasında hapis kalmış insanların çığlıklarını duyabiliyor ve kemiklerimdeki titanyumun canımı yaktığını hissedebiliyordum. (Çünkü Carmindor'un kemikleri asla acımayı kesmezdi, asla da kesmeyecekti; onun insanlığı, içinde bulunan yapay şeye karşı çıkıyordu.) Bir anlığına pencereye baktım, artık korkmuyordum.

Koş, ölmeye hazırlan ve...

Kollarımı savurarak kendimi pencereden dışarı attım, etrafımdaki hava gitgide daha hızlı esiyordu. Yeşil ekrandan zemin, iki kalp atışımın arasındaki süre içinde o kadar hızlı yaklaştı ki hayatım gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Hayatımdaki çoğu şeyden pişman değildim; tek bir küçük, önemsiz şey dışında.

Esrarengiz arkadaşımın adını sormamıştım.

Emniyet bağım gerilip göğsümü sıktı ve beni nefessiz bıraktı. Yeşil ekran zemine çalıştığım gibi ayaklarımı açarak indim. Tam istedikleri yere.

Başarmıştım.

Pozisyonumu korudum, bir saniye, iki...

Amon yerden, "Ve KESTİK!" diye bağırdı. Bana koşup sırtıma şaplak attı. "Harika! Çok iyi iş çıkardın. Bu muhteşemdi."

Hırıltılı bir sesle, "Teşekkürler," deyip emniyet bağını çekiştirdim. Tatlı mı tatlı zemine basan ayaklarımın keyfini çıkardım. Ellerim titriyordu; yönetmenin fark etmemesi için başparmaklarımı bağın içine soktum.

Pencereden stunt koordinatörü alkışlıyordu. "Mükemmel! Dublör olabilirsin," diye ekledi. Güvenlik bağının iplerinin tekrar sıkılaştığını hissettim. Beni yukarı çekmek üzerelermiş gibi. "Ama bir dahaki sefere kız gibi çığlık atmamaya çalış."

Sesim titreyerek, yukarı doğru, "Bu politik olarak pek doğru bir terim değil," diye bağırdım, sonra ne dediğini fark ettim. "Bir dakika... *Bir dahaki* sefere mi?"

Amon omzuma vurdu. "Bir tavsiye vereyim mi? Emniyet bağın o güzel taşaklarını sıkıştırıyormuş gibi yüzünü ekşitme. Bu sahnenin sesini sonradan kaydetmek istemezsin, değil mi? Bu utanç verici olur." Stunt koordinatörüme beni tekrar yere bırakmasını işaret etti ve asistanlardan biri güvenlik bağımı çözmeye geldi. "Pekâlâ, beş dakika mola!"

Özel efektlere şükürler olsun. Asistan bağımı çözdüğü anda binanın köşesindeki tuvalete koştum çünkü bütün bu itiş kakış idrar torbama iyi gelmemişti. Fakat yiyecek tezgâhının etrafında gezinen prodüksiyon asistanlarının arasından yan yan geçerken, tuhaf bir deja vu yaşadım, sanki tanıdık birinin yanından geçmişim gibiydi. Tekrar baktığımda tanıdığım kimse yoktu, sadece tatlı çörekler tıkınan şanslı prodüksiyon asistanları vardı.

Tuvalete dalıp işimi hallettim ama ellerim hâlâ tehlikeli sahneden dolayı titriyordu. Adrenalin gözümü ve beynimi etkilemişti, halüsinasyon olarak insanlar görüyordum.

Kendi kendime, "Kendine gel, Darien," dedim. Yüzüme su çarpardım ama bu alnımdaki özel efekt makyajını bozardı: saç çizgime geçmiş bir cam kırığı ve şakağımdan aşağı akan kan

Sadece paranoyak davranıyordum. Burada fotoğrafımı çekmeye çalışan kimse yoktu. Artık beni satacak bir arkadaşım bile kalmamıştı.

Bu karışık kokulardan oluşan vahada ne kadar vakit geçirirsem (prodüksiyon asistanlarından biri, her yere kuru mango karışımı dolu kâseler koymuştu), dışarı çıkıp sahneyi tekrarlamayı o kadar erteliyordum. Mark bana kendi tehlikeli sahnelerimi kendim çekmenin iyi reklam olacağını söylemişti (ve *Sahil Kenarında*'da tehlikeli sahnelerimin çoğunu kendim çekmiştim) ama bu farklıydı.

Federasyon Prensi'ne benzemediğim bir yön daha. O, yüksekliklerden, yangında savaşmaktan veya hedefine inmesine yüzde 0,1 ihtimal varken uzayda uçmaktan korkmazdı.

Peki ya Darien Freeman? O hepsinden korkuyordu.

ELLE

Tanrının unuttuğu her zamanki saatte, alarmla titreyen telefonuma uzanıp beceriksizce alarmı susturmak için KİLİDİ AÇ düğmesini kaydırdım. Fakat titreme sadece alarm değildi. Bir mesajım vardı.

Carmindor'dan gelmişti.

Cep telefonumla yatağımda döndüm. Yıldız desenli kalın perdeden içeri sabah ışıkları giriyor, halıya sarı kurdeleler bırakıyordu. Uzaklarda biri sabahın altı buçuğunda çimleri biçiyordu. Ah, yaz.

Mesaj simgesine tıkladım ve yazı usul bir sesle açıldı.

CARMINDOR 23:23

— Daha önce mesaj atmadığım için pardon. Kendimi bir cinayet teşebbüsünden kurtarmam gerekti.

— Yirmi üç kere.

— Her neyse, bu biraz geç olabilir ama...

— Adın ne?

Dudağımın içini ısırıp gülümsememeye çalıştım.

06:34

— Galaksiyi kurtarmakla meşguldün! Özür dilemene gerek yok.

— Ayrıca, Carmindor'un her şeyi bildiğini sanıyordum?
— Bu arada günaydın

Koridorun karşısında ikizlerin alarmı çaldı, nihayet uyanmalarından önce Chloe bu tiz sesi üç kere erteleyecekti.

Yataktan kalkıp yatağın altındaki bir kolide katlı hâlde duran kostüme hızlı bir bakış attım. Hâlâ inanmak için kendimi çimdiklemem gerekiyordu. Babamın kostümü. Gerçek kostümü. *Buradaydı.* Anneminkini güvende olacağı tavan arasında bırakmıştım; orada onu kimse (ne Chloe ne de Cal, hatta Nox Kralı bile) bulamazdı.

Büyük dolaptan dünün iş kıyafetleriyle bir adet havlu kaptım ve durdum. Yavaş yavaş bilgisayarıma doğru ilerleyip ekranı çalıştırmak için boşluk tuşuna bastım. *Asitüfekçi*'nin otuz bin takipçisi vardı ve takipçileri artmaya devam ediyordu. Bu hâlâ bir rüya değildi.

Dikkatli olmalıydım çünkü bu evren asla şanslı olmama izin vermezdi ama bu düşünceyi zihnimin gerisine ittim. Chloe veya Cal zorbalıkla banyoyu kapmadan hızlı bir duş aldım, sonra dün de giymiş olduğum üniformayı üstüme geçirdim. Vegan kızartmalarının kokusu asla üzerimden gitmeyecekti.

CARMINDOR 06:41

— Of, bu günün hiç aydın bir tarafı yok.
— Ayrıca ikimiz de hiçbir şey bilmediğimi biliyoruz.

06:41

— Yani CLE-0'nun dosyalarında yok muyum?
— Çok dışlanmış hissediyorum, Carmindor...

CARMINDOR 06:42

— YA DA onun sisteminde olmayacak kadar önemlisin.
— Bilgilerin gizlenmiş olabilir.

"Koca bir aptal olarak gizlenmiştir," diye mırıldanıp ıslak saçlarımı atkuyruğu yaptım. Uzaktaki duvarda aynadan yansımama baktım: Boya kutusundan çıkma kızıl saçları, annesinden gelme kahverengi gözleri olan ve boynunda denizyıldızı şeklinde bir doğum lekesi bulunan bir KIZ, BALKABAĞINIZA İYİ DAVRANIN yazılı gösterişsiz bir tişörtle delikli, yağ lekeli, ikinci el mağazasından alınma bir kot giyiyordu.

Acaba Carmindor nasıl göründüğümü düşünüyordu? Muhtemelen gerçekte olduğumdan daha iyi göründüğümü sanıyordu.

06:43

— Olamaz! Sırrımı çözdün.

— Senin gibi değersiz biri için fazla önemliyim!

— Bana Yüce Galaksilerarası İmparatoriçe diye hitap etmelisin.

CARMINDOR 06:44

— Demek bir kızsın.

— Pardon, bu garip oldu.

— Bu bir gözlemdi. Sıradan bir gözlem.

— Sen bir kızsın.

— Of. Kendi mezarımı kazıyorum, değil mi?

06:45

— Evet, evet kazıyorsun.

Catherine mutfaktan, "Danielle!" diye bağırdı. Küfredip kostümü bir çantaya tıktım ve çantayı omzuma aldım. Kostümün birkaç parçası eksikti. Mesela yıldıznişanları ve tacı. O sandığın her köşesine bakmıştım ama orada yoklardı. Catherine muhtemelen her şeyi tavan arasına tıkarken onları atmıştı.

Merdivenlerden inmeye başladığımda Carmindor bir mesaj daha attı.

CARMINDOR 06:48

— Bu konuda çok iyiyimdir. Kendi mezarımı kazmakta.

— İmkânsız sözler vermekte. Yalvarmakta. Kendi akli dengemi tehlikeye atmakta. Daha da fazla yalvarmakta. Bu, işimin bir parçası.

— Yani: Gözünüzün yağını yiyeyim, Yüce Galaksilerarası İmparatoriçe.

Yanağımın içini ısırıp gülmemeye çalıştım, sonra mutfaktan Chloe'nin sesini duydum.

"Tanrım, biliyorum, tamam mı?" diye çıkıştı. "Aptal bir kostüm bulmanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

Ben mutfağa girerken, Calliope tereddütle, "Sanırım sadece kostüm değiller," diye cevap verdi. "Fuarlar için giyinip kuşanan büyük bir insan topluluğu var."

Kendimi durduramadan, "Buna kostüm oyunculuğu deniyor," dedim.

Chloe koyu gözleriyle bana dik dik baktı. "Anlıyoruz, Elle. Saplantılısın. Ama bil bakalım ne oldu? Artık o yıldız şovunu *herkes* seviyor. Retro moda gibi bir şey." Ağzını büzüştürdü. "Sen muhtemelen nereden kostüm bulunacağını biliyorsundur, değil mi?"

Midem korkuyla buruldu. Çantamın sapını sımsıkı kavradım.

"Hayır," dedim.

Catherine, "Canlarım," dedi. "Bir şeyi herkes yapıyor diye sizin de yapmanıza gerek yok. Siz kızlar ne seviyorsanız onu sevmeye devam edin. Danielle gibi olmayın."

Danielle gibi olmayın.

Gitmem gereken bir an varsa, o da buydu. Başımı eğip çantamı biraz daha yukarı çektim ve hızla ön kapıdan kaçtım. Sokağın sonuna koşarken Balkabağı bir homurtuyla kaldırıma çıktı ve bitkince durdu. Sage bana doğru eğildi. "Hadi gel, şapşal. Bugün iyi yeri kapacağız!"

Kamyonete bindim ve eve doğru, ikizlerin konuşmasını hatırlayarak son kez huzursuz bir bakış attım. Çantamı sımsıkı kavradım. Sorun olmayacaktı.

Yıldızalanı onlar için sadece geçici bir hevesti. Çok yakında, Prenses Amara'nın Kara Nebula'da kaybolduğu gibi kaybolacaktı ve bir daha asla adından bahsedilmeyecekti.

DARIEN

"Bana bak."

Süzülerek Jessica'yı durdurdum. İki saattir bu balo salonunda vals yapıyorduk, bir sürü prodüksiyon asistanı da bizi takip edip yanlış ayak izlerimden oluşan haritanın üzerine yeni küller ve tozlar serpiştiriyordu.

Odaklan. Jessica'nın yanaklarını ellerimle sarıp, "Beni ateşliyorsun," diye fısıldadım.

Koyu kırmızı dudaklarını benimkilere bastırdı ve dünya dönmeye başladı.

Dönüyor, dönüyor ve dönüyordu. Kafamda müziğin yükselişini, televizyon şovundaki o ânı duyabiliyor ve titrek kameranın yarım yamalak kostümlerle kartondan dekorları çektiğini görebiliyordum. Bir anlığına Carmindor oluverdim. Ben artık...

Amon, "Bitti!" diye bağırdı.

Gerçeklik, Mars İki'nin ufuk çizgisinden dışarı düşen *Prospero* gibi dümdüz ve hızla üzerime iniverdi. Carmindor içimden o kadar hızlı sökülüp alındı ki nefessiz ve boş kaldım. Ya da benim deyişimle: Her günkü Darien Freeman gibi.

Jessica geriye doğru bir adım atıp başparmağıyla dudaklarımdaki rujunu sildi. Gülümsedi. "Sen öpüşmeyi nereden öğrendin bakalım?"

"Eh, artık iki saattir antrenman yapıyorum," diye yanıt verdim. Bunu küstahça dediğimi umuyordum.

"Hollywood'da en iyi öpüşen kızla." Dudakları eğlendiğini göstererek seğirdi. Dudaklarında koyu ruj vardı, benim ağzımdaki gibi. Vişne ve öğle yemeğinden ne kaldıysa onun tadı vardı. Çeneme, yara izime dokundu ve hızla beni geçerek setten çıktı. Onu dışarı, otoparka doğru takip edip terli ceketimin düğmelerini açtım. Kostüm görevlisine bu şeyi yarından önce buharla temizlemesini söylemiştim. Yoksa üzerinden ağaç çıkmaya başlayacaktı.

"Çok şükür *bitti*." Kıvırcık postişlerini çıkarıp asistanına attı. "Dudaklarım kopacak sandı..."

"*DARIEN!*"

Başlarımızı ana kapıya çevirdik. Güvenlik görevlisi yerinde değildi ama zaten akşam yemeği zamanıydı ve bir güvenlik kamerası vardı. Bütün bir kız sürüsü vardı. Bir grup ergenin sürü olduğunu düşünmüyordum ama bütün bir... *grup* halindelerdi ve hepsi bana ördekmişler ve bende de onlara verecek hafif küflü bir ekmek varmış gibi bakıyorlardı. Ya da *ben* küflü ekmekmişim gibi.

Başka bir kız, "BU O! BU DARIEN!" diye haykırdı.

Telefonları ellerindeydi, flaşları akşam karanlığında bu anı ateşe vermek istiyorlarmış gibi parıldayıp duruyordu. Üstelik herkes, prodüksiyon asistanlarından kameramanlara ve koskoca Jessica Stone'a kadar herkes onlara bakıyordu.

Jessica, "Tutkulu hayranların mı?" diye sordu.

"Ben... Şey. Evet." Elimi saçlarımda gezdirdim. "Onlarla ilgilensin diye Gail'ı çağırmalıyım ya da şeyimi, ah, Lonny'mi." Tekrar yüzümü ekşittim. "Yani korumamı."

Birkaç prodüksiyon asistanı kalabalığa işaret edip kıkırdıyordu.

"Vay canına." Jessica başını iki yana salladı. "Bunu görünce o *Vampir Günlükleri* rolünü kabul etmediğime memnun oldum."

Evet. Çünkü o gerçek bir aktris, ben ise sadece pembe dizideki adamdım.

"Sadece hayranlarım," dedim. "Senin hiç hayran olduğun bir şey yok mu?"

"Tabii ki var," diye yanıt verip kollarını göğsünde kavuşturdu. Çenesiyle hayranlara işaret etti. "Ama kimseyi takip etmedim."

"Bu hayran kültürünün bir parçası," deyip hayran kültürünün Balıkağız olan diğer tarafını hatırlamamaya çalıştım. Böyle hayranlar milyonda birdi. Ancak o kızın üzerime atlamasının hatırası midemde tiksindirici, bunaltıcı bir his doğuruyordu. "Onlar canavar, ama *benim* canavarlarım."

Jessica kaşını kaldırdı. "Canavar mı?"

Kollarımı iki yana açtım. "Darien Freeman'ın yüce kilisesindeki coşkulu törene hoş geldin."

Şaşkın bakışları yavaş yavaş sinsi, bembeyaz bir gülümsemeye dönüştü. Omzuma destekleyen bir şaplak attı. "O zaman gidip cemaatini görmeliyiz."

"Ne? Ah, hayır, bu Mark'ın..."

"Mark kim?"

"O benim..." Durdum. Hayatta *babam* demezdim ve *menajer* de daha iyi değildi. Mark bunu Lonny olmadan yapmamı desteklemezdi. Bu da bunu çekici kılıyordu. "Kimse. Boş ver. Hadi, gidelim."

Bariyere zar zor vardık. Kalabalığa Sebastian'ın (karakterimin) kanka selamını verdim. Kızlar çıldırdı. Biri ellerime bir fotoğraf tıkıştırdı. Geçen seneki *Teen Vogue* fotoğraf çekiminden alınmış üstsüz bir fotoğrafımdı.

Kızın keçeli kalemini alıp imzalarken hevesliymiş numarası yaparak, "Selam!" dedim. "Beni bu kadar hızlı bulmayı nasıl başardınız?" Bunu bir şaka gibi göstermeye çalıştım çünkü ciddi bir soruyu sormanın en iyi yolu buydu.

Kızın arkasındaki çocuk, "Çekim görüntülerinden," dedi. Uzun boyluydu ve jöleli saçları vardı. "Harikaydı!"

Başka biri ciyaklar gibi bir sesle, "Bunu Twitter'a koydukların-na inanamıyorum," dedi.

"Aman Tanrım, bugünkü sahne *inanılmazdı*. O öpüşmeye *bayıldım*!"

İmzanın ortasında durdum (şimdiden üç fotoğraf ve bir kol imzalamıştım). Bugünkü öpüşme mi? Video mu?

Büyük beyaz gülümsemesi solmuş olan Jess'e baktım. Benimle aynı şeyi düşünüyordu: Aramızda bir köstebek vardı. Dışarı bilgi sızdıran biri. Aptal bir ergen pembe dizisinde oynayan bir oyuncu bile bunun iyi olmadığını bilirdi.

Saçlarını iki atkuyruğu yapmış bir kız, "Jess, Darien'ı öpmek nasıl bir şey? Harika değil mi?" diyerek araya girdi. Ona defterini geri verdim.

Jess güldü. "O berbat öpüşüyor!"

"Hadi ama," dedim. "Hiç de bile."

"Ah, seni kırdım mı?"

"Kesinlikle paramparça oldum."

Başka biri, "Çok tatlılar!" diye bağırdı. Kameraların flaşları patladı.

Jess kolunu benimkime doladı ve beni kostüm karavanına çekti. Bir adama tişörtünü yarım imzalamışken keçeli kalemini geri verdim. "Eh, harikasınız ama gerçekten gitmeliyiz. Dare?"

Gruba, "Evet. Hepinizle tanışmak çok güzeldi!" dedim ve ikimiz de bir güzellik yarışmasındaymışız gibi el sallayıp gülümsedim. Sanırım karavana varana dek nefesimi bırakmadım. Omzuma yapıştığı için ceketimi sıyırarak çıkarmak zorunda kaldım.

"Fazla naziksin." Jess raflardan birinin arkasından geldi, artık sokak kıyafetleri giyiyordu ve saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmaktaydı. "Böyle şeylere iki dakikadan fazla harcamamalısın. En çok."

Omzumu silkerek, "Yok," dedim. "Onlar iyi insanlar." En azından bazen. Pantolonumu çıkarıp şortumu giydim ve başımdan aşağı kapüşonlu bir eşofman üstü geçirdim. "Sence bu film için çalışan biri miydi? Yani videoyu sızdıran kişi."

Jess omzunu silkti. "Bir prodüksiyon asistanı olabilir, eğer öyleyse de benden bayağı laf işitecekler. Burada kimseye güvenme, Dare. Şimdi izin verirsen, bir randevum var."

"Randevu mu?" dedim. "Kiminle?"

İki kere gözlerini kırpıştırdı. "Dediğim gibi. Kimseye güvenme."

Sonra koyu saçlarını savurarak kiraz çiçeği parfümünün kokuları içinde gitti.

Kıyafet sorumlusu Nicky, dilini damağında şıklatarak, "O kız tam bir bomba," dedi.

"Bence de," diye yanıt verdim, vişne rengi öpücüğünü dudaklarımdan silemiyordum. Telefonumu almak için elimi şortumun cebine daldırdım.

Parlayan mavi bir mesaj beni bekliyordu.

BİLİNMEYEN NUMARA 18:06

— Adım Elle.

— Sadece Elle.

— Elle.

Bir isim. Onun ismi. Elle. Bu bir takma ad mıydı? Korkunç derecede uzun bir ismin kısaltılmışı mıydı? Mesela Eleanor? Janelle? El...izabeth? Bir evren dolusu ihtimal vardı.

Elle.

İsmini bağlantılarıma ekledim; artık ismini bildiğimden, onun hayalini oluşturup sabit tutabilmiştim. Bir ismin bunu yapabileceğini düşünmemiştim: Bir insanın belirsiz kimliğini... Eh, gerçek bir insana dönüştürmüştü.

Birdenbire Elle adında birinin nasıl gözüktüğünü merak etmeye başladım. Saçları sarı mıydı yoksa kahverengi mi? Soluk tenli miydi, esmer mi? Gözleri iri olmalıydı ama ne renktiler? Dişleri düz müydü yoksa şirin, hafif bir dişlekliği mi vardı? Gülümsemesi çarpık mıydı? Uzun boylu muydu? Kısa boylu mu? Dolgun muydu yoksa zayıf mı?

Elle.

Nick yüksek sesle, "Neye gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Ah, hiçbir şey. Yarın görüşürüz," diye cevaplayıp ekran kilidini kapattım ve karavandan çıktım.

Kızlar ismimi haykırmaya başladı ama artık aklımdaki kendi ismim değildi.

ELLE

Asitüfekçi, KIRK ÜÇ BİN TAKİPÇİDEYDİ ve artmaya devam ediyordu.

Ben kostümüm yerine bir blog yazısı üzerinde çalışıyordum çünkü ne kadar YouTube eğitici videosu izlesem de hâlâ babamın kostümünü kesmekten ödüm patlıyordu. Fakat daha on dokuz günüm vardı. Bu sırada, *Yıldızalanı* film haberleri yayılıyordu ve takipçilerimin kırk üç bini de fikrimi belirtmemi bekliyordu.

Yeni çevrilen filmden sızdırılmış o meşhur öpüşme sahnesinin bir video bağlantısıyla beraber televizyon dizisindeki benzeri olduğunu düşündüğüm sahneyi koydum. 33. Bölüm, "Hatırlanası bir Nox Gecesi". Balo salonu sahnesine benziyordu. Prenses Amara'nın taç töreninden önceki, Noxların saldırdığı sahneye. Fakat emin olamıyordum.

Videoyu geriye sarıp tekrar oynattım. Darien Freeman, Jessica Stone'un yüzünü tutuyordu, ağzı anlayamadığım kelimeler söylüyordu ve sonra yavaşça onu öpmeye başlıyordu, ardından kamera titreyip kapanıyordu.

Evet, kesinlikle 33. Bölüm'dü. Arkadaki merdiven tırabzanlarından anlaşılıyordu. Balo salonundaki küllerden.

Yazının sonunu, "Bir şey kesin," diye getirdim. "Darien Freeman'ın Carmindor üniforması, yanlış bir mavi tonunda."

Sonra PAYLAŞ'a bastım. 23:34.

Artık herkes yatmıştı, o yüzden koltuğumdan sessizce kalkıp usul adımlarla merdivenlerden indim.

Ev o kadar karanlıktı ki doğru düzgün göremiyordum, ama yıllardır karanlıkta gizlice dolaştığım için gözüm kapalı bile yolumu bulabilirdim. Mutfaktaki dolaplardan birini açıp yeni bir fıstık ezmesi kavanozu için arkaya uzandım, sonra da bulaşık makinesinden temiz bir kaşık kaptım. Sabah bulaşıkları kaldırmam gerekecekti ve Catherine muhtemelen bütün gece onları makinede bıraktığım için beni azarlayacaktı ama bunu önemseyemeyecek kadar yorgun ve açtım.

Kavanozun dibinden bir kaşık fıstık ezmesi daha kazırken masada bir şeyin kıpırdadığını duydum.

Üvey annemin soğukkanlı, usul sesi, "Bunu nereye sakladığını merak ediyordum," dedi.

Kaşık ağzıma yapışmış bir şekilde donakaldım. Yavaş yavaş karaltılar içindeki siluete döndüm.

"Işığı aç, tatlım. Taş Devri'nde yaşamıyoruz."

Işık tuşuna uzanıp isteksizce açtım. Zaten masada bulacağım sahneyi biliyordum. Işığın parlaklığı gözlerimin sulanmasına sebep oldu. Catherine hâlâ "iş" kıyafetlerini giyiyordu; bu, parasının yetmediği beş yüz dolarlık V yaka bir elbiseydi. Saçlarını da başının tepesinde kıvırarak topuz yapmıştı. Yorgun gözüküyordu.

"Pardon, ben..." diye başlayarak ekstra yumuşak Peter Pan fıstık ezmesiyle neden suçüstü yakalandığımı açıklayacak bir bahane üretmeye çalıştım ama zihnim beni yarı yolda bıraktı.

Üvey annem, manikürlü tırnaklarını boş şarap kadehinin kenarına vurup, "Hepimizin keyif aldığı zararlı şeyler var," dedi. Yanakları ısınmıştı ve göz kalemi silinmişti, gözünün etrafında dağılmış rimel parçacıkları duruyordu. Onu en son bu kadar... şey, *insani* gördüğüm zaman, babamın öldüğü gündü.

Kaşığı ağzımdan çıkarıp hızla kapağı kavanoza taktım. "Evet, özür dilerim, ben sadece..."

"Özür dilemene gerek yok. Ben de buzluğun arkasında çikolatalı ve şekerlemeli dondurma saklıyorum," diye yanıt verdi.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Üvey canavar çikolatalı ve şekerlemeli dondurma mı yiyordu? Kafama o yokken buzluğu kontrol etmek için not aldım.

Başını sanki daha şimdi buzlukta (Paleo diyetine *uymadığına* oldukça emin olduğum) bir dondurma sakladığını itiraf etmemiş gibi yana eğdi.

"Biliyor musun, ne yaparsam yapayım ondan kurtulamıyorum." Bunu o kadar usul bir sesle söylemişti ki, neredeyse duyamayacaktım. "Önce sen... Ama ah, senin tıpkı onun gibi olacağını zaten biliyordum. Şimdi de ikizler."

"İkizler mi?"

Elini salladı. "O şeye takmış durumdalar... *Yıldız Savaşları* mıydı?"

"Yıldızalanı."

"Robin'in sevdiği dizi." Göz kapakları titreyerek kapandı. "O her yerde."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "İkizler diziyi sadece Darien Freeman yüzünden seviyor..."

Catherine gözlerini açıp, "O dizinin bu kadar özel nesi var?" diye çıkıştı. "O *aptal* dizinin logosunu ne zaman görsem aklıma Robin geliyor. Bu dizinin hiçbir anlamı yok. Çocuklar için."

Sesim hafifçe titreyerek, "Neden aptalca veya çocukça olması gerekiyor?" diye sordum. "Bana çok fazla şey öğretti. Mesela arkadaşlığı ve sadakati, ayrıca eleştirel düşünmeyi ve bir hikâyenin her yanını incelemeyi. Bana çok yardımcı oldu..."

"Sana yardımcı mı oldu? Çok fazla şey mi öğretti?" Kafasını salladı. "Bir dizi sana nasıl bir şey öğretebilir? Bir hayalin içine gömülüyken nasıl dünya hakkında bir şeyler öğrenebilirsin ki?"

"Babamın bu kadar bayıldığı bir şeyin aptalca olduğunu nasıl düşünebiliyorsun?" dedim. "Babam o diziyi çok seviyordu."

"Belki *başka* şeyleri daha çok sevmeliydi!"

Odada ölüm sessizliği oldu. Catherine sanki bağırmanın hanımefendilere yakışmadığını hatırlamış ve komşuların duyacağından korkmuş gibi boğazını temizledi.

Her zamanki yapış yapış tatlı sesiyle, "Ailesini o dizinin yarısı kadar önemsemiş olsaydı, bu durumda olmayabilirdik," dedi. "Zar zor geçiniyoruz. Kupon kesiyoruz. *Yalnızız.*"

"Bu yüzden mi evi satıyorsun?" diye sordum. "Babam senin *ıvır zıvırlarını* ödeyecek kadar hayat sigortası satın almadan bir trafik kazasında ölme cüretini gösterdiği için mi?"

Catherine'in bakışları sertleşti ve keskinleşti. "Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Evi satmak zorunda olmadığını biliyorum!" dedim. "Gerçek bir iş bulabileceğini biliyorum!"

"İşim *zaten* gerçek, Danielle."

Ellerimi yumruk yaptım. Bu karar bana bağlı olmayabilirdi ama bu ev de onun değildi.

"Bir televizyon dizisini sevmenin ne kadar aptalca olduğundan bahsedip duruyorsun ama hayal dünyasında yaşayan sensin," dedim. "Çocukça davranan sensin."

Catherine'in manikürlü eli bir şak sesiyle yüzümün yanına çarptı.

Çok usul bir sesle, "Git yat, Danielle," dedi. "Sabah işe gideceksin."

İki kere söylemesine ihtiyacım yoktu. Kaşığı masaya atıp odama koştum ve yatağa daldım. Elimi acıyan yanağıma götürüp yorganı kafamın üzerine çektim ve telefonumu cebimden çıkardım.

23:52

— Car?

CARMINDOR 23:52

— Neden hâlâ uyanıksın?

23:52

— Uyuyamıyorum.

— SEN neden hâlâ uyanıksın?

CARMINDOR 23:53

— Ben de.

Telefonu ağzıma bastırdım, hâlâ Catherine'e kızgındım. Her şeyi yalnız yapması gerektiğini düşündüğü için kızıyordum.

Yalnız değildi. İkizler ve her neredeyse onların gerçek babası, ayrıca Franco'nun korkunç sahibi Giorgio vardı. Golf kulübü, güzellik salonundaki arkadaşları, müşterileri ve annesiyle babası vardı (gerçi Savannah'da yaşıyorlardı ve anlaşılan bizi görmek için o yolu gelmek çok *zahmetliydi*). Üvey annem gerçekten yalnız olmak ne demek bilmiyordu.

Hayatı, benimkine göre kalabalıktı. Ayrıca, bir saniyeliğine bile olsa bana da yeri olacağını düşündüğüm için kızgındım.

CARMINDOR 23:54

— *Konuşmak ister misin?*

— *Övünmek gibi olmasın ama dinleme konusunda USTAYIMDIR.*

23:55

— *Yuvada ödül aldın, öyle mi?*

CARMINDOR 23:55

— *En büyük başarım.*

— *Kimsenin sırlarını da anlatmam.*

— *Kapalı kutuyumdur.*

Telefonu göğsüme koydum. Nedense tek düşünebildiğim, o sızdırılmış videonun tekrar tekrar oynatılmasıydı. Diziyi izlememiş insanlar, onun ne dediğini bilmiyorlardı. Darien Freeman'ın dudakları okunamayacak kadar bulanıktı.

Fakat ben o sahneyi biliyordum. O sözler ezberimdeydi.

"*Yalnız değilsin*, ah'blena."

Sonra da Prenses Amara onu öpüyordu.

Doğru evrende, imkânların evreninde, filmin galasını görmek için bir yarışma kazanmak, o meşhur sahneyi büyük ekranda izlemek istemezdim. Doğru evrende buna ihtiyacım olmazdı. Mükemmel bir dünyada, mahallemdeki sinemadan gece yarısı seansına iki bilet alırdım. Babamın işten çıkmasını beklerdim ve beraber giderdik. Belki o gece yarısı seansında salonun karşısında Federasyon üniforması giyen bir erkek görürdüm, göz göze gelirdik ve bunun güzel bir evren olduğunu anlardık. Belki koyu saçları, çikolata rengi gözleri ve...

Bir an, zihnimde Darien Freeman belirdi. Şaşırarak hızla görüntüyü zihnimden attım. Hayır. İptal.

Darien Freeman *olmazdı*. Bunun bir önemi olduğundan değildi. Telefonumu alıp Carmindor'a cevap verdim.

23:57

— Teşekkürler, ama gerek yok.

— İyi geceler, Car

Cevabı telefonumu neredeyse hemen aydınlattı.

CARMINDOR 23:57

— İyi geceler, Yüce Galaksilerarası İmparatoriçe.

Telefonu yastığımın altına sakladım. Çünkü ben bir prenses değildim. Burası imkânsız evrendi ve burada asla iyi bir şey olmazdı.

DARIEN

BÜTÜN GÜN TELEFONUMU KONTROL ETTİM. Yani, telefonumu üzerimde taşımama izin verildiği zamanlarda. İşte yine telefonumu kontrol ediyordum. Hiçbir şey yoktu. Dün geceden beri mesaj gelmiyordu.

Yanlış bir şey mi söylemiştim?

Stüdyoda bir park lambasının altında bitkinlikle gözlerimi ovuşturdum ve Jess'le onun kadar göz kamaştırıcı olan kız arkadaşlarına el salladım. Arkadaşlarının adlarını bile bilmiyordum ve sanırım ikisiyle bugün sette tanışmıştı. Herkes gidiyordu, uzaktaki siyah kapılardan sallanan, yorgun kafalardan oluşan bir nehir gibi dışarı çıkıyorlardı. Stunt koordinatörüm geçerken koluma vurdu.

Gülümseyerek, "Bugün iyi iş çıkardın," dedi. "Birkaç çekim daha yaparsak ayak hareketlerin neredeyse Cary Elwes'inki kadar iyi olacak."

"Neredeyse kılıcımı Calvin'in yüzüne saplıyordum," diye hatırlattım. Calvin Rolfe yeniden çekilen filmdeki Euci'ydi ve anladığım kadarıyla kendisinden neredeyse on yaş küçük bir çocuğun gölgesinde kalmaktan dolayı pek mutlu değildi.

"Hak etmişti, kahraman. Git biraz uyu, çok kötü görünüyorsun."

"Gece çekimlerine bayılmıyorum."

"Ah, zavallı küçük kahraman," diye alay etti, sonra başımı hızla okşayıp otoparka doğru ilerledi.

Lonny, siyah bir SUV arabayla kapıya geldi. Sabahın üç buçuğu olduğundan hayranlarım etrafta yoktu ama Lonny yine de sanki suikasta uğramak üzereymişim gibi araca binmeme yardım etti.

Telefonum çaldı.

Bu Elle miydi?

Arabadaki saate baktım. 03:32. Elle bu saatte uyanık olmazdı.

Telefonumu yine de çıkardım ve kaşlarımı çattım. Bu Elle değildi ama başka bir bilinmeyen numaraydı.

BİLİNMEYEN NUMARA 03:32

— Çok beceriklisin, ahbap.

— [bağlantı adresi]

Bunun doğru olmadığını bile bile bağlantıya tıkladım. Doğrudan bugünkü çekimin videosu açıldı, yani Calvin'i neredeyse gözünden şişleyişim. Yüzümü ekşittim. Fakat kötü kılıç kullanışımdan daha da kötüsü, yapılan yorumlardı. Bağlantıyı kapadım ve aklım kalmasın diye mesajı da sildim.

Lonny, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Uzun bir gündü," diye yanıt verdim.

Beni otele götürüp arabayı arkaya park etti. Acil çıkışından girdik ve beni odama kadar takip edip sabah tam yedi buçukta beni alacağını söyledi. Sonra bana bir protein barı uzattı.

"Çok zayıf düşmüş gibi gözüküyorsun," dedi.

Barı aldım, düşünceliliğinden ötürü biraz duygulanmıştım. "Teşekkürler."

Bir uzay gemisi kapısından dışarı atılıp durduğum bir gecenin ardından, sekiz saatlik başarısız ayak hareketlerini üzerimden atmak için duş alıp temiz kıyafetler giydikten sonra bile uyuyacak kadar yorgun değildim. Yorgun olmalıydım, çok zorlayıcı

bir gündü ve genelde *Sahil*'i ne zaman çeksek, fil bayıltıcısıyla vurulmuş bir inekten daha hızlı uyurdum.

Fakat uyanık bir şekilde uzandım ve o videoyu düşünüp durdum. Bunu kim kayda almış olabilirdi? Jess çoktan prodüksiyon asistanlarının şefine herkesi incelemesini söylemişti. Stüdyodan şefin prodüksiyon asistanlarına bağırmasını duymuştum. Asistanların yarısı muhtemelen bir daha asla bir prodüksiyon işinde çalışamayacak kadar sarsılmışlardı.

Sırtüstü döndüm ve alçı tavandaki patlamış mısır tanelerine benzeyen çıkıntıları sayarak uzun süre vakit öldürdüm. Nihayet zihnim oraya kaydı. *Elle şu anda ne yapıyor?* Acaba o da koyun mu sayıyordu? Yoksa uyku tutmadığında yaptığım gibi, Barbara Gordon, *The Killing Joke*'ta kapıyı hiç açmamış olsa ne olurdu diye düşünerek tavana mı bakıyordu?

Komodinimdeki kırmızı sayılı saat yanıp sönerek 05:58'i gösterdiğinde, yataktan kalktım.

05:58

— Selam. Uyanık mısın?

Muhtemelen hâlâ uyuyordu. Ben de şu anda uyuyor olmalıydım ama uyuyamyordum ve bu oda beni boğuyordu. Yerden, saçılmış bavulumun yanındaki kapüşonlu bir eşofman üstünü kaptım ve üzerime geçirip televizyon masasından anahtar kartını alıp kapıdan dışarı sıvıştım.

Koridor ürpertici şekilde aydınlatılmıştı, hani şu baltalı katillerin hemen köşede beklediği korku filmlerindeki gibiydi. Kapüşonumu kafama geçirdim (alışkanlıktan, emo falan olduğumdan değil) ve merdivenlere doğru ilerledim. Çoğu otelde olduğu gibi, çatıya giden kapıda alarm vardı. Aynı zamanda diğer çoğu otelde olduğu gibi alarm çalışmıyordu. Muhtemelen.

Emin olmak için kolu çevirerek hafifçe ittim. Kapı gıcırdayarak açıldı ama alarm duyulmadı, bu yüzden kapıyı omzumla sonuna kadar açtım ve çatıya kaçtım. Burada çok bir şey yoktu;

birkaç klima, bir su kulesi ve depo kulübesi gibi bir şey vardı. Dışarıda kilitli kalmamak için ayakkabılarımdan birini çıkarıp kapının aralığına sıkıştırdım ve binanın kenarına oturdum.

Mark olsa çıldırırdı. "Fazla kenardasın!" diye öfkelenirdi. "Ya düşersen?"

Binanın yanından aşağı, aşağı, daha da aşağı baktım. Kalbim boğazımda atıyordu. Yükseklikten nefret ediyordum ama çatıların sessiz bir yanı vardı. Huzurlu. Şehrin, uzaklardaki sessiz bir ambiyans gibi duyuluşu huzur vericiydi.

Bu aptalca gelebilir ama en çok burada kendim gibi hissediyordum ve şu günlerde çok fazla böyle hissetmiyordum. Kameralar, film işindeki insanlar ve paparazi için rol yapmak zorunda kaldığımdan, Darien Freeman her zaman "açık" durumdaydı.

Kendim gibi hissettiğim diğer tek zaman... Eh, Elle'le konuştuğum zamanlardı ki bu da aptalcaydı çünkü benim ben olduğumu bilmeyen tek kişiydi. Nasıl yalan söylerken en çok kendim gibi olabilirdim ki?

Telefonum titredi.

ELLE 06:04

— *Ne yazık ki uyanığım.*

— *Sen neden uyanıksın?*

06:04

— *Henüz uyumadım.*

ELLE 06:04

— *AMAN TANRIM GİT UYU*

— *Deli*

06:05

— *Haha*

— *Galaksiyi kurtarmak zor iş.*

Mesajı gönderir göndermez bunu yapmamış olmayı diledim. Bugün sekiz saattir Carmindor'un yerini doldurmaya çalışıyordum. Bir anlığına sadece kendim olmak istiyordum.

06:05

— *Hayır, galaksiyi kurtarmıyordum. Bu aptalcaydı. Gerçekte bunu yapmıyorum.*

ELLE 06:06

— *Yani bu güçlü imajının arkasında gerçek bir insan mı yatıyor?*

— *Dilim tutuldu gerçekten.*

06:06

— *Biraz alaycılık seziyorum.*

ELLE 06:07

— *Sorun değil, seni affedebilirim.*

— *Esasında kel falan değilsen.*

Bu konuşmanın tam da nereye gittiğini bildiğim için içimi çektim. Konuşma, nasıl gözüktüğüme, kim olduğuma doğru kayıyordu. Carmindor'dan şaşmamak en iyisiydi. Zaten bugünlerde makyözüm sağ olsun, ona normalde olduğundan daha fazla benziyordum.

ELLE 06:09

— *KELSİN değil mi? Büyük sırrın bu.*

— *Tamamen kelsin.*

06:10

— *Bunu düşünmene üzüldüm. Yemin ederim saçlarım var.*

— *Koyu renk. Kıvırcık.*

ELLE 06:11

— Carmindor'unkiler gibi mi?

06:11

— Şaşırtıcı şekilde, evet.

ELLE 06:12

— Boyun da onunki kadar uzun mu?

— Mesela yanında duruyor olsam yukarı bakıp burun kıllarını görür müyüm?

06:14

— Bu tuhaf bir soru.

ELLE 06:15

— Birinin ta beyin zarını görebilecek kadar kısa olmak da tuhaf ama benim hayatıma hoş geldin.

Etrafımda başka kimse olmamasına rağmen kısık sesle güldüm. Bu bir sırmış gibi hissediyordum; bu yüzden sessiz olmalı, evrenin bu küçük baloncuğu bulup patlatarak hiçliğe dönüştürmesini engellemeliydim.

06:15

— Sanırım bu senin ne kadar kısa olduğuna bağlı.

ELLE 06:16

— Acayip kısayım. 1.61'im.

— Felaket bir boy. Hep kalabalıklarda kayboluyorum.

— Ama mezuniyet baloları için harika. Kimse yalnız olduğunu göremiyor.

Şehrin üzerinde şafak yeni yeni sökmeye başlamıştı. Gece göğüne cehennem gibi yayılmaya başlayan turuncu ışıklar, yıldız-

lara pembe ve sarı parmaklarını uzatıyordu. Güneş o kadar parlaktı ki gözlerimi kısarak bakmam gerekti ama hâlâ yükselmekte olduğunu görebiliyordum. Elle'in durduğu yerden gün doğumunun nasıl göründüğünü merak ettim.

06:16

— Benim boyum 1.86. Ama seni görebilirdim.

— Kalabalıkta bile olsa, bilirdim.

ELLE 06:17

— Neyi bilirdin?

06:18

— Seninle dans etmek isteyeceğimi.

Bu uykusuzluğun getirdiği delilikti. Bunu gerçekten söylememiştim, değil mi? Gerçekten böyle mi düşünüyordum? Jess'i öptüğüm anı ve rol arkadaşımın gizemli gülümseyişiyle kimi düşündüğümü soruşunu hatırladım.

Gerçek şu ki sadece öpüşürken Elle'i düşünmemiştim. O dansın her adımında onu düşünmüştüm.

Bu kelimeleri içtenlikle söylemiştim. Her birini.

Arkamı dönüp gün doğumunun önünde bir fotoğrafımı çektim. Yüzüm görünmüyordu, gün doğumu o kadar parlaktı ki sadece bir siluet olarak görünüyordum. Tıpkı Mark'ın bana yıllarca öğrettiği gibi imajımı koruyordum. Yine de saçlarım görünüyordu.

06:18

— Kel olmadığımı kanıtlamak için.

— [1 dosya]

— Günaydın.

Sonra onu fark ettim; eşikte duran, elinde bir kamera tutan ve yüzünü gizleyen erkeği. Neredeyse telefonumu düşürecektim.

Öne doğru atılıp, "Hey! Hey sen!" diye bağırdım.

Yabancı hızla arkasına dönüp ayakkabımı tekmeledi ve ben daha çatıyı yarılayamadan kapıyı çarparak kapadı. Kapıyı yumruklayıp küfrettim. Kapının kulpu yoktu. Bir çatıda hapis kalmıştım, *Felekten Bir Gece* filmini tekrar canlandırmak üzere sayılırdım.

Daha da kötüsü, halüsinasyon görmüyordum. Gerçekten de *Yıldızalanı* setinde bir köstebek vardı.

Dışarıda oturup mavi kumaşa yavaşça, acıyla dikişler atarken haziran güneşi ensemi demir bir damga gibi yakıyordu. Bu sefillikti ama Catherine'le ettiğim kavgadan sonra hayatta evde kostümüm üzerinde çalışmayacaktım ve babamın ceketini yağ bombası Balkabağı'na götürecek değildim. Ayrıca Sage'in önünde dikiş dikmeye çok utanırdım.

Telefonum titreyerek irkilmeme sebep oldu. İğne ceketin kalın omzundan geçip parmağıma battı. "Ah!" Elimi çekip kanayan parmağımı ağzıma götürdüm. Parmağım acıyordu. Aynı zamanda tadı bakıra ve Sihirli Balkabağı'nın günün spesyeli olan baharatlı Asya balkabağı kızartmasına benziyordu.

Sage kamyonetin arkasından başını uzattı. "Selam. Her şey yolunda mı?"

Kalbim boğazımda atmaya başladı. Ceketi, üzerine oturduğum kasanın yanına tıkıştırdım. "İyiyim! İyiyim! Sadece, şey, telefonumu düşürdüm."

Ellerini üzerinde SORUN NE, BALKABAĞIM? yazan önlüğüne silerek geldi. Birinin sürekli ızgarada olması gerekiyordu ama Sage protokolü önemsemiyordu. Ayrıca sokağın karşısında kızarmış yulaf unu köftesi satan biri olduğundan, bize kimse bakmıyordu bile.

Ceketi elimden geldiğince arkaya itmeye çalıştım ama Sage'in gözleri ayağımın yanında uzanan ceket koluna takıldı.

"Kirleteceksin."

Utandım ve Sihirli Balkabağı'nın, bir Tarantino filmindeki yemek arabası olduğunu ve kan yerine yağ saçtığını hatırlayarak ceketi kollarıma aldım.

"Önemli bir şey değil. Sadece... üzerinde çalıştığım bir şey. Öğle aram bitti mi? Ben muhtemelen..." Sage'in etrafından dolaşarak kurtulmaya çalıştım ama önüme geçti. Diğer yönü denedim ama orada da beni engelledi. Kaşlarımı çattım. "N'apıyorsun?"

"Ne yaptığını biliyorum." Simli gözleri, marketten aldığım dandik dikiş setine kaydı. İğneyle iplikleri plastik kaba koydum ve kabı sımsıkı kapayıp kolumun altına sıkıştırdım ama Sage beni bu kadar kolay bırakmayacaktı. "Bu gerçekten güzel bir kumaş," dedi. "Uçlarını öylece teyelleyemezsin. Kumaşı mahvedersin."

Ceketi daha sıkı tutup savunmaya geçerek, "Hayır," diye cevap verdim. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Gözlerini kırpıştırdı.

Omuzlarım çöktü. "Şey... Sayılır."

"Hı-hıı." Ceketi almak için uzandı. Bir an Frodo'nun Yüzük'le yaptığı gibi duraksadım ama sonra Frodo'nun ne kadar belaya bulaştığını ve onun gibi olmak istemeyeceğimi hatırladım. O yüzden ceketi Sage'e uzattım.

İş arkadaşım ceketi yakasından alıp çevirdi, arkasında içeride kalan kumaşı ve kollarını inceledi. Mora çalan kırmızı dudakları yavaş yavaş ama net bir şekilde aşağı bükülüp çok asık bir surat oluşturdu.

"Peki bunu tam olarak nasıl daraltmayı düşünüyorsun? Kendi başına mı?"

Hâlâ ekranında Youtube videosu duran cep telefonumu çıkardım.

Sage, "Hayır, olamaz! Gözlerim! Yanıyorlar!" diye bağırdı. "*Hayır*. Şunu kaldır."

Telefonumu cebime koyarken yanaklarım hızla kızardı. Sage ceketi tersyüz edip bana dikişleri gösterdi.

"Bak, boyunu doğru düzgün değiştirmek istiyorsan, omuzları çıkarıp kesmen ve sonra tekrar dikmen gerekiyor. Omuz yastıkları çok zor olacaktır çünkü bu gerçekten muazzam bir iş." Sesindeki *hayranlık* mıydı? Sıkkın bir hayranlık bile değildi. Bu ilk defa oluyordu. "Bu el yapımı mı? Kalıbı kim hazırladı?"

"Kimse, yani, tabii ki *biri* yaptı. Ama bunun önemi yok." Kıvranıp gözlerimi Doc Marten botlarımın üzerindeki yağ izine diktim. "Bu sadece... Bu aptalca."

"Biri bir şeyi seviyorsa o zaman bu aptalca değildir, demiştin."

Buna itiraz edemezdim. Yenilmiş bir şekilde ceketi ellerinden almaya çalıştım ama Sage geriye doğru adım atıp maharetli bir bilek hareketiyle ceketi tekrar düz yüzüne çevirdi ve omuzlarına bir pelerin gibi aldı.

Kıyafetin mavisi saçlarının yeşilini vurguluyor, onu aynı anda hem tuhaf, hem uhrevi, hem de harika gösteriyordu. Büyük olmasına rağmen üzerinde iyi duruyor olmasından nefret ediyordum. Ne olsa üzerinde iyi dururdu. Sage, hayatı Elvis'in pullu şeyleri kuşandığı gibi kuşanıyordu, dikişlerinin arasında hiç özür yoktu. Ceketin benim üzerimde nasıl gözüktüğünü düşünmek bile istemiyordum. Palyaço gibi. Demode. Bütün kostüm oyunculuğu yarışmasının maskarası olacağıma emindim.

"Gerçekten iyi yapılmış," diye devam etti. "Bu bir şeyin kostümü mü?"

İçimi çektim. "Evet. *Yıldızaları*'nı biliyor musun? Federasyon Prensi'ni?"

Sage dudaklarını büzdü. "Köstüm giydiğini bilmiyordum."

"Buna kostüm oyunculuğu deniyor ve ben bunu yapmıyorum, yani şimdiye kadar yapmadım. Ama yapmak istiyorum." Yine gözlerimi ayakkabılarıma indirdim ve kelimeler ağzımdan sağanak halinde dökülüverdi. "Atlanta'daki ExcelsiCon fuarında yaklaşık iki hafta sonra bir kostüm oyunculuğu yarışması var,

ödülü *Yıldızalanı* galasına iki bilet ile biraz para ve... Bu uzun hikâye ama gerçekten kazanmak istiyorum. Kazanmam *gerek*. Yani, muhtemelen kazanamam ama... Ama babam derdi ki imkânsız şeyler, ancak denemezsen imkânsızdır. O yüzden denemek istiyorum." Boğazımda yükselen yumruyu yuttum. "Ama evet. Dikiş dikemiyorum."

Sage başını yana eğdi ve uzun bir an boyunca hiçbir şey söylemedi.

Yanaklarım kızarmaya başladı. Balkabağı'na doğru döndüm. "Boş ver. Bu aptalcaydı, dediklerimi unut..."

"Kulağa eğlenceli geliyor."

Durdum. Arkama döndüm.

Sage, yani çalışırken bana doğru düzgün bakmayan kız, bana yardım mı etmek istiyordu? Tabii, bu Prenses Amara'nın Kara Nebula'dan döneceği kadar *kesindi* (yani imkânsızdı).

Ceketi dikkatle çıkardı. "Şanslısın çünkü portföyüm için daha fazla parçaya ihtiyacım var."

"Gerçekten mi?"

Servis zili çaldı. Arabanın penceresinde bir müşteri vardı. İkimiz de yerimizden kıpırdamadık.

Sage ceketi bana geri uzattı. Kumaşın kolası neredeyse gitmişti ve ceketin kuyruğu gevşekti. Artık pek babam gibi değil, daha çok benim gibi, vegan hamburgerler gibi ve şu eski ceketlere özgü küf gibi kokuyordu. Bu kuş beyinli fikir aklıma ilk geldiğinde, kostümü *nasıl* giyeceğimi hiç düşünmemiştim. Sadece içimde babamın küçük bir parçasını bulabileceğimi düşünmüştüm. Belki kollarımı cekete her geçirdiğimde veya ceketi her düğmelediğimde ya da aynada kendime her baktığımda onu bulurdum... Ama yapım babamdan farklı boyutlardaydı. Farklı kıvrımlarım ve köşelerim vardı.

Sage bir an sonra, "Ama gerçekten," dedi, "her şeyi yalnız yapmak zorunda değilsin."

Okyanus kadar mavi olan, mükemmel tondaki, mükemmel renkteki ceketi göğsüme daha çok bastırıp gülümsedim. "Teşekkürler."

Servis penceresindeki müşteri tekrar zili çaldı.

Neredeyse Sage'in teklifini geri çekmesini, bana sipariş penceresinden insanlara bakmaya ve telefonumdan forumları incelemeye geri dönmemi çünkü imkânsız bir şey istediğimi söylemesini bekliyordum. Bir haftada bir kostüm hazırlamak! *Profesyonel seviyede* bir yarışmaya katılmak! Bu delilikti. Bu ceketi parçalarına ayırıp tekrar dikmek için kesinlikle yeterli vakit yoktu.

Sage elini sıkmam için uzattı. "Evime gidiyoruz. Bu akşam."

Bir kolumu ceketten uzaklaştırıp elini tuttum ve tokalaştım. "Anlaştık."

Sage elimi iyice sıktı ve tanıştığımızdan beri ilk defa gülümsedi; bu şeytani bir sırıtış değildi, gerçek bir insan gülümsemesiydi. "Bu çok zor değildi, değil mi?"

Zordu. Hem zordu hem de değildi. Ancak evet dediğime memnundum. Dürüstçe, "Bana karşı çıkamayacağım bir teklifle geldin," dedim.

Penceredeki müşteri, sanki bize Mors alfabesiyle bir mesaj göndermeye çalışıyormuşçasına sabırsızca tekrar müşteri zilini çaldı. "Kimse var mı?" diye bağırdı.

Sage gözlerini devirip elimi bıraktı. "Of, *öğrenci anneleri*. Sıra sende."

Dandik dikiş setimi toplayıp babamın ceketini katladım ve arabanın içine, çok sinirli genç bir annenin servis ziline vurduğu pencereye döndüm.

Kamyonete atlayıp ceketi güvenli bir göze yerleştirirken telefonum tekrar titredi. Mesaj Carmindor'dandı, bu sabahtan kalmaydı. Tekrar uyuyakalmış olmalıydım. Mesajın yanında gün ışığıyla kaplı bir fotoğraf çıktı. Bazı kısımlarını, kıvırcık saçlarını ve keskin bir çenenin gölgelerini görebiliyordum ama yüzünü tam göremiyordum. Bence fotoğrafı esasında kim olduğunu göstermek için değil, arkasındaki gün doğumunu göstermek için çekmişti.

Bu sabahki gün doğumu gerçekten de oldukça muhteşemdi.

Kadın, "*Merhaba*," diye seslendi. Beyaz bir şapkası ve kararlı bir asık suratı vardı. Turist olmalıydı. "Burada çalışmıyor musunuz?"

"Çalışıyorum," diye yanıtlayıp önlüğümü taktım. "Balkabağı kızartmalarımızı denemek ister misiniz? Spesiyalimiz..."

Bana sertçe beş dolarlık bir banknot uzattı. "Bir şişe su. *O kadar.*"

"Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldanıp kadının suyuna ve para üstüne uzandım. Bir gün, *Balkabağı*'ndaki müşteriler nazik olmayı öğrenecekti. Ya da daha iyisi, bir gün bu yemek arabasından tamamen kurtulacaktım.

Uzun zamandır ilk defa, *bir gün* gerçekten de mümkünmüş gibi geliyordu.

DARIEN

EKİBİN KALANI YENİ BİR ÇEKİM için hazırlanırken, ben aklımdan savaş sahnesini geçiriyordum.

Sol, sağ, kaç. Eline al, vur, geri adım, geri adım, geri adım...

Topuğum setin ucundan aşağı kaydı. Neredeyse dengemi kaybedip düşecektim ama tam zamanında öne eğilmeyi başardım. Calvin (yani Euci) başını kaldırdıktan sonra telefonunu ceketine tıktı. Kimse sette telefonu var diye *ona* bağırmıyordu.

Amon, "Yirmi üçüncü çekim!" diye bağırdı. "Darien, bu sefer biraz daha Carmindor görelim."

Omuzlarımı döndürüp, "Sanki daha önce Carmindor göstermemişim gibi," diye mırıldandım.

Filmin önemli sahnelerinden biri için uzay gemisinin köprüsündeydik ama şu anda bu sadece, çalışan lüks ışıkları olan bir sürü kontrplak ve arkamda duran devasa bir yeşil ekran görünümündeydi. Her şey sonradan eklenecekti.

Setin karşı tarafındaki yerlerimizi aldık. Bu ayak hareketlerini uykumda bile yapabilirdim. Calvin ileri geri zıpladı, kamera ışıkları balmumundan yapılma Euci alnından yansıyordu.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. Sete geldiğimizden beri birkaç kelime dışında fazla konuşmamıştık ama zaten gerçek hayatta da arkadaş

olacağımızı sanmıyordum. O, spor yapan türden biriydi. Bir aile dizisiyle bu işe girmişti ve Hollywood'a göç etmişti. Ayrıca, neredeyse otuz yaşındaydı. "Neden?"

Soğukkanlılıkla omzunu silkti. "Sadece bunun senin için çok zor olmadığına emin olmak istedim."

Ona tuhaf bir bakış attım.

Parmaksız eldivenlerini düzeltip, "Şimdiye kadar her şey senin için çok kolay olduğundan," diye ekledi. "Zengin anne baban sayesinde iyi bağlantılar... Bu büyük bir sır sayılmaz."

"Ben..." Neredeyse kekeleyecektim. "Eh, ben annemle babam değilim."

"Sadece onların büyük yatırımısın, değil mi?" Omzunu silkti. "Eh, merak etme. Bu film battıktan sonra kendi seviyende işlere dönersin."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı. Ne çıkması gerektiğini bilmiyordum. Haklı mıydı? Bu film benim seviyemin üzerinde miydi?

"Pekâlâ, hadi başlayalım." Amon eliyle çekime başlama işareti verdi.

Hiç düşünme. Sadece oyna. Calvin'in söylediklerini aklımdan atmaya çalıştım ama yüzünde samimi değil, daha çok tehditkâr bir sırıtış vardı ve bu dikkatimi dağıtıyordu.

Herkes böyle mi düşünüyordu? Diğerleri gibi bulunduğum bu yere gelmek için uğraşmadığımı? Annem sosyete bir zilyoner, babam da menajer olduğu için işimin kolay olduğunu mu düşünüyorlardı? Yoksa Calvin'in aksi davranmasının tek sebebi...

Carmindor olmamdı, anladım. Ben Carmindor'dum, o ise değildi. *Seçmelere* katılmış olmamın, oyuncu yönetmeninin beni *seçmiş* olmasının ya da Calvin'in beyaz olmasının ve Carmindor'un kesinlikle beyaz *olmamasının* bir önemi yoktu. Belki de bunların hiçbirinin anlamı yoktu. Belki de Calvin Rolfe, hayranların Federasyon Prensi olarak kabul edebilecekleri türden bir insandı.

Geriye adım atmaya başlayıp ayağımı kontrplakta kaydırdım. Calvin ilerleyip ivme kazandı ve hazırlandı.

Amon, "Ve... BAŞLAYIN!" diye bağırdı.

Arkamızda bir patlama oldu (yani ışıklar parladı, gerçek efektler sonradan eklenecekti) ve uzay gemisinin yarısı havaya uçtu. Calvin bana doğru atıldı. Ben sola kaçıp sağ yumruğunu yakaladım ama kararlılıkla devam edip geriye sendelememe sebep oldu. Yere çarptım ve ağırlığımı geri verip ayaklarımı yere basabilmek için çırpındım. Calvin beni yakamdan kaldırdı; ben de elini kavrayıp uzaklaştırdım.

Hemen silahıma uzandım. Fazla yavaştım. Calvin omzunu göğsüme çarptırdı ve kontrollere doğru tökezledim. Bütün yapı sallandı. Calvin boğazımı yakalayıp sıkıyormuş gibi yaptı, bir saniye, iki... Pekâlâ, aslında artık biraz boğulmaya başlamıştım.

Vay canına, boğuşa bak, Batman, artık bırakması...

Amon, "Ve KESTİK!" diye bağırdı.

Calvin boğazımı bırakıp omzuma vurdu. "Ayak hareketlerin iyiydi."

Boynumu ovdum. "Biraz daha nazik olamaz mıydın?"

"O zaman gerçek durmazdı, değil mi? Sen bunu kaldırabilirsin."

Amon, küçük bir ekrandan çekime bakarken herkese sahneyi tekrar oluşturmalarını işaret etti. "Pekâlâ, iyi gidiyoruz. Euci, yani Calvin, biraz daha az tehditkâr gözükebilir misin? Beynin ölü. Ne yaptığını bilmiyorsun. Noxlar zihninin kontrolünü ele geçirmiş durumda."

"Tabii, patron."

"Darien, sen de..." Beni Federasyon Prensi'yle karıştırmamıştı bile, bu iyi bir işaret olamazdı. "Biraz daha..." Elleriyle havayı işaret etti. Prodüksiyon asistanı alnımdaki sahte kanı düzeltmek için sete atlayıverdi. "Carmindor gibi olabilir misin?"

Evet. İyi bir işaret değildi. Ellerimi belime koyup başımı salladım. "Evet, tabii."

"Pekâlâ, güzel. Hadi bunu tekrar deneyelim..."

Birdenbire Gail'ın telefonu çalmaya başladı. Amon ona sinirli bir bakış atarken yardımcım telefonunu susturmak için çırpındı (neden kapamıyordu ki?) ve telefonu sessizce açtı. Beti benzi attı.

Durum kötüden betere doğru ilerliyordu.

Sandalyesinden atlayıp ayaklarını sürüyerek yanıma geldi, eliyle ahizeyi örtüyordu. "Arayan Mark," diye fısıldadı. Gözleri büyümüştü ve başını iki yana sallıyordu. "Haberlere çıkmışsın."

Ona doğru gözlerimi kırpıştırdım. Ardından bir daha. Sonra anladım. "Ah, *kahretsin*."

Amon, "Hey, ne oluyor?" diye sordu.

"Ben, şey, acil bir durum, üzgünüm," dedim.

Yönetmen ellerini havaya kaldırdı. Birdenbire kulağa bitap gelen bir sesle, "Pekâlâ!" diye bağırdı. "On dakika mola."

Set dağıldı, tepede bir zil öterken prodüksiyon asistanları ve ışık teknisyenleri rahatlarına bakmaya başladı. Calvin içeceklere doğru ilerlerken omzunu benimkine sürttü. "Çok profesyonelce, *Carmindor*."

O gidince, Gail sessizce ağzını oynatarak, *Baban*, deyip telefonu bana uzattı. Tabii ki arayan oydu. Derin bir nefes alıp telefonun sesini açtım ve konuştum. "Mark?"

Mark o kadar soğuk ve sert bir sesle, "Sen kaç yaşındasın, Darien?" dedi ki ürperdim.

"Şey, eh. On sekiz, ama..."

"On sekiz. Yani okuma yazma biliyorsun?"

"Yani, evet..."

"Peki o çatıya çıktığında, kapıda *çıkış yasak* yazıyor muydu?"

Omzumdaki kaslar kaskatı kesildi. Mark'ın telefonda bağırdığını duymaması için Gail'dan uzaklaştım. "Evet, efendim."

Mark, "Güzel," dedi. "Bu konuşmayı yapmadan önce bundan emin olmak istedim, artık tam olarak ne denli aptalca davrandığını biliyorum."

"Ne oluyor?" diye sordum. "İnsanlar ne diyor?"

"Önemi var mı? Koruman gereken bir imajın var, Darien. Bir kariyerin var. Artık aptal bir çocuk gibi davranamazsın." Son kısmı daha yavaş söyledi. "Anlıyor musun?"

Sesinin altında yatanları, söylediği kelimelerin arasına sıkıştırılmış olanları duyabiliyordum. Bir rolüm ve bir kariyerim vardı

ama bu kariyeri yönlendirmek bana düşmüyordu. Hayatımın pilot koltuğuna oturtulmuştum ve ellerim bağlıydı. Yutkundum ve ellerimi yumruk yapıp bıraktım. Diğer oyuncular, su sebilinin yanında Jess'in söylediği bir şeye güldüler. Onların menajerlerinden azar yemediklerinden emindim. "Evet, efendim. Anlıyorum."

"Güzel. Çünkü o salak yardımcını kovup ne yaptığını bilen birini bulmama ramak kaldı."

Oyuncu koltuğuma oturmuş bir su şişesinin kapağını açıp kapatan Gail'a hızlı bir bakış attım. "Sorun o değil. Sorun benim."

"O zaman bunun bir daha olmamasını *sağla*, yoksa çekimin sonuna dek sana *bizzat* göz kulak olmak için oraya uçacağım."

"Pekâlâ. Görüşü..." diye cevap vermeye başlamıştım ama Mark çoktan telefonu kapamıştı. Yine de KAPA'ya bastım ve telefonu Gail'a götürdüm.

Gail su şişesinden başını kaldırıp telefonunu geri aldı. "Üzgünüm, Dare. Ne dedi?"

Omzumu silkerek, "O sadece... dikkatli olmamı söyledi," diye yalan söyledim. Asla Gail'ı kovamazdı, ben varken değil. "Sorun yok. Ayrıca, sen bana onun yaptığından çok daha iyi menajerlik yapıyorsun."

Gail ne diyeceğinden emin olamayarak sessizliğe büründü. Ağlayacakmış gibi gözüküyordu.

Omzunu sıktım. "Sen Mark'tan daha iyi bir patronu hak ediyorsun..."

Amon on dakikamızın dolduğunu haykırdı, ben de parmaklarımı çıtlatıp tekrar sete yürüdüm. İlk defa Federasyon Prensi'ni oynamaya dünden hazırdım. Çünkü Carmindor olmak, kendim olmak zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

"ŞİMDİ DE ŞAŞIRTICI BİR HABER, Hollywood'un son zamanlardaki en büyük yakışıklısı bu sabah bir tehlike atlattı; bir otelin çatısında kilitli bulundu..." Sage, Balkabağı'nı evinin yoluna park ettiğinde radyo sunucusunun sesi, monoton Hayatımdan-Nefret-Ediyorum tonunda yüksek sesle konuşuyordu.

İnsan, Cypress ve Mulberry'nin hemen dibindeki evin bodrum katında, elektronik punk rock'a ayrılmış bir mabet olmasını beklemezdi. İşe gidip gelirken bu evin önünden yüzlerce defa bisikletimle geçmiş olmalıydım ve bir kere bile Sage'in burada yaşadığını düşünmemiştim. Çok... *gösterişsiz* gözüküyordu.

Sage radyoyu kapatıp dışarı çıktı.

"Gerçekten, eğer istemiyorsan yapmak zorunda değilsin," dedim. "Vazgeçebilirsin..."

"Elle." Kamyonetin etrafından dolaşıp yanıma geldi ve elini içeri uzattı. "Hadi, şuradaki bodrum katına gidelim ve yıldızlı miğferini dikelim."

Ben kıpırdamayınca yolcu kapısını hızla açtı ve çantayı kapıp beni de çantayla beraber dışarı çekti. Beni basamaklardan yukarı itti, ön kapıyı ardına kadar açtı ve beni içeri soktu, sonra da tamamen döşenmiş ve pufları, plak yığınları ve eğri duran televizyon masasıyla tuhaf şekilde rahat hissettiren bodruma götürdü.

Duvarlarını parlak renkli kıyafetler giyen şık insanların posterleri kaplıyordu. Bazılarını okuduğu dergilerden tanıyordum ama çoğu David Bowie'nin posterleriydi. Yeşil bir pufa çökerken, Cinlerin Kralı bana ateşli ateşli bakıyordu. Puf hafif bir tıslama sesi çıkardı, uzun zamandır tekmelenen eski bir top gibi kokuyordu. Kumaşın arasından bir toz bulutu yükseldi.

"Pekâlâ, bana işin özünü anlat," dedi. "Ne bilmem gerekiyor?"

"Şey." Ne demek istediğinden emin değildim. "Dikiş dikmek hakkında mı?"

Sage, "Dizi hakkında!" diye cevap verdi. "Bana detayları ver."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Eğer senin için bu kostümü dikeceksem bu işi doğru yapmak istiyorum."

"Şey, elli dört bölümden oluşuyor."

Televizyonu açıp, "Yani birinci bölümden mi başlıyoruz?" diye sordu.

"Dikiş dikmeyecek miyiz?" Fuara kadar iki haftadan biraz daha fazla zaman vardı ve birinin bana yardım etmesi çok heyecan verici olsa da, Sage'in odağını hedefte tutma becerisine çok güvenmiyordum.

"Evet ama televizyon açık olmadan dikiş dikemezsin. Çok sıkıcı." Ceketi çıkarıp salladı. "Sen dümeni al, Kaptan, ben de sanat eserimiz üzerinde çalışmaya başlayacağım."

Bir an tereddüt ederek ayakta kıpırdandım.

"Elle?" Sage tekrar bana baktı.

Olay şu ki, daha önce kimseyi *Yıldızalanı*'na başlatmamıştım. Sadece babamla ben izliyorduk, bir de *Asitüfekçi*'den tanıyor sayıldığım internet insanları vardı ama asla gerçek hayatta birine izletmemiştim. İliklerimi bir heyecan sarmaya başladı; bu his, bilinmeyen istikametlere gitmek üzere ışık hızına çıkmaya hazırlanan *Prospero*'yu andırıyordu. Yerdeki kumandayı aldım.

"Esasında üçüncü bölümden başlayarak yoğun ve hızlı bir ders yapacağız. Sonra birinci bölüme döneceğiz, ardından on ikiye atlayacağız, sonra yirmi ikiyi izleyeceğiz ve..."

"Şey, neden?"

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım. Doğru. Bir hayranla değil, hayrana dönüşmek üzere olan biriyle konuşuyordum. *Yıldızalanı* kurallarını açıklamalıydım. "Televizyon dizisi yayın grubu için yaratılmıştı. Lineer bir hikâye örgüsü takip etmiyordu; bir olay, yazarlar ne zaman dâhil etmeye karar verirse o zaman gerçekleşiyordu. Biz bölümleri *Yıldızalanı*'nın tarihi sırasına göre izleyeceğiz."

Sage güldü. "Pekâlâ! Bunu anlıyormuş gibi yapacağım." Köşedeki küçük çalışma masasına gitti, (burada bir dikiş makinesi olduğunu fark ederek sevindim) ve bir alet kutusu çıkardı. İçinde *Yıldızalanı* olan bir tane bulana dek çeşitli yayın ağları arasında dolaştım, bölümü seçtim, emekleyerek gidip yumuşacık yeşil tahtıma oturdum ve giriş jeneriğini beklemeye başladım. Sage babamın ceketiyle ilgilenirken ona bakmadan edemiyordum.

Her bir ipliği saf ipekten yapılmış gibi kıyafete nazikçe dokunuyor, sanki ceketi benim kadar iyi tanıyormuş gibi parmaklarını dikişlerde gezdiriyordu. Ceketin kolalı kuyruğu artık sert değildi ve yakası biraz yıpranmıştı ama Sage yine de kesimi değerlendirmek için yakayı düzeltti.

"Pekâlâ." Eliyle ayakta durmamı işaret etti. "Kalk."

DURDUR'a bastım ve puftan kalktım. Sage başını sallayıp etrafımda hızla döndü, önce bir kolumu, sonra diğerini kaldırdı ve belimden boynuma kadar her şeyi ölçtü. İşi bittiğinde ceket kollarından birini tersyüz edip tebeşirle işaretler koydu ve kumaşı küçük pililer yaparak iğneledi. Bu bittiğinde ceketi yere serdi ve alet kutusundan bir makas bulup çıkardı. Sonra makası tebeşirle aynı hizaya getirdi; yüzündeki ifade sakin ve rahattı, muhtemelen seri katiller de güzel bir şeyi mahvetmeye başladıklarında böyle, insanlıktan tamamen yoksun görünüyordu...

"Dur!" diye bağırdım. "Ne yapıyorsun?"

Bana yan yan baktı. "Tadilat, Elle."

"Ama kesiyorsun!"

"Tadilat için."

"Ama..."

İçini çekti. "Dinle, bunun üzerine oturmasını istiyor musun, istemiyor musun? Sana söyledim. Sadece teyelleyemezsin, dikişleri kesmen falan gerekiyor. Ya beni durup nostaljiyle kazanmaya çalış ya da bunu yapmama izin ver ki zaferi kazanmana yardım edeyim."

Tereddütle bir ona bir de cekete baktım. Belki de haklıydı. Dudaklarımı büzerek başımı salladım ve onun, annemin yıllar önce diktiği incecik dikişleri kesmesine izin verdim. Sage'in iplik iplik annemle babamın geçmişini sökmesini ve *Yıldızalanı*'nın giriş jeneriğinin başlamasını izledim.

Üçüncü bölümün ortasında boğuk bir ses bodrumun yukarısından, "Sage! Aşağıda mısın?" diye bağırdı.

Basamaklardan aşağı adım sesleri gelirken, Sage, "Evet, anne!" diye cevap verdi. Ben hiçbir şey demedim çünkü bir santim bile kıpırdamamı engelleyen, bir dolu iğne taşıyan ceketin içinde hapistim.

En alt basamağa saçları grileşmekte olan bir kadın geldi. Benim onu görmekten dolayı hissettiğim kadar şaşkın görünüyordu ama sonra gülümsemesi sıcak bir hâl aldı. "Ah, evet! Elle, değil mi?"

"Merhaba, Bayan Graven."

"Lütfen bana Wynona de." Tokalaşmak için elini uzattı. "Sage'in annesiyim."

Sage, "Bence bunu anlamıştı," diye belirtip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Onu işe sen aldın ya hani!"

"Ablan olduğumu düşünebilirdi." Sage'in annesi bana dönüp sahte bir fısıltıyla konuştu. "Biliyor musun, hâlâ barlarda kimliğimi soruyorlar."

Sage gözlerini devirdi.

Sage'in annesi, "Sana laf etmesine izin verme," diye devam etti. "Bütün bu saç ve makyajın altında gerçekten de duygusal bir velet var."

Sage, "Anne," diye sızlandı. "*Kes şunu*. Şu anda biraz meşguluz."

Çarpık bir gülümsemeyle, "Peki, peki. Ee, Elle, yemeğe kalacak mısın?" dedi. "Bu gece buğdaylı et gecesi!"

Saate baktım, sonra da küfrettim. Nasıl şimdiden sekiz buçuk oluvermişti? Ayağa fırlayıp hızla kostümü toparlamaya başladım. "Eve gitmeliyim. Üzgünüm. Neredeyse eve dönüş saatim geldi."

Sage elini salladı. "Kostümü burada bırak." Ben ceketi elime alıp hafifçe bağırdığımda, "Dikkatli ol, hâlâ omuz kısmında iğneler var!" diye ekledi. Ceketi bırakıp iğne batan parmağımı ağzıma soktum. Bana sabırla baktı. "Söylemiştim."

Cekete bakarak duraksadım.

Sage'in annesi, "Burada güvende olacaktır, güzelim. Emin ellerde."

Başımı sallayıp boş çantamı aldım. "Pekâlâ."

Bodrumdan yukarı giden merdivenlerden çıktık. Mutfaktan tatlı bir koku geliyordu, midemin guruldamasına sebep oldu. Wittimer evindeki hiçbir şey, buğdaylı et gecesinin yarısı kadar bile iyi kokmuyordu. Muhtemelen yemeklerimizi sadece asla yemeyeceğimiz karbonhidratlar için döktüğüm gözyaşlarıyla tatlandırdığımdan dolayı.

Sage beni kapıya götürürken annesi, "Çok memnun oldum, Elle! İstediğin zaman gel!" diye seslendi.

Sage, "Onu yarın göreceksin!" diye bağırdı. Beni kapıdan geçirdi. "Üzgünüm. Annem bazen herkesin işine karışabiliyor."

"Ben onu sevdim," diye cevap verdim. "İyi biri."

"Eh, bir de onunla yaşamayı dene. Seni eve bırakmamı istemediğinden emin misin?"

Catherine ile Giorgio'yu ve Balkabağı'nın bozuk susturucusuna duydukları nefreti düşünüp başımı iki yana salladım. "Yok, bu gece hava güzel. Yürümek istiyorum. Ama şey, teşekkürler."

"Sen bilirsin." Bana başını eğerek veda etti, ben de veranda basamaklarından inip sokağın sonuna doğru ilerledim. Birkaç adım sonra sırıttığımı fark ettim. Uzun zamandır ilk defa yarını iple çekiyordum ve iki sene önceki yirmi beşinci *Yıldızalanı* yıl-

dönümünden beri hiçbir şeyi iple çektiğimi hatırlayamıyordum. O zaman bile ancak program yayınlandıktan iki hafta sonra, Catherine'le ikizler bir kayak tatilindeyken, *kaydını* izlemeyi iple çekmiştim.

Bu farklı geliyordu. Kontrol edebileceğim bir şey gibiydi. Kontrol edebileceğim bir *mutluluktu*. Sadece bana ait bir mutluluk. Hâlâ böyle bir şeyin var olduğunu bilmiyordum. Bu evrende var olmadığını sanıyordum. Babam öldüğünde, mutluluğun onun hâlâ hayatta olduğu diğer evrene gittiğini düşünmüştüm.

"Baksana!" Sage ta verandasından bağırıyordu. "Elle! Yarışman ne zamandı?"

"İki hafta sonraki cuma. Bu..." Boğazımı temizledim. "Zaman yeterli mi?"

"On beş gün mü?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra başparmağını kaldırdı.

"Dalga mı geçiyorsun? Benimle hiçbir şey imkânsız değildir."

DARIEN

On saat boyunca hiç durmadan çekim yaptık, tabii makyaj sandalyesinde ve Calvin'in lanet repliklerini doğru söylemesini beklerken geçirilen iki saati saymazsak. (Belki Euci'nin köpekbalığı gibi dişlerinin arasından repliklerini söylemesi biraz daha zor oluyordu ama kimse onu Euci'yi oynamaya zorlamamıştı, o yüzden hiç ama hiç kötü hissetmiyordum.)

Yönetmen nihayet çekimin bugünlük sona erdiğini söylediğinde Calvin, ceketini bir omuz hareketiyle o kadar hızlı çıkardı ki asistanı, kıyafet tozlu zemine düşmeden onu yakalayacak zaman bulamadı. Calvin sesli çekim stüdyosundan aşağı atlayıp sivri dişlerini ağzından çıkardı. Kıyafetini çıkarmak için en azından kostüm karavanına varmayı bekleyemez miydi? Tanrım.

Gail hemen yanıma koşup ceket cebini karıştırdı. "Telefonun çılgınlar gibi ötüp duruyor," dedi. "Seninle iletişime geçmeyi bu kadar isteyen kim?"

"Bilmem." Telefonu alıp kilitli ekranı kaydırarak açtığımda, ekranı bir mavi mesaj yağmuru doldurdu.

ELLE 18:42

— Bir arkadaşımı Yıldızalanı'na başlatıyorum

— bu çok enteresan olacak

— sana haber vereceğim

ELLE 19:02

— Dünün düşünceleri: çok etkilenmedi
— sürekli "Solar akım kapasitörü nedir ve neden bozuk?" gibi sorular sorup durdu
— pff, Dünyacılar.

Dudaklarım benim iznim olmadan yukarı kıvrıldı. *Dünyacılar*, *Yıldızalanı*'ndakilerin bir gezegeni tercih eden insanlara taktığı isimdi. Tek bir yerde sonsuza kadar kalan, dar hayatlarında sıkışıp kalmış insanlar. Bu, Harry Potter dünyasında birine *Muggle* demek gibi bir şeydi.

Ekranda aşağı kaydım. Çok fazla mesaj vardı; bütün bir roman yazmıştı. Sadece bana.

ELLE 19:32

— BUGÜN: Beşinci bölüm, o kadar soru sormadı.
— Generalin testereyle kesilmiş boynuzlarının, başında duran göğüslere benzediğini düşündü.
— ah, ah Carmindor
— esasında biraz benziyorlar.
— vay canına.
— (ayrıca muhtemelen meşgul olduğunu biliyorum ama birine anlatmalıyım yoksa patlayacağım.)

ELLE 19:35

— tuvalet molası. Ayrıca, altıncı bölüm mü yoksa onuncuya mı atlayalım?
— idari karar, onuncuya atlayacağız.

ELLE 20:10

— HARİKA FİKİRDİ.
— ayrıca bu Carmindor'un duşta olduğu bölüm.

— Yani senin duşta olduğun bölüm değil, gerçi eminim duş alıyorsundur.

— senin duşta olmandan tiksindiğimden de değil.

— sadece diğer Carmindor'un duşta seksi durduğu bölüm olduğunu söylüyordum.

— tabii SEN de seksi olabilirsin...

— of, Tanrım

— artık susuyorum.

Mesajlar böyle bitiyordu ama ağzım kulaklarıma öyle varıyordu ki canım acımaya başlamıştı. Birdenbire Calvin-Senden-Daha-İyiyim-Rolfe tarafından alt edilmem o kadar berbat gözükmemeye başlamıştı.

"Gülümsüyorsun. Ne oldu?" Gail mesajlarıma hızla bakmak için parmak ucuna kalktı ama yardımcım, duşta oluşumla ilgili yazıları okuyamadan ekranı kapadım ve telefonu cebime koydum. "Bu *Sahil*'deki kız mı?"

"Hayır," dedim. "Sadece tanıştığım biri."

"Rasgele tanıştığın biri mi?" Gail'in kaşları havaya kalktı. "Yani bir yabancı mı? Senin kamera kayıtlarını sızdıran o olabilir mi..."

"Muhbir o *değil*. Ben üzerimi değiştireceğim." Sahneden çıktım, Gail da daha fazla soru sormak için beni takip etti. Ben kostüm karavanına doğru ilerlerken, gece havası nemli ve yapış yapıştı. Mekânı çevreleyen tel örgünün diğer tarafında bir kız adımı haykırdı. "Seni seviyorum, Darien! Buraya bak! Darien!"

Darien Freeman maskemi takıp onlara baktım ve el salladım. Çığlık attılar.

Gail, "Onları kışkırtma," deyip kaşlarını çattı.

"Sadece merhaba diyorum. Bunu yapamaz mıyım?"

Gail dişlerini sıkarak hayranlara gülümsüyormuş gibi yaptı. "Koruman olmadan hayır."

"Oyunbozan."

Kostüm karavanında kostüm görevlisi Nicky, Calvin'in kostümündeki tozları vurarak çıkarıyor ve ters ters söyleniyordu.

Tabii Calvin'in onu kötü bir ruh hâline sokması gerekiyordu ki ona ceketimdeki düğmenin gevşediğini söylediğimde daha da ters davransın. Aynı düğme gevşemişti. Yine.

Gail, "Bu kız endişelenmemi gerektirecek biri mi?" diye sorup beni kostüm askılarının arasına doğru takip etti. Bekleyip Nicky'ye düğmeden yarın bahsetmeye karar verdim. O zamana kadar fark etmemişim gibi yapacaktım, ne de olsa ben bir oyuncuydum, değil mi?

"Sanmıyorum." Ceketi çıkarıp bir askı aldım.

Gail'ın yüzü şüpheyle buruştu. "Onunla nasıl tanıştın?"

Omzumu silktim. "İnternetten?" Doğru sayılırdı.

"Darien!" deyip kesik bir nefes aldı.

"Ne var? Sorun yok."

Ben kostümümü FREEMAN, D etiketinin altına asarken, "Sorun *var*," diye vurguladı. "Kim olabileceğini bilmiyorsun."

"O komik, iyi ve şefkatli biri." Mandalina renkli yakasını çıkardığım gömleğimin düğmelerini açmaya başladım ve alt kısmını pantolonumdan çekiştirerek çıkarırken mesajların öteki ucundaki kızı düşündüm. "Ayrıca dürüst. Esasında bence onu bayağı iyi tanıyorum."

"Siz ikiniz hiç *bundan* bahsediyor musunuz?" Gail elini etrafımıza doğru salladı.

"Kostüm karavanından mı?" Yardımcım bana buz gibi bir bakış attığında sırıttım. "Şaka yapıyorum. Ne demek istediğini biliyorum ve hayır, tam olarak değil. Yani, sorduğun şey buysa, benim *ben* olduğumu bilmiyor."

"Yani ona yalan mı söylüyorsun?"

Hemen, "Yalan *söylemiyorum*," dedim. Ancak şimdi bu doğru mu diye düşünmeye başlamıştım. "Sadece... Sadece benim, bilmiyorum... *Normal* olduğumu varsaydı ben de onu düzeltmek istemedim. Bana öyle bakma."

Yine de bana onaylamayan bir bakış atıyordu, sanki annem falanmış gibi. Tabii gerçek annemin asla böyle davrandığını görmüş değildim. Sadece varsayıyordum. Gömleğimi çıkardım, kol

kaslarım gün boyunca kılıç kullanmaktan ağrıyordu. "Ona söyleyeceğim. Yani bir gün. Sadece birinin bir süre bana normal bir insan gibi davranmasını istedim."

"Normal olmak isteyen zavallı, ünlü, karın kasları sigortalı oyuncu." Gail gözlerini devirdi. "Çok fena batırmışsın, Dare."

"Ona söyleyeceğim," diye temin ettim. "İşte bilirsin... Konusu açıldığında."

Gail, "Hayır," dedi. "Bunu bitirmelisin."

"Bitirmeli miyim?" Paniğe kapıldım, neredeyse gömleğimi düşürecektim. "Neden? Bu hiç adil değil!"

"Adil olup olmaması umurumda değil. Bu senin iyiliğin için, bunu sen de biliyorsun." Bana tekrar baktığında, bakışları neredeyse tamamen donuktu.

"Sen annem misin? Bana kiminle arkadaşlık edeceğimi söyleyemezsin."

Gail'ın ağzı titredi. "Ben söyleyemezsem Mark söyler. Dare..." Sesi titredi. "Sadece daha fazla sorun istemiyorum, anlıyor musun? Daha fazla fotoğraf. Daha fazla..."

"Biliyorum," dedim. "Biliyorum, biliyorum."

Gail'a otoriteri oynattığım için berbat hissediyordum. Bundan hoşlanmıyordu ve bunu yapmayı zar zor becerebiliyordu. Bir yandan haklı olduğunu, yaptığım şeyin aptalca ve tehlikeli olduğunu ve zaten devam edemeyeceğini biliyordum.

Diğer yandan... Elle vardı.

Gail benden çok kendi kendine, "Güzel," diye mırıldandı ve tekrar telefonunu kontrol etti. "Lonny seni ön kapıdan almaya gelecek. Onu ekme."

"Tamam tamam, anladım... Bir dakika, *beni* mi alacak? Peki ya sen?"

Gail kızararak olduğu yerde kıvrandı. "Şey, ben... Ben dışarı çıkacağım ve..."

"Bir randevun var!" diyerek onu suçladım. "Bir randevun var ve beni ekiyorsun!"

"Şşşş!" Beni susturmak için eliyle ağzımı örttü. Mark ben çalışırken onun biriyle randevulaştığını öğrenseydi çıldırırdı. Bu Gail'ın biriyle randevulaşamayacağı anlamına gelmiyordu ama ilk çekimler sırasında bunu yapmamalıydı. "Bunu bu kadar yüksek sesle söyleme!"

Elini çekip sırıttım. "Şu ışık teknisyeni, değil mi?" Pancar kırmızısına döndüğünde güldüm. "Işık teknisyeni! Seni hain!"

"Sus! Tek kelime etme, yoksa..."

"Şuna ne dersin..." Telefonumu ceketimin cebinden çıkarıp havaya kaldırdım. "Sen Mark'a söylemezsen, ben de söylemem."

Kaşlarımı cesaretlendirecek şekilde oynattım ve Gail dudaklarını ısırdı. Açıkça bağlılıkları arasında kalmıştı. Fakat anlaşılan bu ışık teknisyeni her kimse buna değiyor olmalıydı çünkü sonunda pes etti. "Bu kötü bir fikir." İçini çekti. "Ama tamam."

Gail bu gece için işimin bittiğine emin olduktan sonra Nicky'ye karavanda olduğumu bildirerek gitti. Gail, seni *hain*.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Nicky yanımda bitivermişti ve ellerimdeki gömleği alıyordu. "Bunları öylece asamazsın!" diye cırladı, ne kadar kaslı olduğu göz önüne alınırsa gerçekten de tiz bir sesi vardı. "Ceketin nerede? Kirletmedin, değil mi?"

Ceketimi ellerimden kapıp biraz uzağında tuttu. Gevşek düğme gözüne takılınca bıyığı titredi. "Kilo alıyorsun, öyle mi?"

Pantolonumu elimden geldiğince savunmaya geçerek çıkarıp; "Hayır," dedim. "Yani kilo alıyorsam da beni suçlayabilir misin? Bütün o proteinler etki etmeye başlıyor."

"Off." Burnunu çekip bir kere daha bana, kaslı et parçasına baktı ve hızla gitti, muhtemelen hasar görmüş ceketimi düzelteceği dikiş masasına dönmüştü. Bir şort, bir BAK. HEDEF AL. ATEŞLE tişörtü ve kapüşonlu bir eşofman üstünden oluşan sivil üniformamı üzerime geçirdim ve Nicky pantolonumun ucunun çamurlandığını fark edemeden gittim.

Dışarıda kızlar yine ismimi haykırıyordu ama ben kapüşonumu kafama geçirdim ve ön kapıya ilerledim. Burada ufak bir hay-

ran grubu hâlâ posterler ve göğüs kısmında DARIEN'I SEVİYORUM yazan tişörtlerle duruyordu.

Lonny'nin beni almasını beklerken telefonumu şortumun cebinden çıkardım. Elle'in mesajları etrafımdaki geceyi aydınlatıyordu. Son mesajı üç saat önce gönderilmişti. Kesinlikle çok utanıyor olmalıydı. Tuş takımını çalıştırıp söyleyecek hazırcevap bir şey bulmaya çalıştım.

Duştaki hâlimi çok düşünüyorsun, öyle mi?

Hayır, bunu söyleyemezdim. Sil'e bastım.

Emin ol, Carmindor BENİM duştaki hâlimi kıskanırdı.

Of, kesinlikle olmaz. Ben otoparkın ucuna ilerlerken başparmağım sil tuşuna vuruyordu. Kafamdan birkaç başka cevap hızla geçip gitti, bazıları onun duşta olmasıyla ilgiliydi. Ancak bu, onun nasıl gözüktüğüne, kaç yaşında olduğuna veya nereli olduğuna dair en ufak fikrim olmadığı için saçmaydı. Onu gözümde nasıl canlandıracağımı bile bilmiyordum. Sanırım hep sadece Prenses Amara'yı düşünüyordum.

Nihayet otopark kapısına vardığımda beynim bazı kelimeleri bir araya getirdi ve sabah pişman olmayacağım bir şey yazmayı başardım.

23:13

— Beni düşünmen gururumu okşadı.

Bu yavan ve sıkıcıydı ama hiç yoktan iyiydi. Zamanlamam da mükemmeldi çünkü başımı kaldırır kaldırmaz, Lonny'nin tank boyutundaki SUV'sinin kapıda durduğunu gördüm.

Ben arabaya binerken başıyla selam verip, "Patron," dedi.

"Selam," diye yanıt verdim. Arabanın içi, bir haber programının usul mırıltısı dışında sessizdi. Daha telefonumu şortuma yeni sokmuştum ki radyonun mırıltısının üzerinden Elle'in cevabının usul sesi duyuldu. Hâlâ uyanık mıydı?

"Kız arkadaşın mı?"

Şaşırarak başımı kaldırdım. Lonny'nin yüzü her zamanki gibi

ifadesizdi, sanki duygusal davranmamak üzere özellikle eğitim almıştı. Ne diyeceğimi bilmiyordum o yüzden telefonumu çıkardım, ekranı yüzümü aydınlatıyordu.

ELLE, 23:13

— Esasında seni çok fazla düşünüyorum

Tekrar telefonun ekranını kilitledim. Utanmış veya paniklemiş gözüküyor olmalıydım ki dikiz aynasında Lonny'nin kaşları havaya kalktı.

"Tahmin etmiştim." Şoför koltuğunda doğruldu. "O aradığın insan mı?

Nedense ona yalan söyleyemedim. "Evet. Öyle."

Başını salladı. "Merak etme, patron. Sırrın güvende."

Gecenin içine doğru ağır ağır ilerledik, ben de Elle'in mesajını bir kere daha okudum. Soğuk bir duş çok da kötü bir fikir olmayabilirdi.

Son yedi gün içinde eve gizlice dönmek konusunda çok ustalaşmıştım. Şu anda saat dokuza geliyordu, eve dönmem gereken saate çok yakındı ama omuz dikişlerini dikmek zordu ve Sage, tekrar tekrar iğneleyip kıvrımların açısını doğru yapabilmek için bana ceketi denetip durmuştu. Ayrıca, pekâlâ, *Yıldızaları*'nı izlerken biraz dikkatimiz dağılmış olabilirdi. Fakat hâlâ bir haftamız vardı, tabii başım daha fazla belaya girmezse.

Kapıdan içeri sızar sızmaz Catherine bana bir bakış attı ve ben merdivenlere ilerlerken koyu gözleri koridor boyunca beni takip etti. "Sen olmadığın için kızlara tavan arasını temizlettim."

"Dünkü gibi yemek arabasını temizliyordum." Merdivenlerden yukarı baktım. Sadece odama gitmeliydim. Tek yapmam gereken buydu.

"Yine mi?"

"Evet, efendim. Yarın da yıkamamız gerek." Yalanları bir büfedeymiş gibi yığıyordum. "Her şeyi temiz tutmak için."

Şarabını yudumladı. "Sana o kamyonetin çalışmak için korkunç bir yer olduğunu söylemiştim. Golf kulübünde böyle iğrenç şeyler yapman gerekmezdi."

Dudaklarıma sahte bir gülümseme yerleştirdim. "Benim için sorun değil." Merdivenlerden yukarı koştum.

İkizlerin kapalı kapısını geçtiğimde, kapı açıldı.

"Baksana, ucube, bir saniye yardım edebilir misin?"

Bu Chloe'ydi, çok tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Bir kedinin bir kanaryaya gülümseyeceği gibi.

Cal odalarında bir yerden, "Hayır, sorun yok!" diye bağırdı. Sesi tuhaf geliyordu. "Yardıma ihtiyacımız yok!"

Chloe, "Kes şunu," diye kardeşine çıkıştı, sonra yine bana döndü. "*Sen* bunu yapmadığın için tavan arasını temizlememiz asla bitmez sanmıştım ama buna gerçekten değdi. Artık *nihayet* elimizde o aptal yarışma için bir şey var."

Kaşlarım çatıldı. "Yarışmaya mı katılacaksınız?" Gülmemeye çalıştım, gerçekten. "Hadi ama, Chloe. *Yıldızalanı*'nı izlemiyorsunuz bile!"

Sırıttı. "O yüzden kostümümüz konusundaki fikrini istiyoruz."

Ah, bu komik olacaktı. Catherine onlara Etsy'den alınma iyi yapılmış bir kostüm için para vermiş olamazdı; *Yıldızalanı*'ndan nefret ediyordu, hayatta bunu yapmazdı. O yüzden onların aldığı naylon ve likra karışımı korkunçluğu *görmem* gerekiyordu. Bunu ne kadar çabuk yaparsam, o kadar çabuk o aptal Darien Freeman'ın kendini çatıda hapsetmesiyle ilgili yazabilirdim.

"Pekâlâ," dedim. "Ne kostümü..."

Fakat odalarına girdiğim anda kelimelerim boğazımda kaldı.

Cal, saçlarını telaşla omzundan aşağı örerken için bana dönemiyordu bile. Boy aynalarının önünde duruyordu. Üzerinde çok güzel ipek bir elbise vardı.

Annemin kostümü.

Chloe sırıtarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ne mi düşünüyordum? Sanırım kalbim kırılıyordu. O elbisenin annem dönerken nasıl gözüktüğünü hatırlıyordum; galaksi hareket ediyor gibi olurdu, salonda yıldızlar parıldardı. Şimdi ise bir hayalet gibiydi; dönüyor dönüyor, salonda dans ediyordu, yıldız ışığından ayakkabılarının topukları ahşap parkelere kalp atışları gibi çarpıyordu.

Chloe önemsemez bir havayla Cal'in ayaklarına işaret etti. "Aptal ayakkabılara *ben* sığamadım. Kim *camdan* ayakkabı yapar ki? Ama Cal onlarla güzel görünüyor, değil mi?"

"Siz bunu..." Yüreğim boğazımdan fırlayacak gibi atıyor, gitgide yükseliyor, nefes almamı zorlaştırıyordu. "Bunu nereden buldunuz?"

Chloe, "Bir sürü çöple dolu bir sandıktan," diye yanıt verdi.

Kelimeleri, beni yakıcı bir acıyla keserek kendime getirdi. "Bu annemin kostümü!" diye bağırdım. "*Çöp* değil!"

Bunu dememi bekliyor olmalıydı çünkü yüzü aydınlandı ve gülümsedi. "Demek *gerçekten* de o şovdaki aptal kostümlerden biri. Sana söylemiştim, Cal."

Cal, sanki bu durumu daha iyi yapıyormuş gibi, "Sadece bir haftalığına lazım," diye ekledi. "Sonra geri vereceğiz."

"Ama sizin değil!" diye itiraz ettim.

Cal yüzünü ekşitti ama Chloe küçümseyerek homurdandı. "*Senin* de değil. Üzerinde adını görmüyorum."

"Annemindi!"

"Eh, olabilir." Chloe omzunu silkti. "Ev de onundu."

Sanki bana gerçekten tokat atmışçasına ağzım açık kaldı. "Ama... Ama Catherine asla fuara gitmenize izin vermez."

Chloe dilini damağında şıklattı. "Eh, yalana başvurmuş ve o hafta sonu bir tenis turnuvamız olduğunu söylemiş olabiliriz. Cal yarışmaya katılacak, kazanacağız ve Darien Freeman'la tanışmamızı kaydedeceğiz, bu da video blogumuzu şöhrete kavuşturacak. Meşhur olacağız. Ayrıca belli olmaz," diye ekledi, sırıtışı gitgide büyüyordu, "Darien bana âşık olabilir."

Ellerim yumruk oldu. "Gitmenize izin vermeyeceğim. Catherine'e anlatacağım..."

"O zaman biz de ona eve niye bu kadar geç geldiğini anlatırız. Ot içiyordun ya da o kızla... Adı neydi? *Sage* nasıl pis şeyler yapıyorsa onları yapıyordun."

"Siz bunu nasıl..."

"James bugün onun evine girdiğini görmüş. Ne oldu, erkek-

lerden tamamen umudunu mu kestin?" Kelimelerinin damarıma bastığını bilerek sırıttı. Fena hâlde basıyordu. "*Sage'i* seçmiş olman çok zavallıca."

Cal yere bakıp, "Chloe, kes şunu," dedi.

Chloe doğrudan, "Hayır," dedi. "Bizi şikâyet etmekle tehdit etti, o yüzden o bizi şikâyet ederse, biz de onu şikâyet edeceğiz. O yarışmaya gideceğiz ve kazanıp Darien'la tanışacağız, bu aptal *Yıldız Savaşları* şeyine uymamız gerekse bile..."

Cal, "*Yıldızalanı*," diye düzeltti.

"Her neyse. Kazanacağız, Darien'la tanışacağız ve mükemmel olacak. Senin gibi bir hiçin de bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Sonra kapıyı kapayıp annemin elbisesini kâbuslarla dolu bir odaya hapsetti.

Catherine aşağıdan, "Danielle!" diye bağırdı. "Bulaşık!"

Eğer Catherine'e anlatırsam o zaman annemin kostümüne ne yapacaklarını bilmiyordum ama anlatmazsam... O zaman ne olacaktı? O zaman kazanacaklardı. Belki yarışmayı kazanmazlardı çünkü kostüm oyunculuğu sadece kostüm giymekten fazlasıydı ama yarışmaya katılacaklardı. Annemin kostümüyle.

Yumruklarımı sıkarak bulaşıkları yıkamak ve yemeği kaldırmak için aşağı koştum, ellerim titriyordu. Babamın kostümünü düzeltmeyi bitirmezsem, kostüm oyunculuğunun sadece doğru kıyafetleri giymekten fazlası olduğunu kanıtlamazsam, o zaman ikizler kazanacaktı. Belki yarışmayı kazanmazlardı ama bana karşı kazanacaklardı. Bunun olmasına izin veremezdim. Annemin kostümüyle değil.

Babamın fuarında değil.

Bu evrende değil.

DARIEN

Gail telefonunu bana uzatıp, "Darien, Mark seni arıyor," dedi. "Son birkaç gündür sana ulaşmaya çalıştığını söyledi."

Batman: Birinci Yıl'ın sayfasını çevirdim. "Ah, beni arayan o muydu? Ben onu bir tele pazarlamacı veya..."

"Darien." Gail ismimi monoton bir şekilde, şu anda zırvalamak yok türünden bir sesle söylemişti.

İçimi çekerek kitabımı kapadım ve telefonu aldım. "Selam, M..."

Mark sözümü kesip, "Sen kiminle çıkıyorsun?" dedi.

Ağzım açık kaldı. "Ben, şey..." Bu tuzak bir soru muydu? "Jess'le?"

"Ah, güzel, demek hatırlıyorsun."

"Tabii ki hatır..."

Sertçe, "O zaman *neden* TMZ onu aldattığını yazıyor?" diye sordu.

Yatağımın ucunda oturmuş tırnağını kemiren Gail'a bir bakış attım, gerginlikten dizlerini sallıyordu. Söylemiş olamazdı. Bunu yapmazdı. Koltuğumda doğruldum.

Gail ağzını, *Ne oldu?* der gibi oynattı.

Otel odamdaydık, çok geniş ve güzeldi. Fakat duvarlar kâğıt kadar inceydi ve Jess yan odadaydı. Bir saat içinde yıldız-kovala-

macası içeren bir sahne çekecektik ve bu çekimin tuhaf geçmesini istemiyordum.

Ağzımı, *Mark mesajları biliyor*, der gibi oynattım.

Beti benzi atan Gail başını iki yana salladı. *Ben söylemedim*, dedi. Buna zaten emindim. Işık Teknisyeni sağ olsun artık ben de onun kirli çamaşırlarını biliyordum. O zaman Lonny mi söylemişti? Hayır, bana sözüne sadık biri gibi geliyordu.

"Kimse yok," dedim. "Bu sadece dedikodu, bilirsin."

Mark, "Dedikodu," diye tekrarladı. "O zaman neden birden fazla kaynak burnunu telefonundan çıkaramadığını söylüyor?"

Mark, Gail'a telefonumu almasını emredecekmişçesine kendimi hazırladım: Elle'e mesaj atmama düşüncesi beni panik dolu bir boşluğa sürüklüyordu.

Fakat sonra Mark sanki zor bir durumu yumuşatmaya çalışıyormuş gibi güldü. "Dikkatli olmalısın, ufaklık. Sen *Yıldızalanı*'nın yüzüsün. Rol arkadaşınla çıkarken bir yandan başkasıyla kırıştırman kötü gözükür. Ne yapmalısın, biliyor musun?" Bilmek istemiyordum ama yine de bana söyleyecekti. "O telefonun öteki ucunda her kim varsa onu biraz beklemeye al. Jess'le biraz hoş vakit geçir. Az önce onun menajeriyle konuştum ve siz ikiniz için güzel bir randevu ayarladık, tamam mı? Bu akşam çekimden sonra. Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Bir an sessiz kalıp kucağımdaki telefona baktım. Elle'le konuşmayacak mıydım? Çekimlerin bitmesine kadarki bir hafta boyunca mı? ExcelsiCon fuarına kadar mı? Bir hafta o kadar uzun görünmüyordu ve çekimler bittiği anda Jess'le "ilişkimizi" sonlandıracak ve kendi yollarımıza gidecektik ama...

Sanki Elle ondan bahsettiğimizi biliyormuş gibi telefonum yeni bir mesajla öttü. Ekrandaki onun ismiydi.

08:47

— Ah, olamaz, Car.

— Olamaz.

— Yan evde bir köpek var ve havladığı için onu beslemeye gittim ve

— Car, durum çok kötü. Üvey annemden nefret ediyorum.

— O kadar nefret ediyorum ki.

— Komşum köpeğini barınağa bırakacak.

— BARINAĞA.

Onu cevaplamak için Mark'la konuşmamdan çıktım.

08:49

— Of, kahretsin. Çok üzgünüm.

ELLE 08:49

— Ne yapacağımı hiç bilmiyorum, Car.

— Bu Tank Frank'ın suçu değil.

— Hep üvey annem kazanıyor. HEP.

— Ben güçsüzüm. Ben her zaman güçsüzüm.

Güçsüzlük. Bu konuda bir iki şey biliyordum. Burada oturup Mark'ın gerçekten de bana kiminle konuşup kiminle konuşamayacağımı söylemesine izin vereceğimi düşünürken işe yaramaz hissediyordum. Fakat o babamdı ve babalar en doğruyu bilirdi, değil mi? Bilmezler miydi?

"Darien? Orada mısın?" Telefon hoparlörüm, Mark'ın sesiyle cızırdadı. "Telefon mu kapandı? Beni duydun mu? Aptal telefon..."

Telefonumu tekrar alıp, "Anlıyorum, Mark," diye yanıt verdim.

"Bana katılacağını biliyordum!" Bu ilişkimizde bir dönüm noktasıymış gibi sevindi. "Şimdi, bu geceki randevuyu unutma. Davranışlarına dikkat et. Her zamanki gibi parla, tamam mı?"

Dişlerimin arasından, "Tamam," dedim ve Gail'a bakarak telefonu kapadım. "Bir daha aradığında meşgul olduğumu söyle."

Gail kaşlarını çattı. "Darien, belki de o haklıdır. Sadece bir haf-

ta…" Telefonuna tereddütle baktı. "Yani, onu sadece bir haftalığına dinlesen…"

Telefonum yine titredi.

ELLE 08:52

— Ne yapacağımı bilmiyorum.

Tekrar Gail'a baktım, sadece ellerini kaldırıp sabah haberlerini izlemek için televizyona döndü. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

08:52

— Her şey iyi olacak. Bir düşünelim.

— Onu yerleştirecek bir yerin var mı? Bir süre ona bakabileceğin bir yer?

ELLE 08:52

— Hiçbir yer yok.

— Hiçbir şey yapamam.

08:52

— Peki ya arkadaşın? Yıldızalanı'nı izlettiğin kız?

ELLE 08:53

— Frank'i ÇALMAMI mı söylüyorsun??

08:53

— Güçsüz olmayı keselim diyorum.

— Bazen Carmindor gibi olmamalıyız.

— Bazen Amara gibi olmalıyız.

En azından Frank yemek arabasını sevdi. Buzdolabının yanındaki tek serin yere yerleşti, burayı sevgiyle ona bıraktık (pekâlâ, ben sevgiyle bıraktım, Sage ise çok isteksizdi). Charleston sıcak yaz günlerinde ter ve sivrisinek batağına dönüşüyordu ve bir tenekede kapalı kalmak çok boğucuydu. Sadece boğucu değildi, *deli gibi sıcaktı.*

Bir spatulayla kendimi yelpazeleyip yanağımı serin tezgâha dayadım ve tam gerçek anlamda sıcaktan bayılmak üzereydim ki bir şey hatırladım. Dikkatimi topladım ve tarihe bakmak için telefonumu kontrol ettim, tarihi doğru biliyordum. Hızlandırılmış postayla bugün gelmesi gerekiyordu.

Sage, "Tank Frank yemeklerimizden daha fazla ilgi çekiyor," diye mırıldandı. Gözleri sevgiyle dolu başka bir turist, Frank'in tombulluğu hakkında cıvıldayarak uzaklaşırken Sage, köpeğe dik dik bakıyordu.

Frank büyük kahverengi gözlerle Sage'e baktı ve dilini ağzından dışarı sarkıttı. Sage kaşlarını çattı.

Franco'nun başını okşadım. "Üzgünüm oğlum, caziben onda işe yaramaz."

"Onu bahçesinden çaldığına inanamıyorum. Şu anda muhtemelen bin tane sağlık yönetmeliğini çiğniyoruzdur."

"Bin bir," deyip tavadan sıcak bir tatlı patates kızartması kaptım. Kızartmayı ağzıma attım ve anında hatamı anlayıp dilimi yelpazeledim. "Sıcak, sıcak, sıcak!"

Sage, "Sana müstahak," dedi. Parlak renkli saçları bir bandanayla geriye çekilmişti, ağzı da akşamüstünün çoğunu çiğneyerek geçirdiği Çifte Baloncuk'la meşguldü.

"Demek şu esrarengiz oğlan seni köpeği çalmaya ikna etti?" diye sorup son *Vogue* sayısının sayfasını çevirdi.

"Beni ikna etmedi. Zaten bunu yapmayı düşünüyordum. Ama tuhaf bir şey söyledi, bu kadar güçsüz olmayı kesmemiz gerektiğini. Acaba bu ne demek? Onun da kötü bir üvey canavarı mı var? Ya da başka bir şey?"

Sage omzunu silkti. "Neden ona sormuyorsun?"

Homurdandım. "Keşke sorabilsem."

"Neden ki?"

"Çünkü kendinden çok az bahsediyor. Bu kadarını bile söylemiş olduğu için şanslıyım. Yani, *Yıldızalanı*'ndan veya solar akım kapasitörünün sağlamlığından bahsetmediğimiz zamanlarda sadece... Bilmiyorum. Benden bahsediyoruz. Ondan pek bahsetmiyoruz. Sanırım o çok içine kapanık biri. "

"Sence?.."

Kızartma tavasının yanında durduğum yerden Sage'e baktığımda, ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı. Frank havlayıp kuyruğunu salladı.

"Gördün mü? Frank benimle hemfikir." Köpeğin kulaklarının arkasını kaşıdım ve tekrar telefonuma baktım. "Baksana, şey, senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Sage monoton bir sesle soğuk soğuk, "Zaten ona kalıcı bir yuva bulabilene dek köpeğine bakıyorum," dedi. "Benden daha ne isteyebilirsin ki, kraliçe?"

Masum masum sırıttım. "Sevgili hizmetkârım, acaba bu akşam senin bodrumundaki ağır işimizden önce benim ikamet ettiğim yere uğrayabilir miyiz? İkizler evde olmayacak ama postadan bir şeyin gelmesini bekliyorum..."

Sage gerekenden daha fazla içini çekip dergisini karıştırdı. "Sanırım uğrayabiliriz..." Sonra bakışlarını kaldırıp havaya kaldırdığı kaşıyla, "Postadan ne geliyor?" diye sordu.

"Biletler," dedim. "ExcelsiCon Fuarı'na."

"Biletler mi? Çoğul?"

Yanaklarım kızardı. "Yani, evet. Gelmek istersin diye düşündüm, ben ısmarlayacağım. Çünkü kostüm üzerinde çalışıyorsun ve..."

"Ama bu portfolyom için. Zaten bir kazancım var."

"Biliyorum. Sadece... Gelmek istemezsen sorun değil." Kelimelerimi beceriksizce seçmeye çalışırken plastik eldivenli ellerimi ovuşturdum. "Önce sana sormamam saçmaydı."

"Dalga mı geçiyorsun?" Başımı kaldırdığımda, Sage mutlulukla gülümsüyordu. "*Çok* isterim."

Şaşırarak gözlerine baktım. "Gerçekten mi?"

"Evet! Kulağa harika geliyor!"

Franco tekrar havladı.

Sage başparmağıyla onu gösterdi. "Gördün mü, Frank de öyle düşünüyor! Teşekkürler. Süper olacak. Ama oraya nasıl gideceğimizi çözmemiz gerek çünkü annem Balkabağı'nı şehir dışına çıkarmama izin vermiyor..."

"Otobüsle. Sabah 06:30. Sonra akşam 8'de eve gelen bir tane var." Bu sabah erkenden bisikletimle Greyhound istasyonuna gitmiştim ve bilet almıştım, para iadesi yoktu. Otobüs ve fuar biletleriyle, biriktirdiğim param neredeyse bitmişti.

Sage güldü. "Her şeyi planladın, değil mi?"

"Buna mecburum. Bu *İtalyan İşi* filmi gibi. Ama içeri gizlice sokacağımız şey benim."

"Bana daha çok Sam ile Frodo'nun gizlice Mordor'a girmesini hatırlattı," diye yanıt verdi. Ona boş bir bakış attım. Omzunu silkti. "Ne var? Beni kessen Hobbit kanı akar."

"Aragorn mu, Boromir mi?"

"Daha çok Arwen hayranıyım, anlarsın ya." Sage göz kırptı.

Glümsedim ama sonra ikizlerin ben ve Sage hakkında dedik-

lerini hatırladım. Sonra Cal'in annemin kostümüyle o korkunç, akıldan silinmez görüntüsünü hatırladım. Kızaran patateslere baktım.

Sage, "Bir şey mi oldu?" dedi. "Ah Tanrım, lütfen bana bir lezbiyenle arkadaş olamayacağını söyleme."

"Ne? *Hayır!*" dedim hemen. "Sadece... onlar da yarışmaya katılacak. İkizler."

Sage'in kaşları havaya kalktı. "Cehennem ikizlerinin *Yıldızalanı* hayranı olduklarını bilmiyordum."

"Değiller."

"O zaman nasıl katılıyorlar?"

"Şey, bir kostüm buldular. Bir elbise." Mümkün olduğunca az bilgi vermek istiyordum. Sage'in bunun annemin kostümü olduğunu bilmesini istemiyordum. Henüz bunu itiraf etmek istemiyordum. Bu, bir şapkanın altında sakladığınız kötü bir saç kesimine benziyordu: Bunu aklınıza getirmezseniz, asla gerçekleşmemiş gibi olurdu. "Eğer bu kostümü yapamazsak gerçekten kazanabilirler ve buna izin veremem. Ama ikizler yarışmaya katılacağımı da öğrenmemeli. Üvey anneme söylerler ve her şey biter."

Fakat Sage konuyu bırakmadı. "Nasıl öylece bir kostüm *buldular*? Evin her yerinde kostümler falan mı var?"

Kısık sesle, "Hayır," diye yanıt verdim. "Kostüm... tavan arasındaydı. Annemle babamın eşyalarının arasında."

Yavaş yavaş kelimelerimi algıladığı zaman, Sage'in gözleri büyüdü. Dergisini bırakıp başını iki yana salladı. "Aman Tanrım. Annenin kostümüydü, değil mi?"

"Yani, ben..." Boğazım düğümlenmeye başladı. Annemin elbisesinden, eteklerine dikilmiş metrelerce gece göğünden bahsetmek istemiyordum. Bu sekiz senedir hissetmediğim bir noktamı acıtıyordu, sanki ağrıdığını unuttuğum bir kas gibiydi.

Sorusuna hayır demeyince, "Ciddi misin?" dedi. "Annenin kostümünü mü kullanıyorlar? Bu korkunç. Neden hiçbir şey yapmıyorsun?"

"*Ne* yapabilirim ki, Sage?" diye itiraz ettim. "Eğer Catherine'e gidersem o zaman kostüme zarar verirler. Benim de yarışmaya katıldığımı bilmemeleri gerek yoksa Catherine'e söylerler ve gidemem. Onlarla hiçbir çıkış yolu yok. *Asla* ben kazanamıyorum."

"Ama buna izin veremezsin. Onların öylece..."

"Vermeyeceğim. Yarışmaya katılıyoruz. Onları *bu şekilde* durduracağım."

Sage dudaklarını büzdü. "Pekâlâ, tamam. Evine uğrayacağız, sonra benim evime gideceğiz. Köpek! Bu kadar yüksek sesle nefes alıp vermeyi bırak! Of. *Her yere* salya akıtıyor."

Yüzündeki asık ifadeyi görünce ağzımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Bu sadece seni sevdiği anlamına geliyor."

"Hı-hı." Sage, Frank'e pis pis baktı, sonra dergisine döndü.

Evime hiç gelmemiş bir insan için evim... biraz sarsıcı olabiliyordu. Tarihi Charleston'daki çoğu ev güzel ve zarifti. Charleston deyince akıllarına Rainbow Sırası'nda sezonun pastel renklerine boyanmış, Battery'yi petifürler gibi süsleyen evler geliyordu. Fakat benim evim tarihi bölgenin kenarındaydı ve eski olmasına rağmen "tarihi" sayılmaya yetmeyecek kadar yeniydi, yıkılamayacak kadar da eskiydi. O yüzden sızıntılı bir çatı ve gıcırtılı bir ön kapıyla, bir tür araftaydı.

Kapıyı iterek açıp hızla merdivenlerden yukarı çıktım. Sage evin girişine, kusursuz ahşap işçiliğine, avizeye ve pırıl pırıl salona hayran hayran bakıyor olmalıydı. En azından, ikizler arkadaşlarını eve ilk davet ettiklerinde onların baktığı şey bunlar oluyordu. Her şeyin bu kadar toplu, bu kadar beyaz, bu kadar...

Sage beni basamaklardan yukarı takip ederken, "Her şey çok *ruhsuz*," dedi.

Fuar biletlerini saklamak için en iyi yeri bulmaya çalıştım. İç çamaşırı çekmecesi? Hayır, zaten otobüs biletlerini ve paramı oraya saklamıştım. "Catherine her şeyin temiz olmasını ister."

Sage, kolunun altında tüylü bir top gibi duran Frank'le koridorda ilerledi. Catherine toplu küçük evinde bir köpek olduğunu bilse çıldırırdı. Bu bana az da olsa bir tatmin sağladı, Catherine her şeyi bilmiyordu. Her şeyi *kontrol edemiyordu*.

Sage, Catherine ile ikizlerin aile fotoğraflarını inceledi, ikizlerin çocukluğunu gösteren fotoğraflarda biraz daha fazla durdu. Başını yana eğdi. "Sen neredesin?"

"Onlarda yoktum," diye yanıtlayıp odama bakındım. Şiltenin altına? Hayır, kimbilir altında ne vardı.

"Hey, ikizlerin odası burası mı? İki yataklı olan?"

"Evet." Odamın etrafında dönüp arandım da arandım, ta ki gözlerim *Prospero*'nun taslağına takılana dek. *İşte*. Çerçeveyi duvardan çıkarıp fuar biletlerini arkasına sıkıştırdım.

"Baksana, şey, Frank'in tuvalete gitmesi gerek o yüzden dışarı çıkıyorum."

"Hemen gelirim!"

"Acele etme!"

Biletlerin düşmeyeceğinden emin olmak için çerçeveyi salladım, sonra Prospero taslağını tekrar duvara astım. Biletleri orada asla bulamazlardı. Ben bile onları orada bulamazdım. Odamın kapısını kapayıp aceleyle koridordan geçip merdivenlerden aşağı indim. Tam kapıyı kilitlerken Sage kamyonetin arkasından geldi, ellerini pantolonuna siliyordu.

Yolcu tarafına doğru geçip, "Frank işini halletti mi?" diye sordum.

"Tam da üvey annenin petunyalarının üzerine. Tıpkı umduğum gibi." Sage şoför koltuğuna atlayıp anahtarı çevirdi. Motor gürüldeyerek canlandı. "Biliyor musun, Frank o kadar da kötü değil."

"Ona alışacağını söylemiştim."

Sage dikiz aynasını düzeltti. "Hmm? Ah, evet."

Sage evin garaj yolundan çıkıp Kuzey Charleston'daki evine doğru ilerlerken ona tuhaf bir bakış attım. "İyi misin?"

"İyiyim. İyiyim." Bir dakika sonra, "Ama," diye ekledi, "bir so-

rum var. Carmindor'un ceketindeki o şeyler. Şu iki şey." Koluna işaret edince tam da neden bahsettiğini anladım. Hangi sınıf ve genetik modifikasyon olduğunuzu gösteren Federasyon nişanları. Yıldıznişanları. "Onlar senin ceketinde yok. Tacın da yok."

"Evet, onlar sandıkta yoktu."

"Onları internetten bulabilir miyiz?"

"Belki yıldıznişanlarını bulabiliriz. Ama taç..." Omzumu silkip bir tanesinin Etsy'de kaç para olduğunu hatırlamaya çalıştım. "Küçük bir çocuk parasına satılıyordur."

"Eh, ben ilk çocuğumu çoktan Şeytan'a bağışladım o yüzden tacı kendimiz yapmaya ne dersin?"

"Yapmak mı?" Sadece benim güldüğümü fark edene dek şaka yaptığını sandım. Boğazımı temizledim. "Hayır, hayır, sanmıyorum."

Sage yavaş giden bir arabanın etrafından geçip ite kaka otoyola geldi. "Ah hadi ama, ceketini dikiyorum. Mucizeler yaratabilirim. Forumlarda veya herhangi bir yerde sorabilir misin? Hayranların forumları oluyor, değil mi?"

"Evet, forumlarımız var."

Koyu, küpeli kaşını kaldırdı.

Pes edip, "Ben... deneyebilirim," dedim.

Güler yüzle omzuma yumruk atarak kamyonetin yalpalamasına sebep oldu. "Bunu yapabileceğini biliyordum!"

"Hadi ama, yola bak!"

Sırıtarak tekrar direksiyona döndü. Car'ın çalıştığını bilmeme rağmen, yoklayarak telefonumu buldum. O da fuarda olacaktı, değil mi? Bir şeyi iptal etmeye çalışıyordu ama görevli kişiye hiç ulaşamamış olabilirdi.

Tanışma şansımız olur muydu? Benimle tanışmak ister miydi? Gerginlikle altdudağımı çiğnedim. Ya beni görünce kendine gelirse? Bana tek bir bakış atıp destek için en yakındaki Amara'ya koşarsa?

Ya tanışırsak ve gerçek beni sevmezse? Herkesin olduğumu düşündüğü kişi olmaya çalışmazken, istediğim kişi olmak daha

kolay oluyordu. Fakat neden önemsiyordum ki? Önemsemekten nefret ediyordum. Sadece yarışmayı kazanmaya odaklanmam gerekirken Car'ı düşünmekten nefret ediyordum.

Hiç tanımadığım birine âşık olmaya başlamamdan nefret ediyordum.

DARIEN

"Solar akım kapasitörü kritik hacmi geçtiği için bence öyle değil... Yani, bence öyle... *Kahretsin.*" Köpekbalığı dişleri parlayan Calvin/Euci benden uzaklaştı. "Repliğim neydi?"

Asistanından önce davrandım ve monoton bir sesle, "Solar akım kapasitörü kritik hacmi geçtiğinden ötürü başka bir yol göremiyorum, *Ekselansları,*" dedim.

Calvin bana dik dik baktı. "Sana sormadım. Ne istiyorsun, benim repliklerimi de bildiğin için takdir mi bekliyorsun?"

Calvin kendini toparlarken omzumu silkip yakamı düzelttim. Yardımcı yönetmen başını iki yana sallayıp yönetmene bir şeyler mırıldandı. Amon başını sallayıp saatine baktı, sonra tekrar yardımcısına işaret etti.

Yönetmen yardımcısı, "Pekâlâ, bir saatlik ara! Yemek molası!" diye bağırdı. "Bu akşam dışarıdan barbekü geliyor! Cal, yemekte repliklerini çalışabilir misin?"

Calvin, "Tamam, tamam," diye mırıldanıp sahneden indi.

Teknisyenlerin ve asistanların işlerini bırakıp çıkışa yönelme hızları gerçeküstüydü. İç çekip o sahte köprünün kenarına çöktüm ve ceket yakamın düğmesini açtım. Set, bir lise futbol oyununda devre arası olduğunda, bankların boşalacağından bile hızlı boşaldı.

Bir prodüksiyon asistanı ceketimi almaya geldi ama ona bunu kendim yapabileceğimi söyledim. Asistan benden büyüktü, üniversite çağındaydı, muhtemelen ucuza veya hiç para almadan staj yapıyordu. Başparmağıyla kapıyı işaret etti. "En azından yemeğe geliyor musun?"

Ona minnetle gülümsedim. "Evet, birkaç dakika sonra gelirim."

O gittiğinde ceketimin cebine uzanıp telefonumu çıkardım. Bunu saklamakta ustalaşmaya başlamıştım. Eskisi kadar sık mesajlaşmıyordum, sadece kimsenin izlemediği molalarda mesaj atıyordum. Bu berbattı ve Elle'e çabuk cevap vermediğim için pislik gibi hissediyordum. Yine de geç de olsa en azından cevap veriyordum.

ELLE 15:02

— Tank Frank'in işte oluşunun ikinci günü harika
— Tam bir domuz.
— [1 dosya]

ELLE 16:21

— Sanırım bu akşam arkadaşıma Amara bölümünü göstereceğim.
— Bırakayım da ağlasın.
— Gerçi onun ağladığından emin değilim.
— Yani, ben ağlayacağım
— Belki de başka biri ağlayınca ağlayanlardandır.

ELLE 18:32

— Amara Federasyon Prensi'ni kurtarmamış olsa ne olurdu diye hiç merak ediyor musun?

Sırıttım çünkü bunun cevabını tam olarak biliyordum.

19:43

— Federasyon Prensi muhtemelen ölürdü.

— Ayrıca selam ☺ Daha önce cevap yazamadığım için pardon.

— Mesajlaştığım için işte başım belaya girdi ☹

"Ah işte, Buz Kralı'nın en iyi yaptığı şey: Antisosyal davranmak."

Jess'in sesi zıplamama sebep oldu. Telefonumu ceketime tıktım ve ona bakmak için döndüm. Kostümünü çıkarmıştı, tekrar yoga taytı ve askılı bir bluz giyiyordu, koyu renkli saçları atkuyruğu yapılmıştı. Ellerinde iki tabak dolusu barbekü eti tutuyordu.

Kaşımı kaldırdım. "Bunlardan biri benim mi?"

Gülüp yanıma oturdu. "Ben yemeğimi sadece sosyal insanlarla paylaşırım."

"Yeterince sosyalim."

"Hayır, değilsin, dostum." Yine de bana bir tabak uzattı. "Bütün gün bir köşede oturup mesajlaşırsan nasıl kalabalıkları etkileyeceksin?"

"Bu benim işim değil," diye karşı çıkıp tabağı aldım. Çok güzel kokuyordu. Ah ve de bakın, tabağıma ekmek veya herhangi bir karbonhidrat koymamayı hatırlamıştı. Sadece protein ve yeşillikler vardı. Yemin ederim, tek bir dilim ekmek yiyebilseydim bir daha asla mesajlaşma alışkanlıklarım hakkında yalan söylemezdim. "Zaten deham kendi kendini pazarlıyor."

Jess bana bir bakış attı. "Dikkat et, egonu belli ediyorsun."

"Ben olmak kolay değil."

"Hmm." Bacaklarını ileri geri sallayıp çekim stüdyosuna baktı. Bir an sonra, "Menajerim bir bağımsız film için konuşmalar yapıyor," dedi.

Dolu ağzımla, "Öyle mi?" dedim. "Konusu ne?"

"Küçük bir kasabada yaşayan, diskjokey olarak ikili bir hayat süren bir kızın hikâyesi. Senaryoyu okudum ve iyi. Gerçekten iyi. Ben de bu rolde *çok* iyi olurdum."

"Yeteneğin var." Yemeğimi yuttum. "Yani, kimse topuklularla senin gibi koşamaz."

"Seni bir topukluyla şişleyeyim mi?" diye tehdit etti. Teslim olarak ellerimi kaldırdım. "Bu iyi bir proje, küçük ama güzel, anlıyorsun, değil mi? Ben de başrole mükemmel uyuyorum."

Fakat bu konuda mutluymuş gibi konuşmuyordu. Bir an onu inceledim.

"O zaman sorun ne?"

Sadece, "*Yıldızalanı*," dedi.

"Ben... Anlamıyorum."

Yavaşça nefesini bıraktı. "Sorun *Yıldızalanı*. Çok fazla hayranı var ve hayranları ortaya çıkmaya başladı. Şu Yıldıztüfekçiler. Eğer bu filmi destekler, ilgi gösterir, başarıya kavuşmasını sağlarlarsa..."

Birden idrak ettim. "Eğer *Yıldızalanı*'nın devam filmleri olursa, o bağımsız filmde oynayamazsın."

"Bu kontratıma aykırı olur." İçini çekti. "Zaten yirmi iki yaşındayım, Darien. Ayrıca da kadınım. Buna bayıldığına eminim ama benim son kullanma tarihim seninkinden biraz daha hızlı geliyor. Üç senemi daha uzay prensesi olarak harcayamam. Uzay prensesleri Oscar kazanmaz." Üzgünce yemeğiyle oynayıp yeşil fasülyeleri barbekü etinden ayırdı, dudakları aşağı doğru kıvrıldı. "Esasında sıçrama tahtası değilmiş. Belki de başarısız olmasını ummalıyım... Of Tanrım." Nefesini tutup bana büyümüş, özür dileyen gözlerle baktı. "Çok üzgünüm. Bunu içtenlikle söylemedim. Anlamsız kelimelerdi. Bunun hayalindeki rol olduğunu biliyorum. Çok üzgünüm. Ben berbatım."

"Sorun değil." Başımı kaldırıp setteki loş turuncu ışıklara baktım. "Ben küçükken hiçbir yere uyum sağlayamazdım. Her zaman kimsenin nereye uyacağından emin olmadığı o yapboz parçası gibi hissederdim. Sonra *Yıldızalanı*'nı ve hayran kitlesini buldum..." Ve Brian'ı. " Hayatımda ilk defa, 'Vay canına, Carmindor benim gibi,' diye düşündüm. Şimdi de Carmindor olma şansını elde ettim. Ama ya o olmaya yeterli değilsem? Ya film başarısız olursa? Ya *benim* yüzümden başarısız olursa? O zaman endişeleneceğin hiçbir şey kalmaz."

"Ciddi misin? Otoparkın önünde çığlık atan kızlar sana bir şey anlatmıyorsa..."

Çabucak hüsranla, "Onlar değil," diye sözünü kestim. "Gerçek hayranlar. Dediğin gibi ortaya çıkıyorlar ve beni çok sevdiklerini sanmıyorum."

Jess başını yana eğdi. "Batman'i seviyorsun, değil mi?"

Omzumu silktim. "Hayranıyım."

Küçük bir parça barbekü eti yiyor, yavaş yavaş çiğniyordu. Hep böyle yediğini fark etmiştim. Küçük parçaların tadını çıkarıyor, bir kuş gibi ufak ufak yiyordu. "Kimi daha çok seviyorsun, Val Kilmer'ı mı, Christian Bale'i mi?"

Homurdandım. "Aklı başında hiç kimse Val Kilmer'ı daha çok..."

Ağzıyla uyarıcı bir zil sesi çıkardı. "Bu, gerçek bir hayran değilsin anlamına mı geliyor?"

"Ne?"

"Bir Batman'i diğerinden daha çok seviyorsan? *Gerçek* bir hayran hangi Batman'i sever?"

"Ben..." Ne demek istediğini anladım. "Sanırım bu hayrana bağlı."

Jess başını salladı. "Aktörler olarak tek yapabileceğimiz şey, kendimizi başka birinin yerine koymak ve onları elimizden geldiğince iyi oynamak. Biz enstrüman gibiyiz. Sayfadaki notaları okuyup onları yorumluyoruz." Havadan bir keman yarattı ve yavaş, etkileyici bir şarkı çalmaya başladı, gözleri o kadar usulca kapanmıştı ki, başka bir hayatta bu enstrümanı çalıp çalmadığını merak ettim.

"Umursamadığını sanıyordum," diye dalga geçtim. "Bu bir Oscar filmi olmadığı için."

Çaldığı notanın ortasında durup görünmez kemanı bıraktı. "Umursamıyorum. Ama dediğim gibi, biz bir orkestrayız ve senin akordun bozuk olursa beni de kötü gösterirsin." Fakat gözlerime bakamıyordu.

"Kabul et, Amara olmak hoşuna gidiyor."

Numaradan nefesini tuttu. "*Asla!*"

"Jessica!" Çıkıştaki bir asistan seslendi, sesi artık bomboş olan depoda yankılanmıştı. "Telefon!"

Jess setten o kadar hızlı indi ki telefonu bekliyor olmalıydı. "Hayranlar için, değil mi?" deyip stüdyodan aceleyle çıktı ve giderken asistanının elindeki cep telefonunu kaptı.

Kendi telefonumu çıkarıp *Asitüfekçi*'deki blog yazılarını ve internetteki bütün sert eleştirileri hatırladım. Jess hoş bir orkestra resmi çiziyordu ama eğer biz orkestraysak, o zaman birinci kemancı bendim... Hayranlar da alev alırken çalmamı izlemek için beni benzine bulamış ve elime bir kibrit vermişlerdi.

Bir sürü yeni mesajım vardı, hepsi Elle'den gelmişti.

ELLE 19:47

— Olamaz! Başını belaya mı soktum??

— Özür dilerim!

— Artık bu kadar mesaj atmayacağım, söz-yemin!

Fakat sonra bir de Elle gibi hayranlar vardı; daha doğrusu, Elle gibi *insanlar*. Elle benim Carmindor yorumumu beğenmeyecek olsa bile elimden geleni yapacaktım. Çünkü bir şekilde daha iyi olmak istememi sağlıyordu. Alevler içindeyken ölen kızıl bir yıldız gibi içtenlikle çalmak istememi sağlıyordu.

19:49

— Aman, bırak da laf etsinler.

— Asla mesaj atmayı kesmeyeceğine söz-yemin etmeni tercih ederim.

ELLE 19:50

— Gerçekten mi?

19:50

— Gerçekten. Seninle konuşmayı seviyorum.

ELLE 19:51

— Neden?

Biri, "Son on dakika!" diye seslendiğinde irkildim. Telefonumu tutan ellerim gerçekten de biraz titriyor, düşündüğüm her şeyi yazmak için yanıp tutuşuyordu. Kendimi durduramadan yazmaya başladım.

19:52

— Çünkü seni düşünmekten vazgeçemiyordu.

— Birbirimizi tamamlıyoruz, bu çılgınca değil mi? Ama seni tanımak istiyormuşum gibi hissediyorum.

— ...Kendimi rezil ediyorum, değil mi?

"Darien?" Konuşan Amon'du. "Şu çocuk nerede?"

"Buradayım!" Ayağa fırladım. "Geliyorum."

Fakat gitmeden telefonuma hızla son bir bakış attım.

ELLE 19:53

— Ben de seni tanımak istiyorum, Car.

— Keşke burada olsaydın.

— Gerçekten.

Boğazım düğümlendi. Çünkü ben de gerçekten orada olmak istiyordum ama bunun gerçekleşmemesinin yüz binlerce sebebi vardı. Asla gerçekleşmemesinin.

Stunt koordinatörüm sesli çekim stüdyosunun öteki tarafından, "Kahraman, baksana!" diye seslenip havaya bir emniyet bağı kaldırdı. Telefonumu Carmindor'un ceketinin içi cebine koydum ve Elle'e benimle tanışsa, gördüğü kişiyi sevmeyeceğini nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalıştım.

Özgürlüğüme iki saat kalmıştı. Özgürlük derken, Olympic Park'ta koşu yapmaktan kurtulmaktan bahsediyordum. Çünkü anlaşılan insan bir film yıldızı olduğunda, çalışmadığında bile çalışıyordu.

Lonny arkamdan homurtuya benzer bir ses çıkardı. "İyi misin?"

"Evet, neden iyi olmayayım?" Kalbimin egzersizden tamamen bağımsız olarak gümbürdemeyi kesmemesi dışında.

Olympic Park, Atlanta'nın tam ortasında olsa da dünya sessizdi. Park, geceleri kapalı olmalıydı ama gece bekçisi beni tanıyınca parmaklıktan içeri sızmama izin vermişti. Sanırım bu, tanınabilir bir yüze sahip olmanın iyi yanlarından biriydi. Ya da devasa bir korumaya sahip olmanın. Sadece ben vardım ve ciğerlerime çekip bıraktığım nefesimle, kaldırıma çarpan ayaklarım... Bu her şeyin netleşmesi ve belirginleşmesi için yeterliydi. Elle'e doğruyu söylemeyi arzulamama yeterliydi: Benim de onunla olmak istediğimi söylemeyi. Fakat bu hiçbir evrende gerçekleşmezdi, değil mi? Tek yapabileceğim şey, sadece bildiğim tek şekilde yanında olmaktı ve bu asla yeterli gelmeyecekti.

Elle'in son mesajından beri iki saat geçmişti. Muhtemelen ona hâlâ cevap atmadığım için kızgındı ya da uyuyordu. Ya da ikisi birden.

Yine de denemeliydim.

22:45

— Bir fikrim var.

— "Gözüme İlişiyor" oynayalım.

Korumam ani bir hızla beni geçti.

"Ne olu..."

Lonny omzunun üzerinden, "Çok yavaşsın!" deyip parkurda önüme geçti. "Formda kalma planımın" hoşuma giden tek kısmı, yani koşmak, artık yalnız yapamadığım bir şeydi. Açıkçası hâlâ tek başıma işeyebildiğime şaşırıyordum. Herhalde yakında Lonny beni tuvalete takip etmeye başlayacaktı.

Hâlâ mesaj yoktu. Bir mesaj daha yazdım.

22:46

— Ben başlıyorum.

— Gözüme büyük bir şey ilişiyor.

Az kalsın, *Lütfen cevap ver*, diye yalvaracaktım. Bir an sonra Elle'in isminin yanında yazdığını belirten bildirim gözüktü ve usul bir çınlamayla bir mesaj geldi.

ELLE 22:46

— İçeride mi dışarıda mı?

22:46

— Dışarıda.

Berrak bir gece olduğunu bilmek için yukarı bakmama gerek yoktu. Burası o kadar aydınlıktı ki sokak lambalarının yanmasına bile gerek yoktu. Hatta korumamın gölgesinin arkamdan yaklaştığını görebiliyordum. Bu, kalkanı olan şu adamın süper kahraman filmindeki sahneye benziyordu.

"Geliyorum..."

Lonny geçerken ciddiyetle, "Sol taraftan," dedim. "Gösterişçi!"

ELLE 22:59

— Bilmiyorum, bir bulut mu?

— Bu imkânsız.

— Orada olup görmezken nereden bileceğim, Car?

22:59

— Cık, cık, sabırlı ol!

— İkimizin aynı şeyi görmesi için her zaman benim bulunduğum yerde olman gerekmiyor, genç padawan.

Lonny beni bir daha geçerken, "Gülümsüyorsun," dedi.

Arkasından elimi salladım. "Ah, hadi! Bana tur bindirmeye devam et!"

ELLE 23:01

— Hâlâ anlamıyorum.

23:04

— Sana bir ipucu vereyim.

— Yukarı bak.

— En son ne zaman yukarı baktın?

Belki o da yukarı bakıyordur, diye düşünerek ben de yukarı baktım.

Göz alabildiğine yıldızlar uzanıyordu. Mürekkep gibi gece o kadar koyuydu ki mor gözüküyordu, terk edilmiş pırıltı kırıntılarıyla süslenmişti. Ateş gibi sıcak binlerce yıldız parıldıyor, gece göğünde mum gibi yanıyorlardı.

Gözüme ilişiyor...

ELLE 23:09

— Gökyüzü mü?

23:09

— SADECE gökyüzü değil. AYNI gökyüzü.

— Eğer ikimiz de aynı gökyüzüne bakıyorsak, birbirimizden GERÇEKTE ne kadar uzak olabiliriz ki? Bu kocaman evrende aynı kaya parçasında olmamızın ihtimali ne?

Korumam tekrar, "Soldan geliyorum!" diye bağırıp etrafımdan dolaştı. "Görünüşe göre sadece iki hızın var, yavaş ve daha yavaş!"

Ona dik dik baktım. "Pardon?"

Lonny arkasını dönüp geri geri koşmaya başladı. "Aksini ispatlasana, yakışıklı çocuk."

Yeter.

Beni takip etmişti. O ciddi, korkunç derecede sakin yüzüyle tepemde kule gibi dikilmişti. Yakınımda bulunduğu sürece sessiz, takipçi bir Ağlayan Melek* olmuştu. Fakat çıkmaz ayın son çarşambası gelmeden benimle böyle alay etmesine izin verecek değildim.

Telefonumu koşu şortumun cebine tıktım ve ardından fırladım. Lonny hızını artırmaya başladı. İlk köşeyi döndük, bacaklarımız hızla hareket ediyordu. Adım adım ona yetiştim, kalbim boğazımda atıyor gibiydi.

Yanından hızla geçip bitiş çizgisine ilerlerken, "Solundayım!" diye bağırdım.

Yavaşlayıp iki büklüm olduk, ellerimizi dizlerimize dayadık. Acıyla nefes aldım, göğsüm ağrıyordu. Sanırım koşarken egomu zedelemiştim.

Hırıldayarak, "Ben kazandım," dedim.

Lonny gülmeye başladı, bütün bu olayın ne kadar saçma olduğunu fark edince ben de gülmeye başladım, sonra da yüzümü ekşittim, kaburgalarım ağrıyordu.

Bir an sonra doğrulup, "İşte, patron!" dedi. "Gerçekten denemezsen asla ilerleyemezsin!"

Kollarını sallayıp başını ileri geri çevirdi ve devasa omuzlarını esnetti. Bu fırsatı kullanıp telefonumu çıkardım, hâlâ cevap yoktu.

Belki de Lonny haklıydı. Gerçekten denemeliydim.

23:09

— Elle, birbirimiz hakkında çok şey bilmiyoruz ve ben orada değilim, sen de burada değilsin ama bu gökyüzünü seninle paylaştığım için mutluyum.

— Belki beraber yukarı bakmaya başlamalıyız, ah'blena

* *Doctor Who* dizisinde kendilerine bakılmadığında kişilere aniden yaklaşan, heykel görünümlü uzaylılar. *–çn*

ELLE

Ah'blena.

Yani yüreğim. Bu, Carmindor'un Amara'ya son bölümde söylediği sözdü. O bölüm... Amara'nın... Kara Nebula'nın...

Telefonu göğsüme bastırdım ve yatak odamın penceresinden dışarı, yukarıya, iyice yukarıya, berrak ve bulutsuz gökyüzüne baktım.

Kısık sesle, "Yalnız değiliz," dedim, sözlerin dudaklarıma oturuşundan hoşlanmıştım. Eğer bu imkânsız evrense, o zaman bu gecenin iyi anlamda imkânsız olduğunu umuyordum.

İnanmak istiyordum.

Ben yemek arabasına koşarken, Battery Park çoktan turistlerle ve fayton turlarıyla dolmuştu bile. Kamyonete bindiğimde Sage başını bile kaldırmadı, soyma bıçağını önlüğüne siliyordu. Bugün saçlarını benekli bir bandanayla geriye atmıştı, dudakları kopkoyu, siyahımsı bir mordu.

"Üvey annenin seni ciddi ciddi salatasına doğradığını düşünmeye başlamıştım," dedi.

"Bu her an olabilir," diye yanıt verip çantamı kamyonetin kö-

şesine attım ve önlüğümü askı kancamdan kaptım. Önlüğü belime bağlayıp saçlarımı Sihirli Balkabağı şapkasının içine soktum. "İnternetteki arkadaşlarım tacı ve nişanları Wonderflex diye bir şeyle yapabileceğini söylediler."

"Wonderflex'le."

"Evet, bir de ısı tabancası gerekiyormuş. Ya da bir saç kurutma makinası."

"Ben de öyle tahmin etmiştim." Sage ciddiyetle başını salladı. Yanında Tank Frank tezgâhtaki küçük matında mutlu mutlu oturmuş bütün turistlere kuyruğunu sallıyordu. Küçük bir çocuk gelip çenesinin altını okşayınca Frank, kızı hevesle yaladı. Kız çığlık atarak kaçtı.

Sage sadece doğramaya devam etti. Ben önlüğümü tekrar bağladım. "Ya da tacı boşverebiliriz. Yani, insanlar kostüm oyunculuğunu çok ciddiye alıyorlar. Bunu yıllardır yapıyorlar ve biz..."

"Biz ne?" Sage doğramayı kesip ellerini beline koydu. "Acemi miyiz? Çünkü son duyduğumda, Carmindor da Brinx Yıkımı'ndan önce tam bir acemiydi."

"Bir kostüm oyunculuğu yarışmasını bütün bir koloninin yok oluşuyla kıyaslayamazsın."

Sage gözlerini devirip plastik eldivenlerini daha yukarı çekti. "Kazanmak istemiyor musun?"

Duraksayıp Franco'nun kulaklarının arkasını okşadım. "Numaracı olacağız."

"Neden, yeniyiz diye mi? Bir şeyi ilk defa deneyen herkes numaracı mı? Hadi ama Elle, bu saçmalık."

"Ama ya..." Bir grup böreği tatlı patates kızartmalarının yanındaki tavaya atarken yanağımı ısırdım. Börekler yılan gibi tıslayıp yağ sıçrattılar. "Ya biz numaracıysak?"

"Bu imkânsız. Sen tanıdığım *Yıldızalanı*'na en düşkün kişisin," dedi Sage. "Ayrıca, yeni şeyler denemeye hakkın var, Elle. Yeni çabalarda bulunmaya hakkın var. Denemek istemiyor musun?"

Denemek. Bir sürü şey denemek istiyordum. Fuara gitmek istiyordum. Kostüm oyunculuğu yapmak istiyordum. Carmindor

gibi içimde azıcık da olsa bir cesaret varmış gibi yapmak istiyordum. Ya Car da fuarda olursa? Ya o da yarışmaya katılıyorsa?

Sonra artık kostüm oyunculuğunu düşünmediğimi fark ettim.

"O zaman *ne* istiyorsun?"

Omzumu silktim ve yüzümü ekşittim. "Sanırım... sahip olamayacağım bir şey istiyorum."

"Ne gibi?"

Belki de beraber yukarı bakmaya başlamalıyız, ah'blena.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum o yüzden sadece omzumu silkip sepete yapışmamaları için kızarmış patatesleri salladım. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Sage omzunu silkip elini bitkince bana doğru salladı. "Peki, fark etmez." Doğraması biten Sage, tezgâhın altından kostümle beraber bir iğne yastığıyla Carmindor'un ceketinin koyu mavisine uyan bir iplik çıkardı ve ipliği iğneden geçirdi. "Konu şu çocuk, değil mi? Mesajlaştığın."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye tekrarladım.

"Hiçbir konuda konuşmak istemiyorsun!" dedi. "Hadi, benimle konuşamazsan kiminle konuşacaksın? Neden bana kendini açamıyorsun? Sadece söylen! Bana bir şeyler anlat!"

Telefonumu sımsıkı tuttum. "Ben sadece..."

Ceketi tezgâha fırlatan Sage, "Yeterince iyi bir hayran değil miyim?" diye sordu. "Olay bu mu? Hayran beklentilerini karşılamıyor muyum? Neden arkadaşın olmama izin..."

"Çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek!" deyip ona doğru döndüm. "Çünkü söylenirsem hiçbir şey değişmeyecek. Sana ne istediğimi söylersem, sana ailemden nefret ettiğimi ve hayatımın berbat olduğunu, hiç tanımadığım birine âşık olmaya başladığımı ve başka bir evrende olmayı istediğimi, *ah nasıl da istediğimi* söylesem bu ne fark yaratacak ki?"

Sesim o kadar yüksekti ki sokağın karşısındaki turistler bizi izlemek için döndüler. Sage ağzını açtı, kapadı, tekrar açtı; su isteyen bir balık gibiydi. Ta ki gözleri tezgâha ve boş balkabağı turuncusu köpek yatağına kayana dek. "Pire yumağı nerede?"

"Ne?" Gözlerimi kırpıştırdım. Franco'ya baktım. Orada değildi. Ceket de.

Tezgâhın üzerinden şişman kahverengi bir köpeğin, turistlerden oluşan bir ailenin bacaklarının arasından koştuğunu görecek anda eğildik. Köpeğin arkasından da mavi bir kumaş sallanıyordu.

Sage, "Onu kızartacağım!" diye bağırıp önlüğünü çıkardı. Yanımdan hızla geçip kamyonetin arka kapısını açtığı anda koşarak atladı, Franco'ya sesleniyordu.

Peşinden fırlarken önlüğümü çıkarmadım bile. Kostümüm Franco'daydı ve köpek kostümüme her şeyi yapabilirdi. *"Franco!"*

Turistler sokağın iki tarafını da kaplıyordu, arabalar taşlı yolun üzerinde yavaş yavaş ilerliyor, faytonlar sık sık gökkuşağı renklerindeki evlere hayranlıkla bakmak için duruyorlardı. Bir sürü insan vardı, ama Franco ortada yoktu. Ona dikkat etmeyi nasıl bırakmıştım?

Sivri çatıları ve geniş verandaları olan büyük evlerin önünde fazla oyalanan turistlerin arasından geçerken Franco'nun adını haykırdık. Turistler biz tuhaf bir şovmuşuz gibi dönüp baktılar: Biri turuncu YE BENİ önlüğü takan, diğeri de tül bir etek giyen ve kareli kurdele takan iki kız, peşlerinden Noxlar geliyormuşçasına kaldırımda koşuyordu.

Fakat Rainbow Sırası'na vardığımızda, Franco gözden kaybolmuştu. Göğsüm sıkıştı. "Ah olamaz. Olamaz, olamaz, olamaz."

"İt! Pire yumağı!" diye ekledi Sage. "Şişko patates! Yarım kilo domates!"

Tıslar gibi, "Bu yardımcı olmuyor," dedim.

Omzunu silkti. "Dün gece ona Frankzilla dediğimde gelmişti. Ah! Orada!" Başıyla bir yan sokağa ve Franco'nun tombul vücudunun köşeyi dönüşü olabilecek bir görüntüyü işaret etti. En azından öyle olduğunu umuyorduk. Şişman bir köpek nasıl bu kadar hızlı koşabiliyordu? Sage kolumu kapıp beni tekrar koşturmaya başladı ama bir pusete takılıp tökezledi. Ben ilerleyip kaldırım taşlı bir sokağa döndüm ve birdenbire en kötü kâbusum gerçek oluverdi.

Franco oturmuş mutlulukla kuyruğunu sallıyordu, kulakları da Calliope Wittimer'ın ta kendisi tarafından kaşınmaktaydı. Cal'in elinde babamın ceketi vardı.

"Ah!" Gevşek örgülü saçlarının arasından bakışlarını kaldırdı ve hemen ayağa kalktı. "Elle."

"Cal? Sen burada..." Ceketime bir bakış atma riskini göze aldım, ceketin benim olduğunu biliyordu. "Senin golf kulübünde olman gerekmiyor muydu? Ders için?"

"Bugün ektim. Bazen ekiyorum. Chloe, anneme onun okuldaki o futbolcuyla havuz kulübesinin arkasında ne yaptığını anlatmamam karşılığında beni şikâyet etmiyor." Franco'nun küçük kafasını okşadı. "Kaybolduğundan beri bu ufaklığın nereye gittiğini merak ediyordum."

"Gel." Aceleyle gidip Franco'yu kucağıma aldım, onu sımsıkı kucaklayıp cekete baktım, onu da alıp almamam gerektiğini düşünüyordum. Kırılmış gözüken Calliope, kaşlarını çattı. Bunu önemsememeliydim. Fakat annemin elbisesini giymiş hâlini aklımdan çıkaramıyordum ve şimdi bir de babamın ceketi ondaydı.

Ağırlığımı bir ayaktan diğerine verdim. Belki de onu kandırabilirdim: Dikkatini dağıtmak için Franco'yu ona doğru atabilirdim. Franco pençeleriyle ona saldıracak, ben ceketi Cal'in ellerinden çekiştirirken onunla dövüşecekti ve sonra...

Frank inildeyip ellerimde çırpındığında, Sage sokağa sapıp yanıma geldi.

Calliope, "Sanırım dava çözüldü," dedi. Ceketin düğmeleri günışığında parlıyordu. Cal, Sage'e baktı. "Şey, selam. Ben..."

Sage, onun yerine, "Calliope," diye cevap verdi.

"Cal. Elle'in üvey kardeşi."

Sage bir ona bir bana baktığında, yüzünde aklından geçen düşünceyi okudum. Cal gerçekten de mor gözlüğü ve örgülü saçlarıyla kötü veya sinsi *gözükmüyordu*. Fakat kötüler nadiren kötülerin gözükmesi gerektiği gibi gözükürdü.

Cal tereddütle ceketi bize doğru uzattı. "Bu da mı sizin?"

Sage aldı. "Evet, benim. İt kapıp kaçtı."

"Bu Carmindor'un ceketi değil mi?"

Soğuk soğuk, "Tek kelime etme," dedim. "Tek kelime etme, Cal."

Yüzü biraz buruştu. "Elle, şu elbise..."

Gergin bir sesle, kendimi zorlayarak, "Sorun değil," dedim. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Ama..."

"Sorun değil. Onu yakaladığın için teşekkürler," diye ekleyip Frank'i daha da yukarı kaldırdım ve gitmek üzere döndüm. "İşe dönmeliyiz." Beni sokağın ötesine takip etmeyince, "Sage?" dedim.

Sage bir an duraksayıp başının arkasını ovdu. Cal'e, "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı, sonra dönüp beni takip etti. Ancak Gökkuşağı Sırası'nı yarıladığımızda bana yetişti. "Hey, bir saniye bekle. Onun hakkında yanılıyor olabilir misin?"

"Hayır. Chloe'ye anlatacak. Buna eminim. Genelde yapışık gibilerdir."

"Belki de düşündüğün kadar kötü biri değildir."

Homurdanarak güldüm. "Ya tabii, Darien Freeman da iyi bir aktör. Aklıma gelmişken, yeni bir blog yazısı yazmam gerek."

"Darien'ın aktörlük yetenekleriyle mi ilgili?"

"Başını beladan uzak tutamamasıyla ilgili," diye yanıt verdim. "Bu konuda Frank'le benziyorlar. Koca kıçını o yastıktan bir daha kaldırırsan seni tavaya atarım, Frank, duydun mu? *Tavaya*."

Sage, "Bu pek vegan olmaz," diye mırıldandı ama sonra sırıttı. "Baksana, belki de şu çocuğa blogunu atmalısın."

"Hayatta olmaz!" Neredeyse nasıl heceleyeceğimi öğrenmeden önce bile o blog vardı. Car'ın blogumu okuma düşüncesi bile utanç vericiydi. "Üstelik, o kadar çok çalışıyor ki benim şapşal blogumu okuyacak vakti yok."

"Hı-hı." Sage ceketi omuzlarına atıp pelerin gibi giydi. "Sen ne dersen o olsun, Kaptan."

DARIEN

"Haklısın. Bu blog yazılarını her kim yazıyorsa senden çok hoşlanıyor." Arabayla otele yanaşırken, Jess telefonumu bana geri uzattı. Planlı üç "randevumuz", yani aynı restoranda kamera flaşı sesleri eşliğinde yemek yiyişimiz bitmişti, geriye bir tane kalmıştı.

Bizi yavaşça sundurmanın altına soktum. "Bence benimle büyük bir derdi var demek istedin."

Jess bir *cık* sesi çıkardı. "Kimse arkasında duygular yatmadan bu kadar zalim olmaz," dedi. "Bence kızın değindiği mantıklı noktalar var. Yani, sadece beyaz olmadığın için rolü aldığını söyleyen şu beyaz adamlar gibi değil."

"Öncelikle, bu saçmalık. Ayrıca, eğer şovu izlemiş olsaydı, bilirdi ki... Bir dakika, kız olduğunu nereden biliyorsun?"

Jess kaşını kaldırdı. "Ciddi misin? Tekrar oku. Kesinlikle haklıyım."

Teslim olarak ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam, tamam. Ama kimse bu kadar zalim olmamalı, o kadar. Kara listesi olan bir Dalek gibi. Kesinlikle acımasız."

Jess için yolcu kapısını açıp anahtarları park etmek için zorlanarak şoför koltuğuna oturan Lonny'ye attım. Kolumu Jess'in beline sarıp otel lobisine ilerledim, paparazi de bir arı sürüsü gibi

bizi takip ediyordu. Sürekli flaş ve soru yağmuru yerine, hayranlarımı kesinlikle tercih ederdim.

Bir paparazi, "Sevgili misiniz?" diye bağırdı.

"Jess! Baksana, Jess! Carla'ya ne oldu? Onu aldatıyor musun?"

Jess adım atarken bir an bocaladı ama sanırım bunu sadece ben anladım. *Carla mı?*

Başka biri, "Burnunun dibinde mesajlaştığı diğer kız hakkında ne hissediyorsun?" diye sordu. Hızla döndüm ama Jess beni kolumdan lobinin diğer ucuna çekiştirdi, burada da bizi asansörün önünde soru yağmuruna tuttular. Bir ebediyetten sonra asansör kapıları açılıp ayak parmaklarının ucunda zıplayan kızılımsı sarı saçlı birini ortaya çıkardı: Gail. Çünkü Gail, belanın kokusunu bir tazı gibi alabiliyordu.

Ben Jess'i asansöre sokarken, Lonny de yetişip paparazilerin arasından tereyağı gibi geçti.

Gail, "Dare!" deyip Lonny'yle beraber asansöre sıkıştı. Lonny devasa, korkutucu bir gölge gibi köşede dikiliyordu. "Her yerde seni arıyordum. Resepsiyona mesajlar bırakılmış..."

Onu duymazdan gelip Jess'e döndüm. "Carla mı?"

Jess kendi katının düğmesine sertçe bastı ve kararlılıkla doğrudan parlak pirinç kapılara baktı. "Lütfen sorma. Lütfen."

"*Darien.*" Gail dirseğime dokundu. Telaşlı gözüküyordu. "Seni arayan bir adam var. Resepsiyona mesaj bırakıp duruyor."

"Adam mı?" diye sordu Jess. "Kim?"

Lonny gerildi. "Güvenliğine tehdit oluşturuyor mu?"

Jess, "Eski bir sevgili mi?" diye ekledi.

Gail, "Hayır, hayır," dedi. "Sadece fuar hakkında konuşan biri..."

Asansör kapıları çınlayarak açılınca, Gail cevap veremeden koridorda hızla ilerledim. Jess ve Lonny de takip ettiler ama benim hızıma ayak uydurmadılar. Fakat Gail ayak uydurdu.

Manyetik anahtarla kapımı açtım ve yüzüstü yatağa yığıldım.

"Dare, şu anda bununla baş etmek istemediğini biliyorum ama..."

Yastığıma doğru, "Bir şeylerle baş etmek *senin* işin değil mi?" dedim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Yatakta dönüp patlamış mısır gibi çıkıntılı tavana baktım. "Pekâlâ. Mesajlar. Mesajlarda ne yazıyor?"

"Sadece..." Gail bocalayıp yatağın ucuna oturdu. "Sadece bu kişi her kimse onun için gözünü açık tutman gerektiğini. ExcelsiCon'da. Ayrıca da onunla konuşmak isteyeceğini."

"Bu kadar mı?" deyip doğruldum. "Gail, cidden, muhtemelen şu öfkeli blog yazarıdır. Haftalardır ne kadar kötü bir Carmindor olduğum konusunda yazıp duruyor."

"Ama oteli nasıl buldu?"

"Şey... Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Yani, hayran kızlar seti nasıl buldular? Bu internetteki insanlar deli. Muhtemelen şu anda Tumblr'da lokasyon bilgisi paylaşıyorlardır. İşte." Telefonumda *Asitüfekçi* blogunu açtım. "Bundan bahsediyorum. Bu insanlar çok zalim, yani, Jess bu kızın benden hoşlandığını düşünüyor ama..."

"Kız mı?" Gail başını blogdan kaldırdı.

"Ya da erkek," diye düzelttim. "Yani, kimin yazdığını bilmiyorum. Ama bahse girerim mesaj bırakan, benden şikâyetçi huysuz bir hayrandır. Gelip bana laf edecektir. Aman ne mühim."

Telefonumu geri uzattı. "Tanıdığın biri olduğunu düşünmüyor musun?"

Boş boş bakıp açıklamasını bekledim.

"Brian olduğunu düşünmüyor musun?"

Gözlerimi kırpıştırdım. Aylardır bu ismi duymamıştım, egzersizle, çekimle bütün bu magazin olaylarıyla ve... Elle'le meşguldüm. Elle, Brian'ı unutmama yardımcı olmuştu. "Hayır. Yüzünü buralarda göstermeye cesaret edemez. Ayrıca Atlanta'da ne işi olur ki?"

Gail çabucak, "Haklısın," diye hemfikir oldu ve volta atmaya başladı. "Eh, belki de en iyisi yarışmanın jürisi olmaman. Bütün o hayranların yanında olacaksın. Kolayca yanlış bir şeyler olabilir."

"Yanlış mı?" diye tekrarladım. "*Ne* gibi?"

"O mesajları kimin bıraktığını bilmiyoruz. Herhangi bir deli olabilir. Çatıda olanlardan sonra... Güvenliği artırabiliriz. Güvende hissetmeni ve..."

"Bana bir şey olmayacak, Gail," diye sözünü kestim. "Hayranlar arasında soğuk bir yıldız olmak istemiyorum."

"Ama bu senin hayatın, Darien."

"Gerçekten de tehlikede olduğumu mu düşünüyorsun?"

Ellerini havaya kaldırıp diğer tarafa yürümek için topuklarının üzerinde döndü ama sonra durup bir pat sesiyle yatakta yanıma düştü. Uzun uzun nefesini bıraktı. "Bilmiyorum. Mark'a söylemeliyim..."

"*Hayır.*"

Gail sessizliğe bürününce onu inceledim. Elleriyle oynayışını, yenmiş tırnaklarının altındaki pisliği çıkarışını. Ekose gömleği, solmuş bol kotunun beline yarı yarıya sokulmuştu. Gail her zamanki kadar dağılmış görünüyordu ama küpeleri yoktu. Mor top küpeler. Baskı altındayken dikkati dağılıyordu.

Usulca, "Ya bu adam gerçekten sana zarar vermek istiyorsa, Dare?" diye sordu. "Artık sadece bir hayran olamazsın."

Haklıydı. Bu insanların neler yapabileceğini bilmiyordum. Jess'in blog yazarıyla ilgili şaka yapması komikti, ta ki o hayranlardan biri bana zarar vermek için kelimelerden fazlasını kullanana dek. Çatıdaki adamın beni bir daha köşeye sıkıştırdığında neler yapabileceğini kimse bilemezdi. Sadece birkaç kötü fotoğraf çekmekten fazlasını yapar mıydı?

Bu riski göze alamazdım. Fakat fuardan da kaçamazdım.

Sesimi mümkün olduğunca sakin tutup, "Bak ne diyeceğim, Gee," dedim. "Sadece bire bir şeyler yapmayacağımdan emin ol, imza görüşmeleri falan. Tamam mı?"

Gail başıyla onayladı. "Tamam."

"Harika. Gördün mü? Sorun kalmadı."

Gail bir an sessiz kaldı, sonra başını omzuma dayadı. "Biri sana sataşırsa, önce Lonny'yi geçmek zorunda," dedi.

Korkmuyormuş gibi yapmaya çalışarak, "O ahmağa acırım,"* diye yanıt verdim. Gail gülüp alnını omzuma dayadı. Her şey yolundaymış gibi rol yapacaktım. Bu benim işimdi. Bunu çok iyi becerebilirdim.

* Darien burada bir Rocky 3 göndermesi yapıyor. –*çn*

Ertesi akşam, beraber çalışacağımız son akşam, Sage'in evine geldiğimde ayakkabılarımı çıkarıp çantamı kapıda attım, tıpkı evde yapacağım gibi. Sage'in evi böyle garipti işte. Kendi evim gibi geliyordu.

Ona, "Bu akşam makul bir saatte eve dönmek istiyorum," dedim. "Catherine'in aklına hiçbir şey gelmesini istemiyorum."

Sage gözlerini devirdi. "Sen paranoyaksın. Seni her akşamki saatte evine götüreceğiz."

"Ama ya Catherine bir şeylerden şüphelenmeye başlarsa?"

"O zaman arayıp burada olduğunu söylerim, hayatım!" Sage'in annesi salondan geldi, batik bir etek ve *new age* marakaslar gibi şıngırdayan bilezikleriyle, altmışlardan çıkma bir tanrıça gibiydi. "Merak etme."

Gülümsedim. "Pardon, Bayan... Şey, Wynona, ama bundan hoşlanmaz. Üvey annem..."

Sage, "Onun duyguları yok," diyerek benim yerime cümleyi bitirdi. "Nasıl anne olacağını da bilmiyor."

"Ah, Elle." Sage'in annesi elini göğsüne götürdü. "Anneliğe ihtiyacın olursa her zaman buraya gelebilirsin. Sage'e sor. Ben bu konuda doğuştan iyiyim." Göz kırptı.

Sage, "Anneeee," diye homurdanıp beni dirseğimden yakaladı. "Hadi, Elle, şu son bölümü izleyip ceketi düzeltelim. Boşa harcayacak zamanımız yok."

Haklıydı. Yarışma yarındı. On iki saatten kısa süre içinde, yanımızda kostümle Atlanta'ya giden bir otobüste olacaktık.

Fakat yine de ayak sürüyordum. Çünkü katlanamadığım bölümü izlemek üzereydik. Kâbusumu tekrar yaşamak üzereydim: Prenses Amara sonsuz bir zaman paradoksunda tekrar tekrar Kara Nebula'ya düşüyordu. Bu yüzden 54. Bölüm bana göre esasında yoktu. Çünkü kötü şans getiriyordu. Bir karakterin en kötü sonuydu. En kötü vedaydı. Çünkü Carmindor asla veda edemiyordu. Bunun nasıl hissettirdiğini herkesten iyi biliyordum.

Bodruma inerken, "Baksana," dedim, "istersen sana bölümü sadece anlatabilirim. Gerçekten izlememize gerek yok."

"Hayır, görmek istiyorum! Geri kalanını didinip izledim!"

"Didinip mi?"

"Hevesle didinip," diye düzeltti.

Duraksadım. "Ama bu..."

"Son bölüm, o yüzden duygusal, vıdı vıdı vıdı." Sage ceketimle pantolonumu uzattı. "Her neyse. Gel burada dur. Ben son düzeltmeleri yaparken izleyebiliriz."

Duraksayarak OYNAT'a bastım. Pantolonumu kıpırdanarak giyerken bölüm başladı. Artık Sage'in üzerinde tavşan çizimleri olan üç yıllık külodumu görmesinden utanmıyordum, bu evreyi çoktan geçmiştik. Pantolonumla tabureye çıktığımda Sage bana ceketi uzattı ve onu dikkatle giydim.

Televizyon, giriş jeneriğiyle aydınlandı: son sefer, son bölüm, son yeni deneyim... Fakat bu, diğer girişlerden farklıydı. Rasgele sahneler göstermek yerine en iyi sahneleri gösteriyordu. En önemli olanları. Babam bölüm ilk çıktığında, giriş jeneriği sebebiyle bunun son bölüm olacağını anladığını söylemişti.

"Çok nihai gözüküyordu," demişti. "Anlaşılıyordu, bu bir vedaydı."

Babamın vedası daha sessiz olmuştu. Sadece birkaç insan, me-

zarlıkta küçük bir çukurun etrafına toplanmıştı. Siyah şemsiyeler. Yağmur. Babasının omzunda ağlayan Catherine. Birbirlerine sokularak ağlayan ikizler.

Ben yalnız duruyordum. Şu doksanlardaki kötü punk kliplerinden bir figüran gibi.

Sage, yalan söyleyen bir hain olduğu için Prenses Amara'dan nefret ettiğimi düşünüyordu ama gerçekte, kendimi ona yakın hissettiğim için ondan nefret ediyordum. Kara Nebula'ya atılan bendim. Artık benim olmayan bir hayatta, bir dünyada, bir evrende kaybolan bendim.

Yukarıda telefon çaldı ve korkunç bir an boyunca bunun yalanlarımın kokusunu alıp beni sonsuza dek eve kapamaya hazır olan Catherine olduğunu düşündüm. Fakat sonra Sage'in annesi aşağı seslendi. "Sagey, baban arıyor!"

Sage yüzünü ekşitip merdivenlerin dibine gitti. "Sonra arayacağımı söyle!"

"Bir müşteriyle çalışacakmış!"

"Ona meşgul olduğumu söyle!"

"Sagey, lütfeeen!"

Sage gözlerini devirip tekrar bana baktı. "Pardon, baba-insanım. Yaklaşık otuz yılda bir arıyor ve... Ah Tanrım, sen babanla artık konuşamıyorsun bile ve ben burada şikâyet..."

Çenemi sıkarak gülümsedim. "Ben beklerim. Bir yere gittiğim yok."

"Tamam. Kıpırdama!" Sage merdivenleri ikişer ikişer çıktı, hantal botları tahta basamaklarda gümbürdüyordu. Gittiğinde podyumdan inip kıyafetlerimi yoklayarak arka cebimdeki telefonumu buldum.

19:38

— Bir teorim var, ah'blen

Ah'blen, "yüreğim"in maskülen versiyonu. Car mesajı gönderir göndermez cevap verdi, o kadar hızlıydı ki bu beni şaşırttı.

Sanki bekliyormuş veya bana mesaj atmak üzereymiş gibi veya... Sadece telefonunu kullanıyormuş gibi. Muhtemelen sadece telefonunu kullanıyordu.

CARMINDOR 19:38

— *Teori mi?*

19:39

— *Gülme. Bir süredir bu teori aklımda.*

— *Bizimki dışında bir evren olduğuna dair bir teorim var.*

CARMINDOR 19:39

— *Kara Nebula'nın nereye çıktığına dair olan şu hayran teorileri gibi mi?*

Yukarıda Sage, ayaklarını vurarak odanın bir ucundan diğerine yürürken, çatı kirişlerindeki tozları döküyordu. Orası salon olmalıydı. Babasıyla tartışıyordu, bu yıllar boyunca hecelerin arasına sıkıştırılmış, eskimiş "Seni seviyorum"larla dolu türden bir tartışmaydı.

Ben mesaj yazarken, Sage'in sesi havalandırma deliklerinden boğuk bir şekilde aşağı geliyordu.

19:40

— *Evet, imkânsız olduğunu düşündüğümüz her şeyin gerçekleştiği bir evren var, bir de imkânsız olan hiçbir şeyin gerçekleşmediği bir dünya var.*

CARMINDOR 19:40

— *Peki biz hangi evrendeyiz?*

19:40

— *İlkinde.*

Belki diğer evrende babamla aynı tartışmaları yapıyorumdur. Belki hangi üniversiteye gideceğim veya yemekte ne yiyeceğimiz veya Darien Freeman'ın neden insanlığın görüp göreceği en kötü Carmindor olduğu konusunda tartışıyoruzdur. Fakat asla o tartışmaları yapamayacaktım.

Bir daha asla tartışmayacaktık.

CARMINDOR 19:41

— Ah güzel, bir an korktum, ah'blena.

— İmkânsız dünyada olduğumuza memnunum.

19:42

— Neden?

CARMINDOR 19:42

— Çünkü diğer türlü seni bulamazdım.

Telefonu göğsüme bastırıp gözlerimi yumdum.

Ah be, zaten sorun da bu değil miydi? Babamla Car arasında seçim yapsam hangisini seçerdim? Hangi evrende mutlu olurdum?

Giriş jeneriği bitti ve ilk sahne başladı. İlk sahneyi fazla iyi biliyordum. Amara ve Carmindor, köprüde karşılıklı duruyorlardı. Carmindor sevgilisinin elindeki lazer silahına bakarken, yüzü derin bir ıstırapla doluydu.

Prenses Amara onun şoke olmuş yüzüne, "Seni benim hakkımda uyarmışlardı, *ah'blen*," diye yanıt verecekti ama ağzı açıldığı anda Sage telefon konuşmasından döndü, kumandayı kaptı ve televizyonu kapadı.

Birdenbire andan çıkarak gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu neden yaptın?"

"Kollarını kaldır," dedi, ben de dediğini yaptım. Kumaşı sıkıştırıp çekiştirdi, tatmin olmuş gözüküyordu. "Güzel, güzel. Sanırım durumumuz iyi."

Hayretle, "İyi mi?" diye sordum. Aynaya dönmeye davrandım. "Neden durdurdun? İşimiz bitti mi?"

"Hayır, hayır! Henüz değil! Bakmak yok!" Beyaz bir örtüyle kaplı olan tezgâhına fırladı. Örtüyü kaldırdığında boğazımdan kesik bir inilti çıktı.

Taç. Benim için bir taç bulmuştu.

Dikkatle, sanki gerçek altından yapılmış gibi görünen tacı alıp bana getirdi.

"Kendime engel olamadım," dedi. "Bu da benim kusurum. Mükemmeliyetçiyim. Kıyafet bunsuz doğru gözükmeyecekti." Ben kıpırdamayınca gülümsemesi solmaya başladı. "Ne oldu, yanlış bir şey mi yaptım? Bu yanlış taç mı?"

"Hayır," diye fısıldayıp tacı aldım. "Mükemmel."

Beceriksizce güldü. "Cidden, bu kadar duygusal davranmana gerek yok. Önemli bir şey değil."

Ona göre önemli olmayabilirdi ama benim için dünyalar kadar önemliydi, *evren* kadar. Bunu söylemek istiyordum, ona üst üste teşekkür etmek istiyordum ama ağzım gerektiği gibi çalışmıyordu çünkü ağlamamaya çalışıyordum. Bir yandan da gülmemeye. Bir yandan da beni yavaş yavaş dolduran ışığı tanımlamak için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

Ona asla bunu geri ödeyemezdim. Yüz bin ışık yılını aşacak zamanda bile.

Olduğu yerde kıvrandı. "Tamam, tamam, hadi bana sarılmayı bırak ve tacı tak! Sırf sersem gözlerle bakasın diye uğraşıp yapmadım!"

Geri çekildim. Ben gülüp, ağlayıp, elimin tersiyle gözlerimi silerken, Sage tacı başıma yerleştirdi.

Mükemmel oturmuştu.

Sage elimi tutup beni yavaşça aynaya çevirdi. "*Prospero* gemisinin saygıdeğer kaptanı, soylu Federasyon Prensi Carmindor. Bu benim için büyük bir onur!"

Sonra Federasyon selamıyla eğildi, söz-yemin hareketini bile yaptı. Gülümsemesi, gökyüzündeki bütün yıldızlardan daha

parlaktı. Gururlu gözüküyordu ve nihayet bakışlarımı kendime çevirdiğimde, bana başka biri bakıyordu. Koyu dipleri gözüken kızıla boyalı saçları, kalın çerçeveli siyah gözlüğü olan bir kız, *Yıldızalanı*'nın en yüksek rütbelisi, yıldızların tahtının varisi, generalin kızı. Carmindor. Ben Carmindor'dum, alnımın üzerinde de yıldızlardan bir taç vardı.

Fakat bir şey hâlâ eksik geliyordu.

Sage ellerini beline koyup aynada beni inceledi. "Vay be, çok başarılıyım."

"Vay be," diye tekrarladım. Benim neyim vardı böyle? Bu çok güzeldi, tam da istediğim şey buydu. Carmindor'dum.

Ancak neden Carmindor değilmiş gibi hissediyordum? Bu hissi uzaklaştırdım. Bu sadece şoktu, o kadar. Kendimi bu kadar farklı görmenin getirdiği şoktu.

Sage etrafımda dolaşıp başını salladı. "Moda tasarımcısı olmak isteyen biri için hiç fena değil."

"Sen zaten moda tasarımcısısın."

Birbirimize hiç çekinmeden kocaman sırıttık ve bir an Sage'in bir şey diyeceğini sandım ama sonra Sage gözlerini kaçırdı. "İşimiz erken bitti. Sanırım dokuzda evde olabilirsin?"

İçim sıkıldı. "Ah. Evet."

"Ne oldu? İlk filmde Boromir'in öldüğü sürede, mutludan üzgüne döndün."

"Filmin sürprizini kaçırdın!"

"Nasılsa filmi izlemiştin. Heyecanlı değil misin?"

"Heyecanlıyım. Sorun bu değil." Tacı çıkardım. Çok detaylıydı. Onca ince çizgi ve el yapımı yıldız...

Sage sabırsızca, "Ee? Zihin okuyamıyorum," diye ekledi.

"Sadece..." Gözlerine bakamıyordum. "Daha önce hiç gerçek bir arkadaşım olmamıştı. Yani, olmuştu. İnternette. Ama gerçek hayatta değil. En azından uzun zamandır. Şey... Bundan sonra da arkadaş olacağız, değil mi? Fuardan sonra?"

Sage ellerini beline koyup başını yana eğdi. "Bu nasıl bir soru? Tabii ki olacağız."

Nihayet ona bakıp gerçekten sahip olduğum tek arkadaşı inceledim. Klor yeşili saçlarını, küpelerini, omuzları dik, ayakları birbirinden ayrık duruşunu, her odaya girdiğinde anında oradaki en havalı insan olabilişini. "Teşekkür ederim."

"Kostüm önemli bir şey değildi. Esasında oldukça kolaydı..."

Kollarımı uzatıp ona sardım çünkü o bir kucaklamayı başlatmayacak kadar asiydi. Fakat kucaklamama karşılık verdi. Kaburga ezici canavarlığına yaraşır şekilde.

Kostüm bitmiş olmasına rağmen *Yıldızalanı*'nı bitirmeye karar verdik. Belki de başka biriyle izlemek çok kötü olmaz, diye düşündüm. Sürprizi bozayım: Hâlâ kesinlikle kötüydü. Son jeneriği oynarken Sage gözlerini sildi ve mendil kutusunu bana uzattı. Ona teorimi, Kara Nebula'nın Prenses Amara'yı öldürmediğini, onu uzağa gönderdiğini söyledim. *Wicked*'da Zaman Ejderha'sının Elphaba'ya yaptığı gibi.

Sage, "Bu berbat bir teselli ödülü," diye homurdandı.

Cep telefonum titredi. Telefonumu cebimden çıkardım ve içgüdüsel olarak başparmağımı kilitli ekranda kaydırdım; bu akşam bana ne zaman mesaj atacağını merak ediyordum.

Rimelini silen Sage, "Yine o çocuk mu?" diye sordu.

"Evet, o çocuk."

Burnunu çekip gözyaşlarını uzaklaştırdı, sonra da hevesli bir bakışla bana döndü. "Onun olayı nedir? Ne zaman tanıştınız? Biraz önce beni tarihimdeki en büyük hüngürdeme seansına sürükledin. Karşılığında bunu öğrenmek istiyorum."

Haklıydı. Telefonumla oynadım. "Esasında yanlış numarayla başladı. *Buzzfeed*'de insanların doğum yaparken yanlış numaraya mesaj attığı, sonra bu rasgele insanların bezlerle ve bebek mamasıyla geldiği ve doğum yapan kişiyle en iyi arkadaş oldukları şu haberlerdeki gibi. O haberleri biliyorsun, değil mi?"

"Hayır ama sen oldu diyorsan inanırım."

"İşte, aşağı yukarı öyle. Sadece yanlış numaraya mesaj attı, sanırım babamı bulmaya çalışıyordu çünkü ben onun telefonunu aldım. Ama sonra sadece... Bilmiyorum, sadece konuşmaya devam ettik ve..."

"Yani onu ciddi ciddi tanımıyorsun," diyerek sözümü böldü.

"Tanıyorum."

"Ama konuştunuz mu?"

Tuğla gibi telefonumu kaldırdım. "Sence nasıl iletişim kuruyoruz? Dumanla mı haberleşiyoruz?"

Alaycılığımı elini sallayarak savuşturdu. "Hayır, gerçekten konuşmaktan bahsediyorum. Yani..." Elini telefon gibi yaparak kaldırdı, "Numaramı al, beni belki ararsın*, gibi konuşmak."

Biraz kıvrandım. "Tam olarak sayılmaz."

Sage gözlerini devirdi. "Elle! O bodrumunda Amerikan Kız Bebekleri koleksiyonu olan altmış yaşında bir adam olabilir, bilemezsin."

"Değil!" diye bağırdım. "Bizim yaşımızda. Ayrıca, ona mesaj yazmayı seviyorum. Böylesi daha... Bilmiyorum, *Mesajınız Var* filmini andırıyor."

Sage, Federasyon'a sadakat yemini eden bir Noxmuşum gibi bana sorgularca baktı. "Ama hiç merak etmedin mi?"

Gözlerine bakamıyordum çünkü gerçek şu ki merak etmiştim. Carmindor'un sesinin nasıl olduğunu, nasıl konuştuğunu, kelimelerini bir aksanla veya pelteklikle söyleyip söylemediğini, sesinin derin mi, ince mi, tiz mi, kalın mı olduğunu merak ediyordum.

Omzumu silktim. "Konuşmak istediğine dair hiçbir ipucu vermedi. Ya konuşmak konusunda rahat hissetmiyorsa? Ya kekelediği falan için gerginse?"

Sage, "Ama ya ilk senin aramanı bekliyorsa," diye karşı çıktı.

"Belki. Ama yani... gerçek adını bile bilmiyorum."

Sage doğruldu. Gözlerini kıstı. Beni dikkatle inceledi. Tam en azından Carmindor'un kel olmadığını bildiğimi eklemek üzerey-

---

* Sage, "Call me Maybe" şarkısına gönderme yapıyor. –*çn*

dim ki Sage telefonumu kaptı ve iki hızlı adımda odanın öteki tarafına ulaştı.

"Hey, geri ver!"

Sage parmağını kaldırdı ve telefonu kulağına kaldırdı. "Bir saniye."

Göğsüm panik hissiyle doldu. "Ne yapıyorsun?"

"Onu arıyorum..."

"DUR!"

O kadar hızlı hareket ettim ki telefonu Sage'in elinden çekene dek bunu yaptığımı fark etmedim. İkimiz de çalış sesinin durduğunu duyduk. Carmindor telefonunu açtı.

"Alo?"

Kadifemsi bir sesti. Derin. Erkeksi.

O kadar hızlı KAPA'ya bastım ki sanırım başparmağımı zedeledim. Telefonumu cebimin o kadar dibine tıktım ki Sage asla onu alamayacaktı. Arkadaşıma dik dik baktım. "Mutlu musun?"

Sage gülerek pufuna kendisini bıraktı. "Ah Tanrım, bir ninja kadar hızlıydın!"

"*Hiç* komik değil!"

"Bunu yapmak zorundaydım, *biliyorsun*." Dirseklerinin üzerinde doğrulup başını yana eğdi. "Sesi kulağa güzel geliyor, Elle."

Yanına oturdum. "Öyle mi?"

"Evet. Kesinlikle baltalı bir katil gibi *değil*." Omzunu silkti. "En azından bence."

"Eh, Tanrı'ya şükür." Boğazımdaki düğümü yuttum. Bunu Carmindor'a nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Sesi gerçekten hoştu. Tatlı. Saatlerce dinleyebileceğim bir sesti. Fakat o hiç beni dinlemek ister miydi?

Telefonuma baktığımda birdenbire kanım buz kesti. "Aman Tanrım," diye fısıldayıp ayağa fırladım. "Kahretsin."

Sage bana baktı. "Ne oldu?"

"Dokuzu on geçiyor." Ellerim titremeye başladı. Kostüm üniformayı çantama tıkıp çantayı omzuma aldım. "Çok geç kaldım,

çok ama çok geç kaldım. Beni evimin yolunun yarısına kadar götürebilir misin?"

Sage ayağa fırlayıp selam verdi. "Seni eve şimşek hızıyla* götüreceğim."

Kalbim küt küt atarken, peşinden merdivenlerden yukarı fırladım. Çok çalışmıştık. Fuar *yarındı*. Bunu şimdi mahvedemezdim.

* *Grease* müzikaline gönderme yapılıyor. –*çn*

DARIEN

Son çekim, diye düşündüm. *Bunu mahvetme.*

Yönetmen, "Ve... Çekiyoruz!" diye bağırdı. Set ölümcül bir sessizliğe büründü. Ekip bizi izliyordu. Ardından bir makine gibi hareket etmeye başladık: zarafetle, kusursuzca, ustalıkla, düşünmeden. Yeşil ekran yok oldu, mikrofon kolu kayboldu, kamera zihnimin gerilerinde bir düşünceye dönüşüverdi.

Geminin, *Prospero*'nun dümeninde Carmindor'a dönüştüm. Buradaydım, ekibimin kumandanıydım. Olay patlamak üzereydi.

Euci'ye, "Sola kırk iki tıklama yap," diye bağırdım. "Ve *ateşle!*"

Calvin köprünün başından, "Tamamdır!" diye cevap verdi ve parmakları, gemiyi hafifçe sola döndürmeye yetecek kadar kıpırdadı. O anda sürekli benimle sorun yaşayan pislik ikinci sınıf aktör değildi; Federasyon'un en iyi pilotu, en iyi arkadaşım, *Prospero*'nun dümencisiydi. Üç Nox gemisi yıldız tahtamızdan içeri giriyordu ve yüzde otuz şarjımız kalmıştı. Bizi bu beladan kurtarması için güveneceğim başka kimse yoktu.

Ekranda yanıp sönen üç noktanın kaybolmasını beklerken, *Prospero*'nun dümeninin etrafı sessizliğe büründü ama noktalar bizi Kara Nebula'ya doğru takip etmeye devam ediyordu. Üç güneş boyundaki Kara Nebula karşımızda duruyor, yavaş yavaş dönüyor, her şeyi yakalayıp içine çekiyor, parçaladığı ve emdi-

ği her atomla daha fazla büyüyordu. Galaksinin Kara Nebula'yı durdurmak için tek umudu, bizim gemimizdi.

Yeni bir torpido, gemimizin gövdesine arkadan çarptı. Ekranlardan birinde kırmızı ışıklar yandı. Euci ışığı bir fiskeyle uzaklaştırdı.

"Dört tıklama daha hızlı," diye emrettim.

Euci, "Zaten sarsılıyoruz," diye uyardı. "Fazla yakınlaşırsak..."

"Dört tıklama dedim!" diyerek çıkıştım.

Başını hafifçe çevirdi, bu dizinin Euci'sine bir göndermeydi, dizide Euci, Carmindor'un yanıldığını bilmesine rağmen kaptanının emrettiği şeyi yaparken hep başını sola çevirirdi.

Tepemizde bir mikrofon asılıydı, köprünün hemen ötesinden üç lens bize bakıyordu. Bir makaradaki lenslerden biri daha yakınımıza geldi.

Önümde navigasyon paneli devasa bir klavye gibi parlıyordu. Yanımda Prenses Amara ellerini gerginlikle ovuşturuyordu.

Jess, "*Ah'blen*," dediğinde, kelime beni tuhaf bir özlemle doldurdu. Elle'i hatırlatıyordu. Bu hissi bastırdım.

Şimdi olmaz.

"Bunu yapabiliriz," dedim. "Bunu yapmaya mecburuz."

"Öleceğiz, eğer yaklaşırsan hepimiz öleceğiz."

Yeni bir füze *Prospero*'nun arkasına çarpıp motorlardan birini parçaladı. Gemi sarsılarak ışık hızından çıktı. Herkes inişimizin görünmez ağırlığıyla öne düştü. Prenses kontrollere çarpıp elimi yakaladı. Elimi sımsıkı tuttu ve gözlerimiz buluştu.

Bir saniye.

İki.

Sette çıt çıkmıyordu. Biz de ağzımızı açmıyorduk. Bütün kütleleri ve eski yaşlarıyla, yıldızlar bizim etrafımızda dönüyordu. Prenses utangaçça gülümsedi ve Carmindor olarak, gökyüzünde umursadığım tek yıldızın o olduğunu anladım. Bütün ekranlarda kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Hoparlörlerden bangırdayan uyarılar geliyordu. Bir darbe daha olursa, *Prospero* uzay çöpü olacaktı.

Prenses Amara, "Ne yapmak zorunda olduğumu biliyorsun *ah'blen*," diye fısıldadı.

"Hayır, sana izin vermeyeceğim, izin veremem. Başka bir yol olmalı..."

Alnımı öptü. "Duyduğuma göre Gözlem Güvertesi yılın bu zamanında çok güzel oluyormuş," dedi, sonra elini benimkinden çekip köprüden ayrıldı.

Diziyi izlerken burada televizyona bağırırdım. Carmindor'a aptal derdim. Çünkü burada prenses dönüp ona bakıyor, Federasyon Prensi fikrini değiştirmeye çalışacak mı diye bekliyor, onun kendisine bakmasını bekliyordu. Ancak Carmindor ona bakması gerektiğini bilmiyordu. Ruhu, evrenin iyiliği için bütün ekibini öldürmeyi kaldırabilir mi diye karar vermeye çalışıyordu. Öbür dünyada kahredilip kahredilmeyeceğini. Bir sonraki evrende yeni bir şans elde edip etmeyeceğini.

Bir kalp atışı kadar geç geri bakıyordu ve prenses çoktan gitmiş oluyordu.

Sahneyi bırakmadım, Prenses Amara'yı gördüğüm son noktaya baktım, onu görmüş olacağım son noktaya... sonra...

Yönetmen yardımcısı, "KESTİK!" diye bağırdı. "Ve bitti!"

Euci, yani Calvin, yumruğunu havaya savurduğunda ekip o kadar yüksek sesle tezahürat yaptı ki, geçici set dekoru sallandı. Kaptanın kumanda modülüne dayanıp başımı geriye yatırdım ve gözlerimi yumdum. Ekibimin muzaffer çığlıkları ve diğer aktörlerden gelen tebrikler eşliğinde durup her şeyin tadını çıkardım.

Kendime, *Sadece tek bir fırsatın var*, diye hatırlatıp elimden geldiğince Carmindor'a tutundum. Birazcık daha.

Jess'in tatlı sert sesi, "Kesinlikle ruhunu kattın," dedi. Sete geri çıkıp omzuma yumruk attı. "Hatta *ah'blena* dediğinde için parçalanıyormuş gibi görünüyordu. Söylesene, artık beni her gün göremeyeceğini mi düşünüyordun, yoksa daha fazla öpüşmeyeceğimiz için duyduğun mutlak üzüntüyü mü?"

Yüzüme bir sırıtış yerleştirdim çünkü Jess'in gerçeği bilmesine gerek yoktu. "İkisini birden."

"Tanrım, espri mi yapıyorsun, Darien?" Dehşet içinde elini göğsüne koydu. "Ne fena! Belki de yirmi üç gün yerine yirmi dört gün çıkabilirdik."

Jess benimle beraber kaptanın kumanda modülüne yaslanırken, "Benimle bir günü daha kaldıramazdın," diye cevap verdim. Sete, kabloları toplamaya başlayan ekibe, hâlâ filme çekmeleri gereken şeyler konusunda not alan ikinci üniteye baktık. Bizim işimiz çoğunlukla bitmişti. En azından bu binadaki işimiz bitmişti. Bu geceden sonra, bu stüdyodan çıkıp bir daha asla arkamıza bakmayacaktık.

Jess omzunu benimkine yasladı. "Nasıl geliyor?"

"Ne nasıl geliyor?"

"Tekrar Darien olmak."

Başımı yana eğdim. "Henüz bilmiyorum. Carmindor gibi hissetmek için, her şeyin bir şekilde yerine oturması için o kadar fazla bekledim ki başından beri o olduğumu fark etmedim."

"Belki de başka bir hayatta Carmindor'dun," diye dalga geçti.

"Belki. Ama şu anda Darien olmayı tercih ederim."

"Öyle mi?"

Başımla onayladım. "Çünkü Darien diyette değil." Sonra ona doğru eğilip, "*Passsstırrmaaaaaa,*" diye fısıldadım.

Gülüp kontrol modülünden kalktı ve setten uzaklaştı. Calvin de omzuma, neredeyse tökezlememe sebep olan bir tebrik şaplağı atarak onu takip etti. Kim bilir? Belki de artık film çekmediğimizden arkadaştık.

Ben setten çıkarken prodüksiyon asistanları şampanya dağıtıyordu; biri odayı dolaşırken bana bir kadeh uzattı. Kulaktan kulağa sırıtan Amon kalabalığı susturup küçük yönetmen konuşmasını yaptı. Çoğunu üstünkörü dinledim, dikkatim tanıdık olan ve olmayan insanlarda dolaşıyordu: ekipte, oyunculardа, asistanlarda, stajyerlerde.

Kadehini kaldıran Amon bana döndü. "En önemlisi de yanılmaz deha çocuk Carmindor'umuza. Sen çok yaşa Federasyon Prensi! Devam filmi ihtimaline içiyorum!"

Bunun üzerine, kalabalıkta Jess'i buldum ve yüzünün taş gibi ifadesiz olduğunu gördüm. Fakat sonra kadehini yavaşça kaldırdı ve benimle göz göze geldi. Dudaklarını *söylemiştim* der gibi oynatıp göz kırptı.

"Yıldızlara bak!" diye bağırmaya başladı Amon.

Herkes kadehlerini kaldırdı. "Hedef al!" diye haykırdılar.

Yutkunup kadehimi kaldırdım. "Ateşle!" diye ekledim ve yirmi üç günlük cehenneme tezahürat yapıp şampanyamızı bitirdik.

Donna son kez yüzümdeki makyajı sildikten sonra kostüm bölümüne gittim. Burada Nicky bütün kostümleri harıl harıl asıyor, onlara setin ilk gününde olduğu kadar dikkatle davranıyordu.

"Darien! Mükemmeldin." Nicky ceketimin düğmelerini çözmeye başlamak için ayaklarını sürükleyerek geldi ama ellerimi kaldırdım.

"Aslında..." Ensemi kaşıdım. "Bu tuhaf, biliyorum ama merak ediyordum da..."

"Kostüm sende kalabilir mi diye," diyerek cümlemi bitirdi. Düğmelerimi çözmeyi bırakıp kollarını kavuşturdu. "Biliyorsun, sadece sen giyiyorsun diye *senin* olduğu anlamına gelmiyor."

"Biliyorum." Yanaklarım yanmaya başladı. "Yani, George Clooney meme uçlarını gösteren Batman kostümünü aldı diye duymuştum, Ryan Reynolds da Deadpool kostümünü ama... Dinle, yarın bir etkinlik var ve giyecek hiçbir şeyim yok. En azından ödünç almama izin vereceğini umuyordum?"

"Bir daha geri getirme diye mi?" Nicky sarsılmış gözüküyordu. Omzumu silkip başımı salladım, Nicky de içini çekti ve gözlerini tavana bakarak devirdi.

"Bu suçun kesinlikle parçası değilim." Üzerimi değişmem için işaret etti. "Kostümünü yanlış bir yere koymuş olmalıyım. Ah ne fena!" Homurdandı ve kendinden geçiyormuş gibi yapıp kollarıyla gözlerini örttü.

Ona (kısık sesle) teşekkür ettim ve bir hafta içinde geri vereceğime söz verdim.

Gail'le Lonny gelip beni bulduğunda tişörtümü çekiştiriyordum. Kıyafetlerimin tekrar üzerime normal oturmasını ve göğsümü rahatsız şekilde sıkmamasını sabırsızlıkla bekliyordum. Bu şişkin vücutla üzerime olmayan tanıdık çizgi roman tişörtlerine dönmek için sabırsızlanıyordum.

Gail, "Ee?" dedi. "Nasıl bir his? Nasıl hissediyorsun?"

Yumruğumu havaya savurup, "Tekrar pastırma yiyebilirim!" diye bağırdım. "Bir sürü pastırma! Ya pastırma ya ölüm!"

Gail, "Evet!" diye sevincini gösterdi. "Promosyon için fotoğraf çekimlerinden sonra kesinlikle yiyebilirsin!"

Neşe dolu haykırışlarım bir hıçkırığa dönüştü. Çabucak yüzümü koluma gömdüm. Neyse ki yanımdaki sadece Gail'di.

Omzuma vurdu. "Biliyorum," dedi. "Ama yakında yiyebileceksin ve..."

"Hayır." Yutkunup başımı iki yana salladım ve elimin tersiyle gözlerimi sildim. "Sorun pastırma değil." Yani, bir yandan öyleydi ama bir yandan da değildi. Her şey fazla geliyordu. Çekime kadarki son birkaç ay, artan baskı, yirmi üç gün boyunca süren ağır stres, tavşan yemi gibi yemekler ve Elle. Hepsi. "Neden bu kadar zor olmak zorunda?"

"Baklava yapmak mı?"

Ona hafifçe gülümsedim. "Bende bedenimden fazlası da var, teşekkürler."

Gail omzumu sıktı ve benden sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen, Mark etrafta yokken geç saatlere kadar oturmama izin veren kafadar bebek bakıcısıymış gibi, çocuksu bir şefkat dalgası hissettim.

"Hayır, ne demek istediğini biliyorum," dedi. "Çok çalıştın, Darien. Çok ama çok çalıştın." Onun da bir şey eklemesini bekliyormuşçasına Lonny'ye baktı.

Tuhaf şekilde, Lonny bir şey ekledi. "Evet, patron. Şimdi, hadi harekete geçelim."

Beş dakika sonra, çantama yerleştirilmiş kostümle karavandan çıkmıştım ve eve gidiyordum. Gail'la Lonny'yi stüdyonun

dışına takip ettim, burada park etmiş bir SUV vardı. Jess, ön yolcu koltuğunun penceresini açtı.

"Dare, geliyor musun?" diye bağırdı. "Kutlama yapacağız!"

"Biz mi?" diye sordum.

Arkasındaki pencere de açıldı. Arkadaki Calvin'di ve ilk defa bana kızgın gözrünmüyordu. "Hadi ama, Carmindor. Şimdi bizi yarı yolda bırakma."

Belki sadece bitkinliğin getirdiği adrenalin artışıydı ya da belki nihayet bir şeyi *başarmış* olmanın heyecanıydı. Her ne idiyse, bu şey benim kutlamak istememi sağlıyordu. Fakat öylece bir yere *gidemezdim*. Fiili ebeveynlerime, Gail'la Lonny'ye baktım. Gail anında endişelenmiş gibi gözüküyordu ama Lonny onun omzunu tutup kulağına bir şey fısıldadı.

Yardımcım, "Tamam," dedi. "Biz Mark'ı hallederiz. Sadece bu seferlik."

Havaya yumruk attım. "Oley!" Onu yanağından öptüm. "Seni seviyorum, Gee."

"Hı-hı."

Jess yine, "Dare!" diye bağırdı. "Sonsuza kadar beklemeyeceğiz!"

Calvin, "Cidden," dedi. "Adam ol ve acele et."

"Ama unutma," Gail düz siyah bir şapka bulmak için çantamı karıştırdı ve şapkayı bana uzattı. "Bu gece bir Snapchat fotoğrafında bile gözükürsen..."

"Biliyorum, biliyorum. Mark beni öldürür." Şapkamı alnıma iyice çektim. "Sorun yok, Gee. Çok fazla endişeleni..."

Bir cep telefonu melodisi, sohbetimizi bıçak gibi kesti. Gail'la bakıştık ama o bunun kendi telefonu olmadığını belirterek omzunu silktiğinde eşofman üstümün cebini aradım. Bütün telefon numaralarımın özel melodileri vardı ama bu farklı bir melodiydi. Özel melodi seçmediğim tek kişi...

Ekranda *Elle*, yazıyordu.

Elim ayağıma dolaştı.

Calvin, "Hadi, Ekselansları!" diye bağırdı. "Kutlama zamanı!"

Elle muhtemelen esasında beni aramıyordu. Herhalde yanlışlıkla çarpmıştı.

Gail, "Açacak mısın?" diye sordu.

"Açmalı mıyım?"

Üçüncü kere çaldı. Dördüncü kere.

Jess, "*Hadiiiii*," diye Calvin'i tekrarladı. "İnsan bir kez genç olur, Carmindor!"

Parmağımı havaya kaldırıp telefonumun ekran kilidini açtım. "Alo?"

Bir saniye bekledim. İki. Üç. Fakat kimse yoktu. Sonra telefon kapandı.

"Hmm." Cep telefonunu kulağımdan uzaklaştırdım. ARAMA SONLANDIRILDI.

Gail, "Hiçbir şey demedi mi?" diye sordu.

"Hayır." Hayal kırıklığımı bir öksürükle gizledim. "Eh, söz veriyorum çok fazla belaya bulaşmayacağım."

"Sanki bunu daha önce hiç duymamışım gibi." Gail ikna olmamış gözüküyor, hâlâ telefonuma bakıyordu. Telefonumu daha sıkı tuttum ve anında aptal gibi hissettim. Elle açıkça şu anda konuşmak istemiyordu. Ayrıca, yarın da orada olacaktı. Bu gece sahip olacağım tek geceydi.

"İşte." Telefonu Gail'e verdim. "Böylece yasal olarak içki içecek yaşta olmamama rağmen sarhoş aramalar yapamam. Ya da Snapchat fotoğrafı çekemem. Sadece telefonu kaybetme. Bir de içini karıştırma," diye ekledim. "Artık gidebilir miyim?"

Gail başını salladı, telefonumu cebine koyarken rahatlamış gözüküyordu. "Pekâlâ."

Serin ve diri gece havasında arabaya doğru koşup bütün *Yıldızaltı* yükünü atıp sadece hatırlamak istediklerimi aldım: yıldıztüfeğinin elime oturuşunu, *Prospero*'nun dümeninde durmanın verdiği güç hissini, bana *ah'blen* diyen bir kızla konuştuğum geceleri... Diğer her şeyi arkamda bıraktım.

ELLE

Sage evimin yoluna sapmadı, kamyonet bunun için fazla gürültülüydü. Mahallenin girişinde durduğunda, çantamı başımdan geçirdim. 21:31. Çok hızlı koşmam gerekecekti. "Yarın için plan nedir?" diye sordu.

"Otobüs durağında buluşalım mı? Sabah altıda?"

"Tamam, altı!" Eğilip bana sımsıkı sarıldı. Ben de kucaklamasına karşılık verdim.

Kaldırıma inerken, "Bana şans dile!" diye bağırdım.

Bütün evler uykuyla kararmıştı. Bahçelerden geçtim. Ayaklarım çiğle kaplı çimlerde şimşek gibi giderken harekete duyarlı ışıklar yandı, kalbim kulaklarımda gümbürdüyordu. Geç kalmamalıydım. Kalmamalıydım.

Garaj yolumuza saptığımda, bir rahatlama hissiyle Catherine'in Miata'sının orada olmadığını fark ettim. Henüz kimse evde yoktu. Bugün günleren neydi? Cuma mı?

Bir dakika. Cuma. Alışveriş günü. Vay canına, merhamet dolu tatlı kredi kartları, Batman.

Yavaşlayıp yandan usulca yaklaştım, yatak odamın yanındaki armut ağacının gıcırtılı dallarına tırmanırken, Giorgio'yu uyandırmamayı umuyordum. Ağacın yarısına tırmanmıştım ki ayağım kaydı. Küfredip destek için başka bir dalı yakaladım.

Kimsenin beni duymadığından emin olmak için durdum, sonra kalan yolu da tırmandım. Penceremden içeri sızdığımda, dizlerimin bağı tamamen çözüldü ve yere çöktüm, kalbim hâlâ kulaklarımda gümbür gümbür atıyordu.

Başarmıştım.

İçime bir rahatlama hissi geldi. Göğsüme çektiğim dizlerime alnımı dayayıp nefesimi düzenlemeye çalıştım. Bu çok aptalcaydı, üstelik onca gece içinde bu gece! O kadar aptalcaydı ki titriyordum. Çünkü ExcelsiCon'a gitmeye çok ama çok yakındım. Babama o kadar yakındım ki onu neredeyse görebiliyordum, tıpkı alacakaranlıkta uzaklardaki bir siluet gibi.

Kendi kendime, *Tek bir gece daha,* dedim. *Birkaç saatçik daha.*

Sonra odamdaki lamba yandı. İrkilerek başımı kaldırdım. Kalbim duracak gibi oldu.

Chloe bacak bacak üzerine atmış, bilgisayar koltuğumda oturuyor, sabırla bekliyordu. Bakışları o kadar keskindi ki cam kesebilirlerdi. Soğuk soğuk, "Ah, işe bak," dedi. "Eve geldin."

"Odamda ne arıyorsun?"

Başını yana eğdi. "Sen neden eve gizli gizli giriyorsun? *Gerçekten* saat o kadar geç olabilir mi?" Sahte saatine bakıyormuş gibi yaptı ve cık cıkladı. "Ah Tanrım, gerçekten de geç olmuş."

Aşağıda garaj kapısı açıldı ve Catherine haykırarak eve geldiğini bildirdi.

Chloe sadece, "Annem bir müşteriyleydi," dedi. Bu mantıklıydı, Catherine yokken Chloe'nin evde olmasının tek açıklaması bu olabilirdi. "Ama görünüşe göre ucu ucuna yetiştin."

Anlamadım. "Neye yetiştim?"

Öne eğildi. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum, seni *geek,*" diye çıkıştı. "Arkamdan iş çevirerek çok zeki davrandığını sanıyorsun. Sence annem işten sonra o *ucubeyle* takıldığını duyunca nasıl tepki verecek? Ona yalan söyleyip duruyorsun. Senin için yaptığı onca şeyden sonra."

Ağzım kuruyuverdi. "Ama sen bunu zaten biliyordun, ben de sen bir şey söylemezsen ben de söylemem demiştim ve..."

"Benimle oynamayı bırak!" diye bağırıp ellerini koltuğun kollarına vurdu. "Nerede?"

Hayret içinde ayağa kalktım. "Ne nerede?"

"Ne olduğunu gayet iyi biliyorsun!" diye çıkıştı. "Sen aldın. Aldığını biliyorsun. O yüzden, nerede?"

"*Ne* nerede?"

"Aptalı oynama!" Koltuğundan fırladı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!"

Tıslar gibi, "*Elbise,*" dedi. Hayatımda onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. "Nereye koydun? Ne yani, o elbiseyi *taşıyabileceğini* mi düşünüyorsun? Beni güldürme." Sonra gözleri, yatağın ucuna atılmış çantaya takıldı. Çantaya atladı, ben de vermek istemediğimden çabucak çantanın sapına davrandım ama Chloe fazla hızlıydı.

Muzaffer bir edayla, "Burada ne var?" diye bağırdı.

"Kes şunu! Orada değil!" Çantaya atıldım ama Chloe çantayı uzağa çekip fermuarını açtı. Bir avuç dolusu kumaşı kavrayıp dışarı çekti.

Dehşet içinde ayakta durdum. Ah... Ah Tanrım. Biliyordu. Artık biliyordu.

Kumaşı elinde evirip çevirirken şaşkınlığı hızla bir tür öfkeye dönüşüverdi. "Aman Tanrım." Bakışları tekrar bana döndü. "Sen de mi *katılacaktın*?"

"Ben... Ben..." Boğazım düğümlendi.

"Katılacaktın! Katılacaktın işte! Biz kazanmayalım diye de öteki elbiseyi aldın! Senin gibi eziğin teki. Tanrım, gerçekten de zavallısın."

İçimde bir şey koptu. Belki yarışmaya katılmak istediğimden ötürü bana zavallı dediği için. Ya da pençeleri babamın ceketini ucuz bir Cadılar Bayramı kostümüymüş gibi kavradığı için. Ya da belki alaycı bakışı yüzündendi, bu bakış bana geçen yaz nihayet insanların iyi olmadığını fark ettiğim günü hatırlatıyordu. Kimsenin iyi olmadığını, herkesin yalan söylediğini, kalbimin

sadece bir oyuncak olduğunu ve bu evrenin, Kara Nebula'daki, kimsenin içinde yaşamak istemediği umutsuz ve berbat evren olduğunu fark ettiğim günü hatırlatıyordu.

Ona doğru koşup ceketin yakasını kavradım. "Geri ver! Senin değil!"

"*Senin* de değil!" diye yanıt veren Chloe benden uzağa kaçtı. Yaka elimden kayıp gitti. "Bu *bizim* evimizdeydi, o yüzden *bizim* sayılır!"

"*Sizin* mi?" diye bağırdım. "Bunların hiçbiri asla *sizin* olmadı!"

Ceketin kollarından birini yakalayıp çekiştirdim. Chloe bana karşı koyup ceketi çekmeye çalıştı ve bir şey yırtılıp elimde kaldı. Bu sesi duyar duymaz ceketin kolunu elimi yakmış gibi bıraktım ve ona bakakaldım.

Olamaz... Olamaz, olamaz, olamaz, olamaz...

Chloe, "Of," diye mırıldanıp ceketi bıraktı. "Ucuz çerçöp işte."

Ceketin parçalarını toplayıp göğsüme bastırdım. Arzumla tekrar birleştirmeye çalıştım.

"Bir saniye." Chloe arkasına döndü. "Yarışmaya gideceksen bu, biletin var anlamına geliyor, değil mi?"

Kanım buz kesti. Titriyordum.

"Tabii ki var." Duvardan bir posteri çektiğinde, poster yırtılarak indi. "Tüh, orada değil." Bir çerçeveyi kancasından çıkardıktan sonra çekmecelerimi açıp kıyafetlerimi yere dökerken, "Burada da değil," diye ekliyordu. Titremeye devam ederek onu izliyordum, kollarımı kendime dolamaya da devam ediyordum çünkü ceketi bırakmak istemiyordum. Babamın harika, mahvolmuş ceketini.

"Hmm, sen bileti nereye koymuş olabilirsin?" Chloe kendi etrafında tam tur attı, sonra bir posterde durdu. Betim benzim atarken önce bana, sonra tekrar postere baktı ve posteri duvardan söktü. Arkasında, çerçevenin içinde fuar biletlerim vardı.

Ayağa fırladım. "Onları geri ver!" diye çıkıştım.

"Yoksa ne yaparsın? Koşup anneme mi şikâyet edeceksin?" diye alay etti. Tam o sırada görebileceği en kötü şeyi gördü: lastik bir bantla dertop edilmiş paramı ve Atlanta'ya otobüs biletlerimi.

"Bu da ne?" Chloe biletleri alırken sesi çok neşeli geliyordu. "Greyhound otobüs biletleri mi? İğrenç. Ah olamaz, tüh."

Hızlı tek bir hareketle biletleri ikiye böldü. Sonra yeniden, yeniden ve yeniden. Ta ki Sage'le yarın sabah 06:30'da kullanacağımız para iadesi olmayan nakitle alınmış biletler bir konfeti yığınına dönüşene dek.

"Bunlar işimi görür." Para tomarını alıp cebine koydu. "Daha iyi bir kostüm alırız, olur biter. Teşekkürler."

"Alamazsınız." Sesim titredi. "Alırsanız ben gidip..."

Chloe, "Ne yaparsın?" diye alay etti.

"Catherine'e fuara gideceğinizi söylerim! Size izin vermez. Bunu kesinlikle engellerim." Babamın ceketine sımsıkı sarıldım. "Ben... ben..."

Daha önce hiç Chloe'ye karşı gelmemiştim. Onu asla tehdit etmemiştim. Hayatım boyunca hiçbir zaman. Bir an onu tehdit ettiğim için şoke oldu ama sonra gözlerini kırpıştırdı ve yüzü, çok iyi bildiğim hissiz bakışlı ifadeye büründü. Geçen yaz bana James'in benden hoşlanabileceğini nasıl düşündüğümü, onun nezaketini nasıl yanılış anlamış olduğumu sorduğunda takındığı, cevaplar hep dilimin ucunda olmasına rağmen beni ucube gibi gösterdiği zamanki yüz ifadesine benziyordu.

Fakat o zaman, buna kıyasla bir hiçti. O sadece başlangıçtı. Şimdi ise fuar biletlerimi, paramı, annemin elbisesini almıştı. Annemin elbisesi onda olmalıydı, başka kimde olacaktı ki? Chloe *her şeye* sahipti. İstediğim *her şeye* sahipti.

"Ne yaparsın?" deyip yere atılmış kıyafet yığınlarının üzerine bastı. "Beni anneme şikâyet edersen ben de seni şikâyet ederim. Üvey kızının bir uyuşturucu bağımlısıyla takıldığını duymaktan hoşlanır mı dersin?"

"Sage uyuşturucu bağımlısı falan de..."

"Ya da üvey kızının işten kaytardığını duymaktan?"

"Kaytarmadım!"

"Peki sana kim inanır? Sen bir *hiçsin*, Danielle. Önemsizsin. Asla önemli biri olmayacaksın. Hiçbir aptal elbise bunu değiştiremez. Hep babası ölmüş arkadaşsız ucube olacaksın."

Boş eliyle beni omzumdan itti. Geriye tökezleyip dengemi kaybettim ve çantamın üzerine düştüm. İçinde Sage'in bana yaptığı harikulâde taç dışında bir şey kalmamış olan çantama. Gürültülü bir çatırtı koptu ve kalbim duracak gibi oldu.

Catherine ön kapıdan, "Chloe?" diye seslendi. "Calliope? Ben geldim!"

Chloe sırıttı. "Geliyorum!" diye yanıtlayıp saçlarını omzunun arkasına savurdu ve odamdan çıktı.

Yavaş yavaş kalktım ama olan olmuştu. Ne bulacağımı bilmek için çantayı açmama gerek yoktu. Yine de açtım: Sage'in yapmak için saatler harcadığı taç, çantanın dibinde paramparçaydı. Birkaç parçayı kaldırınca, parmaklarımın arasında dağıldı.

Kusacak gibiydim.

Kapımın önünden boğuk ayak sesleri geldi. Başımı kaldırdığımda, Cal içeri baktı.

Tereddütle, "Elle?" dedi, sonra nefesini tuttu. "Aman Tanrım, ne oldu?"

Kıvrılıp oturdum. Keşke Kara Nebula beni yutsaydı. Keşke beni alıp götürseydi. Sımsıkı yumduğum gözlerimi yakan sıcak yaşlar, yanaklarımdan aşağı dökülmeye başladılar. Sadece uzaklaşmak istiyordum. Artık var olmak istemiyordum.

"Elle?.."

Titreyen bir sesle, "Çık," dedim. "Odamdan çık, Cal."

Bir an kıpırdamadı, kalmak istiyordu. Ne için, sinir krizi geçirirken beni izlemek için mi? Kardeşi gibi bundan keyif mi alıyordu? Fakat sonra çökmüş bir şekilde uzaklaştı.

Her şey mahvolmuştu. Her şey. Bir kereliğine kendime ait bir şeye sahip olabileceğimi düşünmüştüm. Sadece bir kereliğine, düşünmüştüm ki...

Fakat sanırım bu evrende mutlu sonlar yoktu. Bu evrenin mutlu sonlar barındırabileceğini düşünmekle aptallık etmiştim.

Kendimi arka cebime uzanıp telefonumu çıkarırken buldum. Gözlerimi yumup telefonumu göğsüme bastırdım, onun da ellerimden alınıp götürüleceğinden korkuyordum. Her şey elimden alınmıştı.

Her şey hep elimden alınıyordu.

Carmindor bile.

Geceyarısını geçiyordu. Uyuyor olabilirdi. Sesinin kulağa nasıl geldiğini hatırlıyordum. Derin ama genç. Yüksüz. Tatlı. Bana *ah'blena* dese, sesi nasıl gelir diye merak ediyordum.

İşte numarasının yanındaki telefon simgesine basmama ve kalbim gitgide daha hızlı atarken, sinyal uzayın derinliklerinde bir uydudan sekip aramamı dünyada tam da olmak istediğim noktaya geri gönderirken, telefonu kulağımda tutmama sebep olan bu düşünce oldu.

Telefonu bir kere, iki kere çaldı; bu imkânsız evrende bir yardım çağrısı gibiydi. Sonra telesekreter servisi çıktı. Sesinin kayıtlı olmadığı, genel bir telesekreterdi o yüzden herhangi birinin telesekreteri olabilirdi. Carmindor meşgul olmalıydı. Ya da uyuyordu.

Telefonu kapatıp başımı kapıya dayadım, ağlamayı kesmek için gözlerimi kırpıştırarak yaşları durdurmaya çalışıyordum.

Yeterince sık yukarı bakmıyoruz, diye mesaj attığımı hatırlıyordum. *Belki de başlamalıyız.*

Bana sadece karanlıkta parlayan yıldızlar fısıldadı, hayali bir yıldız takımıydı bu. Babamla onları asmamız bütün bir haftasonu sürmüştü. Sonrasında yere uzanmış ve tavana bakmıştık, babam da bana, "Nereye gitmek istiyorsun? Bir yıldız seç, herhangi bir yıldız. Sonra yolunu belirle. Hedef al," demişti. Tek gözünü kapayıp bir yıldıza işaret etmiş, bir yıldıztabancasıyla ateş ediyormuşçasına başparmağını indirmişti.

Kolumu istikametime uzatıp tek elimle hedef aldım ve bocaladım.

Babamın, "Ateşle!" dediğini duydum. Burada olmamasına ve asla burada olmayacak olmasına rağmen. Çünkü bu imkânsız evrendi. Burada ne Carmindor ne *Prospero* ne Euci ne Federasyon ne de Gözlem Güverteleri vardı. Sadece sevdiği her şeyin öteki tarafında mahsur kalmış ben vardım.

Kara Nebula'da kaybolmuş Prenses Amara gibi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ATEŞLE

"Yalnız değilsin, ah'blena ve
yıldızların bana evimi gösterecek."

33. Bölüm, "Hatırlanası bir Nox Gecesi"

"Kızlar, tenis turnuvanıza vardığınız anda bana mesaj atmanızı istiyorum." Catherine benim yaptığım kahvaltının, ıspanaklı yumurtanın tepesinden gülümsedi. Tezgâhta durup kahvemi yudumladım. Dün gece doğru düzgün uyumamıştım ve pek aç da değildim.

Chloe tatlı tatlı, "Ah, tabii ki," dedi. Bana sessiz kalmam için uyarıyormuşçasına bir bakış attı. Fakat gerçek şuydu ki daha önce hiç bu kadar sessiz kalmamıştım. Zaten onu ele vermenin ne anlamı vardı ki? "Bir de bugün Elle halıları temizleyecekti, değil mi?"

"Ah, evet!" Üvey annem ellerini çırpıp bana döndü. "Şimdi, ne yapacağını biliyorsun, değil mi? Halıyı en son seferki gibi köpüklü bırakmazsın?"

Kupamın içine bakarak, "Hayır," diye cevap verdim.

Chloe telefonunu kontrol etti. "Cal, acele etsek iyi olur, yoksa geç kalacağız. James birazdan bizi almaya gelir."

Bütün sabah tek kelime etmemiş olan Cal, duraksadı. "Ben..."

Catherine'in cımbızla alınmış kaşları çatıldı. "İyi hissetmiyor musun, canım? Biraz solgun gözüküyorsun."

Chloe, "Gayet iyi," diye cevap verip Cal'i oturduğu yerden kalkması için itti. "Sadece gergin. Değil mi, Cal?"

Cal önce bana, sonra da hiç ellenmemiş ıspanaklı yumurta tabağına bir bakış attı. "Evet."

Artık dayanamayacaktım. İzin isteyip odama gittim. Birkaç dakika sonra, James'in arabasının evin yoluna girişini ve ikizlerin arabaya binip paramı da beraberlerinde götürmelerini izledim. Üvey annem beni kontrol etmeye gelmedi; sadece buhar temizleyicisinin garajda olduğunu ve akşama kadar dışarda olacağını yukarıya bağırdı. Sonra ön kapı kapandı ve Miata'nın istikrarlı mırıltısı, evin yolundan çıkıp sokağa ilerledi.

Yatağımda kim bilir kaç dakika yattıktan sonra, telefonum cebimde titredi. Telefonumu çıkardım.

SAGE 07:03

— Hey! Neredesin?

— BÜTÜN SABAH seni aradım

07:04

— Gitmiyorum. Üzgünüm.

Gözlerim nokta nokta yanmaya başladı. Sıcak yaşları durdurmak için gözlerimi kırpıştırdım.

Hatırladığım ilk ExcelsiCon, yedi yaşına bastığım seneydi. Babam hayatımızın son dokuz ayı boyunca ExcelsiCon'u çılgınca planlamıştı. Panelleri, konukları, güvenlik detaylarını planlayarak uykusuz geceler geçirmişti. Çevrede ExcelsiCon'dan o kadar çok bahsetmişti ki, fuar açıldığında ExcelsiCon'u duymaktan bıktığım için gitmek bile istememiştim.

O sabah babamın *Yıldızalanı* giriş müziğini hoparlörü sonuna kadar açarak çalmasının sesine uyanmıştım. O kadar yüksekti ki pelüş oyuncaklarım raflarında sallanmışlardı. Odama kolalı ceketi ve tacıyla dalıp beni kollarına almış, kulağı iyi olmayan birinin inceliğiyle şarkıyı mırıldanmaya başlamıştı.

"DIN DIN-DIN-DIN Dın-Dın-DIIIIIN-DIN," diye uluyup beni ay ve yıldızlı pijamalarımla odada dans ettirmişti ve bu ha-

yatımın en güzel gününün başlangıcı olmuştu. Yıldıztabancamı Bay Singh'e imzalatmıştım. İlk defa Carmindor olabileceğimi düşünmüştüm. Babam bana, "Yıldız ışığım, parlak ışığım, bu gece istediğin kişi olabilirsin," demişti.

Onları durduramadan gözyaşlarım hızla dökülmeye başladı. Aktıklarında onları çabucak elimin tersiyle siliyordum ama daha da fazlası akıyordu. Durmuyordu. O kadar kötü ağlıyordum ki içime bir ciğer dolusu havayı zor çekiyordum.

Dışarıda bir şey gürüldedi.

Gözlerimi sildim ve tökezleyerek pencereye ilerledim. Sokakta büyük turuncu bir kamyonet köşeyi Örümcek Adam'ın streç giysisinden bile daha az mesafe bırakarak döndü ve tek şeritlik yolda hızla ilerledi. Direksiyonda yeşil saçlı bir manyak vardı.

Ah, *olamaz.*

Sage evin kapısını bir gümbürtüyle açıp ayaklarını vurarak yatak odama geldiğinde beni yerde dizlerimin üzerinde buldu, yüzüm kolumun çukurundaydı çünkü ağladığımı görmesini istemiyordum. Babamın ölümünden beri kimsenin ağladığımı görmesinden hoşlanmıyordum.

Ağlamak hiçbir şeyi düzeltmiyordu. Kimseyi geri getirmiyordu.

"Elle, sorun yok. Her şey yolunda. Her şey düzelecek..."

Ondan uzaklaştım. "Ha-ha-hayır!" Eciş bücüş olmuş taca ve yırtılmış cekete tek bir bakış atıp daha fena ağlamaya başladım. "Elbiseyi çaldığımı düşündüler... Kendi annemin e-e-elbisesini. O yüzden pa-paramı alıp benim... Bizim... Kostümümüzü mahmahvettiler..."

Sage dizlerinin üzerine çöküp bana sarılmaya çalıştı ama onu itip uzaklaştırdım.

"Hayır," dedim. "Ben-benden uzaklaş. Ben tuhafım ve berbatım ve he-he-her şeyi ma-mahvediyorum. Ca-Catherine'in hayatını. İki-ikizlerin hayatını. Se-senin hayatını da mahvedeceğim. Henüz mahvetmedim ama be-bekle de gör."

Sage homurdandı. "Elle, başka birinin hayatını mahvedemezsin. Sen delirdin mi? Senin eşyalarını mahveden *onlar.*" Sage beni

uzun uzun inceleyip topuklarının üzerinde geriye kaykıldı. "Neden bir şeyleri mahvedenin *sen* olduğunu düşünüyorsun ki?"

Hafifçe, ince bir sesle güldüm. "Çünkü ben sadece bir yüyüküm. Burada olmak istemiyorum. Bunun bir parçası olmak istemiyorum." Hıçkırarak, "Ben Carmindor değilim, Sage," diye itiraf ettim. "Be-ben Carmindor olamam. Ben Kara Nebula'yım, Prenses Amara'yım ve do-dokunduğum her şeyi mahvediyorum."

Sage geriye doğru oturdu. "Tamam o zaman."

"*Tamam mı?*" Sesi fazla sakin geliyordu. "Anlamıyor musun? Bu kadar, Sage. Özetle bu. Hayatta iyi şeyleri elde edemiyorum. Hiçbirini."

"Buna inanmıyorum." Sage ayağa kalkıp benim de ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzattı. "Hadi."

Uzattığı eli, tutmamı bekleyerek havada durdu. Duraksayıp eline baktım, bir arkadaş olarak bende ne bulduğunu, neden dediklerimi anlamadığını merak ettim. Algılayamıyor muydu?

Sonunda, "Neden?" dedim.

"Çünkü haklısın, sen Carmindor değilsin. Amara'sın. Neden biliyor musun? Çünkü sana berbat bir yan hikâye verilmiş ve sen bunu atlatmayı başarmışsın, hiç bencil değilsin ve cesursun." Çömelip beni omuzlarımdan tuttu. "Elle, ben son bölümü izlediğimde Amara'nın her şeyi mahvettiğini düşünmedim. O evreni kurtardı."

"Evreni Carmindor kurtardı! *Amara'nın* tek yaptığı şey ölmekti!"

"Diğer tarafta başka bir evren var dediğini sanıyordum?"

"Önemi var mı?" diye çıkıştım. "İstesem de Amara olamam. İkizler annemin elbisesini kaybettiler ve... ve..." Boğazım düğümlendi.

Sage ensesini ovdu. "Eh, tam olarak kaybettiler denemez."

"Ne demek istiyorsun?"

"Elle... bir itirafta bulunmalıyım," dedi yavaşça. "Elbiseyi ben aldım."

"Sen mi?" Birden idrak etmeye başladım. "*Sen* mi aldın?"

"Evet. O gün Franco'yu işemeye çıkaracağımı söylediğimde." Aynı anda hem utanmış hem de gururlu gözüküyordu. "Üvey kardeşlerinin böyle tepelerinin atacağını düşünmemiştim! Çok üzgünüm. Ben... sadece... o kendini beğenmiş kızların annenin kıyafetini giyme düşüncesine katlanamadım. Katlanamadım işte. Hayatın boyunca benden bu yüzden nefret edersen anlarım ve..."

Kollarımı ona dolayıp yüzümü omzuna gömdüm. Hıçkırarak, "Teşekkür ederim," dedim. "Teşekkür ederim, *teşekkür ederim.*"

"Kızmadın mı?"

"Ben de çalmak istedim ama beceremedim! Nasıl yapacağımı bilemedim! Ben... Ben çok kızgındım. Ama hiçbir şey yapamadım."

"Ama Chloe biletlerini aldı. Ben elbiseyi aldım diye paranı aldı."

Başımı salladım. "Onları zaten alırdı. Bundan eminim."

"Peki." Gergince gülüp ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini tutunca beni ayağa kaldırdı.

Elimi sıktı. "Şimdi hadi şu fuara gidelim, tamam mı? Aylaklık edip vakit kaybediyoruz."

"Ama oraya nasıl varacağız? Otobüs çoktan kalktı ve..."

"Balkabağı'yla gideceğiz."

Ağzım açık bakakaldım. "Ciddi misin? Balkabağı'nı alamayız! Annen *çıldırır*. Bir park cezası daha alırsan..."

"Denize düşen yılana sarılır, arkadaşım. Annemle eve dönünce uğraşırım. Şimdi eşyalarını topla. Yolculuğa çıkıyoruz."

"Ama paramız yok. Fuar biletimiz de."

"Bunu zamanı gelince çözeriz. Hadi Bilbo, macera hissine ne oldu?"

"Sen delisin."

Kaşlarını oynattı. "Biliyorum."

Gözlerimi kurulayıp kostümümü çantama koydum, kırık tacı odanın ortasında bıraktım ve merdivenlerden aşağı koştum. Sage kamyonetin arka kapısını açtığında orada, tepede annemin elbisesi asılıydı. Utanmaz bir hayranlıkla baktım.

"Pekâlâ," dedi. "Senin giymen için düzeltmemi istiyorsan, arabayı senin kullanman gerek." Anahtarları bana atıp çantasından ufak bir dikiş seti çıkardı.

"Bir dakika... Ne?" Anahtarları yakaladım.

"Sen," diye yanıtlayıp kamyonetin kapılarını kapadı ve yolcu tarafına geçti, "kullanacaksın. Atlanta'ya nasıl gidileceğini biliyorsun, değil mi?"

"*Ben* mi?" Diğer tarafa koşup hızla kamyonete atladım, bir yanım Catherine'in Miata'sının sokaktan gelmesini bekliyordu. Kemerimi bağlayıp anahtarı taktım. Kilometre saati ve bütün küçük düğmelerle kadranlar, önümde karmaşık bir kontrol paneli gibi duruyordu. "Araba kullanmayı doğru düzgün bilmiyorum bile!"

"Ehliyetim var demiştin."

"Bu, araba kullanıyorum anlamına gelmiyor!"

"O zaman öğrenirsin," diye yanıt verip çantamı aldı. "Dört saatimiz, deponun yarısı kadar benzinimiz ve kazanmamız gereken bir yarışmamız var.* Söylesene: Balkabağı'nı kaçırmaya hazır mısın, Prenses?"

Sage o kocaman sırıtışıyla sırıttığında, hayır diyemezdim. İmkânsızdı. "Anlaştık, yardımcı pilot."

Sage daha da kocaman sırıttı ve Ray-Ban güneş gözlüğünü indirdi. Ben de ona uyup kıpkırmızı olmuş gözlerimi saklamak için ucuz bir çakma olan havacı gözlüğümü yerleştirdim. Kontaktaki anahtarı çevirdim. Motor, kış uykusundan uyanan bir canavar gibi gürleyerek canlandı ve Balkabağı, egzoz borusundan kapkara dumanlar püskürerek evin önünden yola doğru ilerledi.

* *Cazcı Kardeşler* filmine gönderme yapıyor. –*çn*

"Pekâlâ," dedi. "Senin giymen için düzeltmemi istiyorsan, arabayı senin kullanman gerek." Anahtarları bana atıp çantasından ufak bir dikiş seti çıkardı.

"Bir dakika... Ne?" Anahtarları yakaladım.

"Sen," diye yanıtlayıp kamyonetin kapılarını kapadı ve yolcu tarafına geçti, "kullanacaksın. Atlanta'ya nasıl gidileceğini biliyorsun, değil mi?"

"*Ben* mi?" Diğer tarafa koşup hızla kamyonete atladım, bir yanım Catherine'in Miata'sının sokaktan gelmesini bekliyordu. Kemerimi bağlayıp anahtarı taktım. Kilometre saati ve bütün küçük düğmelerle kadranlar, önümde karmaşık bir kontrol paneli gibi duruyordu. "Araba kullanmayı doğru düzgün bilmiyorum bile!"

"Ehliyetim var demiştin."

"Bu, araba kullanıyorum anlamına gelmiyor!"

"O zaman öğrenirsin," diye yanıt verip çantamı aldı. "Dört saatimiz, deponun yarısı kadar benzinimiz ve kazanmamız gereken bir yarışmamız var.* Söylesene: Balkabağı'nı kaçırmaya hazır mısın, Prenses?"

Sage o kocaman sırıtışıyla sırıttığında, hayır diyemezdim. İmkânsızdı. "Anlaştık, yardımcı pilot."

Sage daha da kocaman sırıttı ve Ray-Ban güneş gözlüğünü indirdi. Ben de ona uyup kıpkırmızı olmuş gözlerimi saklamak için ucuz bir çakma olan havacı gözlüğümü yerleştirdim. Kontaktaki anahtarı çevirdim. Motor, kış uykusundan uyanan bir canavar gibi gürleyerek canlandı ve Balkabağı, egzoz borusundan kapkara dumanlar püskürerek evin önünden yola doğru ilerledi.

* *Cazcı Kardeşler* filmine gönderme yapıyor. –*çn*

DARIEN

Kendi kendime, "Asla mavinin tonu doğru olmayacak," diye mırıldanıp yakamı düzelttim. Üniformam fuar merkezinin girilmeyen bir odasındaki kancada asılıydı. Yirmi üç gün boyunca bu üniformayla film çektikten sonra, bu kostümden tamamen bıkacağımı düşünmüştüm ama artık bu kostümümü giymemek yanlış geliyordu. Bu sanki ikinci derim olmuş gibiydi.

Parmaklarımı bakır düğmelerde ve parlatılmış yıldıznişanlarında gezdirdim. Bu sabah ben bir fincan kahve içerken Gail ceketin kuyruğunun kolalanmasını sağlamıştı. Ne kadar geç yattığımı hatırlayamıyordum ama sarhoş ve mutlu rol arkadaşlarımı otele taşıdıktan çok sonra yattığımı biliyordum.

Jess, Lonny'nin siyah arabasının arkasında, dili dolaşarak, "Tam âşık olunacak bir insansın," demişti. Görünüşe göre bir korumaya sahip olmanın avantajları vardı ve o avantajlar, sürekli aranabilecek bir limuzin servisi olmasını içeriyordu. Lonny hiç mutlu olmamıştı. "O kız bunu görmediği için deli olmalı."

Diğer koltukta yüzüstü yatan Calvin, "Hangi kız?" diye sordu.

"Darien'ın âşık olduğu kız."

"Âşık değilim..." diye karşı çıktım ama Jess sarhoş parmağını dudağıma dayadı.

"Şşş," diye emretti ve hemen ardından ayakkabılarımın üzerine kustu. Ayakkabılarımı lobide çöpe attım ve gecenin kalanı boyunca rol arkadaşlarımı odalarına taşırken Lonny'nin ölümcül bakışlarından kaçınmaya çalıştım.

Kapıda bir tıklama duyuldu, sonra Gail içeri girdi. "Hazır mısın, Dare?"

Gerginlikle elimi saçlarımda gezdirdim. "Tabii. Telefonumu bulabildin mi?"

Başını iki yana salladı. Ben odama döner dönmez (eh, odama döner dönmez ve Jess'in kusmuğundan kalanları temizler temizlemez) Gail kötü haberi vermişti: Telefonum kayıptı.

Birinci kere, "Nereye koymuş olabileceğimi hiç bilmiyorum," dedi. "Numarayı aramayı bile denedim ama doğrudan telesekreter çıkıyor. Özür dilerim, biliyorum, demiştin ki..."

Hissettiğimden daha emin bir şekilde, "Eninde sonunda bulacağız," dedim.

"Evet, bulacağız."

Harekete geçirilmediğim sürece kıpırdamayacağımı bildiğinden dirseğimi tuttu ve beni koridordan ilerletip dinlenme odasının önünden geçirdi; burası fuarın misafirlerinin sürekli imza veya fotoğraf istenmeden oturabileceği tek yerdi. Eski aktörler bile burada sık sık otururlardı. Kimse fuar alanına çıkmazdı. Orası piranalarla dolu bir akvaryumdu. Bu evrenin Kara Nebula'sının merkeziydi.

Arkamızda kaybolan dinlenme odasına tam hüzünlü son bir bakış atıyordum ki, sık kahverengi saçlı bir adam gözüme çarptı, ceketi ise saçlarından bile daha kahverengiydi*.

"Gail!" Aniden durdum. "Galiba o Nathan Fi..."

Gail beni kendine yoyo gibi çekti. "Birinci baskı Firefly çizgi romanını ona sonra imzalatırsın. Panelinden ve şey, hayranlarına imza verdikten sonra."

Halıda donakaldım. "İmza mı?"

---

* Nathan Fillion'ın oynadığı Firefly dizisinde kahverengi ceketinin büyük önemi vardır ve dizinin hayranlarına Kahverengi Ceketliler denir. –*çn*

Gail yüzünü buruşturup atkuyruğunu çekiştirdi. "Bunu, şey... Bunu Mark istedi."

"Mark..." İsmini boğacakmış gibi söyledim. "Babam imza vermek zorunda olduğumu mu söyledi?"

"Israr ediyor. Tanıtımın için iyi olacağını söylüyor. Buna ihtiyacın olduğunu söylüyor. Onunla tartışmaya çalıştım ama..."

"Ya o blog yazarı orada olursa? Mesajları bırakan şu kişi?"

"İkisi aynı kişi mi bilmiyoruz," dedi.

"Ee, o zaman ya *ikisi* de buradaysa? İkisinde de benim sıramın bileti olabilir."

Gail, "Ben... Özür dilerim," diye tekrarladığında, korkum anında pişmanlığa dönüştü ve omuzlarım çöktü. Dinlenme odasındaki kahverengi ceket gitmişti. Kaçırılmış bir fırsat daha.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır, bu senin suçun değil. Mark'a karşı gelemezsin. Belki fuar ofisi yardımcı olabilir. Ben hallederim."

"Ama Dare..."

"Ben *hallederim*."

Koridorun sonuna gelince kapıları ardına kadar açıp fuar kalabalığında ilerledim, Gail da arkamdan insan denizini ayırarak geliyordu. Fotoğraf, imza veya herhangi bir şey için durmayı reddettim çünkü hedef peşindeydim.

Mark önce beni fuara katılmaya zorlamıştı. Sonra bütün sızan görüntülerim için beni suçlamıştı. Şimdi de imza saatimi iptal etmeme izin vermiyordu, öyle mi? Üstelik Orange Crush içmeme de izin yoktu. Kontrolden çıkan şeyler burama kadar gelmişti.

Mark'ın canı cehenneme.

İmza *vermeyecektim*.

ELLE

Atlanta Fuar Merkezi *devasaydı.*

Sage, Balkabağı'nı nereye park edeceğine bakınırken giriş rozeti bulmam için beni girişte bıraktı. Balkabağı homurtular çıkararak uzaklaşırken, ben onca insana ağzım açık bakakaldım. Sadece insanlara değil, Vulcanlara, Noxlara, Turianlara ve Sith Lordlarına. Grootlara, X-Men karakterlerine, Jon Snowlara, Marty McFlylara, Disney prenseslerine... Nathaniel Drakelere, Indiana Joneslara, *League of Legends* karakterlerinin yanında duran *DOTA 2* avatarlarına, kahverengi ceketli Firefly hayranlarına, kahraman pelerinlerine ve Hogwarts cübbelerine... Sailor Moonlara, yıldız gezginlerine, Uzay Yolu hayranlarına ve saygıdeğer Federasyon'un simgesi olan mükemmel koyu mavi ceketleriyle hepsinin arasında dolaşan *Yıldızalanı* hayranlarına.

İmkânsız dünya. Daha da iyisi, ikizler ortalıkta gözükmüyordu.

12: 22

— Şu anda nerede olduğumu HAYATTA tahmin edemezsin, ah'blen.

— [Bir fotoğraf dosyası]

Onun da burada olduğunu düşündüğüm için cevap vermesini bekledim, muhtemelen kostüm oyunculuğu panellerinden birinde konuşuyordu. Fakat cevap vermedi. En azından başta. Görünce cevap verirdi. Ancak tanışmak isteyecek miydi? Ben bunu istiyor muydum?

Sanırım... Sanırım istiyordum.

Kararlı bir şekilde çantamı omzumda daha yukarı kaldırdım ve bilet alma macerama başladım. Bilet masasında sadece sıkılmış gibi görünen bir adam kalmıştı, tepesinde de iri kırmızı harflerle CUMARTESİ BİLETLERİ BİTTİ yazan bir levha asılıydı. Derin bir nefes alıp doğrudan masaya yürüdüm.

Bilet satıcısına, "Bakın, yeni bir bilet almaya çalışmıyorum, sadece eski biletlerim çalındı," diye açıklama yaptım. "Tek istediğim kostüm oyunculuğu yarışmasına katılmak. Söz veriyorum Başlangıç'tan geçmeyeceğim, iki yüz dolar almayacağım, vesaire..."

Levhaya işaret etti.

"Orada ne yazdığını biliyorum, *okuma yazmam var*," dedim. "İstediğim sadece..."

Nihayet bana bakıp, "Özel muamele görmek mi?" dedi. Kalın siyah çerçeveli gözlüğünün arkasından gözlerini kırpıştırdı. "Belki bir dahaki sefere biletlerini daha erken alsan iyi olur tatlım."

"Bana tatlım deme," diye çıkıştım.

"Sana kim tatlım dedi?"

Sage girişteki kalabalığın arasından kıyafetini düzelterek geldi; bugün mavi, tütü etekli bir elbise giyiyordu. Dengesiz, punkrockçı bir periye benziyordu, tabii bu hâliyle fuarda tuhaf durmuyordu.

"Pekâlâ, otoparkta yer bulamadım çünkü Balkabağı oraya sığmadı ama parkmetresi olan bir yer buldum ve kasadan bir sürü çeyreklik aldım. Park Cezası Almaktan Kaçınma Operasyonu yolunda gidiyor."

Masadaki adam, "Sanırım bu yasadışı," dedi.

"Cinsel taciz de öyle." Ona zihnini eritecek kadar kötü bir bakış atmaya çalıştım ama bu adam hiçbir şeyden etkilenmiyordu.

Etrafında kıyamet kopsa muhtemelen bunun *tamamen* geçen seneden kalma bir bilimkurgu eseri olduğunu düşünürdü.

İçini çekti. "Dinle, 'çalınmış' biletlerin hakkında ne yapabileceğine bakmak istiyorsan git organizatörlerle konuş. Şuradaki ofisteler." Girişin köşesine işaret etti. "Git onları rahatsız et."

Kaşlarımı çatarak arkamı döndüm ve ofise ilerledim.

Sage arkamdan, "Ben burada bekleyeceğim, sanırım," diye seslendi. "Etrafı birbirine katarken iyi eğlen!"

Onu duyduğumu belirtmek için elimi kafamın üzerinde salladım.

Bu saçmalıktı. Babam ExcelsiCon'u organize ettiği onca yıl boyunca asla o adam gibi şımarığın tekini işe almazdı. En azından, fuara girmenin başka yolları da vardı ve henüz misafir kapasitesinin dolmadığını biliyordum. Her zaman önemli biri gelirse diye kullanılmayan bir avuç dolusu giriş kartı olurdu. Mesela Amerika başkanı gibi. Ya da Tom Hiddleston.

Ofis kapısına ulaştım ve küçük pencereden içeri baktım. Bezgin yaşlı bir kadın bir masada banknot sayıyordu. Tanıdık gözüküyordu ama onu hatırlamam biraz zaman aldı.

"Bayan May!" Kapıyı çalıp pencereden el salladım. İsmini duyunca zıpladı ve koltuğunda bana doğru döndü. Üzerinde organizasyonun tanzim ettiği mor ExcelsiCon tişörtüyle kot vardı ve yemin edebilirdim ki benim olmadığım on yıl boyunca ayakkabılarını hiç değiştirmemişti. Gri kaşları, beni daha önce nerede gördüğünü çıkarmaya çalışıyormuşçasına çatılmıştı.

Ona söz-yemin selamını verdiğimde kaşları, grileşmiş kahverengi saç çizgisine kadar kalktı.

"Aman Tanrım... *Danielle!*" diye bağırıp koltuğundan fırladı. Masanın etrafından koşup kollarını bana doladı. "Danielle, ne kadar da büyümüşsün! Tıpkı Robin'e benziyorsun." Beni tutup, "Aynı onun gibi," diye tekrarladı. "Tanrım, ne kadar oldu, altı yıl mı?"

"Altı yılı birazcık geçti," diye yanıt verdim. Yedi yıl. Nasıl bu kadar uzun zaman olmuştu? Acaba o da beni suçluyor muydu?

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım. "Gelme zamanım gelmişti, değil mi?"

"Kesinlikle!" diye yanıt verdi. "Robin asla kendini ExcelsiCon'dan uzak tutamazdı. Senin de tekrar geleceğini biliyordum."

"Esasında, Bayan May, sizinle bu konuda konuşmam gerekiyor. Ben... Biz..."

Birdenbire ofis kapısı açıldı ve kapı kulpu duvara bir gümbürtüyle çarptı. Uzun boylu, genç, koyu saçları olan ve çalımla yürüyen bir erkek yanımdan hızla geçti.

Buz gibi bir sesle, "Müdürünüzle konuşmam gerekiyor," dedi. "*Lütfen.*"

Ağzım açık kaldı. Çünkü, vay canına, Federasyon Prensi'ne bak, Batman. Bu, Darien Freeman'ın ta kendisiydi.

Bayan May şaşırmış gözüküyordu. "Eh bir saniye, şimdi biraz durun..."

Telaşlı gözüken bir kadın, tahminimce yardımcısı, Darien Freeman'ın peşinden ofise tökezleyerek girdi ve kapıyı sessizce kapadı. "Darien, sorun yok..."

"Gail, sorun *var*." Tekrar Bayan May'e döndü. "Sadece müdürle konuşmam gerekiyor, *lütfen*. O kadar. Eminim büyük bir yanlış anlaşılma olmuştur."

Bayan May, "Müdür şu an fuarın içinde," dedi.

"Pardon," diyerek Darien Freeman'ın sözünü böldüm.

"Bir saniye, tamam mı?" Bana doğru düzgün bakmadı bile.

Birdenbire görünmez oluvermişim gibi hissediyordum. Evde görünmez hissetmek başka şeydi ama burası... Burası benim babamın fuarıydı. Burada görünmez hissetmemeliydim. Burada görünmez *hissetmeyecektim*.

"Ona ulaşmanın bir yolu var mı?" dedi. "Arayabilir misiniz? Ya da başka bir yolu?"

Yardımcısı yalvarırcasına, "Dare, paneline geç kalıyorsun," dedi. "Belki bunu sonra düzeltebiliriz..."

Darien Freeman, "Ama imza saatim panelden hemen sonra," deyip yardımcısını ikna etmeye çalıştı.

Kararlı bir tavır takındım. Önce, oyuncu olarak seçilip Carmindor'u mahvetmişti. Sonra Carmindor'u pazarlamak için ulusal televizyonda karın kaslarını sergileme ahlaksızlığını göstermişti. Şimdi de ofise dalıp benim sözümü bölüyor ve ben görünmezmişim gibi yapıyordu, öyle mi? İşte bu yüzden blog yazıyordum. Bu hayatta görmezden gelebileceğim şeyler vardı: Catherine gibi, ikizler gibi, golf kulübündeki saçmalıklar gibi. Fakat kimse benim *Yıldızaları*'ma bulaşamazdı.

"Biraz nankörlük etmiyor musun?" dedim.

Nihayet sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bana baktı. *Ah, selam,* diye düşündüm. *Nihayet beni fark etmen ne güzel.*

"Pardon?" dedi.

Üzerine basa basa, "Biraz," dedim. "Nankörlük etmiyor musun?"

"Pardon... Hanımefendi... Biraz acelem var..."

"Benim *yok* mu?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Önce ben geldim ve otuz dakikalığına güzel kıçının üzerine oturup imza veremeyeceksin diye isteri nöbeti geçirmen için hiçbir sebep yok. Bu rezillik. Büyük resme bakarsak, otuz dakika senin için nedir ki?" Ellerimi belime koydum. "Başka birinin gününü oldukça güzel hâle getirmek için otuz dakikacık ne ki?"

Omuzları gerildi. "Anlamıyorsun. Anlayama..."

"Anlayamaz mıyım?" deyip güldüm. "Bana maaşını verirsen senin *yerine* imzalarım."

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra ağzını kapayıp tekrar Bayan May'e döndü. "Lütfen, müdürünüzle konuşmanızın bir yolu var mı? Bir anlaşma yapabiliriz. Sadece imza vermek..."

Her an benzi daha da atan Bayan May yerine, "Belki de imzalamalısın," diye cevap verdim. "Belki de *tam* olarak bunu yapmalısın, Darien Freeman. Belki Carmindor olmanın sadece güzel bir yüz olmaktan fazlası olduğunu fark etmeliydin."

Bu iyi bir cümleydi çünkü doğrudan blog yazımdan alıntı yapıyordum. Bakışları sertleşip daha kızgın bir hâl aldığında, cümlemi tanıdığını fark ettim. Eh, güzel.

Elimi kapıya doğru sallayıp, "Tıpkı diğerleri gibi şımarık bir yıldızsın," diye ekledim. "Bir kerecik çalışıp gidip imza ver! Kendine Carmindor diyorsan en azından bunu yapabilirsin."

O korkunç eski spor ayakkabılarla çok çalışıp yeterince para almıyormuş gibi gözüken zavallı yardımcısı, bir inilti çıkarmamak için elini ağzına götürdü.

Darien Freeman ilk defa bana baktı. Neden onu çekici bulduklarını biraz görebiliyordum; yüz yüzeyken yakışıklıydı, özellikle de yara iziyle ve o gözlerle. Fakat kişiliği şimdiye kadar gördüğüm en itici özellikti. Kesinlikle *Yıldızalanı* için vücut çalışmıştı. *Sahil Kenarında*'da bu kadar... Şey, gösterişli gözüktüğünü hatırlamıyordum. Kollarını göğsünde kavuşturdu, omuzları tişörtüne zor sığıyordu. "O blog yazarı sensin, değil mi? Benden nefret eden."

"Senden *nefret* etmiyorum."

"O zaman sorunun ne?"

Daha uzun gözükmeye çalıştım ama Darien'ın yanında çok uzun gözükmem mümkün değildi. "*Nefret* ettiğim şey, senin zorbalık ediyor olman!"

"Ben zorbalık *etmiyorum*."

"Ah, gidip iyi insanlardan bir şeyler istemek normal, kibar bir davranış mı sayılıyor?"

İnanmazlıkla, "'Lütfen' dedim! 'Lütfen' demedim mi?" diye sordu ve onaylaması için yardımcısına baktı. Yardımcısı dudaklarını iyice büzdü ve aralarında sessiz bir iletişim geçti. Yardımcısı onu kurtarmayınca, Darien Freeman ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ! Tamam! Dinle, Bayan, şey..."

"Bayan May," diye araya girdim. "Adı Bayan May."

"Bayan May," diye tekrarladı. Çenesindeki bir kas seğirdi. "Zorladığım için özür dilerim. Uzun bir gün oldu..."

"Daha saat yeni bir oldu," diye mırıldandım. Darien bana dik dik baktı.

"Ve sadece fuarda biraz boş zaman istiyorum, anlıyor musunuz? Sadece birkaç saat. İmza verirsem birkaç saatim olmayacak. Lütfen telsizle müdürünüzle konuşup ona beni bulmasını söyleyebilir misiniz? Ben *Yıldızalanı* panelinde..." Tekrar bana baktı. "*Çalışıyor* olacağım."

Sonra hızla dönüp gitti. Bir hayran grubu dışarıda toplanmıştı ve Darien Freeman ofisten çıkarken ona yetişmeye çalıştılar ama iri yarı bir adam (muhtemelen korumasıydı) onunla hayranların arasına girip yardımcısıyla onu girişten geçirdi. Kapı arkalarından kapandı ve başarıyla Darien Freeman'ın adını haykıran herkesi dışarıda bıraktı.

Gözlerimi devirip kaşlarımı çattım. Fakat Bayan May bana sırıtıyordu.

"Gerçekten de babanın kızısın."

"Sanki ben görünmezmişim gibi davrandı," dedim. "Sadece diğer herkesin yapacağını yaptım."

"Hayır, aynı Robin gibiydin." Başını iki yana salladı. "Onunla o kadar uzun yıllar boyunca çalıştım ki sen onun gibi davrandığında bunu görebiliyorum. O çocuğa en ufak şans tanımadın."

"Size *gerçekten* kaba davranıyordu," diye belirttim.

"Hı-hı." Bayan May başını sallayıp koltuğunda ileri geri sallandı ve eline bir telsiz aldı. Darien Freeman hakkında konuşmak için yeni müdürünü, babamın eski arkadaşlarından kelleşmekle olan, bira göbekli ve Chewbacca kılığına girmeyi çok seven Herman Mitchs'i aradıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. "Senin için ne yapabilirim?"

"Şey..." Ellerini ovuşturdum. "Bir şeyler oldu ve biletlerim çalındı, iki biletim vardı, ben ve arkadaşım için. Faturam burada ama bilet masasındaki adam dedi ki..."

"Fatura mı?" Bayan May gülüp koltuğunda arkasına yaslandı. "Robin Wittimer'ın kızının asla bilet almasına gerek yok ki! Sen bu fuarın bir parçasısın, hayatım. Sen ailemizdensin."

Masasından bir giriş kartı çıkardı. Tepesi sarıyla işaretliydi, bu takılabilecek en yüksek rütbeli karttı: Sadece *önemli biri* oldu-

ğunuzu değil, *çok önemli biri* olduğunuzu anlatan, her yere giriş sağlayan türde bir kart. Kartların Stan Lee'si.

Bana uzattığı kartı aldım ve parmaklarım altta siyah harflerle yazılı ismin üzerinde dolaştı. *Robin Wittimer.* Gözlerim yaşlarla yandı.

Bayan May, "Her sene onun için bir kart bastık," dedi. "Gelmek istersen diye."

Dalgın bir sesle, "Her sene mi?" dedim. "Ama..."

"Üvey annen sana söylemedi mi?" Bayan May kaşlarını çattı. "İlk birkaç sene evine gönderdik ama kartlar geri dönüp durduğu için onları burada tutmaya karar verdik."

Demek Catherine bunca zamandır ExcelsiCon'dan beklendiğimi biliyordu, öyle mi? Her sene babamdan kalma, sadece bana özel bir kart olduğunu biliyordu ve bu kartları *geri göndermişti* öyle mi? Ağlamamaya çalışarak altdudağımı çiğnedim.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadım. "Eğer bilseydim..."

Bayan May yüzümün buruştuğunu görünce bir kâse dolusu karamel şekeri uzattı. "Eh, artık buradasın. Arkadaşın da bunu takabilir," diye ekleyip özel misafirler için tuttuklarını bildiğim şu fazladan kartlardan birini çıkardı. "Olay nedir? *Yıldızalanı* panelini mi görmeye geldin? Korkarım onu kaçırıyorsun..."

"Esasında kostüm oyunculuğu yarışması için geldim."

Gülümsedi, bir şekeri kabından çıkardı ve ağzına attı.

"Gerçekten de tam babanın kızısın."

DARIEN

"Sakinleşmen gerek, Dare."

Sağol, Gail. Bu yüzyılın en hafif kaçan ifadesi oldu.

Devasa oditoryumdan çıkıyor, yeni dağılmış olan panelden uzaklaşıyorduk. *Sahil*'de bana bayılmış olan insanların bekleyemeden çektiği binlerce özçekimin flaşı yüzünden gözlerimin önünde noktalar uçuşuyordu (gerçi gerçekten beni sevselerdi, flaşı açık bırakmazlardı). Paneldeki bütün seyirci soruları, Blob'un* içi gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Yeni Carmindor olmak nasıl hissettiriyor?

Carmindor'a Bay Singh'ten farklı olarak ne katıyorsun?

Çekimler yeni bittiği için, senin Carmindor yorumunla ilgili ne bekleyebileceğimiz konusunda biraz bilgi verebilir misin?

Neden Federasyon Prensi olabileceğini düşündün?

Jess böyle sorular almamıştı. Calvin de. Amon'a beni neden Federasyon Prensi olarak seçtiği her sorulduğunda sadece, "Bu rol için mükemmel insanı seçtim mi? Bence seçtim," dedi.

Tabii bu medya röportajlarında ilk öğrenilen şeydi. Cevap vermek istemediğiniz bir soru sorulduğunda, kendi sorunuzu sorup onu cevaplayarak dikkat dağıtırsınız.

---

* *Blob* adlı filmdeki jöleye benzer uzaylı. –*çn*

Böylece fuar ofisindeki blog yazarı ve panelden sonra, oldukça berbat bir ruh halindeydim. *Asitüfekçi* blog yazarına rastladığıma inanamıyordum. Üstelik o bir kızdı. Kader benimle dalga geçiyor olmalıydı. Nathan Fillion'ı görmek bile başımdaki bu kara bulutları dağıtamazdı.

Arkamdan ayaklarını sürüyerek gelen Gail, "O kız gerçekten de seni sinir etti, değil mi?" dedi. Lonny de bizi hantal bir gölge gibi takip ediyordu.

"O bir kızdan çok Şeytan'ın dölüydü," diye mırıldanıp misafirlere özel koridorlardan birine çıkan SADECE MİSAFİRLER yazılı kapıyı açtım.

Lonny, "Kız mantıklı konuştu," diye gürledi.

Gail başını salladı. "Darien, genelde hayranlarına çok iyi davranıyorsun. *Darien*." Ben durmayınca, beni koridorun ortasında durdurmak için kolumdan yakaladı. O iblisli dizideki adam geçince ona bir kanka selamı verdim. Adam kulak misafiri olamayacak kadar ilerlediğinde, Gail, "Gerçek sorun ne?" diye fısıldadı.

Gerçek sorun neydi?

Çenemdeki bir kas titredi. "Gail, telefonum hâlâ yok ve solar akım kapasitörü hakkında anlaşmazlık yaşadığımızdan beri Elle'le bu kadar uzun zaman konuşmadığım olmamıştı, *Asitüfekçi*'nin yazarı bir kız ve..." Görünmez saatime baktım. "On dakika sonra imza vermem gerek. Bu sırada otelime tehditkâr mesajlar bırakan bir erkek gelebilir de gelmeyebilir de."

Ayrıca, bunun çılgınca olduğunu biliyordum ama izlendiğim hissinden kurtulamıyordum. Yani, zaten *izlendiğimi* biliyordum ama... Bu farklı geliyordu. Film çekimleri sırasında hissettiğim gibi. O adam beni çatıda kilitlediğinde ve o videolarla fotoğrafların sızdırıldığında olduğu gibi.

Lonny gürleyen sesiyle, "Ama ben orada olacağım," deyip parmaklarını çıtlattı. "Onları gemici düğümüne çeviririm."

"Sağol, kanka." Uzun, stresli bir nefes alıp bıraktım. "İyi olacak. Kesinlikle her şey yolunda gidecek. Bir *yığın* diye tarif edilebilecek bir şey imzalamadığım sürece."

ELLE

Sage'le girişte buluşup ona fazladan VIP kartını taktım. Güvenlik sırasından geçerken, bilet masasındaki adama ben de aynı VIP kartını gösterdim. Adamın ağzı, benimkinin üzerindeki sarı çizgiyi görünce açık kaldı.

Ağzımı oynatarak sessizce, "Bu da sana kapak olsun," dedim ve güvenlik görevlisi çantamı ve kostümümü kontrol edip beni içeri alırken, parmaklarımı teker teker kapayarak el salladım.

Sage çantanın sapına vurup, "Pekâlâ, kostümünü bitirip seni bu yarışmaya hazırlamalıyız," dedi. "Hâlâ omzundaki dikişlerin doğru olduğundan emin olmalı, ceketine sim koymalı ve..."

"Sage." Onu durdurdum.

Sage başını bile kaldırmamıştı. "Evet?.. Ah." Gösteri salonunun genişliğine baktı. Ağzı hafifçe açık kaldı. "*Aaa.*"

Bütün duvarları, yerden tavana kadar, tüm fuar merkezini televizyon kanalı, stüdyo ve oyun masaları, *World of Warcraft* karakterlerinin gerçek boyutlu kopyaları ve *Funko* figürleri kaplıyordu. Merkezin bir yanından diğerine kadar uzanan masalarda içtenlikle gülümseyen insanlar çalışıyordu, tepede *Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları* afişleri asılıydı, klimayla çok hafifçe sallanıyorlardı. Kalabalık, fotoğraf çekebilmek için yolun ortasında duruyor; kartondan kılıç, tırpan, ışın kılıcı, lazer silahı ve yıldızsilahı ta-

şıyan kostüm oyuncularıyla fotoğraf çekiliyorlardı. Devasa bir Hulkbuster'ın arkasından gelen, cep telefonlarıyla etkinliği kaydeden dört Ewok'un önünden çekilen bir Deadpool bana çarptı. Üstelik hâlâ ikizlerden eser yoktu. Bu iyi bir işaretti.

Sage'le yavaş yavaş bakışlarımızı birbirimize çevirdik. "Vay canına," dedi. "Geek cennetindeyim."

Elimle odaya işaret edip, "Ah, genç Padawan," dedim. "Işığın vurduğu her yer bizim krallığımızdır.* Hadi gidip bu krallığı keşfedelim." Onu fantastik ve bilimkurgu müdavimlerinin şamatasının içine çektim ve karmaşanın içinde kaybolduk.

"Tanrım, bütün bu insanlara *bak*, ne kadar çok Carmindor var! Sence seninki de burada mıdır?"

Assasin's Creed cübbeleri satan bir masayı geçerken, "Belki," diye yanıt verdim.

"Ciddi misin? Buluşacak mısınız?"

"Bilmiyorum. Cevap vermedi."

"Hmm." Sage, salonun uzak köşesinde toplanmış olan kostüm oyuncularına işaret etti. Biri, FOUR STAR TAKIMI yazan bir pankart tutuyordu. "Fuarlarda çok fazla internet grubu buluşuyor mu?"

"Tabii."

"Peki ya senin *Yıldızalanı* arkadaşların? İnternette konuştukların?"

"Ah, şey, evet. Birkaçı burada." Tırpanlı bir elf aramızdan sıkışa sıkışa geçerken bir anlığına ayrı düştük. "Her neyse, kostüm yarışması alanına gidip ismimizi yazdıralım mı, ne dersin? Bir de ikizlere rastlamamaya çalışalım."

Sage, "Rastlarsak onları bir dolaba tıkacağım," diye mırıldandı.

Güldüm. "Biraz daha Nox dövmeye hazırsın, öyle mi?"

Homurdandı. "Elle, onlara dizlerinin üzerine çöküp sana Kraliçe demelerini söylemeye bile hazırım."

"Bu başlangıçla bambaşka bir şey söyleyeceğini sanmıştım."

"Eh, bu biraz çocuklara uygun türden bir an."

"Pekâlâ."

---

* *Aslan Kral* göndermesi. –çn

Gösteri salonunda yerde bulduğu bir fuar haritasına baktı ama ben homurdanarak haritayı elinden aldım. "Of, *saçmalama*, burayı avucumun içi gibi biliyorum."

"Hakikaten, burayı nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Çünkü bu fuarı babam başlattı," diye cevap verip tekrar elini yakaladım ve kalabalığa doğru ayaklarımı takip ettim. Fuar merkezinin haritası, tıpkı odamın tavanındaki fosforlu yıldızlar gibi hafızama kazılıydı.

DARIEN

Sahil Kenarında'daki karakterimin bir portresine daha adımı çiziktirdikten sonra, güzel kumrala sırada beklediği için teşekkür ettim ve fotoğrafı ona geri verdim. Fotoğrafı sanki altından yapılmış gibi göğsüne bastırdı, *Sahil*'de bana bayıldığını söyledi ve arkadaşlarıyla uzaklaştı. Bu bayağı güzeldi. Hayranlarımın coşkuyla konuşmasından bıkacağımı düşünmüştüm ama hayranlığın asla sıkıcı olmayan samimi bir yanı vardı. Evet, hayranlara sahip olmak egomu şişiriyordu ama bu kadar sığ olmadığıma inanmak istiyordum. Bu işi seviyordum çünkü insanların (imza sırama bakılırsa, her türden insanın) hoşuna giden şeyler yapıyordum.

Kendi kendime, "Yani blog yazarı haklıydı," diye mırıldanıp keçeli kalemin ucunu masaya vurdum. Bu kadar haklı olması sinir bozucuydu. Benim zamanım, bu insanları mutlu etmekten çok daha önemsizdi.

Gail duyma menzilimin hemen ötesinde duruyor, hararetle telefonda konuşuyor, toplantılarla fotoğraf çekimlerini ve halledemeyecek kadar meşgul olduğum diğer her şeyi ayarlıyordu. Bütün bunlardan sonra bir tatili hak ediyordu. Ya da bir terfiyi.

Sıranın en önünde Lonny duruyordu, her zamanki gibi ciddi ve belalı gözüküyordu. Daha az şüphe çekmek için yakındaki bir

masadan aşırdığı *PowerPuff Girls* kasketine rağmen. Sürekli tuhaf bakışlar alıyordu.

Bir hayran bana doğru bir kitap uzattığında, başka insanların işlerini imzalamadığımı söyleyecektim ki, çizgi romanı tanıdım. *Batman: Birinci Yıl.*

Keçeli kalemi kavrayıp yavaşça gözlerimi Kilgrave tişörtü giyen kızıl saçlı erkeğe çevirdim. Hatırladığımdan daha uzun boyluydu, tabii ki daha büyümüştü; saçları kısacık kesilmişti, gözleri koyuydu.

Yüreğim ağırlaştı. Arkama yaslanıp keçeli kalemin kapağını kapadım. "Brian?"

"Selam, Darien. Uzun zaman oldu, değil mi?"

Arkasına doğru baktım. Hâlâ bir şeyleri imzalatmayı bekleyen en az yirmi kişi vardı. Şu anda öylece gidemezdim ve Gail'ın sırtı dönüktü o yüzden Hulk gibi irileşip Brian'ı ayağından tutarak başımın üzerinden savursam bile bir sorun olduğunu göremezdi. Sakinliğimi korumalıydım. Yüzüne yumruk atma isteğim göz önüne alınırsa, bu biraz zordu.

Onun yerine başımı sallayıp cevap verdim. "Uzun zaman oldu. İmzalatacağın bir şey var mı? Başka insanların işini imzalamıyorum."

Dudaklarını yaladı. Tişörtünün yakasından *Yıldız Savaşları*'ndaki İmparatorluğun sembolünün ucu gözüküyordu. Tabii ki İmparatorluğun dövmesini yaptırmıştı. Hiçbir zaman Asiler için yeterince iyi olmamıştı. "Sadece seninle konuşmak istiyorum, bir dakikalığına. Sana ulaşmaya çalıştım. Oteline sesli mesajlar bıraktım..."

"O sen miydin? Ben sanmıştım ki..." Cümlemi bitirmedim. Çünkü sandığım şey çok saçmaydı. Tabii ki mesaj bırakan Brian'dı.

Gülümsedi. "Dinledin mi?"

Sesimi monoton tutmaya çalışarak, "Zamanım olduğunu söyleyemem," dedim.

Sinirle homurdandı ve gözlerimiz buluşana dek eğildi. Eğer bu küçümseyen bir hareket değilse, ne öyledir bilmiyorum. "Din-

le, seni bu şekilde alaşağı etmeye çalışacaklarını bilmiyordum. Küçük bir dergide kısa bir yazı olacak diye düşünmüştüm. *People* dergisinin o fotoğrafları ele geçireceğini falan düşünmemiştim. Bana para alacağımı söyledi ve... Bilmiyorum... Ben, sen de bu işe dâhilsin sanmıştım dostum!"

"İşe dâhil mi?" Buna inanamıyordum. "Beni satmana mı dâhil olduğumu sandın?"

"Çok paraydı. Anlıyorsun, değil mi? Anlaman gerek."

Ağzının payını vermek istiyordum ama kahrolası gerçek şu ki, anlıyordum. Neden paparazi parası için beni sattığını anlıyordum. Biri size üniversite ücretinizin büyük bir kısmını ödeyecek kadar para verirse, bu parayı alırdınız. Bir de ben vardım, kendi kendini taçlandırmış bir Hollywood soylusunun geek oğlu. Brian'la iki farklı uçtaydık. Bu yüzden arkadaş olmuştuk.

O yüzden evet, tabii ki onu anlıyordum. Kendimi anladığımdan bile daha iyi anlıyordum. Beni en çok kızdıran da buydu. Beni aynı şekilde anlayamamasıydı. En iyi arkadaşlar birbirini anlamaz mıydı? O benim kardeşim gibiydi. Kardeşler birbirini ispiyonlamazdı ama işte buradaydık.

Keçeli kalemime bakıp fırıl fırıl döndürdüm. "Evet, Brian, anlıyorum."

Yüzü rahatlamayla gevşedi. "Ah, güzel! Dinle, eğer aramız iyiyse ve tekrar arkadaşsak, bence..."

"Hayır."

Kaşları havaya kalktı. "Ama dedin ki..."

"Pislik olmaya çalışmıyorum. En iyi arkadaşım*dın*. Sana güveniyordum." Brian'ın arkasındaki insanlar huzursuzlanmaya başlamıştı. Gail hâlâ her kimse onunla telefonda gevezelik ediyordu. Arayan Mark olsa iyi olurdu, yoksa otele döndüğümüzde Gail'ın bütün iç çamaşırlarını mini buzdolabıma atacaktım.

Fakat Lonny bize odaklanmıştı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve ona bir işaret vermemi bekliyordu. Kalın siyah kaşını kaldırdı. Ondan Brian'ı kovmasını istiyor muydum? Evet, evet istiyordum.

Ancak bu hiçbir şeyi sonlandırmayacaktı. Bunu benim yapmam gerekiyordu.

Batman: Birinci Yıl nüshasını masanın üzerinden ona doğru ittim. "Seni affediyorum, Brian, ama bir daha arkadaş olabileceğimizi sanmıyorum."

İkimiz de bir fuara gittiğimiz ilk sene nüshalarımızı almıştık, ben meşhur olmadan önce. Carmindor ve Euci kılığına girmiş ve sırf *Yıldızalanı* DVD'lerimize David Singh'in imzasını almak için iki saat boyunca sırada beklemiştik. Okul dışında ilk defa beraber takılmıştık, o hafta sonu arkadaş olmuştuk. Her türlü konuda sohbet eden, sahilde kamyonetlerin arkasında bira içen türden arkadaşlardık. Babamın (Mark'ın) bana *Sahil Kenarında*'daki Sebastian rolünü almak için kullandığı ilk seçme denemesi kasetimi kaydeden türden bir arkadaş. Bu ilk fuar, bütün bunların başlangıcıydı.

Sonra... Sonra hayatım devreye girmişti. *Sahil Kenarında*. Ardından *Yıldızalanı*. Sonra birdenbire gerçek olduğunu düşündüklerim gerçek olmamaya başlamıştı. Olduğumu düşündüğüm insan olmamaya başlamıştım. Herkesin beni algılayışı farklılaşmıştı. Değişmişti.

Brian'a, "Fuarın kalanında iyi eğlenceler," deyip sırada arkasındaki insana gelmesini işaret ettim.

Brian, "Dalga mı geçiyorsun?" deyip homurdandı. "Son bir aydır rasgele bir kızla mesajlaşırken bana *zamanım yok saçmalığıyla* mı geleceksin?"

Ona sert bir bakış attığımda, kaşları havaya kalktı. Şaşırmıştı, onu gafil avlamıştım ve birdenbire her şey yerine oturdu: film çekerken gerçekleşen bütün o anlar, izlendiğime dair bütün şüphelerim... Deli *değildim*.

Kısık sesle, "Sen," dedim. "Orada *sen* vardın. Beni çatı katına kilitledin. O fotoğrafları sen sızdırdın." Başım dönüyordu. "Sete nasıl girdin ki?"

"Anlamadın mı?" Dişleri parlıyordu. "Tek yapmam gereken şey Mark'ın adını vermekti, böylece kimse benimle uğraşmıyordu.

Kostüm direktörün ondan çok korkuyor. Ah, bu arada." Havaya bir şey kaldırdı. Telefonumu. "Yardımcın bunu unutmuş."

Telefona atladım ama Brian telefonu uzağa çekti.

"Yok, o kadar hızlı değil. Çünkü on dakika öncesine kadar, oteldeki mesajlarıma cevap vermemiş olmana rağmen sana bunu bir barışma hediyesi olarak verecektim."

"Dinle, çekimlerle meşguldüm ve..." Tekrar telefona uzandım. "Telefonu geri ver."

Fakat vermedi. Ekrana bakıyordu. Okuyordu.

"Biliyor musun, Elle burada," dedi.

Midem alt üst oldu. Bu yüzümden belli oluyor olmalıydı ki, Brian sırıttı.

"Merak etme. Ona arkadaşlarınla bağ kuramayacak kadar meşgul oduğunu söylerim." Ben onu durduramadan bir şeyler yazıp telefonumu kucağıma attı. "Bir şey değil."

Sonra elinin tersiyle masaya vurup gitti, o kalabalığın arasından geçerken iri bir adam yanından geçip imzalamam için masaya bir *Yıldızalanı* posteri koydu.

Telefona baktım. Bir mesaj açıktı. Elle'e gönderilmiş bir mesaj. Ancak mesajı ben göndermemiştim. Boğazımdaki kaya gibi yumruyu yuttum.

Adam coşkuyla, "Dizinin büyük hayranıyım, film için çok heyecanlıyım!" dedi.

Telefonu yana itip Brian'ın beni sarsma zevkini tadamaması için sakin olmaya çalıştım ve keçeli kalemimin kapağını açtım. "Öyle mi? En çok neyi heyecanla bekliyorsunuz?" Hızla posterin altına imzamı attım.

Sırıtarak, "Duyduğuma göre," dedi, "Gözlem Güvertesi bu zamanlarda çok güzel oluyormuş."

"Sadece Metron'un güney tarafında," diye yanıt verip posteri geri uzattım. "Geldiğiniz için teşekkürler," deyip bir sonraki hayrana baktım. Kendi kendime, *İleri bak, ileri bak,* diye tekrarladım.

Asla geriye bakma.

Nihayet Lonny ağır adımlarla gelip Brian sıradan sürünerek çıkana kadar bekledi. Brian bir süre periferik görüş alanımda kaldı, ta ki korumam parmaklarını çıtlatana dek. Nihayet Brian kayboldu. Son kez kaybolduğunu umuyordum.

Belki de şöhret, buna sebep oluyordu. Etrafınızdaki her şeyi bozuyordu, ta ki en iyi arkadaşlarınız bile sizi bir insandan çok bir isim, bir birey yerine bir ürün gibi görene dek. Belki hayatım artık böyleydi.

Peki ya Elle? O kim olduğumu öğrendiğinde de böyle mi olacaktı? Şimdiden Darien Freeman'dan nefret ediyordu ama benden de nefret edecek miydi? Eskiden kantin çöplüklerinin arkasında benimle Pokémon kartları değiş tokuş eden çocuğa baktığımda, gerçekten bu riski bir daha almak isteyip istemediğimi merak etmeye başladım.

Aynı şekilde bitecekti. Belki artık daha da kötü bitecekti. Belki de Elle'e hisler... *derin* hisler beslediğim için, daha da kötü bitecekti ve Gail'ın beni uyarmaya çalıştığı konunun bu olduğunu fark ettim. Elle bir yabancı olduğu veya kötü bir insan olabileceği için değil, normal olduğu için beni uyarıyordu. Diğer herkes gibi olduğu için.

Tıpkı diğer herkes gibi, asla anlayamayacağı için.

Gail nihayet telefonu kapayıp yanıma geri geldi. Mutlu mutlu, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Harika gidiyor." Ona telefonumu gösterdim. "Buldum."

Gönderdiğim (ya da Brian'ın gönderdiği) son mesaj sert, geri dönülmez bir vedaydı. Fakat olay şu ki (zaten beni mahveden de buydu) haklıydı. Artık Elle'i göremezdim. Elle ne demişti? Bunun imkânsız evren olduğunu mu? Buna burun kıvırmıştım ama artık bunun saçma olduğuna o kadar emin değildim. Hayatım imkânsızdı. Şanslı olmam imkânsızdı.

Ben ve Elle'in beraber olması ise her şey arasında en imkânsız olandı.

Gail nefesini tuttu. "İnanmıyorum! Neredeydi?"

"Cebimde," diye yalan söyledim. Gail rahatlayarak gevşedi.

"Tanrıya şükür." Doğruldu. "Ee, hazır mısın?"

"Neye?.." Bana benim bir aksiyon figürüme benzer bir şey veren yeni bir hayranı karşılarken gözlerimi ileride tutmaya çalıştım. Tanrım, artık bir aksiyon figürüm vardı.

"Bu fuarın esas amacı için?" Gail başını iki yana sallayıp beni dirseğimden tuttu. "Hadi, Carmindor. Jürilik etmen gereken bir yarışma var."

ELLE

TİTREYEN ELLERİMİ SAKLAMAK için gece göğünü andıran, metrelerce uzanan kumaşı düzelttim. Aynadaki lekelerin arasında Sage saçlarımla oynuyordu. Saçlarım asla kimsenin istediği şeyi yapmazdı, bugün de farklı değildi, kesinlikle örgüsünde durmuyordu. Bir tutam yine dışarı fırladığında, Sage ellerini havaya kaldırdı.

"Üzgünüm," dedim. "Seni saçlarımın berbat olduğu konusunda uyarmalıydım." Örgünün kalanını açmak için parmaklarımı tutamların arasına geçirmeye çalıştım ama tutamlar parmaklarıma dolandı ve ben çektikçe örgüler daha da sıkı bir hâle geldi.

Sahne yardımcısı, "On dakika kaldı!" diye bağırdı. "Bütün yarışmacılar sırayla yan tarafa geçsin."

Sage küfretti.

Diğer Amaralar, Euciler ve Carmindorlar (bazılarının cinsiyeti orijinale göre farklıydı, bazıları çok değişikti, bazıları da tamamen diziye uygundu) etrafımızdan dolaşıp banyodan çıktılar, sadece tek bir Amara kostümlü kişi kaldı. Benim Carmindor'umun da aralarında olup olmadığını merak ettim. Olmalıydı, değil mi? Bir yarışmada ya da buradaki bir panelde falan olmalıydı. Yoksa başta bana fuarla ilgili mesaj atmazdı.

Diğer Amara aynada siyah rujunu düzeltip durdu. Bana baktı.

"Aman Tanrım. Özür dilerim, bu sanırım çok tuhaf olacak ama... sen *Asitüfekçi*'yi yazan kız mısın?"

"Ben... Şey... Evet?" Utanamayacak kadar şaşırmıştım.

"Aman Tanrım, bloguna bayılıyorum! Popüler olmadan önce de bayılıyordum!" Onu hiç tanımama rağmen bana kocaman sarıldı. Yorum bırakmış mıydı? Yoksa sadece okur muydu? Bunun bir önemi var mıydı? Bu gerçek bir sarılmaydı. Arkadaşça. Ben de ona sarıldım.

"Seni avatar fotoğrafından tanıdım, umarım bu tuhaf değildir." Geriye doğru bir adım atıp kostümüme baktı. Amara'nın metrelerce kumaşı ve vatka olarak babamın ceketinin altın püsküllü parçaları. "Kostümün bu mu? Yazında bahsettiğin?"

Duraksadım. "Biraz. Babamın ve annemin. Bir tür karışım. Ama önemli değil. Bütün bunlar çok... ama çok güzel," deyip banyodan fuara doğru işaret ettim. "Babamın olmasını umduğu her şey."

Kızın yüzünde düşünceli bir ifade dolaştı. "Baban mı?"

"ExcelsiCon'u o başlattı," diye yanıt verdim. "Yani, başlatan insanlardan biriydi..."

"Bir dakika. Sen Robin Wittimer'ın kızı mısın?"

"Ben... Evet." Başımı salladım. "Bu arada kıyafetine bayılırdı. Yani, kıyafetin harika. Amara'ya benziyorsun."

"Teşekkür ederim ama..." Bakışlarını tepeden tırnağa kostümümde gezdirdi, yırtık üniformadan kırık yıldıznişanına ve aşikâr bir şekilde olmayan taca. Sonra, beni hayrete düşürerek başındaki kendi tacını çıkardı.

"İşte." Başıma koydu. "Daha iyi."

"Ne?" Dikkatle taca dokundum. "Bunu kabul edeme..."

Elini kaldırdı. "Hayır deme. Yıllardır bu fuara geliyorum. Bayılıyorum. O yüzden bunu bir teşekkür olarak kabul et."

Aynada karmakarışık saçlarımın arkasından Sage'in yüzü belirdi. Onun, yeni tacın, planladığı bütün görüntüyü bozduğu konusunda şikâyet etmesini bekledim ama onun yerine parmaklarını şıklattı.

"İşte bu!" diye bağırdı.

"Ne?"

Çantasından bir makyaj temizleyici mendil kutusu çıkardı. "Şu makyajı sil. Yeni bir fikrim var."

"Ama..."

"Şşt! Zamana karşı yarışıyoruz. Yarışma gerçek anlamda on dakika içinde başlayacak." Sonra yeni arkadaşımıza döndü. "Acaba bize bir yıldıznişanı bulabilir misin? Ya da altın bir lastik toka?"

"Size bundan fazlasını getirebilirim," diye yanıt verip hızla banyodan çıktı.

Sage'e tuhaf bir bakış attım. "Ne yapıyorsun sen?"

"Bana güveniyor musun?"

"Bu tuzak bir soru mu?"

Yavaş yavaş, üzerine basa basa, "Bana. Güveniyor. Musun?" dedi.

Ne diyebilirdim ki? "Evet. Tabii ki."

Arkasında banyo kapısı gümbürtüyle açıldı ve içeri bir sürü Carmindor, Amara, Euci ve Nox Kralı girdi. Etrafıma bir sürü *Yıldızalanı* karakteri dolaştı, bazılarını forumlardan tanıyordum, yeni ve eski yüzler vardı. Kendi kostümlerinden parçaları çıkarıp Sage'e verdiler.

"Bay Wittimer olmasaydı..." dediklerini duydum.

"İlk geldiğim fuar buydu..."

"...Hayatımda ilk defa..."

"... ait olduğumu hissettim..."

"...baban sayesinde."

Babam.

Babam.

Bana kostümlerinin parçalarını uzatan kostüm oyuncularına gülümsedim çünkü gülümsemesem ağlayabilirdim. Sadece ufak şeyler veriyorlardı, Amara'nın eldivenleri, kulaklarıma meyankökü küpeler, hatta sol gözümün altına yapışkan bir yıldız. Ufak tefek bir kız göz kırparak, "Çünkü Kara Nebula'da, Amara ga-

laktik oluyor," deyip göz kırptı. Sonra insan kalabalığı yarıldı ve koyu saçlı, mor gözlüklü bir Amara geldi.

Hemen anlayamadım. Ah, Kutsal Batman Meme uçları aşkına, *olamaz*. Bu Calliope'ydi.

Göz göze geldik. Cal bana baktı, sanki uzaya fırlatılmış gibi donakalmıştı. Çok pahalı bir kostüm giyiyordu. Tamı tamına Prenses Amara'ydı, parayla alınabilecek en iyi kostümdü bu. Üzerine çok güzel oturuyordu, pullu, açık yakalı koyu mavi bir elbiseydi, gümüş-metal vatkaları vardı ve göğsünde yıldıznişanı şeklinde bir broşla birleşiyorlardı. Hiçbirinin ne anlama geldiğini anlamadığına emindim.

Gevezelik eden kalabalık sessizliğe büründü. Sage saçımı örerken donakaldı. Cal bana doğru bir adım atıp elbiseme, onun giymek istediği elbiseye ve Chloe'nin yırttığı cekete baktı ve gözleri doldu.

"Sende çok daha iyi duruyor," diye fısıldadı.

"Chloe nerede?" Sesim titremişti.

"Seyircilerin arasında. En iyi yerden izlemek istiyor, yani ben çıktığımda..." Duraksadı. "Çok üzgünüm, Elle. Chloe'nin bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. O sadece... gerçekten de ünlü olmak istiyor. Önemli bir olmak istiyor."

Sage, "*Zaten* önemli biri," diye çıkıştı. "Kötülüğün kraliçesi."

Cal ona çaresiz bir bakış attı. "O kadar da kötü değil."

"Öyle." Sage kollarını kavuşturdu. "Sen de ona uyuyorsun."

Cal gözlerini kırpıştırdı. Bir an sonra, başını iki yana salladı. Derin bir nefes alıp, "Çok üzgünüm, Elle. Sanırım bunlar da senin. Benim ayaklarımı çok sıkıyorlar ve..." Elbisesini kaldırıp annemin parlayan yıldızışığı ayakkabılarını çıkardı. "Sanırım sana daha iyi olurlar."

Duraksayarak Sage'in ödünç almama izin verdiği siyah düz ayakkabıları çıkardım ve annemin ayakkabılarını teker teker giydim. Bir anlığına tekrar evimizin salonuna dönmüştüm, üzerimde annemin yıldızışığından ve evrenlerden yapılma, üzerine sevgi dikili elbisesi vardı ve babam beni fırıl fırıl döndürürken onun ayaklarının üzerinde dans ediyordum.

Ayakkabılar bana mükemmel olmuştu.

Bir sahne yardımcısı banyodan içeri başını uzatıp, "Kırk ikinci yarışmacı?" diye seslendi. "Sıra sende! Acele et!"

Sage gözlerimin içine baktı. "Hazır mısın, Prenses?"

"Sa-sanırım."

"Güzel." Saçlarımı taca sarmayı bitirdi ve ellerini çekti. "Onu alabilirsiniz!"

Sahne yardımcısı beni banyodan çıkarırken Cal'e son kez baktığımda bana hafifçe el salladı. Uzun kulaklı bir Nox'a çarpmamaya çalıştım. Aynaya bakacak, Sage'le diğer kostüm oyuncularının bana ne yaptığını görecek zamanım bile yoktu. Sadece Sage'in saçlarımdaki örgüleri alıp taca sardığını ve üzerimde benim olmayan kostüm parçaları bulunduğunu ve kolalı ceket kuyruğumda ben koridorda sürüklenirken yıldıztozu gibi dökülen simler olduğunu biliyordum, evren etrafımda dalgalanıyor gibiydi. Yüzüm çok hafif gibi hissediyordum. Yeterince makyajım yoktu. Ben çok fazla ortadaydım. Prenses Amara olamazdım.

Biraz önce çıkmış olan yarışmacıları geçtiğimizde dönüp bana tuhaf, düşünceli bakışlarla baktılar. Yanlış bir şeyler olup olmadığını sormaya çalıştım ama sahne yardımcısı beni ileri çekmeye devam etti, sonra sahnenin ucundaydık ve sunucu, "Kırk ikinci yarışmacı: Kara Nebula Federasyon Prensesi Amara!" diye bağırdı.

Sahne yardımcısı, "Hadi," diye fısıldayıp beni hafifçe itti.

Ayaklarım yönetimi ele aldı. Bir adım attılar. Sonra bir tane daha.

Annemin yıldızışığı ayakkabıları, sahnede yere çarpan cam gibi yankılandılar.

Babamın sesinin kulağıma, *Başını dik tut, Elle,* diye fısıldadığını duydum. *Yıldızlara bak. Hedef al...*

Ellerim yumruk yapmayı bıraktı, omuzlarım gevşedi, artık düz ve rahattılar. Yarı yarıya babamdım. Kahramanımın yarısı. Yarı yarıya da annemdim. Bir yarım hafif serzenişler, bir yarım da köşeli bir karakterdi. Eğer onlar Carmindor ve Amara olabiliyorsa, o zaman genlerimin bir yerlerinde, ben de olabilirdim. Ben

kayıp prensestim. Hikâyemin hem kötü karakteri hem de kahramanıydım. Biraz annem, biraz da babamdım. Bu evrenin bir parçasıydım. Hem İmkânların evreninin hem de İmkânsız evrenin.

Ben, bir hiç değildim.

Annemle babamın kızıydım ve sonra fark ettim ki... Fark ettim ki bu evrende de hayattalardı. *Benim* aracılığımla yaşıyorlardı.

Ellerimi bir tabanca gibi yapıp tavana çevirdim, çenemi dikleştirdim, bakışlarımı göz kamaştırıcı sahne ışıklarının önünde kaldırdım ve yıldızları ateşledim.

DARIEN

Olay gözleriydi. Size sonsuza dek zamanınız olmasına rağmen, yine de vaktiniz tükeniyormuş gibi bakışıydı. Bakışları sabitti, omuzları, Federasyon'un yükünü taşımalarına rağmen dikti. Altın tacına sarılı karmakarışık ve kabarık saçları, batan bir güneş gibi kırmızı parlıyordu.

Parlayan topuklularının sahnedeki tıkırtısıyla yavaş ve istikrarlı adımlarla yürürken elbisesi etrafında uçuşarak sallanıyordu; kızın kıvrımlarına metrelerce evren sarılı gibiydi. Kararlılıkla büzdüğü ağzı, soluk yüzünde kaskatı koyu bir çizgi gibi gözüküyordu. Sahnenin ortasında durdu ve ellerini bir lazer silahı oluşturacak şekilde kaldırıp gökyüzünü hedef aldı, sonra gözlerini bana doğru kaldırdı.

Bakışı biraz tanıdık gelmişti ama ne kadar uğraşsam da bu bakışı daha önce nerede gördüğümü hatırlayamadım. Omuzlarının rahatça geriye yatışından ve çenesinin dikliğinden ötürü, bakışlarının diziden olduğunu, prensesin kendisine ait olduğunu düşündüm.

Bakışları, son bölümdeki gibi isyankârdı.

Prenses Amara'nın balo elbisesini giyiyordu, Jess'in sekiz saat boyunca küllerde dans ettiğimiz o sahnede giydiği elbise gibi. Fakat bu Amara biraz farklıydı, birazcık değişmişti, küçücük bir

başkalığı vardı. Belki Amara'nın o yüce Kara Nebula'nın diğer tarafındaki hâline benziyordu. Omuzlarında Carmindor'un yakası gıcır gıcır, kuyruğu kolalı ve arkasında ışıyan, uçları kayan bir yıldızı andıran altın renkli tozla parıldayan ceketiyle, sadece bir prenses değil, aynı zamanda *Prospero*'nun kumandanı, kendi hayatının yöneticisiydi de.

Alacakaranlıkta görebileceğiniz bir mavi olan, içine uçmayı diletecek renkteki ceketi, mükemmel tondaydı. Doğru tonda. Üzerindeki bakır düğmeler parlatılmıştı ve ışıl ışıldılar, yeni olduklarından değil, sadece özenle bakıldıklarından. Yakasına takılı yıldıznişanları, sahne ışıklarında parlıyordu.

Bu kız, Amara'ydı. Gerçek Amara. Carmindor'un âşık olduğu Amara. Son bölümde, iki saniye daha önce bakacağı Amara. Bu kız bana neden *Yıldızaları*'na âşık olduğumu, her evrende, her dünyada, bir Carmindor ve Amara olduğu hipotezini hatırlatıyordu.

Her evrende, her dünyada, her kim olursak olalım... Biz onlardık. Onlar da bizlerdi.

Diğer iki jüri üyesine baktım. Büyülenmiş gibi ona bakakalmışlardı. Sırıtmaya başladım. *Değil mi?* demek istiyordum. *Ben de aynen böyle düşünüyorum.*

ELLE

Sahneden iner inmez kollarımla bacaklarımı sallayıp üzerlerindeki gergin hissi atmaya çalıştım. Elektrikli bir kabloya dokunmuşum gibi hissediyordum. Fakat gerçekten de bunu yapmıştım. Oraya çıkmıştım. Gözüm hiçbir şey görmeden jürilere bakmış ve en azından biriyle göz göze geldiğimi ummuştum.

Darien Freeman'ın beni tanımadığını umuyordum.

Sage fısıltıyla, "Majesteleri!" diye bağırıp üzerime atladı. Sarıldık ve kollarını havaya kaldırıp hoplaya hoplaya yürümeye başladı. "Bu harikaydı! Sen harikaydın! Her şey harikaydı! Başka iyi kostümler de vardı ama Tanrım, içimde iyi bir his var. Çok iyi bir his!"

"Öyle mi? Çünkü sanırım ben arada baygınlık geçirdim," diye fısıldadım. "Sence Chloe beni tanımış mıdır?"

Cal'in sesi, "Tanımadı," dedi. Arkamızda dikiliyordu. "Ben... Ben son dakikada ona kostümümle ilgili acil bir durum olduğunu yazdım, o yüzden salondan gitmesi gerekti. Bir daha girememe ihtimali yüksek."

Şaşkınlık ve minnetle Cal'e döndüm. "Teşekkür ederim."

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunu gerçekten hak etmiyorum. Hak etmem uzun zaman alacak."

"Yarışmacılar burada mı?" Sahne yardımcısı, hepimizi tekrar sahneye çağırdı.

Sage bana son bir kez sarılıp, "İyi şanslar!" diye fısıldadı, sonra tekrar parlak, göz alıcı ışıkların altına itildim. Yüzüme yayılan sırıtışı durduramadan yan tarafta duran Sage'e baktım ve o an kazanmasam da bunun bir bakıma bir önemi olmadığını anladım. Buraya kadar gelmiş, yarışmaya katılmıştık ve hiçbir şey bunu elimizden alamazdı.

Üçüncülük aynı film tanıtımındakine benzeyen bir Euci'ye gitti. Bana değil. Üçüncü olamayacağımı biliyordum ama yine de... birazcık umudum vardı. Buraya kadar iyi gelmiştim. Sage'e tekrar baktığımda, hâlâ gülümsüyordu. Benim bilmediğim bir şey mi biliyordu?

Bu, sadece yarışmadan geriye kalan mutluluktu. Kırk üç yarışmacı ve sadece üç kazanan vardı. Cal yanımda duruyor, gergince kıpırdanıyordu.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "Bana tenis turnuvalarını hatırlatıyor."

"Babam bunun dünyadaki en iyi his olduğunu söylerdi." Kalabalığa baktım, kalbim kulaklarımda küt küt atıyor, ciğerlerim de kısa ve telaşlı nefeslerle büyüyüp küçülüyorlardı.

Cal bana tuhaf bir bakış attı. "Ne, bu mu?"

"En sevdiğin karakter olmanın. Kazanamasam da umurumda değil. Sadece burada olduğuma memnunum," diye fısıldadım.

Tırnaklarıyla oynayıp, "Keşke onu daha iyi tanısaydım," dedi. "Keşke *Yıldızalanı*'nı da daha iyi bilseydim."

"Sana öğretebilirim," diye önerdim.

Bana baktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Sage'le beraber öğretebiliriz."

Yanakları hafifçe kızardı. "Bunun hiç mahzuru olmaz."

Söylediği şey tuhaftı, tam da suratı endişeyle buruşmuş bir hâlde yeni bir soru sormak üzereydi ki, sunucu, "İkincilik... kırk iki numaraya gidiyor, Kara Nebula Federasyon Prensesi Amara'ya!" diye bağırdı.

Kalabalık neşeyle haykırdı.

Başta onu duymadım. Yani, kulaklarım sesleri bu sırayla algılayamadı. Fakat sonra Cal bana dirsek atıp başıyla öne işaret etti. Dudakları, "*Bu sensin.*" kelimelerini oluşturacak şekilde kıpırdadı.

Bu *ben* miyim?

Seyircilere tekrar baktım. Kalabalığa. O kadar yüksek sesle tezahürat yapıyorlardı ki kaburgalarım titriyordu. Sunucu bana sabırla gülümseyip başıyla sahnenin önünü işaret etti. Bir adım attım. Bütün büyük yolculuklar, bir adımla başlardı, değil mi? Tek gereken bir tanecik adımdı. Sonra bir adım daha. Bir tane daha.

Sunucu, "Tebrikler!" diye bağırıp bana ödülü uzattı. Kostüm Oyunculuğu Balosu'na iki bilet. İkincilik ödülü. İkincilik. Biletleri göğsüme sımsıkı bastırdım.

Sunucu mektuptaki son kartı alıp baktı. Kaşları saç çizgisine kadar kalktı. "Birincilik, beş yüz dolarlık ödül ve *Yıldızalanı* galasına biletler... On yedi numaraya, Prenses Carmindor'a gidiyor!"

Sıranın öteki tarafından bir kostüm oyuncusu yıpranmış Federasyon üniforması elbisesini toparlayıp ödülünü almak için salınarak geldi ve seyircilere el salladı. Tacı olmadan bile birinciliği kapmıştı.

Çok iyi bir kostümdü. Muazzam bir kostümdü. Cinsiyeti farklı bir Carmindor! Kız inanılmazdı. Herkesle beraber alkışlayıp gülümsedim.

Jüriler bizi tebrik etmek için yanlardan sahneye geldiler. Ben sersem gibiydim, her şeyi sindirmeye, bir yandan da nefes almaya devam etmeye çalışıyordum. Kazanamamıştım. Nakit ödülünü almamıştım. Los Angeles'a gidemeyecektim.

Fakat...

Elimdeki altın biletlere baktım ve gözlerim dolmaya başladı. Kostüm Oyunculuğu Balosu.

Derinden gelen bir ses, "İyi iş çıkardın," dedi. Ses tanıdık geliyordu.

Sesin geldiği yere baktım. *Darien Freeman.*

"Harikaydın, yani... Kostümün harikaydı. Çok işi iy çıkardın. Yani, iyi iş çıkardın. Teşekkürler... Yani..."

Kendimi durduramadan, "Noxlar dilini mi yuttu?" dedim.

Gözleri büyüdü. Elleri gevşedi. "Sen... Sen ofisteki kızsın. *Asi-tüfekçi.*"

Sesinde hem ona şımarık dediğim için özür dilememi, hem de Bayan May'e aptal gibi davrandığı için onu azarlamamı istememe sebep olan tuhaf bir kontrol vardı.

Onun yerine sadece dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim. Ne de olsa, ikincilik oyumun üçte biri ondan gelmişti. "Korkup bundan da kaçmadığına sevindim."

Gözleri karardı ve ağzının kenarları hafifçe sarktı, sanki inanılmaz şımarık bir şey söyleyecekmiş gibiydi ki, o sırada Sage kolunu omzuma attı ve diğer kostüm oyuncuları, Nox şövalyesi, Steampunk Euci ve Lord Dragnot (3. Bölüm, yan karakter) ve rengârenk bir sürü diğer kostüm oyuncusu, neşe dolu söz-yemin haykırışlarıyla etrafımı sardılar.

Kazanmamama rağmen nasıl kazanmış gibi hissediyordum?

Sage bana sarıldı. "İkincisin, oley! İkinciliği kabul edebilirim."

Cal, çenesiyle biletlere işaret edip, "Kiminle gideceksin?" diye sordu. "Baloya."

"Bilmiyorum..." Yanağımın içini çiğnedim. "Yani, sanırım Sage'in geleceğini..."

Sage, "Ah, hayır," diye sözümü böldü. "Ödülünün *tadını çıkaracaksın*. Ayrıca kostümüm yok."

Cal, "Sage benimle takılmakla meşgul olacak," deyiverdi. Ne dediğini zar zor anladım.

Sage'in ağzı açık kaldı. "Ben... Şey..." diye kekeledi. Sonra zaten allıklı olan yanakları daha da kızardı.

Üvey kardeşim ona döndü. "Yani şey, ne dersin? Belki bir şeyler yiyebiliriz? İstersen." Yere baktı. "Yani benimle."

Sage'in ağzı kıpırdıyordu ama hiç ses çıkmıyordu. O yüzden ona yardım edip yıldız ışığı ayakkabımın topuğunu ayak parmaklarına batırdım. Bu beynini çalıştırmış olmalıydı ki ciyakladı.

"Evet! Yani, bir randevu gibi mi? Şey, evet. Evet, bu iyi olur." Sonra gülümsedi, gözleri, sanki o Kuzey Yıldızı'ymışçasına Cal'e dikilmişti.

Cal gülümsedi. "Güzel." Sonra ekürisini hatırlamış ya da kim bilir, kötülüğü sezmiş gibi kalabalığa baktı. "Elle, Chloe buraya gelmeden acele edip gitsen iyi olur. Yolda olduğunu biliyorum."

"Gelsin bakalım." Sage çenesini dikleştirdi. "Yüzüne yumruk atacağım."

"Hayır, sanırım ben gitmeliyim," dedim. Teşekkür edilmeyi hak etmeyeceğini söyleyecek olmasına rağmen, Cal'e, "Tekrar teşekkürler," dedim. Haklı olabilirdi ama ben yarı yarıya annemdim ve annem her zaman nazik ve düşünceliydi. Babam da annem gibi olmamı isterdi.

Sage bana çantamı uzattı, ben de elbisemi alıp insan kalabalığının arasından aceleyle çıktım. Carmindor'un dün geceden beri cevap vermediğini biliyordum ama ben de fuarla meşguldüm. Baloya götürmeyi düşüneceğim başka kimse yoktu.

Banyoda çantamı bırakıp yüzüme su çarptım. Başımı kaldırdığımda, aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Ya hayır derse?

Aynada karmaşık saçlarına dolanmış yıldızlı tacıyla, akan rimeliyle, babasından kalma kostüm ceketi ve annesinin elbisesiyle duran, kimsenin istemediği, babası öldüğünden beri asla kimsenin istemediği kız... Fakat bu fuarda, babamın hayaliyle çevriliyken...

Belki de evet derdi. Belki bu fuarda evrenler buluşuyordu ve burada hiçbir şey imkânsız değildi.

Çantama uzanıp onu davet etme cesaretini topladım. Hayır derse bile sorun olmayacaktı. Benimle tanışmak istemese bile sorun olmayacaktı. Anlayışlı olacaktım. Fakat telefonumu çıkardığımda, zaten beni bekleyen bir mesaj olduğunu gördüm.

— *Üzgünüm, Elle.*

— *Bence artık konuşmamalıyız.*

Heyecanım, beklentim, umudum yavaş yavaş çöktü ve mideme bir kömür parçası gibi oturuverdi.

DARIEN

Sahnedeki kalabalığın arasından sıyrılıp sahne arkasına doğru ilerledim. Bazılarında küçük siyah gözleri bana dönük flaşları açık kameralar, bazılarında da GoPro ve video kayıt cihazları olan onca hayrana bakıp, kendi kendime, *Artık olan oldu,* dedim. *Yapabileceğin hiçbir şey yok. Mesaj gönderildi,* diye düşündüm. Görüş alanından çıkmak için bir sahne perdesinin arkasına saklandım.

Gail, "İyi misin?" diye sordu. Benim için bir arkadaşa en yakın şeydi... Ve ona para ödemem gerekiyordu. "Biraz solgun gözüküyorsun."

"İyiyim. Sadece... Her şey biraz fazla geldi." Yutkunup espri yapmaya çalıştım. "Yarışma ne güzeldi, değil mi? Hayranlarıma mükemmel bir jüri olduğumu gösterdiğime eminim." Gail gülmeyince boğazımı temizledim. "Burada tuvaletler nerde?"

Başıyla sahne çıkış kapılarından birine işaret etti. "Sanırım orada. Lonny'yi çağırmamı istiyor musun, seninle..."

"Hayır," diyerek hemen sözünü böldüm. "Tuvalet refakatçilerinde sınırı çiziyorum."

Omzunu silkti. "Tamam. Çabuk gel." Sonra bir özçekim için beni saran bir grup kızı geri çevirmek için tekrar kalabalığa döndü.

Kapıya doğru ilerledim, her saniye midem daha fazla bulanıyordu. Doğru olan buydu. Birdenbire Elle'i bırakmak. Bunun ye-

rine hiçbir açıklama yapmadan hayatından çıkabilir, yavaş yavaş ondan uzaklaşabilirdim ve bu gerçekten çok acımasız olurdu...

Sahne kapısı birdenbire yüzüme çarptı. Geriye tökezledim ve kapıyı açan insan küfrederken burnumu tuttum.

"Aman Tanrım!" diye bağırıp omzumu tuttu. "Seni görmedim..."

Küfrettim, elimde kan vardı.

Ben tekrar doğrulup elimin tersini hafifçe burnuma bastırırken, kız tekrar, "Çok üzgünüm!" dedi. Yüzümü keskin acılar kaplamıştı. "Tam banyodan çıkıyordum ve... Ah... Sensin."

Ona doğru baktım ve Kara Nebula'nın dibine kadar çöktüm.

"Of, olamaz," diye homurdandım.

Onca insan içinden, bana çarpan kişi blog yazarıydı. Kendimi önünde şimdiden bir kere... aslında iki kere rezil ettiğim, ikinci olan yarışmacı. Hızla elini omzumdan çekti. Sanki elini yakmışım gibi.

"Ben... Ben gerçekten seni görmedim," dedi.

"Açıkça öyle," diye çıkıştım, sonra anında sözümün sertliğinden ötürü pişman oldum.

"Özür dilerim, tamam mı?" Avucunun ucuyla gözlerini sildi. Gözleri şişmişti. Ağlamaktan mı? Neden ağlıyordu?

"Ben... Şey... Sadece... Sen iyi misin?" diye sordum, sonra kız ağlıyormuş gibi gözüktüğünü fark etmiş olmalıydı ki yüzünü daha sert ovaladı.

"İyiyim!" Burnunu çekti. "Gittiği yere dikkat etmesi gereken *sensin*."

"Ben mi?"

"Ben kapıyı açıyordum!"

"Ben de!" diye karşı çıktım. Kan ağzıma ve çenemden aşağı, en sevdiğim tişörte aktı. Tabii ki kızın en sevdiğim tişörtü mahvetmesi gerekiyordu. Dişlerimin arasından, "Pardon," deyip blog yazarının yanından geçerek koridora çıktım.

"Özür dilerim dedim!" diye bağırdı, sesi beni koridorda takip etti. Tuvalete ilerledim ve birkaç düzine kâğıt havluyla kanı silmeye çalıştım.

"Kahretsin," diye mırıldanıp bir parça tuvalet kâğıdını burdum ve burnuma soktum. Başımı geriye doğru uzatabilmek için bir tuvalete oturdum. "Aptal olduğunu hatırlaman için iyi bir burun kanaması gibisi yok, Darien."

Bir tuvalet kabininde kendi kendime konuşuyordum. Çıldırmış gibi Oprah'ın Koltuğuna Atlayan Tom Cruise konseptine bu kadar yaklaşmıştım işte. Birkaç hafta için bu oldukça fazlaydı. ExcelsiCon'da tuvalette oturan yüzü yaralı erkeğe göre, New York otelindeki o odada hapis kalmış erkek çok daha aklı başında gözüküyordu. Merdivenlerde saklanmama rağmen. Doğru düzgün tanımadığım bir kızla konuşmama rağmen. Ne düşünüyordum ki? Onunla *normal* bir ilişki kurabileceğimi mi?

Kendimi kandırıyordum. Kendi yalanıma inanmaya başlamıştım. Şimdi de Mark'a açıklamam gereken kırık bir burnum vardı.

Telefonumu çıkarıp Brian'ın ona gönderdiği mesajı açtım.

Üzgünüm, Elle.

Bence artık konuşmamalıyız.

Tekrar mesaj atabilirdim. Ona bunun bir hata, bir espri veya herhangi bir şey olduğunu söyleyebilirdim. Belki anlardı. Normal, iyi ve komik olan bu kız, her zaman beni güldürmenin bir yolunu bulan, ne diyeceğini ve bunu tam olarak ne zaman diyeceğini bilen, bana derin uzayda yönümü gösteren yıldız takımları gibi cümleler gönderen bu kız...

"Üzgünüm," diye mırıldanıp bir özre benzeyen bir şey yazmaya, kulağa pislikçe gelmeyen herhangi bir şey bulmaya çalıştım. "Aklım başımda değildi. Aptalca davrandım. Ama kim olduğumu bilsen, benimle yine de konuşur muydun? Sen Darien Freeman'dan nefret ediyorsun."

İçimi çekip şakaklarımı ovdum.

"*Ben* de Darien Freeman'dan nefret ediyorum," diye ekledim, başparmaklarım dokunmatik ekranda hızla hareket ediyordu. İmleç yanıp sönüyordu. "Ve *ben* Darien Freema-"

Kapı doğrudan diz kapağıma çarparak açıldı. Ben bacağımı bir iniltiyle tutarken Lonny bana dik dik baktı, omuzları bütün

tuvalet kabinini, bir duvardan lanet diğerine kadar kaplıyordu. Tuvaletin üzerinde çöküp gölgesine kan damlattım.

"Ah." Sesim tıpkı onunki gibiydi: Duygusuz. "Selam koca adam."

"Gail buraya geldiğini söyledi." Gözlerini kıstı. "Biriyle kavga mı ettin?"

"Bir kapıyla."

"Seni kapılardan da korumam gerektiğini düşünmemiştim."

"Bu kapı değildi," dedim. "Buraya giriyordum ve bir kız yanımdan geçiyordu ve..." Fakat korumama baktığımda, açıklamamın bile durumuma faydası olmayacağını anladım. İçimi çekip tuvaletten kalktım. "Unut gitsin."

Ben tam da bunu yaparken, "Başını arkaya eğme," dedi. "Yardımı olmaz. Burnunun kemiğini sık. Gail'a buza ihtiyacın olduğunu söylerim. Biraz da ağrı kesiciye. Ona bu akşamki maskeli balo olayına gidemeyeceğini söylememi ister misin?"

"Bu sadece bir maskeli balo değil, bir kostüm..." Omuzlarımı gevşek bıraktım. "Boş ver. Ben... Sanırım gitmek zorundayım."

Lonny, "Tehdit unsuru durduruldu," diyerek hemfikir oldu. "Güvende olursun."

"Evet. Ayrıca zaten maskem olacak, değil mi? Bugün daha ne kadar kötü olabilir ki?"

Başını iki yana salladı. "Bunu her söylediğinde daha kötü hâle geldiğini biliyorsun değil mi?" diye yanıt verip tuvaletten çıktı.

Telefonumu çıkarıp göndermediğim mesajımı okudum.

Ben Darien Freeman'ım.

Gönderdiğimiz mesajlarla yapabileceği onca şeyi düşündüm. Mesajları satabileceği onca yeri. Yazabileceği onca haberi. Ona anlattığım bütün sırları. Bütün yarı yalanları. Ona *ah'blena* dediğim onca seferi.

Fakat ben Darien Freeman'dım. Ona yalan söylemiştim. Belki o mesajı ben yazmamıştım ama Brian haklıydı... Bir gün zaten o mesajı yazmam gerekecekti. Bunun yapılması gerekiyordu. Hem Elle'in iyiliği için hem de benim.

Başparmağımla yüz üç kere sil'e basıp gönderilmemiş özrümün her boşluğunu ve her harfini sildim. Sonra, titreyen parmaklarla onun numarasını da sildim.

Bir anda, Elle'le geçmişimiz kayboluverdi.

Bence artık konuşmamalıyız.

Gerçekten bunu yorumlamanın başka bir yolu yoktu.

Cam ayakkabılarımla yön değiştirip Kostüm Oyunculuğu Balosu'nun hemen dışındaki lobiye girdim. Balo, Atlanta'nın merkezindeki devasa bir oteldeydi. Biletleri iyice kendime doğru çekip yukarı, daha da yukarı, binaların gökyüzündeki siluetine baktım.

Bu tuhaftı ama artık Carmindor'un beni istemediğini fark ettiğimden, kalbim göğsümde gümbürdemiyordu. Garip bir şekilde sakin hissediyordum. Bu sanırım James'le olduğu gibi yeterince iyi olmadığımı anladığım içindi.

Dönen kapılardan giren herkes Carmindor olabilirdi. Hepsi tanıdık ama tuhaf gözüküyorlardı, bildiğiniz karakterlerin eğlence aynalarındaki görüntüleri gibi. Bir Klingon yanında bir Vulcan'la geldi; Dean Winchester, melek Castiel ile geldi; iki World of Warcraft orku, Harry ve Hermione geldi; o kadar fazla çift vardı ki biri tek başına geldiğinde biraz daha dik duruyor, biraz daha dikkatli bakıyor, belki bu gelen odur diye düşünüyordum.

Maskemi tekrar düzelttim. Maske Cal'indi çünkü onca planlama, iş çevirme ve para biriktirme sırasında, bu küçük detayı

Bence artık konuşmamalıyız.

Gerçekten bunu yorumlamanın başka bir yolu yoktu.

Cam ayakkabılarımla yön değiştirip Kostüm Oyunculuğu Balosu'nun hemen dışındaki lobiye girdim. Balo, Atlanta'nın merkezindeki devasa bir oteldeydi. Biletleri iyice kendime doğru çekip yukarı, daha da yukarı, binaların gökyüzündeki siluetine baktım.

Bu tuhaftı ama artık Carmindor'un beni istemediğini fark ettiğimden, kalbim göğsümde gümbürdemiyordu. Garip bir şekilde sakin hissediyordum. Bu sanırım James'le olduğu gibi yeterince iyi olmadığımı anladığım içindi.

Dönen kapılardan giren herkes Carmindor olabilirdi. Hepsi tanıdık ama tuhaf gözüküyorlardı, bildiğiniz karakterlerin eğlence aynalarındaki görüntüleri gibi. Bir Klingon yanında bir Vulcan'la geldi; Dean Winchester, melek Castiel ile geldi; iki World of Warcraft orku, Harry ve Hermione geldi; o kadar fazla çift vardı ki biri tek başına geldiğinde biraz daha dik duruyor, biraz daha dikkatli bakıyor, belki bu gelen odur diye düşünüyordum.

Maskemi tekrar düzelttim. Maske Cal'indi çünkü onca planlama, iş çevirme ve para biriktirme sırasında, bu küçük detayı

unutmuştum. Ya da belki, içimin derinliklerinde gerçekten kazanacağımı düşünmemiştim.

Cal'in maskesi düşündüğümden ağırdı ve elime pürüzsüz geliyordu. Bana maskeyi verdiğinde parmaklarıma sim bulaşmıştı. Gözlerim yandığı için gözlerimi kırpıştırmıştım.

Cal bana tereddütle, "Chloe'nin... nerede olduğunu bilmiyorum," demişti. "Onu, şey, yarışmadan beri görmedim."

"Görmedin mi?"

Başını hayır anlamında sallamıştı. "Sen tuvaletteyken geldi ve şey, kendini kaybetti. Biraz."

Betim benzim attı. "Sence Catherine'e söyler mi?"

Cal hayır anlamında başını sallamıştı. "Eğer anlatırsa onun da başı belaya girer. O yüzden söyleyeceğini sanmıyorum ama sadece... Elle... Dikkatli ol. Chloe kaybetmeyi iyi karşılamaz."

Önemsemeyerek, "Bir dans partisinde ne yapabilir ki?" demiştim.

Sage omzunu silkmişti. "Hazırlıklı ol. Ayrıca Darien'la tanıştığında lütfen fevri bir şey yapma."

Nefesimi tutmuştum. "Beni yaralıyorsun! Asla yapmam!"

Bana ölçülü bir bakış atmıştı.

"İyi olacağım," diye mırıldanmıştım.

"Hı-hı. Seni sekizde alırız? Eve gece yarısında ucu ucuna yetişirsin ama..."

Gülümseyerek, "Sekiz harika," diye güvence vermiştim. Hâlâ baloya gelmelerini istiyordum ama en iyi arkadaşımla anlaşılan psikopat olmayan üvey kardeşim biraz yalnız zaman geçirmek istiyorsa nasıl onlara engel olurdum ki? "Size iyi eğlenceler."

Sonra beni altın kaplamalı lobide tamamen yalnız bırakmışlardı. Kara Nebula Federasyon Prensesi Amara kılığında, kolalı ceketinden yıldızlar gibi simler döker bir hâlde.

Kendi kendime, *Bir kişi daha ve sonra ben de içeri gireceğim,* deyip giriş kapısından giren başka bir çifte başımla selam verdim. Ya da belki bir kişi daha.

Fakat dakikalar geçti, bir süre sonra balo salonundaki müzik, lobide yankılanacak kadar yükseldi ve hâlâ burada duruyordum.

Derin nefes al, derin nefes ver, diye düşündüm. *Bunu yapabilirim.*

İçeri girdiğimde ne olacağını bilmiyordum. Balonun kafamdaki bütün düşüncelerle, annemle babamın salonda vals yapışıyla, babamın her zaman olmasını istediği şeyle boy ölçüşüp ölçüşmeyeceğini bilmiyordum.

Fakat içeri girmezsem, bunu asla öğrenemezdim. Artık kontrol edemediğim şeylerden korkmaktan bıkmıştım.

Koridorun sonundaki müziğe doğru döndüm ve altın kaplamalı kapıdaki gönüllüye biletimi gösterdim. Bileti ikiye bölüp geri verdi.

Sesimi sakin tutmaya çalışarak, "Tek başına giren çok kişi oluyor mu?" diye sordum. Sesim bir viyaklama gibi çıktı.

"Yani, duruma bağlı." Duraksadı. "Ama yalnız olduğunu hiç sanmıyorum."

Bana söz-yemin selamını verdiğinde, göğsümde yükselen gerginlik yavaş yavaş azaldı. Selama karşılık verdim, parmaklarımı kapının kulbuna doladım ve ittim.

Balo salonu karanlıktı, mor ve mavi tonlarında dekore edilmişti. Tüy gibi incecik ışıklar, kayan yıldızlar gibi hızla dolaşıyorlardı. Salon doluydu, insanlarla dolup taşıyordu. Onlara utanmaz bir hayretle baktım. Babam bana bu balodan bahsetmişti. Bu baloyu nasıl hayal ettiğini anlatmıştı. Yatağımın ucuna oturur, elleriyle havada resim çizerdi.

"Çok büyük, devasa olacak! Uzay gibi karanlık olacak ama göremeyeceğin kadar da karanlık olmayacak. Herkes de kostüm giyecek. Bak, burada bir Spock var! Chewbacca ile mi dans ediyor? Bir Turian ile Nox! Buna inanabiliyor musun, Elle? Hemen oracıkta göreceğini asla düşünmeyeceğin şeyler olacak. Sadece birkaç saatliğine bizim evrenimizin içinde var olan başka bir evren. Sadece," diye eklemişti. "Saat gece yarısını vurana dek."

Yavaşça koyu renklerdeki balo salonuna inen basamaklara geçip parlayan içkileri ve sivri kulakları olan insanlara baktım;

koyu ışık, mor zırhların, mavi spor ayakkabılarının ve beyaz dişlerin parlamasına sebep oluyordu. Dans pistinin üzerinde yoğun bir sis vardı, dans edenlerin etrafında dönüyor, bacaklarına dolanıyordu.

Yüzüme yavaş yavaş bir gülümseme yayıldı. "Başardın, baba," diye fısıldadım ve baloya inen basamakları takip ettim.

DARIEN

Brinx Yıkımı'ndaki Federasyon Prensi Carmindor gibi, sadece bunu yaşayıp atlatmam gerekiyordu.

Bir hayran kalabalığının arasında dururken, *On dakika daha,* diye düşündüm. *Asitüfekçi* kızın buraya gelmesine on dakika daha vereceğim. Birinci yarışmacıyla tanışmam iyi geçmişti: Nazikti, çok gergindi, CLE-o kılığındaki kız arkadaşıyla beraber gelmişti. Üçüncü yarışmacı çok... kanka gibiydi. Yumruklarımızı çarpıştırmıştık. Güzeldi.

Şimdi Gail yanımda oturuyordu, durmaksızın mesaj yazarken telefonunun ışığı yüzünü aydınlatıyordu. Hâlâ e-postalara bakıyor veya Mark'la iletişim kuruyor olamazdı. Bu başka bir şey olmalıydı.

Zar zor gördüğüm bir kız, "Darien, seninle bir fotoğraf çekebilir miyim?" diye sordu. Daha hayır deme şansım olmadan beni bir özçekime sürükledi. Gülümsedim ve kamera gözlerimi kamaştırdı.

O, "Teşekkür ederim!" diye ciyakladıktan sonra, bir sonraki kız itişerek öne geldi ve bütün bu süreci tekrarladık.

Gail'a doğru yaslandım. "Artık gidebilir miyim?"

"Yarışmanın jüriliğini yapmak istediğini söylemiştin, değil mi?" Bakışlarını bile kaldırmamıştı. "Eh, bu işin yarısı da burada bulunmak. Diğer iki jüri bir süre daha gitmeyecek."

"Evet ama onlar bu kadar ilgi görmüyor," diye belirttim.

Prenses Amara kılığındaki bir sonraki kız, "Darien?" dedi. Koyu renk saçlarını örmüştü ve makyajı Amara'nınkiyle tamamen aynıydı ama bana sadece yarışmadaki Kara Nebula Amara'sını, o blog yazarına çarpışımı ve Elle'e giden mesajı tekrar okumamı hatırlatmıştı. Yine midem bulanmaya başladı.

Hiçbir zaman birini öylece bırakan bir erkek olmamıştım. Olabileceğimi düşünmemiştim. Ta ki öyle bir erkek olana dek.

"Darien, çok büyük hayranınım ve bir güzellik video blogum var. Beni çok mutlu edersin, yani..."

İşte o sırada onu gördüm: Yarışmadaki kız, ofisteki kız, güzel gözleri ve sivri dili olan kız. Ona bakmak için döndüğümde, bir daha başımı çeviremedim.

Merdivenlerin tepesinde, parlak kızıl saçlı kız, parlayan altın maskesinin arkasından bizlere bakıyordu. Yay gibi dudakları, bir kızıl yıldızın alevli rengine boyanmıştı. Çok güzeldi.

Video blogcusuna, "Pardon," deyip insan kalabalığı arasından kıza yaklaştım.

Kız merdivenlerden indikçe, kalabalık dönüp bakmaya başladı. Dikkatlerini çeken, tacının ışıltısı, ceketinin parlayışı olmalıydı. Kalabalık, kızın yalnız gelip gelmediğine dair meraklarını belirtmek için birbirlerine doğru eğildi.

Yakınımdaki bir Nox, yanındaki kıza, "Kim onunla dansa gelmek *istemez* ki?" diye fısıldadı.

Her adımı zarafetle atıyordu, bütün gözlerin üzerindeki ağırlığına ve yalnız olmasına rağmen. İşte burada bütün filmlerde başroldeki erkek, bütün hikâye boyunca beklediği şeyi görürdü. Burada hayatı yerine otururdu. Bu, âşık olduğu şirin tanışma hikâyesiydi. Bu an.

Fakat bu bir film değildi ve ben çoktan şirin tanışma hikâyemi kaçırmıştım. Gökyüzü birdenbire etrafımızda unufak olmadı. Dünya sessizliğe bürünmedi.

Çünkü benim âşık olduğum an bu değildi. Ben, geceleri doğru düzgün tanımadığım bir kızla mesajlaşırken, cep telefonu sinyalleri arasında âşık olmuştum.

Merdivenlerin sonuna ulaştığımda, kırmızı giymiş uzun boylu bir çocuk elini bana uzattı. "Seni dansa davet edebilir miyim?" diye sordu. Üniforması düzgünce ütülenmişti, göğsüne bir Yıldız Filosu arması iliştirilmişti ve Vulkan kulaklarının arkasına bir maske bağlanmıştı. *Yıldızalanı* hayranı değildi ama bu kadarı da yeterdi. Misafir umduğuyla değil bulduğuyla dans eder.

"Tabii," diye yanıt verip elini tuttum. DJ yeni bir kült 8-bit şarkısı çalarken, çocuk beni kalabalığın içine sürükledi. İki şarkı boyunca dans ettik ama bu hayal ettiğim gibi bir dans değildi. Babamın annemle salonda vals yapışı gibi değildi. Çocuk oldukça beceriksiz bir dansçıydı, ben de ondan daha iyi değildim. Ayrıca yanımızda bir Gece Elfi'yle sevişmeye çalışan bir tür sayborg vardı ve böyle bir birlik hakkında ne hissettiğime emin değildim.

Kırmızılı, "Adın ne?" diye bağırdı.

"Amara," diye yanıt verdim.

Kırmızı üniformalı eğlenmişe benzemiyordu. "Hayır, gerçek adın demek istedim."

"Ah... Şey, seninki ne?"

Kırmızı üniformalıların beyaz adam dansı versiyonunu yapıyordu. Başını sallıyor, dirseklerini göğsüne doğru çekmiş, uyuş-

turucu almış bir T-rex gibi hareket ediyordu. Onu ciddiye alamıyordum.

"Dave," diye yanıt verdi. "Bugün yarışmada kostümünü gördüm. Gerçekten... hoştu."

"Teşekkür ederim. Babamındı..."

Biri omzuma dokunduğunda hızla arkama döndüm. Genç, evlenmek üzere olan Han Solo kılığındaki bir erkek elini uzattı. "Benimle de dans eder misin?"

Ondan sonra, *Final Fantasy* kostümü giymiş bir kız dansa davet etti, ardından da insanımsı bir Pikachu, sonra da... Çok fazlaydı. Çok fazla şarkı, çok fazla dans, çok fazla surat. Daha önce hiç popüler olmamıştım. Ben önemsiz biriydim, sadece başka birinin filmindeki bir figürandım. Fakat burada kimse bu notu almamışa benziyordu. Bu fazla geliyordu ve biraz rahatsız ediciydi. Bu Chloe'nin istediği türden bir ilgiydi ve eh, istiyorsa bu ilgiyi o alabilirdi. Ben blogumu istiyordum. Karanlık bir sinema salonu istiyordum. *Yıldızalanı*'nı istiyordum.

Pop havası verilmiş bir *I Will ALways Love You* şarkısının yarısında, dans pistinin şamatasından uzaklaşmak için izin istedim ve yiyecek içecek masasına yöneldim. Çoğu şey bitmişti ama peynirli bir kraker ve ufak bir bardak kokteyl aldım.

Balo salonunun karanlık ve daha sakin bir köşesini buldum ve geniş cumba pencerelere yaslanarak oturdum. Yanaklarım dans etmekten ısınmıştı ve üç şarkıdır bu ceketle terliyordum. Yakamı çekiştirip bardağın serin tarafını boynuma dayadım ve tatlı bir saniye boyunca gözlerimi yumdum.

Fakat sonra ayak sesleri duydum. Bana doğru geliyorlardı. Bir gözümü azıcık açtım. Bileklerinde Federasyon sembolü işlenmiş olan parlak siyah botlar. Yavaş yavaş başımı kaldırırken yüreğim çoktan ağırlaşmaya başlamıştı bile. Siyah pantolon ve parlak altınla çevrelenmiş altın yuvarlak düğmeleri sol tarafta duran bir ceket. Ceketin ceplerinden birinden üç zincir çıkıyor, sol kolun altından omzun arkasına doğru dolaşıyor, altın apoletinin altında gözden kayboluyordu.

Loş ışıkta bile ceketin yanlış bir mavi tonunda olduğunu görebiliyordum ama renkteki eksikliğini ölçülerindeki başarıyla kapıyordu. Çocuğun ince belini ve geniş göğsünü sarıyordu, omuzlarını iyice sıkıyordu ve çocuğun gerçekten de güçlü omuzları vardı. Yakasının bile iliklenmiş olsaydı boynuna tam olacağından emindim (ki iliklenmemiş olması iyi fikirdi, burası yün bir ceket için fazla sıcaktı). Yakasına takılı yıldıznişanları, pencereden giren şehir ışıklarında parlıyordu. Sanki ceket onun için yapılmıştı. Bunun bir kostüm oyunculuğu balosu olduğu göz önüne alınırsa, muhtemelen zaten onun için yapılmıştı.

Bakışlarım yüzüne, kahverengi tenine, güçlü çenesine, siyah göz maskesinin arkasındaki delici koyu gözlerine kadar çıktı ve kalbim taş gibi ağırlaşarak mideme oturdu.

"Kahretsin," diye mırıldandım. "Yine *sen*."

Darien Freeman ellerini beline koyup başını yana eğdi. Bu tatlı değildi. Gerçekten. "İkinci olan yarışmacıyı dansa davet etmeye gelmiştim ama sanırım biraz geç kaldım, Prenses."

"Sen, Prenses Amara diyeceksin," diye çıkıştım. "Ayrıca evet, dansa biraz ara verdim. Tek başıma kalmak istiyorum."

Ellerini havaya kaldırdı. "Tamam." Sonra mucizevi bir şekilde gitmek üzere arkasını döndü.

Tekrar gözlerimi yumdum, sessiz an için minnettardım. Babam bu baloya bayılırdı. Her şeyine bayılırdı, kötü pop müziğe bile. Kostümlere, farklı türlerin bir araya gelmesine, insanların yüreklerinin ve ruhlarının kısa bir süreliğine başka bir şeye dönüşmesine... Fakat ben şu anda Amara gibi hissetmiyordum. Bitkinlik verecek kadar kendim gibi hissediyordum.

Biri, "Kostümün çok güzel," dedi.

İki dakikalık huzur, tek istediğim *iki* dakikacıktı.

"Detaylar harika. Pahalı mıydı? Kim yaptı?"

Gözlerim birdenbire açılıverdi. Soran kişiye baktım. Benim yaşlarımdaydı, seçilebilecek en gösterişli kostümlerden birini giymişti. Siyah bir cübbe, iri omuz yastıkları, pul gibi gözüken

makyaj. Kafasına yapışık kulakları, neredeyse müzikle senkronize bir şekilde mor ve mavi yanıyordu. Nox Kralı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Yani, yapan adamın adı neydi?"

"Yapan kadın olamaz mı?" diye sordum.

Bu sanki bir tür açıklamaymış gibi, "Biliyor musun, sanırım seni daha önce hiçbir fuarda görmemiştim," diye yanıtladı. "Darien Freeman hayranısın, değil mi?"

"Ne?"

Küçümseyerek alayla güldü. "Hadi ama. Aptalı oynamak için fazla güzelsin."

Birdenbire Darien Freeman'ın bu konuşmadan istediğim kadar uzak olmadığının son derece farkına vararak ona baktım. Kokteylimi bırakıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Bil diye söylüyorum, kostüm ölmeden önce babamındı ve arkadaşımla babamın kostümüne birkaç değişiklik yaptık." Kostümün neredeyse paramparça olduğu kısmı katmadım. "Hatta diğer birkaç kostüm oyuncusu da yardımcı oldu o yüzden bunun toplu bir çalışma olduğunu söyleyebiliriz."

"Biliyordum." Nox Kralı, gereğinden fazla memnun gözüküyordu. "Bunu senin yapan imkânsız!"

"Öyle mi?" Kafamı yana eğdim. "Nedenmiş?"

"Sakin ol, hakaret etmeye çalışmıyorum." Güldü. Dişlerinde siyah ruj izi vardı ama bunu ona söyleyecek değildim. "Sadece biraz dikkat çekmek için kostüm giymişsin ve baksana, işe yaramış..."

"*Pardon?*" Ayağa fırladım. "*Yıldızalanı* gelmiş geçmiş en sevdiğim dizilerden biri ve..."

"Kendini bana açıklamana gerek yok, tamam mı? Senin gibi sahte geek kızlar hep kazanır zaten."

Arkasına döndü ama onu o aptal yıpranmış pelerininden yakaladım (zaten neden Nox Kralı'nın bir pelerini vardı ki? Dizide bunu asla anlamamıştım) ve onu çevirdim. Bir an şaşırdı ama sonra hemen şaşkınlığı öfkeye dönüştü. Sanırım kimse kostümüne izinsiz dokunamıyordu. Eh, kimse de bana sahte diyemezdi.

"Haklısın, kendimi kimseye açıklamama gerek yok ama özellikle de senin gibi işe yaramaz bir Nox'a açıklamama gerek yok. Komik olduğunu mu sanıyorsun? Euci'nin kostüm oyunculuğunu bile yapamazsın sen! Evrendeki bütün komik yardımcı karakterleri rezil edersin!"

"Eh, sadece prensesi oynamak için burada bulunan birinin bunun söylemesi biraz saçma, değil mi? Ne oldu, daha orijinal bir şey düşünemedin mi?" Başını iki yana salladı. "Zavallı küçük sahte kostüm oyuncusu..."

"Pardon." Carmindor, yani *Darien*, yanlış mavi tonundaki üniformasıyla geri dönmüştü.

"Sen karışma," diye çıkıştım.

Darien kaşını kaldırdı. "Sakin ol, Prenses." Bir *oflama* sesi çıkardım ama Darien konuşmaya devam etti. "Sadece hangi bölümden olduğunuzu soracaktım, efendim?"

Nox Kralı kaşlarını çattı ve ruju dişlerine daha da fazla bulaştı. "On altıncı bölüm."

Darien, "Hmm," dedi.

"Sana ne ki?" Kostüm oyuncusu, kollarını kavuşturdu.

"Hiç." Darien omzunu silkti. "Sadece, Nox Kralı on altıncı bölümde pelerin takmıyor."

Nox Kralı, "Ee, n'olmuş?" dedi. "Ben böyle uydurdum."

"Güzel, güzel." Darien kaşlarını çattı, ardından kendi omzuna dokundu, sonra da kostüm oyuncusundaki omuz siperliğine işaret etti. O gösterince, neyin yanlış olduğunu anladım.

Darien, "Ama peki ya nişanı?" dedi. "Çünkü diğer tarafta olduğunu hatırlıyorum. Her bölümde. Bu ufak bir detay değil. Esasında bayağı önemli bir detay. Yanlış omuzda olursa, takipçilerin dinlerinin sembolünü nasıl öpebilir?"

Kostüm oyuncusu ağzını açtı, sonra yine kapadı.

Darien Freeman, "İşte bu yüzden kazanmadın," diye devam etti. "Çünkü özensizdin. 'Gerçek bir hayran' olduğun için değil. Hepimiz gerçek *Yıldızalanı* hayranlarıyız. Özellikle de bu kız."

Kostüm oyuncusu, Darien'ın üzerine doğru yürüdü. "Öyle mi? O zaman sen kimsin? Onun *sevgilisi* mi?"

Carmindor Darien sadece Nox Kralı'nın önünde gülümsedi (filmin bu konu etrafında dönmesini ne kadar da çok isterdim) ve kararlılığını korudu. Omuzları dik ama rahattı, çenesi hafifçe yana eğikti ve dudaklarının yanı, bir sırıtışla havaya kalkmıştı.

Gözlerimi dikerek bakmak istememiştim (ve öyle yapmıyordum da, sadece bakıyordum) ama bir an, disko topunun loş ışığında, sis makinalarının etkisinde ve duvar lambalarının parıltısında, gerçekten de role uygun görünüyordu.

Tıpkı...

"Sen bana Federasyon Prensi Carmindor diyeceksin," diye yanıt verdi ve sözündeki alayı fark ettim. "Ama aynı zamanda, ben sadece bir hayranım. Senin gibi. Ayrıca hayır, bu kız benim randevum değil ama madem söyledin..." Elini bana uzattı. "Biraz temiz hava almak fena olmaz mı sence de?"

Bütün bu olayın parçası olduğumu ve uzaktan izlemediğimi hatırlayana dek donakaldım.

Darien'ın kaşı, gözlerini kapayan maskenin üzerinde daha da havaya kalktı. "Ee, Prenses?"

Bakışlarım uzattığı elinden, gözlerinde parıldayan, oyununa ayak uydurmamı isteyen mahcup bakışa kaydı. Pekâlâ, ayak uyduracaktım. Elini tuttum. "Kara Nebula'dan geçmem gerekmiyorsa..."

"Bir kere geçmen yeterliydi," diye espri yapıp beni balkona doğru yönlendirdi. "Tanışmamıza başlayalım, olur mu?"

DARIEN

Balo salonuna bağlı ufak verandaya çıkana dek durmadım. İki Vulkan bir şeftali ağacının önünde öpüşüyordu (anlaşılan Atlanta'daki her şey şeftali temalıydı) o yüzden blog yazarını diğer tarafa götürdüm. Balkonun ötesinde şehir, ışıklardan oluşan bir harita gibi uzanıyordu.

Prenses Amara, kolumdan çıkınca arkasında tuhaf bir boşluk bıraktı. Bu hissi aklımdan attım.

Banka doğru gerileyip, "Araya girip beni kurtarmana gerek yoktu," diye konuşmaya başladı. "Ben kendi kendimi kurtarabilirim."

"Kendi başının çaresine bakanlardansın, öyle mi?"

"Hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma."

"Hiç hayal kırıklığına uğramadım." Prenses Amara'nın yanına oturdum. "Sadece bir hayranın sahtelikle suçlanması, bam tellerimden biri. Sahtelikle suçlanmayı fazla iyi biliyorum."

Ağzının içini çiğnedi. "Dinle, o blog yazısı... Ben hiç... Hiç..."

"Lütfen, bu işi sırf para için aldığımı düşündüğünü biliyorsun," diye alay ettiğimde, yanakları daha da kızardı.

"Seni tanımıyordum," diye yanıt verdi. "Yani seni şu anda da *tanımıyorum* ama..."

İşte sorun da buydu. Sorun her zaman buydu, değil mi? Kimse beni tanımıyordu. İçeri dönmeliydim. Gail'a, gitmemiz gerek-

tiğini söylemeliydim. Tanışmamız sona ermişti. Ben üzerime düşeni yapmıştım. İnsanların fotoğraf çekebileceği, varsayımlarda bulunup dedikoduları satabileceği kadar uzun bir süre boyunca burada kalmamalıydım. Belki blog yazarı bir röportaj için para ödeyecek bir televizyon sunucusu veya DJ bulurdu. Brian gibi parasını alıp beş saniyeliğine meşhur olurdu.

Fakat bu kız, Brian'a hiç benzemiyordu. Elle de hiç benzemiyordu.

Boğazımı temizledim. "Muhtemelen beni yeterince biliyorsundur. Eminim birkaç röportaj okumuş ve bir iki söyleşi programı izlemişsindir."

"Batış Tankı'nın olduğu bayağı iyiydi."

Yüzümü ekşittim. "Evet o güzeldi."

"Ama..." Duraksadı. "Bu gerçekten sen değildin, değil mi? Patavatsızlık etmek istemiyorum. Sadece... Sadece içeride beni savunan insanın Darien Freeman olduğuna inanmıyorum."

"Gerçekten ben olduğumu temin ederim, Prenses."

"Ama o Darien Freeman gibi değildi. O..."

"Blog yazılarını yazdığın kişi gibi değil miydi?" diye sözünü bitirdim. "Bu arada harika birer habercilik örnekleriydiler. Hepsi son derece can yakıcıydı. Her biri bir öncekinden daha fazla üzdü."

Prenses Amara yüzünü ekşitti. "Pekâlâ, bunu hak ettim. Bu yüzden tam bir pislik gibi hissediyorum ve üzgünüm. Ama sen o kişi değilsen..." Sanki gerginmiş gibi bir tutam saçını kulağının arkasına doğru örmeye başladı, bu çok tatlıydı. "O zaman kimsin?"

Şaşırarak, "Kim miyim?" diye tekrarladım.

Başını salladı. "Şey, buna özel bir röportaj diyebiliriz? Hatta diğer yazdıklarımı geri alırım."

Rahatsızca kıpırdanıp Elle'i ve Brian'ın dediklerini düşündüm. Mesajlaşmalarımızda Elle'e dürüst davranmamıştım, hem de birden fazla defa çünkü gizlemek de yalan sayılırdı. Ona gerçekten değer verseydim, onu gerçekten önemseseydim, ona en azından gerçeği söyler miydim?

Belki bunun için ikinci bir şansım olabilirdi.

Prensese, "Beni hiç yanlış tanıdığını sanmıyorum," dedim.

"Anlatmayı dene."

"Dürüst olmak gerekirse... Ben..." Derin bir nefes alıp ayaklarıma baktım. "Ben bir hiçim."

Altın maskesinin arkasındaki kaşları çatılırken, başını bana doğru eğdi.

"Ben de hep bir hiç olduğumu düşünürdüm," diye yanıt verdi. "Ama yanılıyoruz. Kimi istersek oyuz biz. Herkes olabiliriz."

"Öyle mi? Sence ben iyi bir Carmindor olabilir miyim?"

Diğer köşede öpüşen çift kıkırdayarak birbirlerini ayağa kaldırdılar. Michael Jackson'ın *Thriller*'ında dans etmek için tökezleyerek içeri girdiler ve prensesle arama bir sessizlik çöktü. Balkonda sadece ikimiz kalmıştık. Etraf o kadar sessizdi ki dünyada da sadece ikimiz kalmış olabilirdik.

"Babam herkesin Carmindor olabileceğini söylerdi," dedi. "Herkesin Amara olabileceğini. İçimizde onlardan parçalar bulunduğunu. Sadece o parçaları parlatıp ışıldamalarına izin vermemiz gerektiğini anlatırdı."

"Kulağa harika bir adam gibi geliyor."

"En harikasıydı. O... O ben küçükken öldü."

"Pardon, ben..."

Özrümü duymazdan geldi. "Biliyor musun, bu onun kostümüydü." Şefkatle yakasındaki yıldıznişanlarına dokundu. "Ayrıca annemin. Her sene ExcelsiCon'a Carmindor ve Prenses Amara kostümleriyle gelirlerdi. ExcelsiCon, babamın eseriydi. ExcelsiCon için büyük hayalleri vardı, anlarsın ya? Bu baloyu görmeyi çok isterdi. Annem öldükten sonra bu balodan bahsederdi. Sanırım en çok bunu özlüyorum; bu fuardan ve bu balodan ne kadar çok bahsettiğini. *Yıldızlardan oluşan bir maskeli balo*, derdi. Gerçek anlamda dediğini düşünmemiştim." Bana hafifçe dirsek attı.

Dudaklarımın ucunda bir gülümsemenin hayaleti kıpırdanmaya başladı, bu uzun zamandır hatırladığım ilk gerçek gülümsemeydi. Prenses de gülümsememi taklit etmeye başladı, sonra gülümsemesi soldu.

Bakışlarını uzağa çevirdi. "Yarışmadaki en iyi kostüm oyuncusu olmadığımı biliyorum. Eski fuar müdürünün kızı olduğum için mi ikinci oldum?"

Kendi kendime gülüp başımı iki yana salladım. Bütün bunlarda yatan ironiyi anlaması imkânsızdı.

Kaşlarını çattı. "Bu kadar komik olan ne?"

"Prenses, sana oy verdim çünkü o sahneye çıktığında, beni buna inandırdın."

"Neye inandırdım?"

"Babanın söyledi şeye, herkesin Carmindor ve Amara olabileceğine. Sadece içimizdeki parçaları bulup onları ışıldatmamız gerektiğine."

Yanakları kızardı. Parmaklarıyla saçlarının uçlarını binlerce örgü yaptığı kucağına baktı. Neden bu kadar tanıdık geliyordu? Blogundan ötürü değildi. Ofisten de değildi. Başka bir yerden tanıyordum. Sanki bu hikâyelerin bir vals gibi daha yavaş bir tempoyla çalındığını dinlemiştim.

Bir şey söylemek için ağzımı açmaya davranmıştım ki, Prenses banktan kalkıp bana doğru döndü, elini uzatmıştı. "Dans etmek ister misin? Yani benimle. Benimle dans etmek ister misin?"

İstiyor muydum?

"Ancak dansı sen yönetirsen, Prenses," diye yanıt verdim. Elini tuttum, o da beni ayağa kaldırdı.

Gülümsemesi genişledi. "Ben de böyle demeni umuyordum."

ELLE

Onu, Carmindor'u, Darien Freeman'ı ya da her kimse onu, balo salonuna, kalabalığın içine, direkt piste götürdüm. DJ yeni bir şarkı çalmaya başladı ve kalabalık dağıldı, geriye sadece çiftler kalmıştı.

Darien'ın parmakları benimkileri daha sıkı tuttu. Şarkı usul ve yavaştı ve bir ürpertiyle bunun *Yıldızalanı*'nın giriş müziği olduğunu fark ettim. Görünüşe göre, Darien da aynı anda fark etmişti ve sırıttı. "Ne kadar da iyi bir zamanlama."

"Bazen evren cömert oluyor," dedim, sonra bunun gerçek olduğunu fark ettim ama bu, sadece diğer evrenlerde gerçekti.

Alaycı bir fısıltıyla, "Belki de esasında bir filmdeyizdir," dedi.

"Belki evren sadece oyun oynamayı seviyordur."

Etrafımızdaki insanlar bizi izlemek için döndüler. Gözleri lazerler gibi üzerimize kilitlenmişti, bakışları benim yarışma sahnesine çıktığım andaki kadar sıcak ve odaklıydı. Her yaptığım hareket yanlış olacakmış gibi derim karıncalanıyordu.

Darien elini belime indirdi ve yavaş yavaş sallanmaya başladık. Müzik gürledikçe, yanaklarım kızardı. Yaylı ve nefesli çalgılardan oluşan orkestra, gitgide daha da coşuyor, insanı galaksiде sürüklüyordu. Bu, babamın gülüp tökezleyerek ona ayak uyduran annemi salonda döndüre döndüre dans ettirişinin sesiydi.

Annemden sonra salonda, bana vals yaptıran babamın sesiydi. Bana büyük bir baloyu anlatışıydı; bu hayalini, insanların bir anlığına, zamanın küçücük bir parçasında, her zaman olmayı hayal ettikleri kişi olabildiklerini.

Mesela hiçbir şeyden korkmayan Federasyon Prensi gibi. Babasının hatırasına yakışır şekilde yaşayan bir kız çocuğu gibi. Kendini kurtaran bir prenses gibi ve onunla dans eden...

Gözlerim tekrar onunkilere kaydı ve sertçe yutkundum. "Dans etmeyi biliyor musun?"

"Biliyor *muyum*?" Parmaklarını benimkilerle kenetleyip beni daha yakınına çekti. Tarçınlı çörek ve çamaşır kolası gibi kokuyordu. "Ben Carmindor'um."

Orkestra sesini yükselterek parçanın ikinci kısmına geçerken, aynı anda adım atıp notayı tek hızlı bir hareketle yakaladık; balo salonu etrafımızda fıldır fıldır dönüyor gibiydi. Dans pistinde sallanan çiftlerin etrafında döndük, ayaklarımız tuhaf bir tür ahenkle senkronize olmuştu; sanki Darien'ın atacağı her adımı önceden biliyordum ya da o benimkileri biliyordu. Yanıp sönen ışıklar etrafımızda parıldıyorlar, arkamızda girdap gibi dönen sisi delip geçiyorlardı. Sanki bütün evren, imkânsız bir anda bizim etrafımızda dönüyordu.

İmkânsız bir evrende, imkânsız bir andı.

Benim Carmindor'umla dans etmek nasıl olurdu? Ruhumu açtığım Carmindor'la? Buna hiç benzer miydi?

Darien'ın maskeli yüzüne bakıp, "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

"Ne için?" Yakınıma doğru eğildi.

"Bu gece için. Her... her şey için."

Sırıtarak, "Kendi kendini kurtarabileceğini söylediğini sanıyordum," diye şakalaştı.

"Kendi kendilerini kurtarabilen prensesler bile bazen bir hiç gibi hissedebilirler."

O kadar yakındık ki nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum ve yüreğim şiddetle ona doğru çekiliyor, bana onu tanıma-

ma rağmen onu öpmemi söylüyordu. Hırpalanmış, bandajlı ve tekrar yapıştırılmış kalbim, birkaç saat önceki mesajdan ötürü hâlâ zangırdıyor olsa da. Fakat Darien'ın kelimelerinin ahenginde, cümlelerini kuruşunda, düşüncelerini dile getirişinde tanıdık bir şey vardı, sanki daha önce duyduğum bir ses gibiydi.

Daha yakına, daha da yakına...

Sonra imkânsız evrende hep olduğu gibi, o an kayboluverdi. Biri beni arkadan yakalayıp döndürdü. Birdenbire kendimi Chloe'yle yüz yüze buldum.

Üstelik *hiç* mutlu değildi.

DARIEN

Bu, daha önce tanıştığım güzellik video blogcusu kızdı. Prenses Amara'nın kolunu yakaladı (Tanrım, neden kimsenin adını bilmiyordum? Hiçbir zaman!) ve onu uzağa çekiştirdi.

Video blogcusu kız sinirle, "Sen!" dedi.

Prenses Amara, "Chloe," diye fısıldadı.

Video blogcusu kız, yani Chloe, onu tepeden tırnağa tiksintiyle süzdü. Tıslar gibi bir sesle, "Gerçekten çalmışsın," dedi. "Biliyordum. Elbisemi çaldığını *biliyordum*."

Kalabalıkta bir mırıltı dalgalanması oldu. Müzik devam ediyordu ama bu Chloe, etkileyici derecede yüksek sesle konuşuyordu ve ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı.

Prenses Amara, Chloe'nin kolunu çekti. "Hiçbir şeyi çalmadım, Chloe."

"Tabii ki çaldın! Şimdi de *onunla* dans ediyorsun!" Chloe parmağını bana doğru salladı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bir dakika..."

Chloe, "Sen karışma!" diye çıkıştı. Geriye doğru bir adım attım. Peki. Kız Prenses Amara'ya dik dik bakıyordu, güzel makyajlı yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Her şeye sahipsin, biliyor musun? Her şeye sahiptin. Bir kerecik, tek bir kerecik, benim de bir şeyim olsun istedim!"

DARIEN

Bu, daha önce tanıştığım güzellik video blogcusu kızdı. Prenses Amara'nın kolunu yakaladı (Tanrım, neden kimsenin adını bilmiyordum? Hiçbir zaman!) ve onu uzağa çekiştirdi.

Video blogcusu kız sinirle, "Sen!" dedi.

Prenses Amara, "Chloe," diye fısıldadı.

Video blogcusu kız, yani Chloe, onu tepeden tırnağa tiksintiyle süzdü. Tıslar gibi bir sesle, "Gerçekten çalmışsın," dedi. "Biliyordum. Elbisemi çaldığını *biliyordum*."

Kalabalıkta bir mırıltı dalgalanması oldu. Müzik devam ediyordu ama bu Chloe, etkileyici derecede yüksek sesle konuşuyordu ve ensemdeki tüyler diken diken olmaya başladı.

Prenses Amara, Chloe'nin kolunu çekti. "Hiçbir şeyi çalmadım, Chloe."

"Tabii ki çaldın! Şimdi de *onunla* dans ediyorsun!" Chloe parmağını bana doğru salladı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bir dakika..."

Chloe, "Sen karışma!" diye çıkıştı. Geriye doğru bir adım attım. Peki. Kız Prenses Amara'ya dik dik bakıyordu, güzel makyajlı yüzü öfkeyle buruşmuştu. "Her şeye sahipsin, biliyor musun? Her şeye sahiptin. Bir kerecik, tek bir kerecik, benim de bir şeyim olsun istedim!"

"Chloe, neden bahsediyorsun bilmiyorum ama..."

"Bilmiyor musun?" Amara'ya doğru bir adım attı, o da savunmaya geçerek geriledi.

Bir güvenlik görevlisi bulmak için etrafıma bakındım, ihtiyacım olduğunda Lonny neredeydi? Arkama doğru, "Güvenlik gelebilir mi?" dedim ama bu sadece kızı daha da öfkelendirmeye yaradı.

Bana dik dik baktı. "Boşuna uğraşma. Onun *gerçekte* kim olduğunu öğrendiğinde koşa koşa kaçacaksın."

Amara, "Kes şunu, Chloe," diye yanıt verdi. "Gideceğim."

"Ah hayır! İstediğin kadar kal. Sadece, bence ona gerçeği söylemelisin, tamam mı? Öksüz kalmış, arkadaşsız, babası kendi ailesinden çok, tuhaf uzay saçmalıklarını seven zavallı geek bir solucanın teki olduğunu!"

Amara'nın gözleri büyüdü ve donakaldı. Ağzı açık kaldı. "Ne... Ne?"

Kalabalık artmaya, mırıldanmaya başladı.

Kız gülerek, "Ah, hadi ama," dedi. "Baban tuhaftı, bunu biliyorsun. Tuhaflıkta on numaraydı! Sana çok *özelmişsin* gibi davranıyordu çünkü sen de tıpkı onun gibi gariptin. Sanki onun *tek* kızıymışsın gibi. Ama biz bunu sana karşı kullandık mı? Hayır. Peki sen ne yapıyorsun? *Benim* elbisemi çalıyorsun. Onun için çok uğraşmıştım!"

Amara çok sinirlendi. "Yalancı!"

"Çaldın! Sen kendi hayatını mahvettiysen üzgünüm ama diğer herkesin hayatını da mahvetme. *Darien Freeman*'la beraber olabileceğini mi sanıyorsun?" Alayla güldü. "Hayal kurmaya devam et, Elle. Sen bir hiçsin."

Elle mi?

Kalabalığın ortasında donakaldım.

Adı *Elle* miydi?

Mesaj, Amara'nın şişmiş gözleri, o kostüm... Ah Tanrım. O benim Elle'im olamazdı. Bu imkânsızdı.

"Üstelik," diye ekleyen Chloe, kışa maruz kalan bir çiçek gibi büzüşüp küçülen Elle'in üzerine yürüdü, "Asla önemli biri olmayacaksın..."

"Kes şunu."

Chloe, Elle'in tarafını tutacağıma inanamayarak büyümüş gözlerini bana çevirdi. Benim bir parçam da buna inanamıyordu ama aynı sebeplerden dolayı değil.

Elle'le konuştuğum geceleri hatırlıyordum, benim Elle'imle, zihnimdeki ve anlaşılan gerçekte var olmayan Elle'le. Ona mesaj atmak istediğimi hatırlıyordum. Onun bana mesaj atmasını beklediğimi. Bana ilk defa *ah'blen* deyişini. Geç saatlere kadar uyanık kaldığımız geceleri, birbirimiz hakkında esasında ne kadar az şey bildiğimizi ve onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğimi hatırlıyordum.

Ben ve o, o kız. O Elle.

Biz.

Nasıl Elle'i, Brian gibi biriyle karıştırabilmiştim ki? Nasıl benzer insanlar olduklarını düşünebilmiştim? Kördüm, aptaldım ve Elle başından beri buradaydı.

Chloe, "Onun *gerçekte* kim olduğunu öğrenmek istemiyor musun?" diye sordu. Korkunç biriydi, tıpkı Elle'in üvey kardeşlerini hayal ettiğim gibi. Elle onları mükemmel şekilde tarif etmişti. "O sadece tuhaf, zavallı bir geek."

"Ben onun kim olduğunu biliyorum," diye yanıt verdim. Elle bana baktı. Gözyaşlarını görebiliyordum. O mesajı geri alamazdım ama bana son birkaç haftada verdiği şeyi ona geri verebilirdim. Tam bir aptaldım. "O nazik, zeki, inatçı ve çok ama çok tutkulu biri. Ama kötü anlamda değil. İyi anlamda. Benim de olmak istediğim bir şekilde. Kimsenin onu takdir etmediği bir evrende büyümüş ve *sana* bu hakkı kim veriyor? Ona önemsiz biriymiş gibi davranma hakkını sana kim veriyor?

"Ben... Ben..." Chloe önce bana, sonra Elle'e, sonra yine bana baktı, sanki neden üvey kardeşini savunduğumu çıkarmaya çalı-

şıyormuş gibiydi. İnsanlar gerçekten bu kadar bencil olduğumu mu düşünüyordu?

Elle'in elini tutup iyice sıktım. Bu, bunları öylesine söylemediğimi temin etmek içindi. Bunları içtenlikle söylüyordum. Çünkü eğer o düşündüğüm kızsa, anlardı. Gerçekten kim olduğumu bilmeyi hak ediyordu.

"Ah, bir de babasına gelirsek?" dedim. "Bu fuarı o başlattı. Bu kostüm balosunu. Yani eğer onun tuhaf olduğunu düşünüyorsan bence yanlış grubun içindesin."

Bununla beraber ona söz-yemin selamını verdim.

Yanımdaki bir Torturyan selamımı taklit etti. Bir Nox da. Bir Jedi da. Bir Vulkan da. Bir Kara Elf de. Bütün Yüzük Kardeşliği de. Farklı renklerdeki saçları, farklı kostümleri ve maskeleriyle herkes ellerini söz-yemin selamıyla kaldırıp cübbelerin, zırhların ve taytların altında, kalpleri beraber atan insanlar olduğunu gösterdiler. Hepimiz farklı olabilirdik, farklı karakterlerin birliktteliklerini isteyip, farklı şeylere hayran olabilirdik ama yirmi üç gün boyunca fazla mavi bir üniformayla asla olamayacağımı düşündüğüm bir karakteri oynarken öğrendiğim bir şey varsa, o da biz o karakterler olduğumuzda, içimizdeki parçaların gecedeki fosforlu çubuklar gibi parladığıydı. O parçalar ışıldıyordu. Biz ışıldıyorduk. Hep beraber.

Bazılarımız farklı evrenlere bile düşsek, o ışıklar asla sönmüyordu.

Nihayet, Elle de söz-yemin selamını verdi. Elini daha da fazla sıktım.

"Burada hepimiz geekiz," dedim.

Chloe arkasını döndü. Müzik çalmaya devam etse de kimse dans etmiyordu. Herkes söz-yemini selamını veriyordu, *Yıldızalanı* kostümü giymemiş olanlar bile. Chloe, titremesini engellemek için altdudağını çiğnedi, tırnakları kolalı elbisesine geçmişti. Elbisesini nasıl bulduğunu veya buraya nasıl girdiğini bilmiyordum ama yüreğim burkuldu çünkü işlerin böyle gitmesini istemediğini biliyordum.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. Sonra insanları iterek odadan çıktı. Merdivenlerden tökezleyerek çıkıp bağırış çağırışlar eşliğinde kaybolduğunda kalabalık alkışlamaya başladı.

Peşinden gitmeyi düşündüm ama sonra kendimi durdurdum. Chloe benim arkamdan gelmezdi. Denemezdi bile.

Yanımda duran Darien içini çekti. "Tanrım, bu çok fenaydı."

"Onu rezil ettin," dedim.

Gözlerini kısarak bana baktı. "O da seni rezil etti."

"Biliyorum ama..." Tekrar balo salonunun kapısına baktım. "Ben buna alışığım."

"Alışık olman bunun sorun olmadığı anlamına mı geliyor?"

"Hayır..."

Darien içini çekti, kalabalık da yavaş yavaş önceden her ne yapıyorlarsa onu yapmaya döndü. Dans etmeye, sohbet etmeye, he-

nüz denemediğim o çok lezzetli aperatiflerden yemeye... Belki de hepsi bitmeden, bir puf böreği yemeliydim. Darien ensesini ovdu. "Dinle, benim... Benim sana söylemem gereken bir şey var."

"Cidden büyük bir *Yıldızalanı* hayranı olduğunu mu söyleyeceksin?" diye espri yapmaya çalıştım ama kalbim hâlâ biraz önceki tartışmadan ötürü hızla çarpıyordu. Chloe'nin yaşaran gözlerindeki bakışı aklımdan atamıyordum. Onu gerçekten mahvetmiştik. O böyle biri olabilirdi ama ben değildim.

Darien gülerek, "Eh, o da var," dedi sonra elindeki elimi ters çevirdi. "Ama esasında söyleyeceğim şey..."

Balo salonunun kapıları, sağır edici bir gıcırtıyla açıldı. Mavi-yeşil saçlı bir kız içeri koştu, peşinden de bileti olmadan giremeyeceği konusunda bağrışan iki kapı görevlisi geliyordu.

"Sage?" Sage bana ulaştığında, Darien'ın elini bıraktım. "Burada ne arıyorsun?"

İki büklüm oldu, ellerini dizlerine koyarak nefesini düzenlemeye çalıştı. "Tanrım! Telefonuna bakmıyor musun? Her yerde seni arıyordum! Gitmemiz gerek!"

"Ne? Neden... Ah, Tanrım, saat!"

"Evet Külkedisi, *saat!*" Sage beni bileğimden yakalayıp çıkışa doğru çekiştirdi.

Peşimden gelmeye çalışan Darien, "Bir dakika," dedi. "Elle..."

"Özür dilerim," dedim ve Sage'in beni çekmesine izin verdim. Zihnimde Catherine'in bana yapabileceği yüz binlerce şeyin ihtimali dönüyordu. Bütün ihtimaller yüzünden neredeyse kusacaktım.

Balo salonunda ilerlerken, *Lütfen eve zamanında gideyim*, diye düşündüm. Darien'a bakmadım. Bakamazdım. Hüzünle, gerçek, iç burkan bir hüzünle dolu bakışını zihnimden attım.

Çünkü hapı yutmuştum.

Sage'e, "Saat kaç?" diye bağırdım. Kalabalığı bir bıçak gibi yararak geçiyordu, beni o kadar sıkı tutuyordu ki, iz bırakacağına emindim.

"Dokuz!" diye bağırdı.

"Dokuz mu?" Göğsüm panikle doldu. Balkabağı'nı 130'a kök-

lesek bile en azından dört saatlik yoldu. "Asla yetişemeyeceğiz!"

Sage balo salonunun kapısını iterek açtı ve koşarak altın renkli lobiye girdik, lüks halıdan geçip dönen kapıya ilerledik. Sihirli Balkabağı dışarıda boşta çalışıyordu. Park edilmez bir yerde. Üstelik sokağın karşısından bir polis ona doğru ilerliyordu. Cal yolcu penceresinden dışarı uzanıp bize acele etmemizi işaret etti. Peşimizden ayak sesleri geliyordu, tam dönen kapıdan çıkarken kim olduğunu görmek için döndüm...

Darien.

"Bir dakika, lütfen!" diye bağırıp koşarak dönen kapıya girdi. Maskesi düşmüştü; burnundaki bir yağmur fırtınası kadar koyu morluğu ve gözlerindeki paniği görebiliyordum. Birini bir daha asla görmeyeceğinizden korktuğunuzdaki o panikti bu.

"Bir dakika, *ah'blena!*"

Ah'blena mı?

Tökezledim ve annemin ayakkabılarından biri ayağımdan çıkıverdi.

"Ne yapıyorsun?" Ben ayakkabıya uzandığımda, Sage elimi yakaladı. "Hadi! Gitmemiz gerek!"

Haklıydı. Gitmemiz gerekiyordu. Benim gitmem gerekiyordu. Kendimi bu... Bu şey her neyse ondan çekip çıkarmam gerekiyordu. Bu hayalden. Bu andan. Ayakkabı, sadece bir ayakkabıydı, Catherine'in öfkesine değmezdi.

Darien, dönen kapıdan çıktığı anda ben de koşmaya başladım. Sage şoför koltuğuna atlayıp kamyoneti vitese aldı, ben de giriş basamağının yanındaki demire tutundum. Kamyonet öne atıldığında kapıyı açtım ve içeri, Cal'in yanına girdim.

Dikiz aynasından Darien'ın hâlâ peşimizden koştuğunu görebiliyordum. Fakat biz hızlandıkça ayakları yavaşlayarak durdu ve elleri dizlerinde iki büklüm oldu, dudaklarından ismim dökküldü ve bir an sonra bir binanın arkasında kayboldu. Sıkışan göğsüm ve zonklayan başımla yola döndüm.

Beni unutacaktı. Tek yaşadığımız, bir tanecik andı. Sadece imkânsız evrende o harikulâde, imkânsız valsi yaptığımız an.

DARIEN

Kusacak gibiydim.

Her nefesle ciğerlerim yanıyordu ama doğrulup pırıltılı ayakkabıya baktım. Yerden aldım. Otel resepsiyonuna bırakacaktım. Belki Elle alabilene dek ayakkabıyı saklayabilirlerdi. Ya da Elle'e haber verebilirdim.

Boğazım düğümlendi.

Neredeyse bunu yapacaktım... Neredeyse ona kim olduğumu söyleyecektim. Çok yaklaşmıştım. Ayakkabının tabanını avucuma vurup tekrar otele döndüm.

Döner dönmez de donakaldım.

Nox Kralı önümde durmuş, telefonu dışarıda her şeyi sokak lambasının parlak ışığında kaydediyordu. Sırıttığı zaman onu tanıdım. Sırıtışı genişledikçe küfrettim.

Sertçe, "Kostümün güzelmiş, Brian," dedim.

"En azından seni kandırmama yaradı."

"Kaydetmeyi keser misin?"

"Bunu babana sorsana?"

İçimi çektim. Evet, Mark beni öldürecekti. Fakat bununla sonra baş edecektim. "Biliyor musun, bunu satmasan da olur. İyi bir insanmışsın gibi yapabilirsin."

"Hâlâ bu kadar aptal mısın?" Brian başını iki yana salladı. "Sana biraz acıyorum."

Onunla oyun oynayamayacak kadar kızgındım. Elle hemen buracıkta, yanı başımdayken birdenbire gidivermişti ve gittiğinde etrafımdaki havayı zor nefes almama sebep olacak şekilde yanında götürmüş gibi hissediyordum.

Brian hâlâ konuşuyordu. "Eminim bu kayıt için de bayağı para alırız. Sence başlık ne olmalı? Darien Yarışmacıyı Kayırıyor mu olsun? Geek Kız Kazanmak İçin Her Şeyi Yapıyor mu? Yoksa Darien Freeman, Meşhur Kostüm Oyunculuğu Yarışmasını Mahvediyor..."

Yeter artık. Son birkaç aylık prodüksiyon öncesi hazırlık, ruhsuz salatalar, protein içecekleri ve Arnold Schwarzenegger'in kuzeniyle sabah dörtte yapılan egzersizler içinde iyi bir şey olduysa, o da yumruk atmayı öğrenmiş olmamdı. Başparmağı dışarıda, yumruğu sık...

Savur.

Brian yumruğumun gücüyle tökezledi. Çenesini tutup telefonunu bana doğru salladı. "Hâlâ kaydediyor, aptal! Başlıklarda saldırı ve yaralama da mı olsun istiyorsun?"

"SALDIRI NEYMİŞ *GÖRECEKSİN.*" Çıldırmış bir haykırışla ona doğru atıldım.

Brian arkasına döndü ve otelin kapısına doğru koştu. Hızla dönen kapıda onunla aynı aralığa girdim, konservede sıkışmış sardalyeler gibiydik. O iğrenç Nox kulaklarını çekiştirdim.

"Ah, ah, ah! Çek elini!" diye bağırdı. "Bunlar pahalıydı!"

"Biz arkadaştık!" Dönen kapıyı lobinin içine kaçabilecek kadar itmeden önce, bir kulağını koparmayı başardım. "Daha yeni tekrar arkadaş olmak istediğini söyledin!"

"Evet, kendini diğer herkesten iyi gören bir pislik olduğun ortaya çıkmadan önce!" diye bağırıp pahalı gözüken bir koltuğun etrafında döndü. Koltuğun kaplaması çok hoştu ama boş versene. Yastıkların üzerinden tırmandım (Brian benim koltuğun etrafından dolaşacağımı düşünmüştü) ve *salak*, anlamsız pelerinden

yakaladım. Her zaman Nox Kralı'nın bir pelerine ihtiyacı olmadığını söylemişimdir.

"*Sen* de beni sattın! Beni kıskanıyordun!"

"Gerçekten mi?" Hızla başka bir koltuğun arkasına geçti ve koltuğu bana doğru itti. "Babana o kadar benziyorsun ki inanamıyorum."

Koltuğu apış arama gelmeden önce yakaladım. "Lafını geri al."

"Babasının kuzusu. Ne isterse yapıyorsun. Seni o yarattı, biliyorsun değil mi?" Bir sürü dergi alıp bana fırlattı.

Kapağında benim olduğum bir *Teen Vogue* başımın üzerinden geçerken eğildim. "Geri al dedim."

"Ne oldu, babasının kuzusu olmaktan gurur duymu–"

Tekrar üzerine doğru koşmaya başladım. Brian, dört kişilik bir ailenin arasından geçip bavul arabalarını ikimizin arasına doğru itti. Arabanın diğer tarafını tuttum. "Ne yani, sen de bir rıhtıma kafa üstü düşerken bir fotoğraf çekip bunu sattın, öyle mi? Bu gerçekten de her şeyi daha iyi hâle getirmiştir!" Arabayı çekmeye çalıştım ama sıkı sıkı tutundu. "Bunu neden yaptın?"

Yüzünü öfkeyle buruşturduğunda, koyu mor makyajı pullanıp dökülmeye başladı. "Neden babana sormuyorsun?"

"Mark'ın bununla hiçbir alakası yok..."

Brian gürler gibi bir sesle, "Fotoğrafları *o* sızdırdı!" dedi.

Ağzım açık bakakaldım.

"Bunu hiç düşünmemiştin, değil mi?" Alayla gülümsedi. "Sence de zamanlama biraz fazla iyi değil miydi? *Sahil*'in ikinci sezonunu yeni bitirmiştin. Carmindor için denemelere katılmıştın ve insanlar kim olduğunu az çok biliyordu..."

"Defol git."

"Ama tam olarak bilmiyorlardı. SahKelerin veya *Sahil Kenarında* hayranlarına her ne deniyorsa onlar dışında hiç kimse seni önemsemiyordu."

Yalan söylüyordu. Yalan söylediğini biliyordum. Fakat kelimeleri, boğazımı sıkıştırmaya, nefes almamı zorlaştırmaya başladı.

"Fotoğrafları şaka amacıyla çekmiştim, sonradan seninle dalga geçerim diye. Ama sonra Mark fotoğraflara el koydu ve bana onlar sayesinde para alabileceğimi söyledi. Haklıydı da. Tek bir büyük haberle, gözler önüne geldin. Her yerde sen vardın."

"Bu berbattı!"

"Bu sadece ticaret amaçlıydı," dedi. "Eninde sonunda bunu atlatırsın diye düşünmüştüm."

"Ben de en iyi arkadaşıma güvenebileceğimi düşünmüştüm."

Bagaj arabasına el koyduğumuz ailenin babası, tereddütle bavullarına uzandı, biz deli canavarlarmışız gibi bir bana bir Mark'a bakıyordu. Resepsiyondaki görevli çoktan telefon açmıştı bile, muhtemelen güvenlikle konuşuyordu. Başlığı şimdiden görebiliyordum: *DARIEN AHLAKSIZ PAPARAZİYLE KAVGA EDİP ONU KATLEDİYOR.*

Brian, "Tabii ki bütün bunlar için *beni* suçluyorsun," dedi. "Kendini suçlamaya katlanamıyorsun, değil mi?"

Bagaj arabasını Turist Baba'dan aldım ve öfke dolu bir Barbar Conan haykırışıyla saldırdım. Brian balo salonunun kapısından içeri gerileyip dans partisinin koyu sisinin içinde kayboldu. Dans pistine inen merdivenin tırabzanında birdenbire durdu ve arkasına baktı.

"Ah kahret–"

Fakat ben çoktan uçarak üzerine atlamıştım bile. Omzum göğsüne çarptı ve Empire State Binası'ndan düşen King Kong gibi tırabzanın üzerinden aşağı yuvarlandık. Üç metrelik düşüşümüz, beklediğimden daha uzun sürdü. Bu karardan pişman olacağım kadar uzundu.

Eh, en azından sigortam var.

Yere nefesimi kesecek kadar sert düştük. DJ, Pokérap remiksini durdurdu. Etrafımızı Yenilmezler, Gece Elfleri ve Jedilar sardı. İnleyerek sırtüstü döndüm. Hiçbir kemiğimin kırıldığını sanmıyordum ama emin de değildim. Her tarafımı çatlatmışım gibi hissediyordum. Yanımda, Brian da sırtüstü döndü ve tavana baktık. Esasında oldukça hoş bir tavandı. Otelin kalanı gibi altın kaplamaydı, ne kadar da şık...

Kafamı düşündüğümden daha sert çarpmış olmalıydım.

"Biliyor musun?" Biraz sallanarak doğruldum. Bugün sette olduğundan çok daha fazla kere yaralanmış ve hırpalanmıştım. Bu fuardan uzak durmak istememin bir sebebi olduğunu biliyordum. "Arkadaş olabilirdik. Ama bu asla yürümezdi ve ünlü olduğum için değil. Çünkü sen pisliğin tekisin, Brian. Beni takip ettin, hayranlarımın önünde bana bağırdın ve kahrolası telefonumu çaldın!"

Salonun arkasında bir yerlerden Gail'ın bağırarak insanlara çekilmelerini söylediğini duydum; şimdiden karın kaslarımın dövüş yaraları için de sigortalı olduğundan emin olmak için sigortacımızı arıyordu.

Brian uzun ve titrek bir nefes aldı. "Olabilir." Bana doğru baktı. "Ama *–ah–* doğruyu söylüyorum." Yavaş yavaş ayağa kalktı. Yumruğumun çarptığı dudağı kanlıydı. Uzattığı elini tutup acıyla ayağa kalktım (pekâlâ, bir yerimi burkmuş veya bir yerimi çok ama çok fena zedelemiştim). "Baban seni kontrolü altında tutuyor, ahbap. O kızı da senden uzaklaştırmasına izin verecektin."

Gail nihayet bize ulaşıp yüzümü tuttu. "*Dare!* İyi misin? Yaralandın mı? Kaç parmak gösteriyorum?"

"Üç," diye yanıt verdiğimde, Brian'ın artık yanımızda olmadığını fark ettim. Etrafımda dönüp onu arandım ama tek gördüğüm, iki Ork'un arasından sıvışıp kaybolan siyah bir pelerindi.

Gail tekrar yüzümü kendine doğru çekip burnumu, ardından da dudaklarımı inceledi ve kendi kendine o anaç hâliyle Mark'ın bu sefer bize çok kızacağını mırıldandı. "Hep seninle başım en kötü belalara giriyor, Dare. Los Angeles'a geri dönüyoruz ve seni galaya kadar dairene kilitleyeceğim. Söz veriyorum."

"Esasında..." Elle'in içinde gittiği yemek arabasının yanında yazan kelimeleri hatırladım. Sihirli Balkabağı, "Charleston'ın En İyi Vegan Yemek Arabası!" Artık her şey yerine oturmuştu. Sebzeli dürümler. Espriler. Elle şimdiden bana çok yakındı. Brian'ın kelimeleri, zihnimde uyarı çanları gibi yankılandı.

O kızı da senden uzaklaştırmasına izin verecektin.

Elle'e en başından doğruyu söylemeliydim. Bunun sonuçlarından korkmamalıydım çünkü sonuçları ne olursa olsun onları yaşayacaktım. Ben sadece gerçek olmak istiyordum. İlk defa. Maske olmadan, senaryo olmadan, tanınmadan. Elle'in kafasında sahte Carmindor olarak yaşamaktansa benden nefret ettiğini bilerek yaşamayı tercih ederdim.

"Uzun, harika bir tatil yapacağız. Harika olacak..."

"Hayır." Yüzümü ekşitmemeye çalışarak kaburgalarımı tuttum. Kaburgalarımı gerçekten de fena zedelemiş olmalıydım. "Önce babamla konuşmalıyım."

Mark açmadan önce telefon önce bir, sonra iki kere çaldı. Saatimi kontrol ettim. 00:31. Batı Sahili için saat çok erkendi. Hâlâ uyanık ve bir partide olmalıydı. Ya da bir film stüdyosu veya prodüksiyon şirketinin sponsor olduğu bir etkinliğe gidiyor olmalıydı. Buna bağlantı kurmak derdi. Geceler boyunca bağlantı kurmak dışında hiçbir şey yapmadığı yılları hatırlıyordum. Bütün çocukluğum bu gecelerle doluydu. İsimlerini hatırladığımdan daha fazla bebek bakıcım olmuştu. Sonra bir hafta sonu, annemle babamın boşanmasından uzun zaman sonra Mark, bana o diş macunu reklam işini bulmuştu ve üç ay sonra *Sahil Kenarında* adında O.C. dizisine benzer bir televizyon dizisinin denemelerine katılmamı sağlamıştı. Sonra haber başlıkları başlamıştı.

Dalgınlıkla çenemdeki yarayı ovdum. Brian'a ne kadar inandığımdan emin değildim ama Mark'a inanmak istediğimden de emin değildim. Magazin gazetelerindeki o haftaları çok hatırlayamıyordum. O haftalar bir paparazi, basın ve haber başlığı fırtınası içinde geçmişti ve sonrasında da bu hiçbir zaman gerçek anlamda azalmamıştı. Hayatım, o haber başlıklarından önce ve sonra olarak ikiye ayrılıyordu.

Elle'in imkânların evreninde o haber başlıkları olmadan kim

olacağımı merak ettim. Belki o evrende hâlâ bir babam vardı ve Brian'ı suçlamamıştım.

Belki de önemsiz biriydim.

Mark bıkkın bir sesle, "Alo?" dedi.

Neşeyle, "Selam ihtiyar," dedim.

"Darien? Ne oldu?.. Saat kaç?" Ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duydum, sonra homurdandı. "Darien, orada saat çok geç. Senin uçağa binmen gerekmiyor muydu?"

"Gerekiyordu," dedim. "Muhtemelen uçak şu anda kalkıyordur. Bilmiyorum."

Sesinde bir gerginlik vardı. "Bilmiyor musun?"

Boğazımdaki yumruyu yuttum ve cilalı deri çizmelerime odaklandım. Esasında bunlar Carmindor'un çizmeleriydi. Henüz onları çıkarmamıştım. Kendimi, eğer bir kahraman gibi giyinmişsem, hâlâ bir kahraman gibi davranabileceğime inandırıyor, içimde kalan son harap cesaret kırıntısına tutunuyordum.

Lonny rahat bir otel odası koltuğunda oturmuş, sessizce bir maden suyunu yudumluyordu. Yanındaki koltukta oturan Gail, telefonunu inceliyordu. İkisi de beni dinliyordu ve umurumda değildi. Mark'ı aradığımda odada durabilirler mi diye sorduğumda hiç tereddüt etmeden kabul etmişlerdi. Bu rahatlatıcıydı. Sanırım, benim için arkadaşa en yakın şey onlar olduğundan. Ya da ebeveynlere.

"Nasıl *bilmezsin?* O uçağa bineceksin. Eve geleceksin. O biletlerin ne kadar pahalı olduğunun..."

"O fotoğrafları sen mi sızdırdın?" deyiverdim. "Brian'ın yatta çektiği fotoğrafları?" Gail başını telefondan kaldırdı, yüzü şaşkınlıktan solmuştu. Mark uzun bir an boyunca sessiz kaldı.

"Arkadaşlarını dikkatli seçmen gerektiğini fark ettim," diye yavaş yavaş cevap verdi, kelimelerini dikkatle seçiyordu; tıpkı arkadaşlarımı, kariyerimi, sevgililerimi seçmek istediği gibi. Diğer her şeyi de. Bütün hayatımı. "Brian'ın elinde o fotoğrafların olduğunu gördüğümde, bir şey yapmam gerekiyordu. O yüzden yaptım. Böylece bir adım önde kaldık."

Yatağın ucuna oturup bej halıya baktım. "Yani biraz şöhret için gururumu ve mahremiyetimi feda ettin."

"O haber başlıkları sana Carmindor rolünü getirdi, Darien."

Bana Carmindor rolünü getirdi.

Bu kelimeler, midemde çevrilen bir bıçak gibiydi; başlıkların ardından gelen haftaları hatırlıyordum. Dairemde kalıp kapıları kilitliyor, duvarların üzerime üzerime geldiğini hissediyordum. Sonra dışarıda, her yere güneş gözlüğü ve şapka takarak gidiyordum ve haber başlıklarına bakmamaya çalışıyordum ama onları yine de okuyordum. Utancımın içimde elle tutulur hâle geldiğini, katılaştığını, bir duvar oluşturduğunu hissetmiştim.

"Bana hiç söyleyecek miydin?"

"Darien, bu karmaşık bir..."

"*Söyleyecek miydin?*"

"Darien, senin için en iyi olanı istedim."

"Peki ya çekimdeki fotoğraflar? O da mı sendin? Yoksa Brian onları kendi başına mı sızdırdı?"

Mark alayla, "Saf olma. Sızdırılan her şey sahtedir," dedi. *Sızdırılan* derken havaya tırnak işareti çizdiğini neredeyse gözümde canlandırabiliyordum. "Brian'ın paraya ihtiyacı vardı, o yüzden ona sette bir asistanlık işi buldum. Ona dikkat çekmemesini ve birkaç fotoğraf çekmesini söyledim. Ele geçirebilirse telefonuna bakmasını."

"Bana yalan söyledin. İftiraya uğramama izin verdin. Tekrar. Ne için? Birkaç dakikalık şöhret için mi?"

Babam, "Güncelliğini kaybetmemen için," dedi.

Acı acı, "Tebrik ederim," diye yanıt verdim, "işe yaradı."

Uzun bir sessizlik oldu. Mark, "Benden muhtemelen nefret ettiğini biliyorum," dedi. "Buna her hakkın var. Ama buradaki kötü adam ben değilim, gerçekten. Asla kötü adam olmak istemedim. Sızdırdığım fotoğraflar, dikkat çekmen, sen ve Jess... Bütün bunlar sayesinde daha iyiyiz, değil mi? Mükemmel şekilde sonuçlandı. Hayatta kaldık."

"Sanırım," dedim. Haklıydı: Hayatta kalmıştım. Film göste-

rime hazırdı. Ben yıldız olacaktım. Ama Elle... Elle'i kaybetmek. Akıbeti bu olmuştu.

Mark, "Şimdi," diye devam etti. "Sana yeni bir uçuş ayarlayacağım. Sabah bir fotoğraf çekimin var, sonra birkaç gazeteciyle basın toplantın var ve..."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım. "Çekimin tarihini değiştir. Bir sorun çıktığını söyle."

"Saçmalama. Bu film için uyman gereken kontratların var. Bir sürü para söz konusu..."

"Baba, Carmindor olmayı para için istemedim."

"Darien, bu bir *iş*."

Dişlerimi sıktım. "Olay para değil. Kontratlar da değil. Fotoğraf çekimleri de değil. Haber başlıkları da. Kötü şöhretim de. Sigortalı karın kaslarım da. Zaten ne demeye karın kaslarımı sigortalattın ki? Bu Taylor Swift'in bacaklarını sigortalatması gibi bir şey. *Saçmalık*."

"Her türlü önlemi aldım," dedi. "Sadece..."

Fakat sözünü kestim. "Haber başlıkları olsun olmasın, bu işi Carmindor için aldım. *Yıldızalanı* için. Çünkü eskiden oturup beraber tekrarlarını izlerdik. Hatırlıyor musun?"

"Bu uzun zaman önceydi, Darien."

Belki öyleydi. Fakat bazen Mark'ın hâlâ babam olduğu günler, bana daha dünmüş gibi geliyordu. "Benim için olay karakterler. Hikâye. Hayranlar. Olay..." Elle'le Kara Nebula, dünya ve ihtimaller hakkında yaptığımız konuşmayı hatırlayınca kelimeler boğazımda kaldı.

"Olay, imkânsız evren," diye bitirdim.

"Neden bahsediyorsun?"

İlk defa öfkemi bastırmayı başardım. "Tekrar kendi hikâyemin parçası olmak istiyorum ve..."

Artık bu arafta kalamayacağımı fark ettim. Hem bir babaya sahip olup hem de bir babaya sahip olmama arasında kalmaya.

Babasına tekrar kavuşabilmek için her şeyi yapacak olan Elle'in aksine, benim hâlâ bir babam vardı.

Sonunda, "Yeni bir menajer istiyorum," dedim. "Babamı geri istiyorum."

"Sen... beni kovuyor musun?"

"Evet. Kovuyorum. Seni seviyorum, baba ama kovuyorum."

Sesi sertleşti. "Darien, dediklerine bir bak. Kariyerini öylece..."

"Kovuyorum," diye yanıt verdim ve sonra telefonu kapadım.

Gail, odadaki eşyalarını toplamaya başladı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, kendisinin de kovulduğunu düşünüyordu. "Yakında giderim. Mark demişti ki benim..."

"Mark'ı boş ver," dedim. "Resmî olarak şu andan itibaren terfi aldın." Kaşları yukarı fırladı. Ona telefonumu fırlattığımda telefonu yakalamak için uğraştı.

Gail'ın ağzı hafifçe açık kaldı. "Yani..."

"Yani muhtemelen Los Angeles'a gidip yarınki fotoğraf çekimi için özür dilemen gerekecek," dedim. "Eğer acele edersen hâlâ başka bir uçuş..."

"Ama ben özür dilemekte berbatımdır!" Yüzü daha da fazla solamazdı. Esasında sanırım yeşile dönüyordu. "Mark'a ne oldu? Neden..."

Onu omuzlarından yakalayıp kendime çevirdim. Göz göze geldik. "Gee, sen benim bir numaralı destekçimsin. Her zaman öyle oldun. Güvendiğim tek insansın. Şimdi, istemezsen anlarım ama yine de sormak istiyorum. Biz bir takımız ve her zaman öyle olacağız. Menajerim olur musun?"

"Ben..." Ağzı sessizce çalıştı, sonra gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Yanakları birazcık renklendi. Nihayet gözlerini açtı ve hızla başını salladı. "Tabii ki, Dare."

Sırıtıp omuzlarını sıktım. "Harikasın."

"Sen, *Bayan* Harika diyeceksin," deyip sırıtışıma karşılık verdi ama sırıtışı aynı çabuklukla soldu. "Ah, uçak... O uçağa yetişmeliyim!" Elimden dönerek kurtulup yerden çantasını kaptı

ve kapıya fırladı. Durup bana baktı. "Söz veriyorum, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sonra arkasından çarpan kapıyla kayboldu.

Lonny içkisini bitirip ayağa kalktı. "Planımız nedir?"

Carmindor'un ceketini çıkarırken, "Senin gelmene gerek yok," dedim. "Biraz kaçağı oynuyorum sayılır, bu da kontratında yok."

"O zaman bana kalırsa mesaim bitmiş," deyip takımını düzeltti. "Zamanımla ne istersem yapabilirim ve sana yardım etmek istiyorum. Plan nedir?"

"Önce," dedim, "İçecek otomatına gideceğiz. Bunca iyi şansa bakılırsa, Orange Crush olması gerek."

Gerçekten de kutsal içecek tanrıları aşkına, Batman, üçüncü kattaki büyük otomatların parlayan ışığında, nefis bir Orange Crush düğmesi buldum ve bastığımda turuncu bir şişe dışarı yuvarlandı. Kapağı açtım ve zaferin tatlı mı tatlı zevkine içtim.

Lonny, "Planın bu mu?" dedi. "Bunu içmek mi?"

Şişeyi kapayıp başımı iki yana salladım, artık zihnimdeki yarı çılgın fikir tamamlanmıştı.

"Carmindor'un *Yıldızalanı*'nın son bölümünde yapması gereken şeyi yapacağım," dedim. "Kızın peşinden gideceğim."

Hayatımda asla atlatamayacağımı düşündüğüm sadece üç olay olmuştu. İlki, annemin ölümüydü. Çok fazla bir şey hatırlayamayacak kadar küçüktüm, sadece babamın soğuk bir eylül sabahında bana sarılışını ve sterilize hastane odalarının kokusunu hatırlıyordum.

İkincisi, ben verandada babamın eve gelmesini beklerken, Catherine'in dışarı çıktığı andı. Hava nemli ve yapış yapıştı ve babama Carmindor'la Nox Kralı hakkında yazdığım hikâyeyi göstermek için sabırsızlanıyordum. Bu, şimdiye kadar yazdığım en iyi hikâyeydi. Çok mutluydum.

Fakat sonra üvey annem omzuna sıkıştırdığı telefonla dışarı gelmişti. "İçeri gel, Danielle. Robin eve gelmeyecek," demişti.

O hikâyeyi nereye koyduğumu hatırlayamıyordum. Ondan sonra yazmayı kesmiştim. Sanırım blogum bu boşluktan çıkmıştı: İmkânsızın içindeki küçücük iyilik parçası. O iki olayı eninde sonunda atlatabilmiştim. Fakat üçüncüsü...

Bunu atlatabileceğimden emin değildim.

Çünkü annemin ayakkabısını kaybetmiştim, eve dönüş saatimi geçirmiştim ve Sage sokağıma döndüğünde, önünde Catherine'in koyduğu çirkin SAHİBİNDEN SATILIK tabelası duran evimi, annemle babamın evini, gördüm. Bütün ışıklar ya-

nıyordu ve Catherine'in Miata'sı evin önüne park edilmişti. Verandada üvey annem kollarını kavuşturmuş duruyor, elleriyle dirseklerini tutuyordu, yüzünde anlaşılamayan ifadesiz bir bakış vardı. Balkabağı'nın saati 02:05'i gösteriyordu.

Ben Prenses Amara'ydım ve bu benim Kara Nebula'mdı.

Cal öne doğru eğildi. Yüzü solmuştu ve açıkça gergindi, elleriyle oynuyordu. Benim yüzümden başının belaya girmesini istemiyordum ama başka ne yapabileceğimi de bilmiyordum. Benimle beraber içeri girmek konusunda ısrarcıydı, halbuki ona gizlice penceremden içeri sızabileceğini söylemiştim. İkimizin de cezalandırılmasına gerek yoktu.

"Gitmek zorunda değilsin." Sage yavaşladı ama tamamen durmadı. O iyi bir arkadaştı. En iyisiydi. Onu tanıdığıma memnundum. "Ya da ben de seninle gelebilirim."

Fakat bizimle beraber gelemezdi. Daha fazla panikleyeceğimi düşünmüştüm; paniğim boğazımı parçalayacağımı, içimi denizanası çarpmış gibi yakacağını. Ancak şaşırtacak derecede... sakindim. Fırtınanın ortasında, fırtınadan uzak birkaç saniye.

Cal omzumu sıktı. "Ben de yanında olacağım."

"Cal, senin gelmene..."

"Bütün suçu tek başına üstlenmeye çalışmayı kes," diye sözümü böldü. "Ben kardeşim değilim, annem de değilim. Bu kutuya konmaktan bıktım. Ben kutuya konacak biri değilim. Chloe'yle annemin bunu öğrenme vakti geldi."

Balkabağı tamamen durdu.

Sage, "Tanrım, ıslak bir kediye benziyor," diye mırıldandı.

"Bu onun her zamanki görünüşü," dedim.

Sage uzanıp bana sımsıkı sarıldı. "Yarın işte görüşürüz?"

Boğuk bir sesle, "Evet," dedim. "Yani, belki." Ben de ona sarıldım ve kamyonetin kapısını açtım ama Cal, Sage'e nasıl veda edeceğinden emin olamayıp bir an durdu. Çabucak gözlerimi kaçırdım. Bu beni hiç ilgilendirmeyen, onların mahrem ânıydı.

Bahçeye adım attığımda, Catherine bana doğru gözlerini kısarak baktı. Fakat sonra Cal beni kamyonetten dışarı takip ettiğinde,

Catherine'in yüzü öfkeye dönüştü, bu patlayan bir havaifişeği andırıyordu. Sadece ben olsam bir dereceydi ama ben ve Cal beraber? Korku mideme bir yılan gibi çöreklendi. Kendi kendime, *Hiçbir şey yapamaz*, dedim. *Ondan korkma.*

Fakat korkuyordum. Ondan Carmindor'un Nox Kralı'ndan, Amara'nın Kara Nebula'dan korktuğu gibi korkuyordum. Annemle babamın kostümünü bulmamdan, Sage'le tanışmamdan ve bir tür mutluluğa kavuşmamdan önce, Catherine'in elimden alabileceği hiçbir şeyin kalmadığını düşünürdüm. Fakat orada annemle babamın kıyafetlerini giymiş, dilimde karpuzlu kokteylin tadı, Balkabağı'nın hoparlöründen David Bowie'nin *Ziggy Stardust*'ı söyleyişiyle dururken... Catherine'in fark ettiğimden çok daha fazlasını elimden alabileceğini anlıyordum. Artık bir *hayatım* vardı. Önem verdiğim şeyler vardı.

Babamın ceketini omzuma aldım. Benden çok Darien gibi kokuyordu: tarçın, çamaşır kolası, ter ve asla unutmayacağım bir gece gibi. Arkamızda Sage, Balkabağı'nı vitese aldı ve gürültüyle fışkıran siyah bir dumanla yolda ilerledi.

"Calliope..." Catherine kirpiklerinin altından kızına baktı. "Sanırım konuşmamız gerekiyor. Chloe bana her şeyi anlattı ve çok ama *çok* hayal kırıklığına uğradım."

"Anne, açıklayabilirim," dedi ama annesi sözünü kesti.

"Burada daha fazla olay çıkarmayalım lütfen. İçeri gir."

Cal başını eğip hızla eve girdi. Ben de sessizce onu takip ederken, Catherine'in dudakları tiksintiyle büküldü. Kapıyı çarpıp kapadığı an, Catherine hızla döndü.

"Anne, açıklayabilirim. Göründüğü gibi değil..."

Catherine, "Ah, nasıl göründüğünün farkındayım. Sadece bana bu kadar *açık açık* yalan söyleyebileceğini düşünmemiştim, hayatım," diye yanıt verdi, sesi tuhaf derecede sakindi. "Kendi tenis turnuvandan gizlice kaçtın. Sırf bir uyuşturucu bağımlısı ve üvey kardeşinle takılmak için. Takımda yer almak istemiyor musun? Bir geleceğin olsun istemiyor musun? Geleceği olsun isteyen tek kişi Chloe gibi gözüküyor."

İşte o sırada her şey yerine oturdu. Chloe eve bizden önce gelmiş ve Catherine'e, Calliope'un başını da benimle beraber belaya sokacak yalanı söylemişti. Buna bir an inanamadım, çünkü Chloe neden bunu yapmıştı ki? Kendimi bildim bileli ikisi birbirinden hiç ayrılmazdı.

Cal da benim kadar şaşırmış gözüküyordu. "Ama... bu doğru değil... Chloe..."

Catherine, "Bana her şeyi anlattı," diyerek Cal'in cümlesini tamamladı. "Yukarı çık. Hemen."

"Ama anne..."

Catherine, "Hemen!" diye çıkıştı.

Bir an Cal'in gitmeyeceğini düşündüm ama sonra üvey kardeşim aceleyle merdivenlerden çıkıp gözden kayboldu. İkizlerin kapısı çarpıldığında, Catherine sert ve keskin bakışlarını bana çevirdi.

"Bu kıyafetleri nereden buldun?" Sesi bıçak gibi kesiyordu. Çıplak ayaklarımı silmek için girişte durdum, annemin ayakkabısı (kalan tek ayakkabı) elimdeydi ve Catherine bana tiksintiyle bakıyordu. Elbisemin katlarına takılmış simler etrafıma dökülüyorlardı, sanki ben de yıldız tozundanmışım gibi tenime de yapışmışlardı.

"Bu kıyafetler benim," dedim. "Annemle babamın."

"Calliope'u da saçmalığının içine çekme küstahlığını gösterdin, öyle mi?"

"*Saçmalık* değildi, bir *fuardı*. Yarışmaya katıldık."

"Yarışma mı?"

"Kostüm oyunculuğu yarışması. ExcelsiCon'u hatırlıyor musun? Babamın hayalini? Ben de bu hayalin parçası olmak..."

"*Senin* ne istediğin umurumda değil, velet!" Catherine nefesini öyle hızlı bıraktı ki, bu kulağa bir tıslama gibi geldi. "Calliope'un kolay etkilenebileceğini *biliyordun*. Onu planlarına ayak uydurmaya ikna edebileceğini biliyordun. Bütün bunlar o pis yemek arabasında çalışmanla başladı."

"Pis değil!"

"Golf kulübündeki kızlar, orada çalışmana izin vererek seni fazla serbest bıraktığımı söylediler ama ben sana güveniyordum." Dimdik durdu, ipek sabahlığı parlıyordu. "O kızı bir daha asla görmeyeceksin, Danielle."

"Sage'i mi?" Yüreğim ağırlaştı. "Ama bu Sage'in suçu değildi!"

Benim sesimi bastırmak için kendi sesini yükseltip, "Hepimizi utandırmadan önce bunu kökünden kesip atacağım," diye devam etti. "Onu bir daha asla ama asla görmeyeceksin. Duyuyor musun?"

Asla kelimesi, beni mideme gelen bir yumruk gibi çarptı. Bir daha asla Sage'i görmeyecek miydim? Hiçbir zaman?

"O işten de ayrılacaksın," diye ekledi. "Şu andan itibaren. *Saygıdeğer* ve sana göz kulak olabileceğim bir yerde çalışacaksın."

"Ama... Ama bu benim işim!" diye itiraz etmeye çalıştım, sesim çatlamıştı. Sihirli Balkabağı'ndan ayrılacak mıydım? Balkabağı, sahip olmak için savaştığım az şeyden biriydi. Kendi kendime sahip olduğum, kendi kendime sahip olabileceğim birkaç şeyden biriydi. "O işi hak ettim! O işi seviyorum!"

Üvey annem, "Sana güvenemiyorum, Danielle," dedi. "Sana güvenemezsem de sana verdiklerimi hak etmezsin."

"Tek yaptığım, babamın yarattığı fuara gitmekti!" Gözlerimin ucunu yakan yaşları bastırdım. "Üstelik o, *benim* de fuarım! O, babam olduğu için gittim! O benim babam! Nihayet babamın benimle gurur duyabileceğini hissettim, sen neden gurur duyamıyorsun?"

Catherine kollarını kavuşturdu. "Bana yalan söyleyen kızımla gurur duyamam."

"*Kızın* mı? Asla hiçbir şey yapmama izin vermiyorsun! Beni cezalandırıyorsun, ne için bilmiyorum! *Yıllardır!*" Gözyaşlarım yanaklarımı yakıyordu. "Neden benden nefret ediyorsun?"

"Nefret mi?" Bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi yavaş yavaş gözlerini kırpıştırdı. "Danielle, senden nefret etmiyorum."

Dişlerimi sıktım. "Hiç nefret etmiyormuş gibi davranmıyorsun. Senden istediğim tek bir şeydi, sadece tek bir şey. Benimle gurur duymanı istedim. Cal ve Chloe'yle gurur duyduğun gibi. Ben sadece..." Gözlerimi sımsıkı yumup yaşları durdurmaya çalıştım. Ağlamaktan nefret ediyordum ama duramıyordum. "Sadece... *beni* de sevmeni istemiştim."

Yüzümü dirseğimin çukuruna gömüp hıçkırıklarımı boğdum. Rimelim, simler ve fuardaki bütün güzel şeyler, tenime bulaşıp ıslak izler bırakıyordu.

Nihayet başımı kaldırmayı başardığımda, Catherine'in mavi gözleri giriş ışığında parıldıyordu. Uzun bir an boyunca cevap vermedi.

Nihayet başını yana eğdi, nazik olmaya çalışıyormuş gibi gülümsüyordu. "Seni sevmeye çalıştım, tatlım ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

Hıçkırıklarım boğazımda kaldı.

Canlı bir sesle, "Takıntın sağlıklı değil," dedi. "Baban için de uydurma bir dünyada yaşamak sağlıklı değildi. Babanın tek yaptığı buydu. Olduğu tek şey buydu. Sadece sen, o ve *Yıldızalanı* vardı. Ona bu kadar benzemenden nefret ediyorum."

Kollarım düştü ve ona bakıp krem rengi makyaj ve koyu rimelin arkasındaki yalanı görmeye çalıştım ama dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı ve gözleri kararmıştı, sanırım yalan söylemiyordu.

"Onun hakkında değiştirmek istediğim çok şey vardı," dedi. "Senin hakkında da değiştirmek istediğim çok şey var."

"Değiştirmek mi? Nasıl değiştirmek?" diye sordum, ağzım ben onu durduramadan çalışmıştı. "Mükemmel kız çocuğuna mı dönüştürecektin? Senin tıpatıp aynı bir versiyonuna mı? Kabul edilebilir olduğunu ve sevgini hak ettiğini düşündüğün birine mi? Neden sana hak ettiğimi kanıtlamam gerekiyor?"

"Danielle, sadece senin için en iyisini istiyorum..."

Sesimi yükselterek, "Hayır, *kendin* için en iyisini istiyorsun!" diye çıkıştım. "Beni asla istemedin, itiraf et. Ben bir yüküm. Babam öldükten sonra, ben sadece bir yüktüm. Ona benzediğim için

benden nefret ediyorsan, *tamam* ama ben babamın en iyi parçalarından oluşuyorum. Bana inandığım şey için savaşmayı ve iyi bir insan olmayı öğretti, bana diğer insanların en iyi yanlarını görmeyi öğretti!" Sesim o kadar yüksekti ki çatallanarak çıkıyordu. "Ama bana verdiği bütün güzel şeylerin üzerinde tepinmene izin verdim. Fakat bugün değil... Bugün fuarda ilk defa bir yere ait olduğumu hissettim. Bu, burada hissettiğimden çok daha fazlası! Kendi annemle babamın evinde! Senin *satmak* istediğin evde!"

Catherine'in gözleri kısıldı. "*Yıldızalanı* gerçek değil, Danielle. Bunu ne kadar önce öğrenirsen o kadar iyi olur."

Tabii ki gerçek değildi. Gerçek olmadığını biliyordum. *Yıldızalanı*, kullandıkları plastik köpükten aksesuarlar, kartondan setler, madeni lazer sesleri ve "veri merkezleri" diye göstermeye çalıştıkları dondurma makineleri kadar sahteydi. Hepsinin sahte olduğunu biliyordum. Fakat o karakterler... Carmindor, Prenses Amara, hatta Nox Kralı bile, gerçek dünyadaki herkes arkamdan dedikodu yaparken, bana tuhaf derken, beni dolaplara tıkarken ve beni kandırarak güzelim diye düşünmeme sebep olup öpüşeceğimiz anda beni uzaklaştırırken benim arkadaşım olmuşlardı. Beni asla terk etmemişlerdi. Sadık, onurlu, şefkatli ve zekilerdi.

Fakat Catherine'e *Yıldızalanı*'nı açıklamaya çalışmanın bir fener balığına gökyüzünü anlatmaya çalışmaktan bir farkı olmadığının farkındaydım. Çünkü Catherine ne sadık ne onurlu ne şefkatli ne de zekiydi ve asla da olmayacaktı.

"Şimdi yukarı gideceksin ve şu *saçma* kıyafeti üzerinden çıkaracaksın," diye emretti. Yenilmiş bir tavırla gitmek üzere döndüm ama Catherine'in sözü bitmemişti.

"Ayrıca," dedi, "bana telefonunu vereceksin."

Donakaldım.

"Danielle!"

Ceket cebimdeki telefonuma uzandım. Kısa, çılgınca bir an boyunca, içinde Franco'nun da olduğu hayalimi düşündüm. Bir daha asla dönmemek üzere batıya doğru yol almayı. Bunun sadece bir hayal olduğunu biliyordum çünkü bu ev buradan uzaklaşamazdı

ve bu ev olmadan kim olacağıma emin değildim. Burası en son ait olduğum yerdi ve artık buraya bile ait değildim, yakında burası benim evim bile olmayacaktı. Hiçbir yere ait olmayacaktım.

Fakat gidecek hiçbir yerim yoksa, karşı koymanın anlamı neydi?

Uzatmanın daha acılı olacağını düşünüp hemen Catherine'e telefonumu uzattım. Manikürlü parmakları telefonumu sardı. "Güzel. Şimdi odana git."

Gözyaşlarım onları durduramadan geri döndüler ve basamakları ikişer ikişer çıktım. Catherine peşimden gelmedi. Ben sarf edeceği enerjiye değmezdim ve gerçekten de elimden alacağı bir şey kalmamıştı. Odamda alnımı kapıya dayadım ve gözlerimi sımsıkı yumdum.

Artık dayanamıyordum. Gitmeliydim... Hemen. Fakat telefonum yoktu. Sage'i arayıp ona neler olduğunu anlatamazdım.

Üstelik nihayetinde... *Carmindor* bile konuşmaya değer biri olmadığımı anlamıştı.

Darien bana *ah'blena* dediğinde, neredeyse o olduğunu düşünmüştüm. Darien Freeman'ın Carmindor'um olduğunu. Ancak bu mümkün değildi. Evren bu kadar zalim olamazdı. Üstelik Darien, tıpkı Carmindor gibi, önemsiz biriyle konuşmazdı.

Babamın ceketine sarılıp halıya çöktüm, kostümün içine hiç olmadığı kadar hıçkıra hıçkıra ağladım. Çünkü artık tepemde parıldayan yıldız takımları, sadece sahte fosforlu yıldız çıkartmalarına benziyorlardı. Babamın ceketi de sadece ter kokuyordu. Eski ve gıcırtılı ev de sadece soğuktu. Salonunda bir daha asla vals yapılmayacaktı.

Bu evren bu yüzden imkânsızdı işte: Çünkü burada iyi şeyleri elde tutmak imkânsızdı. Bu evren her zaman onları insanın elinden alıyordu.

DARIEN

Anlaşılan Charleston'da bir yemek arabasını bulmak o kadar da kolay değildi.

"Sanırım bu," deyip Lonny'nin koltuğuna arkadan dokundum. Lonny yolun kenarına çekti. Sanırım rahatlamıştı. Şimdiden üç diğer yemek arabasına bakmıştık, ta ki bir karides ve yulaf arabasındaki birinin, turuncu ve sarı bir yemek arabasını nerede bulabileceğimize dair tahmini olana dek.

Yaşlı kadın, "Ah, aradığınız araba Balkabağı," demiş, yağlı ellerini üzerinde G.B.K: Güneyde Büyümüş Kızlar yazılı önlüğüne silmişti. "Sanırım o eski kamyonet bugün marketin orada. Şu taraftan." Ters yöne işaret etmişti, söylediğine göre orası Kings Sokağı'ydı. Sonra da bize yolu tarif etmişti.

Yolculuk tavsiyesi: Eğer Charleston'ı ziyaret ederseniz, nereye gideceğinizi önceden bilmeliydiniz. O kadar fazla tek yön sokak vardı ki yanlış bir yola saparsanız bir daha asla bu kasabada araba kullanmak istemezdiniz. Bir puseti neredeyse ezdikten ve bir koşucuya neredeyse iki kere çarptıktan sonra, nihayet şu turistik iskelelerden birinin yakınındaki marketin karşı ucuna park etmiş turuncu ve sarı bir kamyonet bulduk.

Lonny dörtlüleri yaktı. "Burada bekleyebilirim," dedi. "Ya da seninle beraber gelebilirim."

"Sanırım ben hallederim."

Dikiz aynasından bana bakıp gürleyen bir sesle, "Emin misin?" dedi.

"Tabii gelmek *istersen* o başka," dedim. "Moral desteği için?"

"Ben böyle iyiyim, patron."

"Ne kadar iyi bir dostsun. Sana ihtiyacım olursa seni çağırırım." Arabadan çıktım ve Sihirli Balkabağı'na ilerlerken Lonny'nin uzaklaşmasını izledim. Sihirli Balkabağı, korkunç derecede turuncuydu. Bir kilometre öteden görülebilirdi, zaten turuncu olmasının amacı da muhtemelen buydu. Bütün gövdesi bir balkabağına benzeyecek şekilde boyanmıştı, sarı, kırmızı ve siyah boyalar, çizilmiş kıvrımları ve bombeleri öne çıkarıyordu. Tezgâha, parlak turkuaz saçlı bir kız dayanıyordu ve onu tanıdığımda kalbim hopladı: Bu, Elle'le beraber giden kızdı.

Ben yaklaştığımda dergisinden başını kaldırmadan, "Bugün böreğimiz yok," dedi.

"Börek için gelmemiştim."

"Eh, umarım tatlı patates kızartması için de gelmemişsindir çünkü onlar da yok."

"Yemek için gelmedim," dedim. Bu kız beni biraz korkutuyordu.

"Hmm." Hâlâ başını kaldırmamıştı. "O zaman ne istiyorsun? Personelim yetersiz ve sinirim bozuk."

"Ben, şey..." Kamyonetin arkasını görmeye çalıştım. Elle neredeydi? İçeride bir yerlerde olmalıydı, değil mi? Hiçbir zaman izin gününden bahsettiğini hatırlamıyordum. "Esasında, ben..." Sertçe yutkundum. "Elle'i burada bulabilirim diye düşünmüştüm."

Bu kızın ilgisini çekti. Nihayet bana baktı. "Hmm."

Kıpırdandım. "Hmm ne?"

Bana dergisini gösterdi. *Merhaba, Amerika*'dan sonraki tanıtım fotoğraflarım. Yüzümü ekşittim. "Fotoşopla çok daha iyi gözüküyorsun."

"Bu ilk oluyor," dedim. "Yani bunu sesli bir şekilde ilk defa duyuyorum."

"Muhtemelen herkes içinden düşünüyordur." Dergisini bırakıp başını yana eğdi. "Burada ne arıyorsun?"

"Sana anlatsam inanamazsın."

Kaşını kaldırdı. "Haklısın."

Derin bir nefes alıp Elle'in kayıp ayakkabısını çıkardım. Kızın gözleri büyüdü.

"Pekâlâ. İlgimi uyandırdın."

Her şeyi açıkladım: Robin Wittimer olduğunu umduğum birine attığım ilk mesajdan, haftalar boyunca Elle'le mesajlaşmaya, Excelsicon'dan kamyonetin uzaklaştığı âna dek baloda geçirdiğimiz zamana kadar her şeyi. "Onu bulup ona gerçeği anlatmak istiyorum. Özür dilemek istiyorum."

Kız düşünerek tezgâhta daha da öne eğildi. "Neden? Vicdanını rahatlatmak için mi? Yine kaçacak mısın, *Carmindor?*"

Bu ironiydi, ikimiz de biliyorduk. Carmindor asla hiçbir şeyden kaçmazdı. Kalıp sonuçlarla baş ederdi ve bence hepimizin onun gibi olma şansı vardı.

Bu da benim şansımdı, hemen şimdi.

"Hayır," diye yanıt verdim. "Ondan tekrar kaçmayacağım. Beni bir şeyle kovalamadığı sürece. O zaman muhtemelen kaçarım ama asla *ondan* değil."

Turkuaz saçlı kız bir an parlak pembe çikletini çiğneyip düşündü. "Eh, Elle istifa etti. Ya da üvey annesi onun adına istifa etti. Telefonunu açmıyor ve evde de değil. Ona ulaşmamın hiçbir yolu yok."

Yüreğim ağırlaşmaya başladı.

"Ama," diyerek parmağını havaya kaldırdı. "Sanırıiiim nerede olabileceğini biliyorum. Eğer ilgileniyorsan seni oraya götürebilirim."

Duraksadım. "Şimdi mi? Ama çalışmıyor musun?"

"Bu tekerlekli bir restoran, Carmindor. *Zaten* hareket etmesi gerekli." Servis penceresini kapayıp öne tırmandı ve ayağıyla yolcu kapısını açtı. Koltuğa çıktım. Bütün araç balkabağı kızartması, yağ ve yirmi yıllık deri koltuklar gibi kokuyordu.

Devasa kamyonetin motorunu çalıştırırken, "Bu arada ben Sage," dedi. "Bir de kemerini bağlamanı tavsiye ederim."

Sihirli Balkabağı bir homurtuyla gürüldeyip canlandı ve paramparça olacakmış gibi zangırdamaya başladı. Sage kamyoneti zorla vitese taktı ve gaza basıp bir NASCAR sürücüsünün hızıyla tek yönlü sokağa saptı. Gözlerim dikiz aynasına kaydı: Lonny'nin kiralık arabayı çalıştırdığını ve hemen peşimizde olduğunu görebiliyordum. Sage, insanlar önümüzden çekilirken tarihi Charleston'da hızla ilerliyor ve bizi şehirden dışarı doğru götürüyordu.

Ölmeyeceğime emin olduktan sonra, "Ee... Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Isle of Palms'taki bir golf kulübüne. Berbat bir yer."

"O zaman Elle neden orada çalışıyor?"

Sage, "Çünkü fuara gitmemesi gerekiyordu," dedi. Kamyonet, şehri dışarıya bağlayan, askıları tepede iç içe geçmiş pek çok köprüden birinde sarsılarak ilerledi. "Üvey annesi gitmesini istemiyordu ama biz kamyoneti aldık, bu arada bunun için başım çok fena belaya girdi, güneş batıdan doğana kadar cezalıyım. Sanki cezama uyacakmışım gibi," diye kısık sesle ekledikten sonra devam etti. "Ama yine de gittik ve yarışmaya katıldık. Eve zamanında dönebileceğimizi düşünüyorduk ama..."

Artık anlamaya başlamıştım. "Bu yüzden o kadar aceleyle gittiniz."

"Bravo." Sage sırıttı. "Şimdi de Balkabağı'na iddiaya girerim ki üvey annesi onu o kulübe zincirlemiştir."

Sage, köprüden sapıp Pointe Greene Golf Kulübü tabelalarını takip etti. Birdenbire gürleşen otlarla ve ağaç yapraklarıyla, her yer daha yeşil oluvermişti. Yollar da daha düzgündü. Sage virajlı yolu bir kontrol noktasına kadar takip etti ve sarı bir bariyerin önünde kamyoneti yavaşça durdurdu. Görevli penceresini açarken, Sage dışarı doğru eğildi.

Görevli, "İş için mi geldiniz?" diye sordu.

Sage, "Sadece etrafa bakınmak için buradayız," diye yanıt verdi. "Üye olmayı düşünüyorum."

Görevlinin bıyığı oynadı. "Üzgünüm, izniniz olmadan sizi içeri alamam."

"Kimden iznimiz olmadan?"

Adam Sage sanki aptalmış gibi yavaş yavaş, "Golf kulübüne ait insanlardan," dedi ve Sage'i turkuaz saçlarından küpelerine ve *Killer Queen* atletine kadar küçümseyerek süzdü. "Sizin üye olduğunuzu zannetmiyorum."

Sage'in elleri direksiyonu daha sıkı tuttu. Kaşlarını çattı. "Eğer bizi içeri sokmazsan üye neymiş göstereceğim..."

"Pardon," diye sözlerini bölüp koltuğumda öne eğildim. Güneş gözlüğümü kaldırdım ve en iyi gülümsememi takındım. Göz açıp kapayıncaya dek Darien Freeman rolüne bürünmüştüm. Bu maske için gerçekten memnun olacağım hiç aklıma gelmezdi.

Güvenlik görevlisi gözlerini kısarak baktı. "Ne var?"

"Selam. Ben Darien. Beni belki tanıyorsunuzdur. *Yıldızalanı*'ndan?"

Kaşları havaya kalktı. Ah, *işte*.

"Burada çalışan bir arkadaşım var ve sadece kısa bir süreliğine buradayım. Acaba onu görmemiz için bizi içeri alabilir misiniz? Lütfen?"

Başıyla hızla onaylamaya başladı (*Teşekkürler Yıldızalanı, teşekkürler*) ama sonra kaşları yine çöktü. "İngiltere prensi olsan bile umurumda değil," dedi. "Arkadaşına güzel kamyonetini geriye almasını söyle. İçeri giremezsiniz."

"Eh, bu çok kabaydı," diye mırıldandım.

Sage bir şeyler mırıldanıp kamyoneti geri vitese aldı. Güvenlik görevlisi muzaffer bir edayla arkasına yaslanıp pencereyi kapamaya başladı.

Omuzlarım çöktü. "O zaman işten çıkana kadar beklerim."

"Hayır."

"Neden olmasın? Sadece birkaç saat, değil mi?"

"Çünkü Elle sadece üvey annesiyle eve dönebilir. Eğer güvenlik görevlisi bizi içeri almıyorsa, Catherine ne yapacak sanıyor-

sun?" Kamyoneti durdurdu ve yavaşça vitese aldı. Motor siyah dumanlar saçtı.

"Başka ne yapabiliriz ki?"

Gözlerini kıstı. "Bugün, savaşacağız."

Ayağını gaz pedalına dayayıverdi. Kamyonetin tekerlekleri, lastikleri yakarak gıcırdadıktan sonra, sarsılarak yola indiler. Kemerimi kavradım. Artık tehlikeli hareketlere alışmış olduğumu düşünebilirsiniz. Ölmeye hazırlanmaya gerek duymayacağımı düşünebilirsiniz.

Fakat yanılırsınız.

Sage kamyoneti yana çekti ve zar zor sığarak bariyerin etrafından geçtik. Güvenlik görevlisi pencereyi iterek açtı ve pancar kırmızısı bir suratla arkamızdan bağırdı ama Sage sadece müzik setindeki OYNAT tuşuna bastı ve sesi sonuna kadar açtı.

Yıldızalanı'nın giriş müziği, savaş tam tamları gibi hoparlörden bangır bangır çalmaya başladı.

ELLE

Golf Kulübü şimdiden beni boğmaya başlamıştı bile. Bu sabah Catherine beni altıda yataktan çekmiş ve tavan arasını tamamen temizletmişti: bütün *Yıldızalanı* DVDlerimi, Carmindor'un heykelciğini, babamın bana çocukken aldığı iletişimci replikasını, birkaç posteri, kartpostalı ve koleksiyon eşyalarını (son derecede az bulunan bir Pez şekeri dahil). Sonra beni buraya getirmiş ve müdürle konuşmuştu ve beş saat sonra, ter lekeli yeşil bir tişört ve şortla verandadaki kafede sıkıntıdan patlar hâlde tıkılıp kalmıştım. Bu işten daha önce de nefret ediyordum, şimdi de. Fakat karşı koymaya çalışmayı bırakmıştım.

Kafe, golf kulübündeki yeşilliklere bakıyordu. Solda havuz vardı, sağda ise bir buçuk kilometre boyunca uzanan, çimleri biçilmiş golf tepeleri. Sabahın çoğunu çok fazla vakti ve parası olan orta yaşlı golfçülere servis yaparak geçirmiştim ama bugün burada bulunan sadece onlar değildi. Chloe ve arkadaşları, köşe masada oturuyorlardı ve o kadar yüksek sesle dedikodu yapıyorlardı ki bunu özellikle yaptıklarına emindim. James de Chloe'nin hemen yanında oturuyordu ama geçen sene (James'in bana âşık oluyormuş gibi yaptığı zamanlar) Chloe onun dibinden ayrılmazken, bugün onun hiç farkında değilmiş gibiydi. Artık kendini

James için fazla iyi buluyordu. Ya da öyle bir şey. Cal de orada, her zamanki sandalyesindeydi ama hiç konuşmuyordu.

Bu sabah temizlik yaparken yanıma gelmişti ve Catherine bakmazken bir şey uzatmıştı.

"Chloe'yle yukarıdaki sandıktaki elbisenin yanında bunu bulmuştuk. Bunu... Bunu sen mi yazdın?"

Kâğıt eskilikten sararmıştı ama yüz yıl bile geçse bu kâğıdı hatırlardım. Daha fazla ağlayamam diye düşünmeme rağmen gözlerimde yaşlar birikmişti ve başımla onaylayarak kâğıdı almıştım.

"Bu... bir hikâye. Hayran kurgusu. Eskiden hep babam için yazardım." Gözyaşlarımı bastırıp burnumu çekmiştim. "Bunu nerede buldum demiştin?"

"Sandıkta. Binlercesi var. Baban hepsini saklamış olmalı."

"Hepsini mi?" Tekrar kâğıda bakmıştım. "Teşekkür ederim, Cal."

Sanki gülümsememesi gerekiyormuşçasına mahcupça gülümsemişti. "Elimden gelen sadece bu."

Fakat artık Cal sessizdi. Chloe'nin sesi de verandada bir sis düdüğü gibi ötüyordu.

Hayran hayran, "Darien *büyüleyiciydi*," dedi. "Üstelik çok nazikti. Yüz yüze *çok* daha seksiydi. Seni solda bırakır, James," diye ekleyip cilveli bir edayla James'in dizine vurmuştu. "Keşke hepiniz orada olsaydınız. *Çok* eğlenceliydi."

James, "Biletleri nereden buldun?" diye sordu.

"Satın aldım."

İkizlerin ikinci adamı Erin, "Böyle şeyleri sevdiğini bilmiyordum," dedi. "Hep kız kardeşinle bu konuda dalga geçiyordun."

Fotoğraflar bir gecede her yere yayılmıştı: kostüm oyunculuğu balosunda dans eden iki kişi; bir film yıldızı ve gece göğünden yapılma elbisesiyle sıradan bir kız. Başlıklarda, "Beyaz Atlı Prens Darien Freeman" yazıyordu. Kıza da Geekerella diyorlardı. Bunun akılda kalıcı olmadığını söyleyemezdim. Herkesin beni Darien Freeman'la gördüğü için çıldırdığını düşünmüş olabilirsiniz ama o fotoğraflardaki kız var ya? Maske takıyordu. Chloe

James için fazla iyi buluyordu. Ya da öyle bir şey. Cal de orada, her zamanki sandalyesindeydi ama hiç konuşmuyordu.

Bu sabah temizlik yaparken yanıma gelmişti ve Catherine bakmazken bir şey uzatmıştı.

"Chloe'yle yukarıdaki sandıktaki elbisenin yanında bunu bulmuştuk. Bunu... Bunu sen mi yazdın?"

Kâğıt eskilikten sararmıştı ama yüz yıl bile geçse bu kâğıdı hatırlardım. Daha fazla ağlayamam diye düşünmeme rağmen gözlerimde yaşlar birikmişti ve başımla onaylayarak kâğıdı almıştım.

"Bu... bir hikâye. Hayran kurgusu. Eskiden hep babam için yazardım." Gözyaşlarımı bastırıp burnumu çekmiştim. "Bunu nerede buldum demiştin?"

"Sandıkta. Binlercesi var. Baban hepsini saklamış olmalı."

"Hepsini mi?" Tekrar kâğıda bakmıştım. "Teşekkür ederim, Cal."

Sanki gülümsememesi gerekiyormuşçasına mahcupça gülümsemişti. "Elimden gelen sadece bu."

Fakat artık Cal sessizdi. Chloe'nin sesi de verandada bir sis düdüğü gibi ötüyordu.

Hayran hayran, "Darien *büyüleyiciydi*," dedi. "Üstelik çok nazikti. Yüz yüze *çok* daha seksiydi. Seni solda bırakır, James," diye ekleyip cilveli bir edayla James'in dizine vurmuştu. "Keşke hepiniz orada olsaydınız. *Çok* eğlenceliydi."

James, "Biletleri nereden buldun?" diye sordu.

"Satın aldım."

İkizlerin ikinci adamı Erin, "Böyle şeyleri sevdiğini bilmiyordum," dedi. "Hep kız kardeşinle bu konuda dalga geçiyordun."

Fotoğraflar bir gecede her yere yayılmıştı: kostüm oyunculuğu balosunda dans eden iki kişi; bir film yıldızı ve gece göğünden yapılma elbisesiyle sıradan bir kız. Başlıklarda, "Beyaz Atlı Prens Darien Freeman" yazıyordu. Kıza da Geekerella diyorlardı. Bunun akılda kalıcı olmadığını söyleyemezdim. Herkesin beni Darien Freeman'la gördüğü için çıldırdığını düşünmüş olabilirsiniz ama o fotoğraflardaki kız var ya? Maske takıyordu. Chloe

de (sürpriz!) bu sabah kızıla boyalı saçlarla gelmişti. Tıpkı benimkiler gibi.

YouTube kanalı bir gecede on bin takipçi kazanmıştı. Görüntülenme sayısı zirve yapmıştı. Işık hızıyla internette önemsiz birinden, bir internet ünlüsüne dönüşmüştü. Hatta "sonsuza dek mutlu yaşayabilmeleri" için Darien'ın tekrar Chloe'yle buluşması adına bir internet kampanyası başlamıştı. Açıkçası bunu Chloe kendi başlattıysa şaşırmazdım. Dürüst olmak gerekirse, hangisi daha komikti bilmiyordum: Chloe'nin benmişim gibi yapması mı, yoksa ExcelsiCon'daki halimin meşhur olması mı? Ya da en azından internet ünlülerinin olduğu kadar meşhur. *Darien Freeman'la dans eden kız.*

Chloe elini önemsemez bir hareketle salladı. "*Üvey* kardeşim. Ayrıca onun tuhaf olması benim suçum değil. Bu arada lafı geçmişken... Elle!" diye seslenip omzunun üzerinden bana baktı. "Elle! Bir sütlü kahve daha!"

İçimi çekerek kitabımın sayfasının kenarını katladım. "Krema ister misin?" diye sorup tezgâhın altındaki buzdolabından sütü çıkardım.

"*Sence?* Mutlaka soya sütü olsun."

İçeceğini hazırlayıp ona götürdüm. Kendi içeceğini kendi almaya zahmet edemiyordu.

"Ama oradan çok hızlı gitmem gerekti." Chloe kupasını bana teşekkür bile etmeden aldı. "Ona ismimi bile söyleme fırsatım olmadı! Şimdi bir sürü başka kız benmiş gibi yapıyorlar. Baksana." Telefonunu uzatıp bir sürü etiketli fotoğraf gösterdi. "Sahtekârlar."

"Duyduğuma göre, o kız bir ayakkabısını kaybetmiş," dedim. Chloe'nin gözleri çizgi olacak kadar kısıldı ama bunu umursamadım, artık kaybedecek neyim vardı ki? Tamamen pes etmiştim. "Belki gerçek kızda diğer ayakkabı vardır?"

Sarı saçlarının uçları mora boyalı başka bir arkadaşı, "Ayakkabını kaybettiğini söylememiştin," dedi. "Chloe, işte bu! Sen kesinlikle..."

Chloe dişlerinin arasından, "Diğer ayakkabıyı kaybettim," dedi. Kahvesini yudumlayıp öğürdü ve kahveyi tükürdü. "Of, yağsız süt dedim, soya sütü değil!"

Kupayı bana geri itti. Sıvı kupanın ağzından taşıp önlüğüme ve yeşil polo yaka tişörtüme geldi. Çok sıcaktı, yakıcıydı. Bağırıp geriye zıpladım. Kahve yere sıçradı.

"Tüh," diye alay edip beni görmezden gelmek için başını çevirdi. "Dediğim gibi, ayakkabıyı kaybettim o yüzden bu konu önemsiz."

Başka bir masadaki peçetelikten bir avuç dolusu peçete alıp kahveyi silmeye başladım. James de birkaç peçete alıp sandalyesinden kalktı ve bana yardım etti. Chloe bize doğru baktı. "James, bunu yapmana gerek yok. Danielle'in *işi* bunu yapmak zaten."

"Biliyorum ama..." James başını yana eğdi. "Bu... *Gök gürültüsü* mü?"

"Tabii ki gök gürültüsü değil. Dışarıda hava harika." Ben dökülen kahveyi temizlemeyi bitirirken, Chloe gözlerini devirdi. "Saçmalama. Hadi gidelim."

Golf çantasından bir sopa aldı ve yeşilliğe çıkarken sopayı elinde çevirdi. Sonra bizim de onu takip etmemiz için manikürlü parmaklarını şıklattı, biz de onu takip ettik. İçimi çekerek golf çantasını omzuma aldım ve çimenli tepeye tırmanmaya başladım. Golf sopalarını taşıyan Phil, hasta olmak için bugünü bulmuştu. Herhangi bir başka günü bulsa da fark etmezdi. Tabii ki patronum kafedeki yerimi bırakmamla ilgilenmiyordu, ne de olsa Catherine'in kızının golf sopalarını taşıyacak birine ihtiyacı vardı.

Güneş ışığına çıktığımızda, Chloe topu çimenlere attı ve gözlerini kısarak uzağa baktı. Sonra sopayı geriye çekip savurdu. Top iyice yukarı fırladı ve yüz elli metre ötede bir tümseğe çarpıp düştü.

"Tüh," diye homurdandı. "Elle, o topu al, olur mu?"

Gökgürültüsü, gökyüzü berrak olmasına rağmen gitgide daha yüksek sesle gelmeye başlamıştı. Carmindor'un da aynı gökyü-

züne bakıp bakmadığını merak ettim. Sonra bir sızıyla bunu neden merak ettiğimi düşündüm.

Chloe, "Elle!" diye cırladı. Peşinden gelmeye başladım ama artık ses çok yüksek geliyordu ve daha önce bu sesi duyduğuma yemin edebilirdim. Derin bir gürlemeydi, bir ejderha gibi. Ya da... *Olamaz.*

İmkânsız.

Birdenbire akşam için fıskiyeleri yerleştiren bahçıvanlardan biri bağırıp kendini yana attı. Otoparka yakın çalıların orada, uçan büyük balkabağına benzer, turuncu ve sarı bir kamyonet belirdi. Yere mükemmel çimenlere bir çukur açacak kadar sert çarptı ve yeşilliklerin arasından bize doğru hızla ilerledi; parlak yeşil tamponu, üzerine takılmış yaprak ve dallarla gülümsüyor gibiydi. Kamyonetin açık pencerelerinden hoparlörlerin cızırdadığını duyabileceğim kadar yüksek sesle, bangır bangır *Yıldızalanı*'nın giriş müziği çalıyordu.

Chloe nefesini tutarak, "Aman Tanrım, *bu ne?*" dedi.

James gözlerini kırpıştırdı. "Bir yemek arabası mı?"

Cal gülümsedi. "Sanırım adı Sihirli Balkabağı."

Kamyonet önümüzde kayarak durdu. Silecekler yapraklara karşı çalışıyorlardı ve Sage şoför koltuğundan coşkuyla haykırdı. "Bu İNANILMAZDI!"

Golf çantasını bırakıp Sage'e koştum ve kollarımı ona doladım. Boğuk bir sesle, "Çok üzgünüm!" deyip ona sımsıkı sarıldım. "Catherine telefonumu aldı, açıklama yapamadım ve... Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim..."

Sarılmama karşılık verdi, ait olduğum yer gibi kokuyordu: balkabağı börekleri ve bir gündür duran Hindistan yağı gibi. "Ben de seni özledim! Bugün arabaya kimi aldığıma inanamazsın."

"Sana otostopçuları almamanı söylemiştim," dedim.

Omzunu silkti. "Bu huyumu değiştirmeye çalışıyorum..."

Tam o sırada yolcu kapısından siyah saçlı genç bir erkek düştü, neredeyse yeri öpecek gibiydi. Hemen toparlanıp kamyonete dayandı. Yüzü biraz yeşil de olsa, herkes anında onu tanıdı.

Chloe'nin sarışın arkadaşı nefesini tuttu. "Aman Tanrım..."

James, "Yoksa bu..." dedi.

Chloe biraz daha dik durdu, gözleri kocaman olmuştu. "*Darien!*"

Darien Freeman, ismini duyunca çabucak omzularını dikleştirdi ve başını ona doğru çevirdi. Yüzünde hafif bir değişiklik vardı: dudaklarında çalışılmış bir kararlılık, kaşlarında da bir hareketsizlik. Bu bana maskeli baloları hatırlatıyordu. Bir maskeyi.

Bana döndü. "Elle..."

Chloe tekrar, "Darien!" diye bağırıp golf sopasını bıraktı ve ona doğru koştu. "Aman Tanrım, *gerçekten* de sensin!" Arkadaşlarına baktı ve gülümsemesi *Size Söylemiştim* der gibi genişledi. "James, James, bunu videoya çek!" Harekete geçmesi için James'in koluna vurunca, James de telefonunu çıkardı. Chloe saçlarını geriye savurup Darien'ın yanına koştu. "Darien! Beni nasıl bulacağını bilmiyordum, internet kampanyasında mı yazıyordu? O kampanyayı ben başlattım..."

Erin, James'e, "Meğer doğru söylüyormuş, inanamıyorum," diye fısıldadı, James de şok içinde başını salladı. Dillerini yutmuş gibilerdi. Bunu asla göreceğimi düşünmezdim.

Kalbim, ona böyle yapmamasını söylesem de boğazımda atıyor gibiydi, çok bir şey beklememesini söylesem de hızlanmaya başlamıştı. Darien'ın neden burada olduğunu bilmiyordum, Chloe'nin dans ettiği kız olmadığını biliyordu ama tabii ki onun cazibesine boyun eğiyordu. Kim eğmezdi ki?

"Biraz zaman aldı. Sadece... Sadece resmen özür dilemek istedim," dedi.

Chloe şoke olmuş gibi yaptı. "Özür mü? Ne için? Ayrıca beni nasıl buldun?" diye sorup Darien'ın kol kaslarına dokundu ve ona doğru eğildi. Onun için flört etmek nefes alıp vermek kadar doğaldı.

Pekâlâ. Zaten Darien'ı isteyen oydu. Ben değildim. Belki başka bir evrende isteyebilirdim. Fakat burada değil. Ben onu istemiyordum.

Ancak sonra Darien başını yana eğip baktı. Bana. Maskesi yavaş yavaş kaymaya başladı, ta ki ben, altında tanıdık bir şey görebilene dek. Bana gülümsedi. "Sadece Elle'e bir şeyi geri vermeye geldim."

Chloe, "*Elle* mi?" diye tekrarladı.

Darien, yıldız ışığından yapılma ayakkabıyı havaya kaldırdı.

"Ne dersin, *ah'blena?*" diye sorup ayakkabıyı bana uzattı.

Ah'blena. Bana bunu diyen, bana böyle hitap etmek isteyen tek bir insan olmuştu.

Yüreğim bir balon gibi kabarıyordu.

Carmindor.

Chloe'yle arkadaşlarının, beni seviyormuş gibi yapan James'le kendini sevmeyi öğrenen Cal'in ve bana her kimsen o olmanın iyi bir şey olduğunu öğreten Sage'in önünde, bir ayağımı yelken ayakkabımdan çıkardım (of, golf kulübü kuralları) ve önüme koydum.

Darien dizlerinin üzerine çöküp nazikçe topuğumu tuttu ve annemin yıldız ışığından ayakkabısını bekleyen ayağıma geçirdi.

DARIEN

Dağınık örgüsündeki kızıla boyanmış saçları omzundan dökülürken, bana bakıyordu. Kalın siyah gözlüğünü başına kaldırdı ve öne doğru bir adım attı, sanki ona bir numara yapıyormuşum gibi tereddütlüydü. Hafif çiller yanaklarını süslüyordu. Çillerini daha önce de fark etmiştim ama artık onları yıldız takımları gibi birleştirmek istiyordum, yavaş yavaş ama kesinlikle kırmızıya dönen derisinde, yıldızlı bir göktü bu. Parlıyordu.

Elle.

Prenses Amara değildi, fuarda neredeyse burnumu kıran kız değildi (hâlâ onu suçluyorum, itiraz etmeyin), güvenemeyeceğim bir yabancı değildi. Onunla tanışmayı, bir maske, kostüm veya numara olmadan gerçekten tanışmayı nasıl hayal etmiştim bilmiyordum; nasıl gözükeceğini, onu nasıl hayal ettiğimi, nasıl olacağını düşündüğümü bile hatırlamıyordum.

Çünkü hayal edebileceğim tek Elle buydu. Var olabilecek tek ihtimal oydu. Mükemmel olduğunu ya da şimdiye kadar gördüğüm en güzel kız olduğunu söyleyecek değildim ama bakışları benimkileri bulduğunda, Elle evrenin en harika parçasıydı. Seve seve *Prospero*'nun gözlem güvertesinde bir ömrü beraber geçireceğim biriydi.

Sertçe yutkundu, dudaklarını sımsıkı birbirine bastırıyordu.

Çimenlerin nemi kotuma geçmeye başladı ve arkamda Lonny'nin net bir şekilde, "Lütfen geride durun," dediğini duydum ama kalkmak istemiyordum. Bu anda kalmak istiyordum. Elle'in beni, Carmindor olan beni, aktör olan beni, insan olan beni... Darien Freeman'la Carmindor'un kombinasyonunu... affedip affedemeyeceğini merak ederek bekledim.

Nihayet, neredeyse duyamayacağım kadar kısık bir sesle konuştu. Gerçi gerçekten duymama gerek yoktu, dudaklarını izliyordum ve havadaki kelimeleri okudum. Ondan asla duymayacağımı düşündüğüm bir şey söyledi.

"Duyduğuma göre Gözlem Güvertesi yılın bu zamanında çok güzel oluyormuş, Carmindor."

ELLE

Darien bir an cevap vermedi ama sonra güldü. Bu yumuşak ve derin bir kahkahaydı, yoğun kremayla kaplı bir pasta gibiydi. Nihayet umduğum gibi, dilediğim gibi cevap verdi ve kalbim yukarı, yukarı, yukarı, uzaya kadar uçtu. "Sadece Metron'un güney tarafında."

Darien Freeman'a benzemiyordu. Koyu kıvırcık saçları olan, ona biraz fazla küçük gelen bir *Yıldızalanı* tişörtü, solmuş bir kot ve eski Vans ayakkabılar giyen herhangi bir erkeğe benziyordu. Doğru renkte üniforma verilirse Carmindor'u oynayabilecek birine benziyordu ya da alışveriş merkezinde karşılaşabileceğiniz birine.

Çenesinde Carmindor'da olmayan bir yara izi ve yanaklarına yayılmış bir morluk vardı, bu... Ah, doğru. Sanırım bu benim suçumdu. Sanki içine bir şey kaçmış gibi elinin tersiyle gözünü ovuyordu. Belki gözünde yaşlar vardı. Ah, Nox'un kıçı aşkına, ağlıyor muydu?

Ayağa kalkıp, "Benden nefret edeceğini düşünmüştüm," dedi. "O son mesajı ben yazmadım, bu uzun bir hikâye ama ben yazmadım. Ama yazmadığımı da söylemedim. Korkuyordum. Sana kim olduğumu söylersem benden nefret edeceğini düşündüm."

"Ah, seni aptal!" Kollarımı ona doladım. O da beni kucakladı ve yüzünü saçlarıma gömdü. "Ağlamayı kes, beni de ağlatacaksın."

Açıkça ağlarken, zorlanarak, "Ağlamıyorum," dedi. "Haberin olsun diye söylüyorum, her zaman bu kadar iyi gözükmeyeceğim. O yüzden hoşlandığın şey, şahane karın kaslarımsa..."

Elimi karnına bastırdım. "İkimiz de onların makyaj olduğunu biliyoruz."

"Bu ne cüret. Tek söylediğim, her zaman bu kadar iyi gözükmeyeceğim."

"Eh, sana büyüleyici görüntün yüzünden âşık olmamam iyi bir şey."

Duraksadı. "Yani beni affedebilir misin? Sana yalan söylediğim için? Üstelik..."

Parmağımı dudaklarına götürdüm. Bu iyi bir soruydu. Cevabını bilmiyordum ama valsimizi ve beni savunmaya gelişini hatırladım ve düşündüm ki... "Sanırım seni affedebilirim, eğer..."

"Eğer?"

"Eğer bana bir daha *ah'blena* dersen."

Darien elimi tutup bana yaklaştı, o kadar yakınımdaydı ki iliklerime kadar gergindim. Sihirli Balkabağı, taze deodorant ve tarçın kokuyordu ve bu hafızama kazımak istediğim bir kokuydu. Bu kokuyu kıyafetlerimde istiyordum. Bakışlarının, bana gece göğündeki son ve alacakaranlıktaki ilk yıldızmışım gibi bakışının kalbime kazınmasını istiyordum. Uzun boyluydu ama burnundan beyin zarına bakacağım kadar uzun değildi. Tereddütlüydü, cesurdu, karmaşa içindeydi ve son derece... Darien'dı.

Gerçek Darien.

Elini çeneme götürüp, "*Ah,*" diye her heceyi vurgulayarak başladı, "*blen...*" Yüzümü yukarı kaldırıp yavaş yavaş bana yaklaştı, çarpışmak üzere olan iki süpernova gibiydik. "*...a.*"

Sonra bir şekilde, bu imkânsız evrende dudakları benimkileri buldu.

James arkamda bir yerden, "Çektim," dedi. "İşte... yüklendi!"

Chloe, "Yüklendi mi?" diye tekrarladı, sesi neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı. "Hayır, sil! Hemen sil!"

"Pardon, hanımefendi?" Takım elbise giymiş kaslı devasa bir

adam (herhalde Darien'ın korumasıydı) koca elini Chloe'nin omzuna koydu. "Sakinleşmenizi rica edeceğim." Benim baktığımı görünce bana gizlice başparmağını kaldırdı.

Darien gülümseyerek yavaş yavaş benden uzaklaştı. Gülümsemeyi kesemiyor, umursayacak kadar uzun süre bakışlarımızı birbirimizden uzaklaştıramıyorduk. Bütün dünya Noxların istilasına uğrasa farkına varmazdık. "Bana *ah'blen* dediğinden beri bunu yapmak istiyordum."

Bıyık altından gülerek, "Ne anlama geldiğini bildiğine sevindim," diye yanıt verdim, *Merhaba, Amerika*'yı hatırlamıştım. "Ama ya kel olsaydım? Nasıl gözüktüğümü bile bilmiyordun."

Cal kendi telefonuna bakıp, "Paylaştım," diye bildirdi.

Sage omzunun üzerinden bakıp başını salladı. "Harika. Twitter, Tumblr... Etiket koymak ister misin?"

"Yaptım bile."

Chloe, "Kesin şunu! Bu komik değil!" diye bağırdı. "Berbatsınız! Bunu benim için mahvettiğinize inanamıyorum! Hepiniz mahvediyorsunuz!"

Darien güldü. "Sen *Asitüfekçi*'yi yazıyorsun. Bu kel olmandan daha kötü."

Burnumu kırıştırdım. "Gerçekten mi?"

"Ah, evet. Düşmanımsın."

"Seni tetikte tutacağım."

Darien numaradan nefesini tuttu. "Bir eleştirmenin dürüstlüğünü tehlikeye atmak istemem!"

Dudaklarına doğru sırıttım. "O zaman beni bir daha öpsen iyi olur. Bir sonraki yazım için o kısmı tam anladığımdan emin olmak istiyorum."

"İşte *bunu* yapabilirim, Prenses." Sonra beni bir daha öptü. Bu bir evren dolusu ihtimali bitirecek türden bir öpücük değildi. Tam tersiydi.

Bir evren dolusu ihtimali doğuracak türden bir öpücüktü.

ELLE

SEKİZ AY SONRA

Hayret içinde limuzinin penceresinden dışarı baktım.

Hayranlara bakıp kendi kendime, "Bunların hepsi canavar," diye mırıldandım. Kendimi büyük bir kolaylıkla kırmızı halıya çıkarken hayal etmiştim ama bu kalabalıkla bu imkânsızdı, elbisem de cabası. Mezuniyet balomda Sihirli Balkabağı'ndan bile çıkamamıştım ve şimdi rahatça siyah bir SUV'nin arkasından çıkmam gerekiyordu, öyle mi? *Hah.*

Sage ve Cal de el ele pencerelerinden dışarı bakıyorlardı. Sanırım golf kulübündeki o günden beri el ele tutuşmayı kesmemişlerdi. Yakında keseceklerini de sanmıyordum. Hatta ikisi de üniversite için aynı şehre gidiyordu. Yani, New York kocaman bir yerdi ve orada bir sürü üniversite vardı ama yine de aynı şehirde olacaklardı. Bu geceki gala için kıyafetlerini Sage hazırlamıştı: kendisi için yıldıznişanı şeklinde belli belirsiz bir deseni bulunan şık bir pantolon takımı, Cal için de Kara Nebula gibi önce içeri, sonra dışarı kıvrılan, vücuda oturan koyu mor bir elbise.

"Daha önce hiç bu kadar insanın... Of, köpek!" diyip kaşlarını çatan Sage, kahverengi Dakhund'u takımından uzaklaştırdı. "Bu takım çok kaliteli! Bir daha üzerime atlarsan derini yüzüp seni şapka olarak kullanırım!"

Tank Frank kuyruğunu çekip kısaca havladı. Onu kucağıma alıp çenesinin altını okşadım. "Şş, Sage Teyze öyle demek istemedi."

"Hadi oradan!"

Frankenator'un kulağına, "Diğer kıyafetlerine uymazsın," diye fısıldadım. "Asla şapka olmayacaksın."

Frank tekrar havladı ve dili mutlulukla ağzının yanından sarktı, Sage de kaşlarını çatarak gülümsedi. Sert dış görünüşünün altında, esasında Frank'e alışmıştı.

Fuardan sonra Catherine hâlâ... Eh, hâlâ Catherine'di. Söyledikleri için asla özür dilemedi ama ben de özür dilemesini beklemiyordum. Sadece ona bana gösterdiği nezaketle davranmaya başlamıştım. Bu da sıfır nezaketti.

O yüzden geçen eylülde, on sekizinci yaş günümde çantalarımı topladım, evin önünde boşta bekleyen (ve kesinlikle bütün komşuların sinirini bozan) Sihirli Balkabağı'na bindim ve evden ayrıldım. Bir not bile yazmadım. Lise sonun kalanında Sage ve annesiyle yaşadım. Geceleri evimi özlüyordum. Gıcırdayıp tıkırdamasını özlüyordum. Su sızıntılarını özlüyordum. Fakat gözlerimi yumduğumda hâlâ evimde olabileceğimi öğrendim. Hâlâ annemle babamın salonda vals yaptığını görebiliyordum. Hâlâ fırında babamın yanık rostosunun kokusunu alabiliyordum. Hâlâ hayran kurgularımı okurken onun peşinden gittiğimi hatırlayabiliyordum. Hepsi hâlâ oradaydı, içimde gizlilerdi. O ev annemle babama ait olabilirdi ama annemle babam, o ev değildi. Onlar içimdeydi ve nereye gidersem gideyim onları da yanımda götürüyordum.

Araba, sırada yavaşça ilerliyordu. Burada ellerindeki pankartları sallayıp Darien'ın ismini haykıran o kadar çok insan vardı ki. Bazı pankartlarda DARIEN'I SEVİYORUM yazıyordu, bazılarında da SENİNLE WABBA-WABBA YAPMAK İSTİYORUM. Bu bana *Merhaba, Amerika*'da gördüğüm kalabalığı hatırlatıyordu.

Onun da bütün çılgın insanları görebilmesi için Franco'yu havaya kaldırdım.

Sage, "Sevgilin seninle kırmızı halıda buluşacak mı?" diye sordu.

Omzumu silktim. "Sanırım."

"*Sanırım* mı?"

"Biraz meşguldüm, unuttun mu?" Franco'yu yere bırakıp kulaklarının arkasını okşadım. "Ülkenin öteki ucuna taşınmakla? Okuldaki oryantasyon da cabası. Darien da tanıtımlarla aşırı meşguldü. Çoğunlukla menajeri Gail'la konuştum."

Uzun mesafe ilişkileri zordu. Bunu hemen öğrenmiştim. Videomuz çok yüksek sayıda görüntülenmişti ama kısa süre sonra gerçeklik devreye girmişti ve Darien post-prodüksiyona, tanıtımlara ve *Sahil Kenarında*'nın bir sonraki sezonunu çekmeye gitmişti. Bazen onu dergilerde başka kızlarla görüyor (sadece arkadaşlarıydı, biliyordum) ve kıskanç tarafımı bastırıyordum. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Zaten SAT sınavları, üniversite hazırlıkları, başvurular ve burslarla, lise son çok meşgul geçmişti. Ayrıca Sage ve Cal'le takılabiliyordum, hatta bir iki partiye bile gitmiştim. Tabii o partilerde golf kulübünden kimse yoktu.

Yani Darien'ın kendi hayatına, benim de kendi hayatıma devam etmemiz iyiydi. Fakat asla birbirimize iyi geceler demeyi ihmal etmemiştik. Bir kere bile.

Fakat artık ülkenin aynı tarafında, aynı şehirde olacaktık ve bu beni endişelendiriyordu. Darien'ın gerçek hayatta rastlanamayacak karakterinden ötürü endişeleniyordum. Bu keşmekeşin parçası olmak istediğimden emin olmadığım için endişeleniyordum. Daha önümde bütün hayatım uzandığı ve bu sadece o hayatın ufak bir parçası olduğu için endişeleniyordum. Önemli ama küçük bir parçasıydı.

İpin üzerinde cambaz gibi dengemi sağlamayı başarabileceğimden emin değildim. Sonbaharda film araştırmaları bölümünde UCLA'da başlayacaktım çünkü anlaşılan blogum bir film profesörünün dikkatini çekmişti ve *Yıldızalanı* eleştirilerimi, notlarıma rağmen bana kefil olacak kadar çok beğenmişti. Bütün

dünyam açılıp çiçek vermek üzereydi. Bütün bunların üzerine bir de ünlü bir erkek arkadaş istiyor muydum?

Arabamız istikametimize vardığında gerginlikle dizlerimi salladım. Kameraların flaşları, bir korku evindeki ışıklar gibi sürekli yanıp sönüyordu. Fazla uzun bir koridoru andıran kırmızı halıya baktım. Yutkundum.

Nihayet araba durdu. Şoför, "Pekâlâ, hanımlar," dedi. "İşte geldik."

Sage ve Cal beklentiyle bana baktılar. Sage, "Evet, bir sorum var," dedi. "Bu artık Darien'ın kötü oyunculuğu hakkında söylenemeyeceğiz mi demek oluyor?"

"Ne zaman oyunculuğu kötü dedim ki?"

Sage kaşını kaldırınca gülümsemem soldu.

"Tek kelime etme, duyuyor musun?" Parmağımı yüzüne doğru salladım.

"Dudaklarım mühürlü." Sırıttı. "Önden buyur, Geekerella."

İçimi çektim, görünüşe göre bir *BuzzFeed* yazısından sonra bir takma isim insana ömür boyu yapışıyordu. Sonra boş elimle kapı kulbunu tuttum. Nefes al, nefes ver. Dünya izliyordu. Catherine ve Chloe bile bir yerlerde o devasa televizyonlarında izliyor olmalıydı. Ya da belki Hoşluk Tepesi'ndeki yeni dairelerinde, kusursuz bir salonda oturmuş, sefil hissettirecek başka birini arıyorlardı.

Kendi kendime, *Bunu yapabilirsin, Elle,* dedim. *Tek başına kostüm oyunculuğu balosuna gittin. Kırmızı halı yanında* hiç *kalır.*

İçimdeki Prenses Amara'yı harekete geçirerek, kameraların bitmek bilmez flaşlarına kapıyı açtım. Dışarı çıkıp kaldırımda sadece hafifçe tökezledim ve Franko'yu sanki o bir Amerikan futbol topuymuş, sinema kapısı da kaleymiş gibi sımsıkı tuttum.

Dudaklarımı dişlerimin üzerine gülümseme olduğunu umduğum şekilde gerdim ve kırmızı halıda ilerledim. Tanrıya şükür, Sage'in önerdiği o dokuz santimlik topuklular yerine Doc Marten botlarımı giymeye karar vermiştim. Yoksa yüzüstü kapaklanırdım.

Bir paparazi, "Adın ne, güzellik?" diye sordu.

Başka biri, "Biriyle mi geldin?" diye sordu.

Başka biri, "Ah, şuraya bak! Sanırım bu yarışmanın kazananı!" diye ekleyip kırmızı halıda ilerleyen uzun boylu koyu tenli kadına işaret etti: bu ExcelsiCon'da kazanan kızdı. Hepsi ışığa üşüşen pervaneler gibi onun peşinden gitti.

Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Vay canına, fazla yüklenmeye bak, Batman. Darien bunu yedi gün yirmi dört saat nasıl yapıyordu?

Franco'yu biraz daha yakınıma çektim. "Yıldız deliliğine bak dostum!" diye fısıldadım. "Hadi, belki sana yemek standında bir sosisli bulabilirim, eğer yemek standı *varsa* tabii."

Arkamda Cal, Sage'in kolunu tutup kesik bir inilti çıkardı. "Aman Tanrım, bu Jessica Stone!" Kırmızı halıda bir hayranın *Yıldızalanı* posterini imzalayan güzel koyu saçlı bir kıza işaret etti. "Tanrım, onu çok seviyorum... ama senin kadar değil."

Sage, "Ah hayır, onu daha fazla seversen de sorun değil," diye yanıt verdi. "Belki onu paylaşabiliriz. Baksana Elle, yanındaki Darien mı?"

Boğazım düğümlendi. Gerçekten de Darien'dı. Birkaç hafta önce mezuniyet törenime gelmişti (güneş gözlüğüyle ve kısa bir süreliğine) ama onu kırmızı halıda gördüğümde, sanki senelerdir görmüyormuşum gibi hissettim. Doğal ortamında çok farklı gözüküyordu, rahat ve etkileyiciydi, sıcak bir edayla bir haber kanalının kamerasıyla konuşurken, kolunu Jessica'nın omzuna atmıştı. Etrafındaki herkes daha fazlasını isteyerek onu sindirmeye çalışıyordu. Bir an kendimi çok ama çok önemsiz hissettim.

Sage, "Yanına gidelim," dedi ama gidemeden onu yakaladım. Bana tuhaf bir bakış attı. "Neden ki?"

"Ben sadece... O meşgul. Sorun değil. Onu sonra bulurum."

"Ama şu anda hemen orada," diye ısrar edip kaşlarını çattı.

Cal, "Eğer gitmek istemiyorsa buna mecbur değil," dedi. "Yani, Darien gerçekten de meşgul gözüküyor."

"Kendi sevgilisi için fazla mı meşgul..."

Sözünü kestim. "Şşş. Resmen öyle değiliz. Basının haberi yok."

Sage dik dik baktı ama sonra hemen dikkati dağıldı. "Aah, o Calvin Bilmemkim mi?" Kolunu Cal'inkine geçirip onu kırmızı halıda ileriye çekti.

Boğazımdaki düğümü yutup Franco'ya baktım. "Eh, en azından bu akşam sen benim kavalyem olursun, değil mi Frankie?"

Kadife gibi bir ses, kalabalığın gürültüsünü bastırarak, "Şimdiden yerime birini mi buldun?" diye sordu.

Başımı kaldırdım.

Birkaç metre ötede duran Darien ellerini ceplerine soktu. Takım elbisesi, ona tam da doğru açılarda oturuyor ve vücudunu keskin hatlarıyla ortaya çıkarıyordu. Geçen yazki kadar iri değildi ve saçları *Sahil*'in yeni sezonu için biraz daha uzundu. Tek kaşını kaldırdı. Bunu bu kadar iyi yapması sinir bozucuydu.

Kulaklarımın uçları kızardı. "Yani, Franco bazı insanlardan daha iyi bir oyuncu."

"Ah."

"Üstelik kıyafetlerimiz mükemmel uyuyor," diye ekleyip boş elimle elbiseme işaret ettim. Sage'den, bana Darien'ın Carmindor ceketiyle tamamen aynı renkte bir elbise dikmesini istemiştim. Bakır düğmeler korsemi süslüyordu ve korsemin ucu altın bir gölden geçmişim gibi simlerle kaplıydı. Franco'da da göbeğinin neredeyse sığmadığı aynı mavide bir yelek vardı.

Darien'ın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "Biliyorsun, bu mavi yanlış tonda."

Gözlerine baktım. "Bilmiyorum, bu yeni filmde Carmindor'un bu tonu yeterince doğru giydiğini duydum."

Gülümsedi. Geniş, çekincesiz ve kenarlarına sırlar gizlenmemiş bir gülümsemeydi bu. "Çok güzel görünüyorsun."

Gülümsemesine karşılık verdim. Neden onunla burada konuşurken bu kadar gergindim? Sanki bir ipin üzerinde yürüyormu-

şum ve düşmekten korkuyormuşum gibiydi. "Sen de çok... Sen zaten nasıl göründüğünü biliyorsun. Şımarık egonu şişirmeme gerek yok. Berbat görünüyorsun. Evet. Gece ikiye kadar uyumamışsın gibi."

"Esasında dört buçuğa kadar uyumadım. Bir de yalan söylediğinde burnunun oynadığını biliyorsun, değil mi?" Kendi burnuna dokunup bana yavaş yavaş yaklaştı.

Burnumu kırıştırıp başımı çevirdim. "Ben de dört buçuk gibi yattım."

Omuzları biraz çöktü. "Dün gece o kadar geç mesaj attığım için özür dilerim."

"Sorun değil! Gerçekten. Biliyorum, galaksiyi kurtarmakla meşguldünüz..." Elimle Jessica'ya işaret ettim. Ne demek istediğimi anlayan Darien bana ciddi bir bakış attı. "İkinizin de bir süre çılgınca meşgul olacağını biliyorum..."

"Aynen öyle," diye sözümü böldü, "bu yüzden sana sormak istediğim bir şey vardı..."

Bir muhabir Darien'ın ismini haykırdı. "O kız kim?" diye sordu.

"Sevgili misiniz?"

"Kız nereli, Darien?"

"O geçen yazki kız mı?"

Başka bir muhabir daha araya girdi, sonra başka bir tane daha... Ya da belki soruyu soran bir paparaziydi, artık hepsi birbirine benziyordu. Burada bloglar bile gazete sayılıyordu. Her şey gazete sayılıyordu. *Tweet*ler, Instagram fotoğrafları, Tumblr yazıları ve Snapchat fotoğrafları, ışık hızından daha hızlı yayınlanıyorlardı. Doğan dedikoduyu ne kadar hızlı bitirirsek o kadar iyiydi.

Ben, "Sadece arka..." diye yanıt verirken Darien bana doğru bir adım atıp ellerini ceplerinden çıkardı. Boş elini uzatıp parmaklarını benimkilerle kenetledi. Kelimelerim boğazımda kaldı.

Yüzünü benimkine doğru indirip dudaklarını kulağıma ya-

naştırdı. "Çabuk, Noxlar otuz dördüncü bölümde On Birinci Bölge'yi istila ettiklerinde, Carmindor ve Prenses Amara ne yapmıştı?"

Kaşlarım çatıldı "Onlar... güçlerini birleştirdiler."

Ciddi ciddi başını salladı. "Elle, benimle güçlerini birleştirir misin? Beraber Noxları yenebiliriz."

Ona tek kelime etmeden bakakaldım. Kameraların flaşları yanmaya devam ediyordu. Franco havladı ve kuyruğunu bir rüzgâr değirmeni gibi hızla salladı.

"Elle?"

Bunu istiyor muydum? Gerçekten istiyor muydum? Tersini hayal etmeye çalıştım: Darien'sız bir evren. Onun iyi geceler mesajları, şakalaşan sözleri ve sadece bana sakladığı o gizli gülümsemeleri (çarpık ve şefkatli olanlar) görmediğim bir evren hayal etmeye çalıştım ve birdenbire bu evrenden hiç hoşlanmadığımı fark ettim. O evren bu kadar imkânsız olmazdı.

Bu evren imkânsız olmasa neye yarardı ki?

"Peki ya tanıtım çalışmaların?" Kelimeleri bulmak için uğraştım. "Pazarlama? Destekçiler edinmek ve gönül eğlendiriyor gibi gözükmek ve..."

Elimi dudaklarına götürüp öptü. "Ben seni istiyorum, *ah'blena*. Seninle bu şey her neyse onu denemek istiyorum. Yardımcı pilotum olmanı istiyorum. Filmden nefret edersen diye de filmden önce sormak istedim."

Tabii ki bundan korkuyordu. Tabii ki bu kadar ahmaktı. Alnımı onunkine dayadım, paparazi o kadar fazla fotoğraf çekiyordu ki gözlerimin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Alay ediyormuşum gibi değil de tatlı sözler fısıldıyormuşuz gibi gözükmesi için, gülümsememin arasından, "Carmindor'u mahvedersen," dedim, "blogumda sana hayatını zindan ederim."

Altımızda Franco dilini çıkarıp bir bana, bir Darien'a beklentiyle baktı.

"Gerçekten mi, *ah'blena*?"

"Söz-yemin ederim, *ah'blen.*"

Kalabalığa, kameralara ve muhtemelen yiyecek saklamış olduğu cebine burnunu sokan Franco'ya rağmen, Darien bara doğru eğildi ve beni öptü. Pek muhteşem *Prospero*'nun motorları gibi parlayan flaşlar, roket hızıyla kalbimi imkânsız evrenin en uzak köşelerine taşıyıverdiler.

YILDIZALANI YILDIZLARI ATEŞLİYOR

Yazan Danielle Wittimer

ÖNCEDEN ASITUFEKCI.COM'DA YAYINLANMIŞTIR

*Yıldızalanı'*nın parlak mirası yüzünden beklentiler çok yüksek. Dizinin ilk yayınlanışının üzerinden on yıllar geçti ama *Yıldızalanı,* hâlâ *Uzay Yolu* ve *Yıldız Savaşları* gibi devlerin yanında tek başına duruyor ve *Firefly* ile *Battlestar Galactica*'yla tokalaşıyor. *Yıldızalanı*'nın hayran kitlesi ufak olsa da çok tutkuluydu. Biz hayranlar, Carmindor'u nereye giderse gitsin takip edeceğimize inanıyorduk, Kara Nebula'nın içine bile.

Bu filme giderken, bizi gerçekten de Kara Nebula gibi bilinmeze götürdüğünü düşünmüştüm. Nostalji, yeni model lenslerle ve artistik şekilde titreyen kamera açılarıyla yarışamaz. Kalbimi hayal kırıklığına hazırladım, beklentilerimi azalttım ve benim Carmindor'umun asla ekranda olmayacağı bilgisine boyun eğdim. Yanılmıyordum ama şaşkınlığa uğradım.

Film, bilinmeyen düşman kuvvetleri tarafından Federasyon gemisi *Prospero*'ya yapılan bir saldırıyla başlıyor. Televizyon di-

zisini gören herkes, sonra ne olacağını bilir. Kendinizi hazırlayıp kemerlerini bağlayın: Kara Nebula açıldığında içine çekileceksiniz.

Seyirciler, özellikle hayranlar için, bu son derece kaygı verici bir an çünkü gerçek anlamda evrenin kaderi söz konusu. İşte sonra, o köprüye çıkıyor: Üzerine Federasyon sembolü işlenmiş, parlatılmış ve cilalanmış siyah botları ve orijinal üniformasından biraz daha mavi bir mavi giyen Federasyon Prensi Carmindor. Fakat dış görünüşün ötesinde, Darien Freeman, Carmindor'u biraz farklı oynamış. Bu Carmindor, biraz daha tedbirli, iş kendi yargısına geldiğinde kendinden biraz daha fazla şüphe ediyor. Orijinal karakter hakkında özlediğim tek şey bu: Kendisine duyduğu mutlak güven.

Fakat Darien Freeman, Federasyon Prensi'mize David Singh'in erişmediği bir derinlik katıyor: Hepimizin tanıdığı ve sevdiği karaktere kusurlu ve son derece insani bir yön vermiş. Freeman'ın Carmindor'u daha genç, daha atılgan ve kahraman olarak kendinden daha az emin ama o hâlâ Carmindor. Her zaman düşünüyor, her zaman biraz önce olduğundan daha iyi bir insan olmaya çalışıyor. Belki daha da iyi olabilir ama orijinal dizide karakterine bu yüzden âşık olmuştum... Onun bu idealizmine ve insanın, vücudundan fazlası olabileceği inancına. Komutada yanında bulunan Jessica Stone'un soğukkanlı, sivri dilli Prenses Amara'sı ve Calvin Rolfe'un esprili Eucinedes'iyle beraber, bu kaptan oldukça eğlenceli bir gemi uçuruyor.

Bu filmdeki her şey mükemmel değil. Eskiden olanları açıklayan diyaloglar biraz sıkıcı olabiliyor (özellikle de zaten her şeyi bilen *Yıldızalanı* hayranları için) ve belirsiz son, bazı izleyicileri tatmin etmeyebilir. Fakat bütün kusurlarına rağmen, bu yeniden çevrilmiş film herkesin âşık olduğu televizyon dizisinin özünü yansıtmayı başarmış: Eğer kendinize inanıyorsanız ve iyi birkaç arkadaşınız varsa, o zaman her şeyi yapabilirsiniz. Her şey olabilirsiniz. Ünlü sözü bilirsiniz:

Yıldızlara bak. Hedef al. Ateşle.

Yıldızalanı, bu hafta sonu tüm ülke çapında gösterime girecek. İkinci filmin ise bir sonraki yaz gösterime girmesi bekleniyor.